MĂRTURII BAZATE PE EXPERIENȚE ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS

VOLUMUL 5

BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

MĂRTURII BAZATE PE EXPERIENȚE ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS

VOLUMUL 5

BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

2. Suișurile și coborâșurile căii urmate de un soldat în răspândirea Evangheliei

4. Nu mă voi mai simți inferioară din cauza exprimării mele stângace

5. Este cu adevărat o virtute dacă ești „strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți”?

34. Dezbaterea mea cu pastorii

17. Tocmai am realizat că îmi lipsește adevărul-realitate

25. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au indicat o direcție în viață

28. Deslușirea oamenilor pe baza cuvintelor lui Dumnezeu

29. Chiar și bătrânii ar trebui să se străduiască să caute adevărul

37. Părerea „Ar trebui să se recunoască măcar truda, dacă nu meritele” este conform adevărului?

41. În urma arestării, conducerea s-a transformat într-o iudă

51. În ceea ce privește întoarcerea Domnului, pe cine ar trebui să ascultăm?

58. Am învățat să mă port corect cu oamenii

68. Cum să tratăm bunătatea părinților

70. Cum mi-am înlăturat emoțiile pline de ură

78. Când îndeplinirea îndatoririlor intră în conflict cu pietatea filială

79. Eu nu mai trăiesc pentru bani

80. Povestea mea despre cum am lucrat cu un nou credincios

82. Perseverând în fața adversității

85. Cum ar trebui să percepem ce ni se spune verde-n față

91. Urmărește adevărul indiferent de vârstă

96. Eliberat de invidie

98. Ce rezultă când le faci mereu pe plac oamenilor?

2. Suișurile și coborâșurile căii urmate de un soldat în răspândirea Evangheliei

de Ai Mu Myanmar

În 2021, la scurt timp după ce am acceptat Evanghelia din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, am început să o răspândesc. Odată, am invitat peste 20 de camarazi să asculte o predică. Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și având părtășie despre lucrarea Sa din zilele de pe urmă și fiind martor pentru ea, ei L-au acceptat cu toții, în cele din urmă, pe Dumnezeu Atotputernic. Eram extrem de fericit și aveam credința de a continua să răspândesc Evanghelia.

Curând după ce am început să o răspândesc, liderul plutonului meu a început să mă persecute. A spus că exagerasem cu credința mea în Dumnezeu și, în fața trupelor, a mai spus: „Mă gândeam să te instruiesc să devii lider de echipă, dar acum crezi în Dumnezeu și nu asculți de mine. Vei regreta acest lucru! Pe viitor, chiar dacă-ți mor părinții, tot nu te voi lăsa să-ți iei permisie.” După ce au auzit cuvintele liderului de pluton, unii camarazi m-au batjocorit: „Toată lumea crede în Buddha; crezând în Dumnezeu, ne insulți credința.” Confruntându-mă cu batjocură și umilință din partea atâtor oameni, am început să mă simt puțin slab și am plecat în grabă. Am găsit un loc liniștit, am îngenuncheat și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, liderul plutonului m-a certat și m-a umilit, iar camarazii m-au batjocorit. Sunt atât de slab; fie ca Tu să-mi dai credință și putere. Știu că sunt testat și nu pot lăsa acest lucru să mă afecteze sau să interfereze cu datoria mea.” La scurt timp după aceasta, liniile frontului au intrat în luptă, iar trupele supravegheau îndeaproape camerele. Într-o noapte, mă pregăteam să merg să-i ud pe nou-veniți, dar mi-a venit în minte că eram ținuți din scurt în ultima vreme și, oricine era prins furișându-se

afară, era pedepsit. Ar fi fost bătut și certat sau legat afară pentru o noapte. Eram îngrijorat că liderul plutonului sigur avea să mă certe, să mă bată și să mă umilească din nou, dacă știa că ieșeam deseori. Gândindu-mă la asta, nu am îndrăznit să ies și să-i ud pe nou-veniți. I-am spus ce gândeam lui Carter, cu care făceam echipă. Carter a zis: „Îți pasă atât de mult de reputația ta. Dumnezeu a rânduit un astfel de mediu pentru noi, ca să vadă cum îl experimentăm, dacă putem să învățăm vreo lecție. Trebuie să te rogi mai mult lui Dumnezeu și să reflectezi mai mult asupra ta. Dacă ești condus de vanitatea ta și respectul de sine și renunți la datoria ta pentru că nu poți face față batjocurii altora, ce fel de problemă este aceasta? Dacă nu mergi să-i uzi pe toți acei nou-veniți din sat, atunci nu îți tratezi datoria cu ușurință și nu ești iresponsabil?” De asemenea, el mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: **„Felul în care privești însărcinările date de Dumnezeu este extrem de important și este o chestiune foarte serioasă. Dacă nu poți duce la bun sfârșit ceea ce a încredințat Dumnezeu oamenilor, atunci nu ești vrednic de a trăi în prezența lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit. Este perfect natural și justificat faptul că oamenii ar trebui să ducă la bun sfârșit orice însărcinări le încredințează Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea supremă a omului și este la fel de importantă ca propria viață. Dacă nu iei în serios însărcinările de la Dumnezeu, atunci Îl trădezi în modul cel mai cumplit. Făcând asta, ești mai jalnic decât Iuda și ar trebui să fii blestemat. Oamenii trebuie să dobândească o înțelegere temeinică despre cum să trateze ceea ce le încredințează Dumnezeu și, cel puțin, ei trebuie să înțeleagă că însărcinările pe care El le dă omenirii sunt înălțări și favoruri speciale de la Dumnezeu și că ele sunt cele mai glorioase lucruri. Orice altceva poate fi abandonat. Chiar dacă o persoană trebuie să își sacrifice propria viață, tot trebuie să îndeplinească însărcinarea dată de**

Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”). Citind acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că atitudinea de a te considera responsabil pentru îndeplinirea datoriei era un lucru foarte important. Dumnezeu m-a înălțat și mi-a dat ocazia de a-mi îndeplini datoria, așa că trebuie să mă țin de ea și să fac tot ce pot pentru a o duce la bun sfârșit. Sunt o ființă creată și am mâncat și am băut atât de multe dintre cuvintele lui Dumnezeu și I-am înțeles intențiile și cerințele, iar acum renunț la datoria mea de îndată ce mă confrunt cu unele dificultăți. L-am trădat pe Dumnezeu. M-am gândit la oamenii obișnuiți de aici care puteau înfrunta oricând războiul, care erau zilnic într-o stare de anxietate. Dumnezeu m-a plasat în acest mediu ca să-mi permită să le împărtășesc, fără întârziere, Evanghelia acestor oameni, ca să-i ud cum se cuvine pe acești credincioși, astfel încât ei să-și poată pune o temelie pe adevărata cale, să obțină mântuirea și să primească protecția lui Dumnezeu în mijlocul dezastrelor. Dumnezeu speră să-mi vadă loialitatea și că pot să am credință și să rămân ferm în mărturia mea și nu vrea să mă vadă clintindu-mă când îmi îndeplinesc datoria, dar eu nu puteam suporta să fiu umilit și mi-am tratat cu ușurință datoria și nu mi-am asumat responsabilitatea. Aceasta e o trădare față de Dumnezeu, mai gravă decât cea a lui Iuda și merit să fiu blestemat. Văzând cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că, indiferent de situație, indiferent cât sufăr sau cât sunt de umilit și chiar dacă mă costă viața, trebuie să termin tot ceea ce mi-a încredințat Dumnezeu. Acestea sunt responsabilitatea și datoria pe care ar trebui să le îndeplinesc. După aceea, am răspândit Evanghelia și i-am udat pe nou-veniți împreună cu doi dintre frații mei. 27 de oameni au acceptat Evanghelia într-o lună și, ulterior, au fost predați bisericii. Eram recunoscător pentru îndrumarea lui Dumnezeu și m-am simțit împăcat în inima mea.

Ulterior, trupele noastre au fost transferate, iar eu am fost mutat altundeva. Unii nou-veniți nu știau că liderul de pluton persecuta credincioșii în Dumnezeu, așa că au încercat să-i împărtășească Evanghelia, iar el a început să cerceteze cine le împărtășea sătenilor Evanghelia. Mi-a fost frică: „Oare va fi dat în vileag faptul că eu le împărtășeam Evanghelia? Oare liderul trupei avea să mă aresteze și să mă trimită la închisoare? Atunci cu siguranță aveam să sufăr și să fiu umilit. Ar fi mai bine dacă aș aștepta puțin până când se mai liniștesc lucrurile pentru a relua răspândirea Evangheliei. În acest fel, n-aș mai fi prins; Nu vreau să fiu din nou umilit." Prin urmare, nu am ieșit timp de trei zile să răspândesc Evanghelia. Deși participam în fiecare noapte la adunări online, mă simțeam pustiit pe dinăuntru. Nu mă simțeam la fel de ușurat ca atunci când îmi făceam datoria înainte.

Ulterior, una dintre surorile mele a aflat despre starea mea și mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: **„Credeți despre voi că dețineți cea mai mare sinceritate și loialitate față de Mine. Credeți că sunteți atât de buni la inimă, atât de milostivi și că Mi-ați dedicat atât de multe. Credeți că ați făcut mai mult decât destule pentru Mine. Dar ați comparat vreodată aceste convingeri cu propriile acțiuni? Eu vă spun că sunteți cât se poate de aroganți, cât se poate de lacomi, cât se poate de superficiali; viclesugurile cu care voiți să Mă păcăliți sunt cât se poate de iscusite și aveți din belșug intenții și metode demne de dispreț. Loialitatea voastră este prea puțină, seriozitatea voastră prea neînsemnată, iar conștiința voastră are lipsuri încă și mai mari. […] Când îți îndeplinești sarcinile, te gândești la propriile interese, la siguranța personală, la membrii familiei tale. Ce ai făcut tu vreodată pentru Mine? Când te-ai gândit tu vreodată la Mine? Când te-ai devotat tu vreodată Mie și lucrării Mele, cu orice preț? Unde este**

dovada compatibilității tale cu Mine? Unde este realitatea loialității tale față de Mine? Unde este realitatea supunerii tale față de Mine?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”). Am citit cuvintele lui Dumnezeu, iar apoi am reflectat asupra mea. Înainte, credeam că mă dedicam și mă sacrificam destul pentru Dumnezeu. După ce am început să cred în Dumnezeu, răspândeam mereu Evanghelia și făceam asta chiar dacă eram pe linia frontului. Odată, m-am întors de la udarea nou-veniților, iar comandantul meu a crezut că eram inamicul și se pregătea să mă împuște. Din fericire, unul dintre frații mei a observat prompt că eram eu și astfel nu a apăsat pe trăgaci. Credeam că, răspândind Evanghelia și sacrificându-mă pentru Dumnezeu în acest fel și suferind mult în timp ce câștigam totodată câțiva oameni arăta deja că-I eram loial lui Dumnezeu, iar El ar trebui să fie mulțumit. Dar, de fapt, nu eram deloc loial. Când îmi făceam datoria, mă gândeam în primul rând la reputația și interesele mele. Mă temeam că liderul de pluton avea să mă bată, să mă certe și să mă umilească dacă mă prindea ieșind pentru a răspândi Evanghelia; mă temeam să nu-mi stric imaginea. Așadar, am încetat să-mi fac datoria și nu am mai răspândit Evanghelia sau nu am mai udat nou-veniți. Liderul plutonului a cercetat cine le împărtășea sătenilor Evanghelia, iar eu mă temeam că avea să afle că eram eu și că mă vor aresta și închide, așa că am încetat din nou să-mi fac datoria. Confruntat iar și iar cu astfel de circumstanțe, singurul lucru la care m-am gândit a fost reputația mea. Oricând un lucru implica reputația mea sau o oarecare umilință, eu îmi dădeam laoparte datoria și nu mi-o mai îndeplineam. Am văzut că, deși eram dispus să mă sacrific pentru Dumnezeu, ori de câte ori erau implicate interesele mele, alegeam să mă menajez și nu apăram deloc lucrarea bisericii. Nu eram responsabil în îndeplinirea datoriei mele și nu aveam conștiință sau rațiune. Acum am recunoscut, în sfârșit, că nu eram loial, că

nu eram destul de sincer față de Dumnezeu și că eram prea egoist și vrednic de dispreț!

Am citit atunci un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și am fost foarte inspirat: „**Răspândirea Evangheliei este responsabilitatea și obligația tuturor. În orice moment, indiferent de ceea ce auzim sau de ceea ce vedem sau de ce fel de tratament întâmpinăm, trebuie să susținem întotdeauna această responsabilitate de răspândire a Evangheliei. În niciun caz nu putem renunța la această datorie din cauza negativității sau a slăbiciunii. Datoria de a răspândi Evanghelia nu este o călătorie lină, ci plină de pericole. Când răspândiți Evanghelia, nu veți înfrunta îngeri, nici extratereștri, nici roboți. Vă veți confrunta doar cu omenirea rea și coruptă, cu demoni vii, cu fiare – toate acestea sunt oameni supraviețuind în acest spațiu malefic, în această lume rea, care au fost profund corupți de Satana și se împotrivesc lui Dumnezeu. Prin urmare, în procesul răspândirii Evangheliei, există cu siguranță tot felul de pericole, ca să nu mai vorbim de calomnii meschine, batjocuri și neînțelegeri, care sunt întâmplări comune. Dacă tu privești cu adevărat răspândirea Evangheliei ca pe o responsabilitate, ca pe o obligație și ca pe datoria ta, atunci vei fi în măsură să consideri aceste lucruri în mod corect și chiar să te ocupi de ele corect. Nu vei renunța la responsabilitatea și obligația ta, nici nu te vei abate de la intenția ta inițială de a răspândi Evanghelia și de a mărturisi pentru Dumnezeu din cauza acestor lucruri și nu vei da niciodată la o parte această responsabilitate, căci aceasta este datoria ta. Cum ar trebui înțeleasă această datorie? Ea este valoarea și obligația primară a vieții omenești. A răspândi vestea cea bună a lucrării lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și Evanghelia lucrării lui Dumnezeu este valoarea vieții omenești**”

(Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este

datoria de onoare a tuturor credincioșilor”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că răspândirea Evangheliei nu este ușoară. Întrucât avem de-a face cu o omenire coruptă, cu siguranță vom înfrunta diverse pericole atunci când răspândim Evanghelia, cum ar fi să fim bătuți și certați, umiliți, batjocoriți și calomniați; acest lucru este inevitabil. Răspândirea Evangheliei e datoria de neocolit a tuturor celor care cred în Dumnezeu. Indiferent ce persecuții se abat asupra lor și în ce fel îi umilesc sau îi batjocoresc ceilalți, nu pot să renunțe la propria datorie, iar când vine momentul critic, Dumnezeu Își poate aminti de ei doar dacă-și îndeplinesc bine îndatoririle. Datoria și responsabilitatea pe care mi le-a dat Dumnezeu sunt de cea mai mare importanță și ar trebui să renunț la vanitatea mea și respectul de sine și să continui să răspândesc Evanghelia și să fiu martor pentru Dumnezeu, aducând mai mulți oameni înaintea Lui pentru a-mi îndeplini responsabilitatea. Acesta este cel mai bun mod de a fi martor pentru Dumnezeu și de a-l umili pe Satana. Indiferent cum mă ceartă și mă umilește liderul de pluton, indiferent cum mă batjocoresc camarazii mei și chiar dacă mă vor lega atârnat de un copac, eu tot trebuie să răspândesc Evanghelia și să fiu martor pentru Dumnezeu.

Ulterior, trupele noastre au fost transferate din nou într-un alt loc și nu aveam sub nicio formă cum să ies și să răspândesc Evanghelia, așa că am făcut-o online cu câțiva dintre frații mei din armată. Am creat un grup pe telefonul meu și i-am adăugat pe aceștia în el. În mod neașteptat, liderul de pluton mi-a luat telefonul când nu eram atent și mi-a spus: „Dacă dovedești că nu crezi în Dumnezeu sub forma unui angajament scris, îți voi înapoia telefonul.” Eu am spus: „Nu am făcut nimic greșit. De ce mi-ai confiscat telefonul?” Liderul de pluton a spus: „Ai dus prea departe credința ta în Dumnezeu. Credința poporului Wa este partidul lor; credința în Dumnezeu este ilegală!” În timp ce a spus asta, a luat o lopată și m-a lovit. A doua zi,

liderul de pluton a descoperit în telefonul meu istoricul conversațiilor dintre mine și frații mei și, totodată, a găsit cuvintele lui Dumnezeu, precum și filmele și videoclipurile bisericii. A raportat acest lucru superiorilor săi de la sediul central. Comandantul m-a întrebat: „Unde ai acceptat cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic? Care este funcția ta în biserică? Cui i-ai împărtășit Evanghelia? Câți credincioși sunt printre trupele noastre?” Când îmi puneau întrebări, îmi era teamă și tremuram puțin. M-am gândit: „Dacă spun adevărul, atunci Îl trădez pe Dumnezeu la fel ca Iuda, dar dacă nu o fac, atunci comandantul și alții se vor duce să-i întrebe pe acești frați cine le-a împărtășit Evanghelia, iar dacă ei spun că eu am fost, soarta mea va fi cu siguranță mai rea.” Mă rugam în mod repetat lui Dumnezeu în inima mea, să mă îndrume și să-mi dea puterea de a rămâne ferm în mărturia mea, astfel încât, indiferent în ce fel eram umilit sau sufeream, să nu-i vând pe frații și surorile mele și să nu procedez precum Iuda. Apoi am spus: „Credința mea în Dumnezeu Atotputernic înseamnă să particip la adunări și să-L venerez pe Dumnezeu.” După aceea nu le-am mai răspuns la nicio întrebare.

În final, m-au trimis înapoi și m-au băgat la carceră. Pe mine și pe alți trei ne-au legat unul de altul cu lanțuri de picioare. Când mâncam, dormeam sau ne duceam la baie, o făceam toți patru împreună și era totodată dificil să mergem. Inima mea a devenit puțin slabă: „Am fost trimis la carceră și sunt încătușat și legat cu lanțuri. Dacă m-ar vedea camarazii mei non-credincioși, ce ar gândi? Oare ar spune și ei că dusesem prea departe credința mea în Dumnezeu?” Când m-am gândit la aceste lucruri, m-am simțit stânjenit și că reputația mea a fost distrusă. Eram pe punctul de a avea o cădere nervoasă. Voiam ca Dumnezeu să mă ajute să evadez din acest mediu și nu voiam să mai fiu umilit în acest fel. Trebuia să port cătușe când mergeam să mănânc, iar ceilalți soldați mă batjocoreau: „De ce nu-I ceri

Dumnezeului tău să-ți scoată cătușele?” Mâncam cu capul plecat, neîndrăznind să-mi ridic privirea și mă rugam în tăcere în inima mea: „Dumnezeule, sufăr. Statura mea este prea mică. Fie ca Tu să mă îndrumi și să-mi dai credință și putere, astfel încât să pot face față umilinței din partea celorlalți.” După rugăciune, am simțit că eram mai puternic și m-am gândit la un imn numit „O alegere fără regrete”:

1 Când arestările și persecuțiile creștinilor de către PCC devin din ce în ce mai sălbatice, când orașul este plin de oroare întunecată și fug oriunde pot, când libertatea este încătușată într-o închisoare îngrozitoare, când singura mea companie este o lungă noapte de durere, nu voi șovăi în credința mea în Dumnezeu, niciodată nu Te voi trăda, Domnul meu, Dumnezeul meu. Dumnezeule Atotputernic adevărat, inima mea Îți aparține Ție. Încarcerarea îmi poate controla doar trupul. Nu îmi poate opri pașii ce Te urmează pe Tine. Suferință dureroasă, un drum accidentat, cu îndrumarea cuvintelor Tale, inima mea este fără teamă, în compania iubirii Tale, inima mea este sătulă.

2 Când tortura nimicitoare a diavolilor PCC devine chiar mai cumplită, când durerea mistuitoare mă lovește iar și iar, când slăbiciunea și agonia trupului ating culmea, la momentul final, când viața e gata să îmi fie luată, nu voi ceda în fața marelui balaur roșu, niciodată nu voi fi Iudă, o pată a rușinii asupra lui Dumnezeu. Dumnezeule Atotputernic adevărat, Îți voi fi loial până la moarte. Diavolii nu îmi pot decât tortura și chinui trupul. Viața și moartea vor fi veșnic sub stăpânirea Ta. Mă voi lepăda de toate pentru a-Ți mărturisi. Dacă aduce rușine Satanei, voi muri fără a mă plânge. Sunt onorat să trăiesc în mărturie către Tine.

Cât de glorios este să Îl urmezi pe Hristos și să cauți să-L iubești pe Dumnezeu în această viață! Cu inima și cu sufletul, eu trebuie să Îl

răsplătesc pe Dumnezeu; sunt dispus să mă lepăd de tot pentru a mărturisi despre Dumnezeu. Cât timp voi trăi, să îmi dau întreaga ființă lui Dumnezeu este o alegere pe care nu o voi regreta niciodată.

– Urmați Mielul și cântați cântări noi

Acest cântec mi-a dat credință. Indiferent cum mă tratau ceilalți, nu puteam să-L trădez pe Dumnezeu. Să-L urmez pe Dumnezeu este o alegere pe care nu o voi regreta toată viața mea. Trebuie să renunț la reputația mea și să risc totul pentru a rămâne ferm în mărturia mea pentru El.

În trecut, am simțit mereu că a fi persecutat în calitate de credincios în Dumnezeu era o chestiune umilitoare, dar mai târziu, mi-am amintit un pasaj din cuvintele Lui care mi-a schimbat punctul de vedere. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Dacă nu-L slăvești pe Dumnezeu, ci trăiești în trupul tău murdar, atunci nu ești doar o bestie cu chip de om? Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. În această lume, omul poartă hainele diavolului, se hrănește cu mâncare de la diavol, lucrează și slujește la porunca diavolului, devenind cu totul călcat în picioare în mizeria lui. Dacă nu deslușești sensul vieții sau nu obții adevărata cale, atunci ce însemnătate are să trăiești astfel? Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns să înțeleg că diavolii care îi arestau și îi persecutau pe creștini erau dușmani ai lui Dumnezeu și

că guvernele dictatoriale nu le permiteau oamenilor să creadă în El și să-L urmeze, lăsându-i să-l venereze doar pe Buddha și pe președinte și să creadă în Partidul Statului Unit Wa. Îi făceau pe oameni să se bazeze pe cele două mâini ale lor pentru a-și crea un viitor bun și să-și schimbe soarta învățând și câștigând bani. Răspândirea Evangheliei lui Dumnezeu într-un astfel de loc va conduce la persecuție și obstacole. Aici, cei care cred în Dumnezeu și răspândesc Evanghelia vor avea de înfruntat persecuția, batjocura, bătăile și cearta și chiar închisoarea. Însă aceasta este persecuție pentru dreptate; această suferință are sens. Dacă, atunci când sunt supus torturii, batjocorit și umilit, simt că mi-am pierdut imaginea și nu pot privi pe nimeni în ochi, atunci perspectiva mea asupra lucrurilor nu este corectă. Sunt o ființă creată, iar credința în Dumnezeu și venerarea Lui reprezintă un lucru perfect natural și justificat. Răspândirea Evangheliei și a fi martor pentru Dumnezeu reprezintă misiunea și responsabilitatea pe care ni le-a dat Creatorul și, totodată, cel mai just lucru din întreaga omenire. A fi supus persecuției când răspândești Evangheliei nu este o chestiune umilitoare, înseamnă a fi persecutat pentru dreptate. Este ca în cazul lui Iov și Petru. Când Iov a înfruntat încercări, bunurile familiei sale au fost furate de bandiți, copiii lui au murit, iar el a făcut abcese pe tot trupul. Non-credincioșii l-au batjocorit, spunând că Dumnezeul în care credea el era fals și până și soția lui i-a spus să-L abandoneze pe Dumnezeu și să moară, dar el s-a rugat lui Dumnezeu în tot acest timp, lăudându-I numele și rămânând ferm în mărturia sa pentru El. Petru a fost și el supus persecuției când a răspândit Evanghelia și, în final, a fost pironit pe cruce cu capul în jos, dar nu a simțit că acesta era un lucru umilitor. Dimpotrivă, el considera că făcea parte din omenirea coruptă și că nu era vrednic să fi pironit pe cruce precum Domnul Isus, așa că a ales să fie răstignit cu capul în jos, fiind martor răsunător și clar pentru Dumnezeu. Viețile lor au fost cele mai

semnificative; a fi numit drept de către Dumnezeu reprezintă cea mai mare onoare. Am înțeles și intenția lui Dumnezeu. Îmi păsa prea mult de reputația mea și nu îndrăzneam să-mi îndeplinesc îndatoririle de teamă să nu fiu umilit. Rânduind un astfel de mediu pentru mine, Dumnezeu îmi permitea să-mi recunosc și să-mi înlătur firea coruptă și punctul de vedere greșit asupra lucrurilor din cadrul acestor împrejurări. Era pentru a mă desăvârși, a mă mântui și, totodată, îmi arăta că guvernul poporului Wa era un demon care ura adevărul și se împotrivea lui Dumnezeu și că, indiferent cum mă persecutau și mă împiedicau, eu nu puteam să cedez în fața lor. Dumnezeu este la conducerea acestei lumi și a omenirii, iar soarta mea este în mâinile Sale. Guvernul niciunei țări nu-mi poate schimba soarta sau viitorul. Nu trebuie să-mi fac griji. Oricât de greu ar fi, Îl voi urma mereu pe Dumnezeu și voi rămâne ferm în mărturia mea pentru El. Odată ce am recunoscut asta, am simțit că a crede în Dumnezeu și toată suferința meritau efortul. Nu-mi mai era teamă că alți oameni mă batjocoreau sau mă umileau, iar când mergeam să iau mâncare, nu-mi era rușine să mă uit la ceilalți. Mă rugam deseori lui Dumnezeu și simțeam că El îmi ținea companie și eram mai fericit cu fiecare zi care trecea.

După jumătate de lună la carceră, s-a descoperit că eram infectat cu COVID-19, așa că m-au transferat la sediul central al brigăzii, pentru carantinare. Când eram pe drum spre sediul central, m-au tratat chiar mai rău decât pe un ucigaș. Mi-au pus trei lanțuri la picioare. Liderul de pluton și ceilalți mă batjocoreau cu toții: „Nu crezi tu în Dumnezeu? Atunci cum ai putut să iei COVID-19? Spui că există un Dumnezeu, dar, de fapt, nu există niciun Dumnezeu în lumea aceasta.” Când am auzit aceste cuvinte, nu m-am simțit atât de slab. Indiferent cum mă batjocoreau liderul plutonului și ceilalți și indiferent cum mă vedeau alți oameni, eram dispus să mă supun. Atunci, liderul plutonului a spus că avea să mă trimită să fiu închis în secția

de securitate. Frica mi-a răsărit în inimă, deoarece secția de securitate era foarte strictă și îmi făceam și griji că voi fi umilit în închisoare. În plus, nu puteam să merg acasă dacă eram în închisoare. În acea perioadă, am fost încuiat într-o încăpere. Nu aveam telefonul meu și nu puteam să citesc cuvintele lui Dumnezeu. Era o chitară acolo și tot ce puteam să fac era să cânt imnuri la ea. Voiam foarte mult să citesc cuvintele lui Dumnezeu și m-am rugat Lui să-mi dea o cale de scăpare. Câteva zile mai târziu, am împrumutat telefonul fratelui meu, Ivan, și m-am uitat la un film intitulat „Povestea mea, povestea noastră". Frații din film au fost arestați de Partidul Comunist Chinez pentru credința în Dumnezeu și răspândirea Evangheliei. Au fost torturați și chinuiți cu severitate și mulți oameni i-au umilit. Au fost condamnați la închisoare și închiși un anumit număr de ani; unii mai bine de 10 ani. Nu au avut niciun fel de libertate și erau zilnic suprasolicitați cu munca, dar în închisoare puteau încă să se roage lui Dumnezeu și să-și transmită cuvintele lui Dumnezeu. Aveau o atitudine de supunere față de Dumnezeu și știau că mergeau pe calea corectă în viață. Aveau cu toții credință și au rămas fermi în mărturia lor pentru Dumnezeu. Am fost în mod deosebit emoționat când i-am auzit citind cuvintele lui Dumnezeu. I-am admirat foarte mult. Au suferit atât de mult și încă erau capabili să fie statornici în credința lor, să-L urmeze pe Dumnezeu și să nu dea niciodată înapoi. Însă când eu am experimentat umilința, bătăile și cearta din partea altora, nu am putut suporta. Îmi era teamă să nu fiu dus la închisoare și mi-am pierdut voința de îndată ce am suferit puțin, vrând ca Dumnezeu să mă ajute să evadez dintr-un astfel de mediu. Simțeam că-I eram dator și speram ca El să-mi mai dea o șansă. Indiferent câți ani stăteam în închisoare și oricât de mare era umilința, aveam să mă supun și să fac față. După ce am fost în carantină mai bine de 10 zile, s-a întâmplat ca aceia care s-au întors de pe liniile frontului să-și ia o lună de concediu programat. Nu mă

așteptam ca armata să mă lase și pe mine să-mi iau acest timp liber. Un camarad non-credincios a spus: „Uite, Ayden a făcut o greșeală și este în reforma muncii, dar până la urmă vacanța lui a venit chiar mai repede decât a noastră.” I-am fost foarte recunoscător lui Dumnezeu. Credeam că voi fi închis câțiva ani și nu mă așteptam să plec în vacanță și să mă întorc acasă. Am văzut faptele minunate ale lui Dumnezeu și I-am văzut atotputernicia și domnia. Înainte să plec, comandatul mi-a spus să nu răspândesc Evanghelia când merg acasă. M-am gândit: „Când am răspândit Evanghelia în armată, m-ai controlat și m-ai bătut. Acum că merg acasă, am o ocazie atât de bună de a fi martor pentru Dumnezeu. Cum aș putea să o ratez? Îmi voi investi toată energia în răspândirea Evangheliei; Nu voi lăsa un lucru mărunt pe care îl spui tu să mă afecteze.” După ce am ajuns acasă, am început să-i adun pe frații și surorile mele, ca să mergem într-un sat și să răspândim Evanghelia. La momentul acela, au fost 6 oameni care au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. După mai bine de 10 zile de când m-am întors în armată, liderul de pluton m-a transferat pe un post de pază la un punct de control. I-am fost foarte recunoscător lui Dumnezeu. Înainte, eram foarte ocupat în armată și nu aveam mult timp pentru a răspândi Evanghelia. După ce am ajuns pe acest post, n-am mai fost atât de ocupat și am avut mai mult timp pentru răspândirea ei. Deși persecuția armatei nu a încetat niciodată, tot am continuat să răspândesc Evanghelia și să fiu martor pentru Dumnezeu și am adus mai mulți oameni înaintea Lui pentru a obține mântuirea Sa.

Pe parcursul răspândirii Evangheliei, deși am suferit întrucâtva, am fost supus umilinței, bătăilor și certurilor și, de asemenea, trimis la carceră, mi-am văzut propria corupție și lipsurile, precum și iubirea lui Dumnezeu. Indiferent ce circumstanțe am înfruntat, cuvintele lui Dumnezeu au fost de fiecare dată acolo ca să mă îndrume, să mă facă să renunț la vanitatea și la

reputația mea și să am credința și puterea de a merge mai departe. Aceste experiențe mi-au arătat în mod direct că a suferi și a fi persecutat în numele răspândirii Evangheliei este un lucru semnificativ. A-L urma pe Dumnezeu, a te sacrifica pentru El și a-ți îndeplini datoria este cea mai semnificativă viață pe care o poți avea.

4. Nu mă voi mai simți inferioară din cauza exprimării mele stângace

de Kerry, Filipine

Încă de mică am fost relativ introvertită și mă exprimam greu. Când interacționam cu străinii, nu prea aveam curaj să vorbesc, iar când erau mulți oameni în jurul meu, aveam emoții mari. Mi-era mereu teamă că nu mă voi exprima clar și că mă voi face de râs. Din cauza asta, mă simțeam deseori inferioară celorlalți. În august 2023, biserica a rânduit să ud nou-veniții. Pentru a-mi îndeplini datoria, trebuia să mă întâlnesc des cu nou-veniții și să comunic cu ceilalți responsabili de udare. În astfel de situații, aveam deseori emoții și mă temeam că nu voi vorbi clar când voi avea părtășie. Ce ar fi gândit atunci frații și surorile despre mine?

Odată, Stacy, sora care-mi era parteneră, m-a dus la o adunare cu nou-veniții. Erau 40-50 de oameni. Când i-am văzut, am avut imediat emoții. Erau mult prea multe persoane. Cât de rușinos ar fi fost să am o părtășie slabă în fața acestei mulțimi? Ar fi gândit: „Dacă nici nu poți vorbi să te înțelegem, cum ai putea să ne uzi?” Nu m-ar fi disprețuit? Gândind așa, nu mă puteam calma, inima îmi bătea agitată. Iar când am observat că Stacy avea părtășie cu o gândire clară și un conținut practic, am fost foarte invidioasă. Eram și foarte supărată și mă temeam că, fiind atâția oameni acolo, imediat ce voi avea emoții, mintea mea se va goli de toate și nu voi putea avea părtășie. Cât de rușinos ar fi fost? Ce-ar fi gândit nou-veniții despre mine? Gândind astfel, am hotărât să nu vorbesc. Voi juca doar rolul de ascultător! Așa că nu am scos niciun cuvânt pe tot parcursul adunării. Am făcut la fel și la adunarea cu alți responsabili de udare. Văzând că toți se exprimau relativ bine, am devenit invidioasă. Gândindu-mă că exprimarea mea era nesatisfăcătoare și imposibil de prezentat publicului,

am avut și mai puțină încredere să vorbesc. Eram foarte deprimată și mă gândeam: „Cu toții facem îndatoriri de udare, deci cum poate fi atât de mare diferența dintre noi? Eu nu spun niciodată nimic; nu vor crede că nu pot avea deloc părtășie și că sunt o reală dezamăgire?” Eram oarecum negativă și chiar mă gândeam: „Nu s-a făcut o greșeală atunci când s-a rânduit să am îndatoriri de udare? Pentru a face această datorie, trebuie să avem părtășie despre adevăr și să ne exprimăm bine. Eu sunt atât de puțin elocventă, încât mă tem că nu pot face această datorie.” Dar m-am gândit atunci că Dumnezeu stabilește datoria cuiva dintr-o anumită etapă și nu am vrut să fiu nedemnă de înțelepciunea Lui. Însă, în viitor, va trebui să vorbesc adesea în fața multor oameni. Ce ar trebui să fac? Timp de câteva zile, am suferit zilnic și nu puteam ieși din acea stare.

Într-o zi, am vorbit cu o soră despre starea mea, iar ea m-a pus să citesc un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă ai adesea un sentiment de acuzație în viața ta, dacă inima ta nu poate găsi odihnă, dacă ești lipsit de pace sau bucurie și ești deseori cuprins de îngrijorare și neliniște cu privire la tot felul de lucruri, ce demonstrează acest lucru? Doar faptul că nu practici adevărul, că nu rămâi ferm în mărturia ta față de Dumnezeu. Când trăiești în mijlocul firii Satanei, ești pasibil ca, de multe ori, să nu reușești să practici adevărul, să trădezi adevărul, să fii egoist și ticălos; doar îți susții imaginea, renumele și statutul și propriile interesele. A trăi mereu pentru tine îți aduce o mare durere. Ai atât de multe dorințe egoiste, încurcături, piedici, îndoieli și necazuri, încât nu ai nici cea mai mică pace sau bucurie. A trăi de dragul trupului corupt înseamnă a suferi excesiv. Cei care urmăresc adevărul sunt altfel. Cu cât înțeleg mai mult adevărul, cu atât devin mai liberi și mai descătușați; cu cât practică mai mult adevărul, cu atât au mai multă pace și bucurie. Când vor dobândi adevărul, ei vor trăi**

cu totul în lumină, se vor bucura de binecuvântările lui Dumnezeu și nu vor avea absolut nicio durere" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"). Cuvintele lui Dumnezeu îmi expuseseră adevărata stare și am înțeles de ce suferisem atât de mult în acea perioadă. Era din cauză că trăiam mereu într-o stare de vanitate și mândrie și nu practicam adevărul. Indiferent dacă mă întâlneam cu nou-veniții sau comunicam cu responsabilii de udare, nu îndrăzneam să mă exprim cu adevărat și mă temeam mereu că ceilalți m-ar fi disprețuit dacă aș fi avut o părtășie slabă. Tot cugetam și îmi făceam multe griji în legătură cu vanitatea și mândria mea și nu mă gândeam decât la mândria și la interesele mele. Înduram o durere insuportabilă doar pentru că trăiam toată ziua copleșită de firea mea coruptă. Citind cuvintele lui Dumnezeu, am dobândit o oarecare înțelegere a problemei mele.

Câteva zile mai târziu, persoana responsabilă a spus că din acel moment vom conduce pe rând comunicarea între responsabilii de udare. Auzind aceste cuvinte, nu m-am putut abține să n-am emoții din nou, gândindu-mă: „Acum, mă aflu în fața fraților și surorilor care fac aceeași datorie ca mine. Sunt 11 în total. Deja părtășia mea despre adevărurile referitoare la viziune nu e la fel de bună ca a lor, iar acum voi răspunde și de adunări. Eu nu mă pot exprima. Dacă voi avea emoții când vine vremea părtășiei și mă voi bâlbâi, iar gândirea mea va fi neclară, atunci ce vor crede toți despre mine?" Câteva zile mai târziu urma o adunare, iar persoana responsabilă m-a chemat și a insistat să particip. Chiar dacă nu conduceam adunarea, tot eram bulversată. Mi-era teamă că n-aș fi spus nimic dacă m-aș fi dus și mi s-ar fi cerut să am părtășie, iar asta ar fi fost cea mai mare umilință. Nu am avut curajul să particip. După aceea, câteva zile parcă aveam o piatră înfiptă în inimă și nu puteam respira. Chiar dacă evitasem acea zi, oare puteam să mă eschivez la nesfârșit? M-am gândit că poate

chiar nu eram potrivită pentru udare, dar când mă gândeam să renunț, îmi reproșam și simțeam că Îi sunt datoare lui Dumnezeu. Abia când am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, starea mea s-a schimbat. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Unii oameni sunt introvertiți din copilărie, nu le place să vorbească și le este greu să socializeze. Chiar și ca adulți, la treizeci sau patruzeci de ani, tot nu pot birui această personalitate: nu sunt experți în oratorie sau conversații și nici nu se pricep să interacționeze. După ce ajung conducători, această trăsătură de personalitate devine o anumită limitare și piedică în lucrarea lor și le provoacă adesea suferință și frustrare, așa că se simt constrânși. Faptul că sunt introvertiți și reticența de a vorbi sunt manifestări ale umanității normale. Întrucât sunt manifestări ale umanității normale, sunt ele considerate fărădelegi față de Dumnezeu? Nu, nu sunt fărădelegi, iar Dumnezeu le va trata corect. Orice probleme, neajunsuri sau defecte ai avea, niciuna dintre acestea nu este o problemă în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu Se uită la felul în care cauți adevărul, cum practici adevărul, cum acționezi conform adevărurilor-principii și cum urmezi calea lui Dumnezeu în condițiile inerente ale umanității normale – acestea sunt lucrurile la care Se uită Dumnezeu. Prin urmare, în chestiuni care nu au legătură cu adevărurile-principii, nu te lăsa îngrădit de condițiile de bază precum calibrul uman normal, abilitățile, instinctele, personalitatea, obiceiurile și stilul de viață. Bineînțeles, nici nu-ți investi energia și timpul încercând să depășești aceste condiții de bază și nici nu încerca să le schimbi. […] Oricare a fost personalitatea ta inițială, aceasta va rămâne personalitatea ta. Nu încerca să-ți schimbi personalitatea pentru a obține mântuirea; aceasta este o idee falsă – orice personalitate ai avea, este o realitate obiectivă pe care nu o poți schimba. Din motive obiective, rezultatul pe care Dumnezeu vrea**

să-l obțină în lucrarea Lui nu are nicio legătură cu personalitatea ta. Mântuirea ta nu are nici ea legătură cu personalitatea pe care o ai. În plus, dacă ești sau nu o persoană care practică adevărul și are adevărul-realitate nu are nicio legătură cu personalitatea ta. Prin urmare, nu încerca să-ți schimbi personalitatea pentru că faci anumite îndatoriri sau ești responsabil de anumite sarcini – aceasta este o idee eronată. Atunci, ce ar trebui să faci? Indiferent care sunt personalitatea sau condițiile tale inerente, ar trebui să respecți adevărurile-principii și să le practici. În cele din urmă, Dumnezeu nu evaluează dacă Îi urmezi calea sau dacă poți obține mântuirea, pe baza personalității tale; Dumnezeu nu ține cont de ce calibru, abilități, talente, daruri sau aptitudini inerente ai și, bineînțeles, nu estimează cât de mult ți-ai înfrânat instinctele și nevoile trupești. În schimb, Dumnezeu Se uită dacă, în timp ce Îl urmezi și îți faci îndatoririle, Îi practici și-I experimentezi cuvintele, dacă ai intenția și hotărârea de a urmări adevărul și, în final, dacă ai reușit să practici adevărul și să urmezi calea lui Dumnezeu. Acestea sunt lucrurile la care Se uită Dumnezeu. Înțelegi asta? (Da, înțeleg.)" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului II, „Cum să urmărești adevărul (3)"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit foarte emoționată și oarecum eliberată. Am înțeles că Dumnezeu nu dorește să schimbe instinctele și personalitățile oamenilor, ci, mai degrabă, firile lor corupte. Defectele de personalitate sunt manifestări ale umanității normale, iar Dumnezeu nu le condamnă. Avusesem mereu o anumită opinie: am crezut că sunt introvertită și că nu mă pricep să mă exprim, că nu sunt potrivită să îndeplinesc îndatoririle de udare. Oricând întâlneam oameni extrovertiți care se exprimau bine, mă simțeam constrânsă și mă temeam mereu de ce ar crede oamenii despre mine dacă m-aș exprima prost. Mă simțeam inferioară și eram timidă, considerând și mai mult că nu puteam

face această datorie. Se pare că era doar o părere paranoică. Faptul că eram introvertită și că nu mă exprimam bine nu mi-a afectat îndeplinirea datoriei. Gândindu-mă la alte îndatoriri pe care le-am îndeplinit în trecut, pe atunci, încercasem cu conștiinciozitate să mă gândesc la cuvintele lui Dumnezeu și am putut să obțin câteva rezultate făcându-mi datoria cu sârguință. La adunări și când aveam părtășie, am dobândit și o oarecare luminare și iluminare. Deși nu mă puteam exprima la fel de bine ca alții, nu era ca și cum nu puteam să exprim nimic clar. De fapt, era suficient ce îmi dăduse Dumnezeu. Motivul principal era că fusesem constrânsă de vanitate și mândrie și că mă temeam că m-aș fi făcut de râs dacă aveam o părtășie slabă. Mereu mi-am folosit introversia și nepriceperea la cuvinte ca pe o scuză și nu m-am gândit cum ar trebui să rezolv aceste dificultăți din datoria mea, cu atât mai puțin să reflectez asupra firii mele corupte. Trăiam prinsă în vanitatea și mândria mea, fără putință de scăpare. Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să înțeleg că abordam greșit rezolvarea problemelor și că n-ar trebui să mă simt mereu inferioară și negativă pentru că eram introvertită și nu mă pricepeam să mă exprim, deoarece personalitatea omului e determinată de Dumnezeu și nu poate fi schimbată și nu este o fire coruptă. Tot ce puteam face era să urmăresc adevărul, să îmi înlătur firea coruptă și să nu mă mai las constrânsă de vanitate și mândrie. Astfel, aș fi relaxată și liberă. După aceea, am practicat potrivit cuvintelor lui Dumnezeu și mi-am recunoscut și confruntat defectele de personalitate. În domeniile în care eram la înălțimea sarcinii, am făcut tot ce puteam ca să acționez, iar în cele în care nu eram, am lucrat cu surorile partenere și am învățat de la ele pentru a-mi compensa slăbiciunile. Nu mă mai simțeam inferioară și tristă pentru că eram introvertită și nu mă pricepeam să mă exprim.

Mai apoi, când i-am spus unei surori de starea mea, m-a pus să citesc un fragment din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Prețuirea antihriștilor față de reputația și statutul lor o depășește pe cea a oamenilor normali și este ceva din firea-esență a lor; nu e un interes temporar sau efectul tranzitoriu al împrejurimilor lor – e ceva înăuntrul vieții lor, în oasele lor și, astfel, este esența lor. Altfel spus, în tot ceea ce fac antihriștii, prima lor considerație este propria reputație și propriul statut, nimic altceva. Pentru antihriști, reputația și statutul sunt viața lor și scopul lor de-o viață. În tot ceea ce fac, prima lor considerație este: «Ce se va întâmpla cu statutul meu? Și cu reputația mea? Oare această acțiune îmi va da o reputație bună? Îmi va ridica statutul în mintea oamenilor?» Acesta e primul lucru la care se gândesc, ceea ce e o dovadă amplă că au firea și esența antihriștilor; altminteri, nu ar lua în considerare aceste probleme. Se poate spune că, pentru antihriști, reputația și statutul nu sunt vreo cerință suplimentară, cu atât mai puțin ceva neesențial de care s-ar putea lipsi. Ele fac parte din natura antihriștilor, sunt în oasele lor, în sângele lor, sunt înnăscute în ei. Antihriștilor nu le e indiferent dacă dețin reputație și statut; nu aceasta e atitudinea lor. Atunci, care e atitudinea lor? Reputația și statutul sunt strâns legate de viețile lor de zi cu zi, de starea lor de zi cu zi, de cele pentru care se străduiesc zilnic. Astfel, pentru antihriști, statutul și reputația sunt viața lor. Indiferent de modul în care trăiesc, indiferent de mediul în care trăiesc, indiferent de munca pe care o fac, indiferent pentru ce se străduiesc, care sunt obiectivele lor, care este direcția vieții lor, totul se învârte în jurul faptului de a avea o bună reputație și un statut înalt. Și acest scop nu se schimbă; ei nu pot lăsa niciodată deoparte asemenea lucruri. Aceasta e adevărata față a antihriștilor și esența lor**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea

antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)”). Dumnezeu ne-a dezvăluit că antihriștilor le pasă cel mai mult de reputația și statutul lor. Ei văd reputația și statutul ca fiind mai importante decât propria viață. Gândindu-mă în urmă, și eu am avut o astfel de stare. În realitate, când aveam adunări cu nou-veniții, nu trebuia decât să mă gândesc atent la cuvintele lui Dumnezeu și să am părtășie despre părțile pe care puteam să le înțeleg. Cu toate acestea, nu o făceam. Când îi vedeam pe nou-veniți, nu mă concentram să mă gândesc la cuvintele lui Dumnezeu sau la cum să le rezolv problemele, ci la cum să am părtășie astfel încât să îmi creez o imagine bună în inimile lor. Când mă gândeam la ce ar gândi alții despre mine dacă m-aș exprima prost și aș avea părtășie slabă, inima mea devenea constrânsă și nu îndrăzneam să am părtășie. A fost la fel și când m-am întrunit și am comunicat cu responsabilii de udare. Când am văzut că ei toți se exprimau mai bine decât mine, nu m-am gândit să învăț de la ei și să comunic cu ei ca să-mi compensez slăbiciunile, ci la ce părere vor avea despre mine când vor vedea că mă exprim prost și am părtășie slabă. Îmi făceam aceleași griji și când nu spuneam nimic. Odată ce eram destul de constrânsă de lanțurile vanității și ale mândriei, nu căutam repede adevărul pentru a rezolva problemele, ci mă temeam ca alții să nu vadă cum eram de fapt. Aș fi preferat să nu fac această datorie, decât să creadă ceilalți că nu sunt bună de nimic. Cel puțin așa mi-aș fi putut păstra o fărâmă de demnitate. Am realizat că indiferent dacă vorbeam sau tăceam, indiferent de grupul cu care eram, oriunde eram, mă gândeam doar la vanitatea și la mândria mea. Durerea, negativitatea și inferioritatea simțite azi, toate se datorau vanității și mândriei mele. Se datorau incapacității mele de a-mi arăta chipul în fața oamenilor și am vrut chiar să renunț la datoria mea, pentru că nu-mi puteam satisface mândria. Mi-am amintit că părinții mei îmi spuneau adeseori când eram tânără: „Chipul este neprețuit.” Influențată de acest fel de otravă satanică, îmi

doream să le las o impresie bună celor cu care interacționam, indiferent cine erau și dacă nu reușeam să îi fac să aprecieze, măcar nu puteam să îi las să mă disprețuiască. Mă purtam așa fie că eram cu oameni de la școală, de la serviciu sau de la îndeplinirea datoriei mele, iar când nevoia mea de reputație și statut nu putea fi satisfăcută, era ca și cum mi-aș fi pierdut viața. Am realizat că dezvăluisem firea antihriștilor. Recunoscând măcar atât, am înțeles, de asemenea, că Dumnezeu mi-a ales acest tip personalitate, prin înțelepciunea Lui. Am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**După ce au fost corupți de Satana, oamenii au firea coruptă a Satanei drept esența vieții lor; adică, trăiesc după firea lor coruptă, iar viețile lor sunt guvernate de acea fire coruptă. Dacă, în plus, cineva un calibru bun, un calibru extraordinar și abilități complete, perfecte și minunate în toate domeniile, asta doar îi cultivă firea coruptă și duce la escaladarea galopantă a acelei firi corupte, făcând-o de necontrolat. Drept urmare, el devine mai arogant, intransigent, înșelător și ticălos. Dificultatea lui de a accepta adevărul sporește și firea lui coruptă este imposibil de înlăturat**” (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului II, „Cum să urmărești adevărul (7)”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că dacă m-aș exprima clar, elocvent și aș putea să controlez ușor tot felul de situații, ajungând să fiu în centrul atenției și apreciată de ceilalți, atunci sigur aș fi mulțumită de mine și aș fi în delir de bucurie. Dar pentru că nu sunt pricepută să mă exprim, pot să mă bazez pe Dumnezeu și să privesc spre El în mijlocul dificultăților și, de asemenea, să-mi văd propriile slăbiciuni și incompetențe, lipsa de importanță și de elocvență și, prin urmare, nu îndrăznesc să fiu prea mândră. Eram atât de obsedată de reputație și de statut, dar mă exprimam neclar și prost. Aveam defecte foarte mari, dar îmi păsa atât de mult de ce gândeau ceilalți despre mine. Dacă mi-ar fi fost ușor să mă exprim, aș fi devenit tot mai arogantă și m-aș fi crezut mai bună decât toată lumea, ca

Satana. Dumnezeu m-a protejat nedându-mi abilitatea de a fi o bună oratoare!

Mai târziu, am citit mai multe din cuvintele lui Dumnezeu: **„Urmărirea adevărului este cel mai important lucru, indiferent de perspectiva din care îl privești. Poți evita defectele și deficiențele umanității, dar nu poți evita niciodată calea urmăririi adevărului. Indiferent cât de perfectă sau de nobilă ar putea fi umanitatea ta sau dacă ai mai puține cusururi și defecte și ai mai multe puncte forte decât alți oameni, asta nu înseamnă că înțelegi adevărul și nici nu poate înlocui urmărirea adevărului. Din contră, dacă urmărești adevărul, dacă înțelegi mult din adevăr și ai o înțelegere potrivit de profundă și de practică a acestuia, atunci asta va compensa numeroasele defecte și probleme din umanitatea ta”** (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului II, „Cum să urmărești adevărul (3)”). **„Dacă toate lucrurile la care te gândești în orele tale libere din fiecare zi au de-a face cu modul prin care să-ți rezolvi firea coruptă, să practici adevărul și să înțelegi adevărurile-principii, vei învăța cum să folosești adevărul pentru a-ți rezolva problemele conform cuvintelor lui Dumnezeu. Astfel, vei dobândi capacitatea de a trăi independent, vei avea intrare în viață, nu îți va fi foarte dificil să-L urmezi pe Dumnezeu și, treptat, vei pătrunde în adevărul-realitate. Dacă, în inima ta, ești încă obsedat de prestigiu și statut, încă preocupat să te fălești și să-i faci pe ceilalți să te admire, atunci nu ești o persoană care urmărește adevărul și mergi pe cale greșită. Ceea ce urmărești nu este adevărul, nici viața, ci lucrurile pe care le iubești, adică faima, câștigul și statutul, caz în care nimic din ceea ce faci nu are legătură cu adevărul, toate sunt considerate drept fapte rele și a munci. Dacă, în inima ta, iubești adevărul și întotdeauna tinzi spre acesta, dacă urmărești schimbarea firii și poți ajunge să te supui cu adevărat lui**

Dumnezeu, dacă te poți teme de El și te poți feri de rău și dacă te înfrânezi în tot ceea ce faci și poți accepta cercetarea atentă a lui Dumnezeu, atunci starea ta se va tot îmbunătăți și vei fi o persoană care trăiește înaintea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Buna purtare nu înseamnă că firea unei persoane s-a schimbat"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că aceia care nu urmăresc adevărul, indiferent cât de bine se exprimă, cât de măreață este personalitatea lor, cât de ușor le este să vorbească sau cât de mulți oameni îi apreciază nu vor fi aprobați de Dumnezeu. Dumnezeu nu se uită la neajunsurile oamenilor, ci mai degrabă la putința lor de a urmări adevărul, de a se supune Lui și de a se teme de El. În îndeplinirea datoriei mele de a-i uda pe noii veniți, intenția lui Dumnezeu era ca eu să urmăresc adevărul în timp ce îmi făceam datoria, să-mi îndeplinesc responsabilitatea fie că mă aflam în fața nou-veniților, fie a responsabililor de udare și, în același timp, să caut cum ar trebui să rezolv dificultățile și problemele nou-veniților, pentru ca aceștia să-și pună bazele pe adevărata cale și să-și îndeplinească mai repede îndatoririle de ființe create. Cu toate acestea, când am venit în fața nou-veniților și a responsabililor de udare, în fiecare zi nu mă gândeam la altceva decât la vanitatea și la statutul meu. Era exact opusul căii despre care vorbește Dumnezeu și pe care merg oamenii care urmăresc și iubesc adevărul. În acest fel, doar m-aș fi îndepărtat și mai mult de cerințele lui Dumnezeu, iar El m-ar fi eliminat în cele din urmă. Din acel moment, urmând cuvintele lui Dumnezeu, am început să mă instruiesc în mod conștient ca să pun suflet în datoria mea și să îmi înlătur propria fire coruptă, concentrându-mă să caut adevărurile-principii și să-mi fac bine datoria. După aceasta, când am condus pe rând adunările, nu am mai ales să mă sustrag. Știam că prin conducerea adunărilor puteam să mă instruiesc și să-mi îmbunătățesc exprimarea, să compensez ceea ce îmi lipsea și să-mi fac bine datoria, așa

că I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea credință și putere. Nu mă mai concentram la ce credeau ceilalți despre mine; era suficient să dau frâu liber la ceea ce mi-a dat Dumnezeu inițial și la ceea ce puteam realiza singură. Când a venit rândul meu să am părtășie, am făcut-o cu calm, despre ce înțelesesem, și am exprimat și unele lucruri pentru care nu mă pregătisem; nu am mai fost constrânsă de mândria mea.

Experimentând asta, am aflat că nu lipsa mea de elocvență mă făcea să fiu deprimată și să sufăr, ci mai degrabă faptul că urmăream reputația și statutul. Când nu te exprimi clar și bine, acesta este un neajuns al umanității, dar nu este o boală mortală. Să urmărești adevărul din toată inima ta și să cauți adevărurile-principii când întâmpini probleme sau dificultăți în îndeplinirea datoriei, acesta este cel mai important lucru.

5. Este cu adevărat o virtute dacă ești „strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți”?

de Li Jia, China

Înainte, am crezut mereu că ar trebui să fiu tolerantă și generoasă cu ceilalți, să fiu atentă la sentimentele lor și să le înțeleg dificultățile. Preferam să am eu un disconfort decât să-i deranjez pe alții, pentru că asta credeam că fac oamenii generoși, mărinimoși și cu un caracter bun. Mai târziu, când am început să supraveghez producția video, am simțit că, în calitate de șef de echipă, trebuie să dau un bun exemplu și să-mi asum un rol de lider. Aveam standarde foarte ridicate pentru mine și simțeam că nu ar trebui să fiu prea exigentă și strictă cu ceilalți membri ai echipei, așa era bine și generos să procedez. Toți ar fi simțit că am o umanitate măreață, că sunt înțelegătoare și și-ar fi făcut o impresie bună despre mine. Așa că munceam cât puteam de mult pentru grup, iar dacă lucrarea atribuită altora era prea grea și ei nu erau dispuși să o facă, o făceam eu singură. Am încercat pe cât posibil să nu îi presez pe ceilalți, pentru ca ei să nu spună că cerințele mele sunt prea mari și că sunt prea strictă. Chiar dacă uneori credeam că îmi asum prea mult de lucru și că sunt prea exigentă, tot mă răzvrăteam împotriva trupului meu și îmi asumam cât de multe activități puteam, astfel încât ceilalți să nu aibă o părere proastă despre mine.

Mai apoi, câțiva membri noi s-au alăturat grupului nostru. Nu erau obișnuiți cu munca și nu aveau abilități profesionale, așa că a trebuit să monitorizez toate videoclipurile pe care le produceau. Uneori, mă căutau ei pentru a discuta despre problemele întâmpinate. Chiar și numai această activitate îmi umplea întregul program, iar eu aveam multe alte treburi în plus. Sarcinile au început imediat să se adune, iar eu eram complet copleșită de muncă, zi de zi. Uneori, când mă rugau să îi ajut să rezolve sarcini foarte

simple, îmi spuneam: „Ați putea să rezolvați singuri această problemă, dacă ați discuta. De ce trebuie să veniți la mine să rezolv totul?” Dar apoi gândeam: „Din moment ce m-au întrebat, dacă eu îi resping va părea că sunt iresponsabilă! Până la urmă, și lor le va lua lua timp să discute problema. Nu mai contează, cred că pot să îmi fac timp să o rezolv eu.” Și, așa, acceptam. După aceea, mi-am dat seama că o soră îmi pasa mie sarcinile ei din lene și din teama de responsabilitate. Inițial, m-am gândit să am părtășie cu ea, dar apoi m-am îngrijorat că ar crede că îi cer prea mult, așa că m-am răzgândit. Uneori, când observam că alții nu păreau să aibă prea mult de lucru, în timp ce eu aveam mai multe sarcini urgente de rezolvat și eram copleșită, voiam să mai deleg din sarcini, ca să putem respecta programul. Dar, după ce mă gândeam mai bine, nu reușeam să îmi fac curaj să le cer asta. Îmi spuneam: „Dacă le măresc volumul de lucru, nu vor crede că sunt prea exigentă și că nu le dau timp liber? O las baltă, mai bine mă descurc singură.” Dar, în timp ce lucram, simțeam că e un pic nedrept. Mai ales când îi vedeam cum se relaxau în vreme ce eu munceam, aveam și mai multe resentimente, învinovățindu-i pentru lipsa lor de greutăți. Părea că nu vedeau cât de mult era de lucru. Dar nu făceam decât să mă plâng în sinea și nu spuneam nimic cu voce tare, îngrijorată că ar părea că am o umanitate precară și că sunt lipsită de generozitate. Așa că, indiferent cât de ocupată eram, încercam să fac cât mai multe de una singură. Uneori, când atribuiam sarcinile în funcție de programul grupului, dacă răspundeau bine, era în regulă, dar dacă păreau nemulțumiți sau se plângeau, ezitam să le atribui sarcini și munceam întreaga noapte ca să rezolv totul singură. De fapt, în timp ce lucram, simțeam că e nedrept și mă umpleam de resentimente. Simțeam că era evident sarcina lor și totuși trebuia să petrec timp în plus ca să o rezolv, iar uneori eram atât de ocupată, că nu mai aveam timp pentru devoționale. Dar nu îndrăzneam să îmi exprim

cu voce tare nemulțumirile. Așa că mă linișteam, cu resemnare, spunându-mi: „E mai bine să fiu generoasă și atentă, să îmi pese de ceilalți și să nu fiu meschină, altminteri va părea că am un caracter slab.” Ulterior, frații și surorile din echipa mea spuneau cu toții că sunt responsabilă, pot suporta suferința și plăti prețul, că sunt iubitoare și atentă la nevoile celorlalți. Când auzeam aceste laude, simțeam că, deși suferisem, meritase întru totul, pentru că acum toți mă lăudau. Dar, pentru că nu am acționat principial, pentru că am cedat continuu în fața trupului altora și pentru că am repartizat sarcinile într-un mod nerezonabil, sarcinile au început să se adune, iar progresul nostru ca echipă a fost lent. Unii dintre frați și surori erau leneși, nemotivați, și se mulțumeau să își facă doar sarcinile proprii. Alții nu se rugau lui Dumnezeu sau nu căutau adevărurile-principii atunci când aveau probleme, preferând să se bazeze pe mine și să aștepte ca eu să le rezolv problemele, ceea ce i-a făcut să nu-și îmbunătățească abilitățile.

Într-o zi, supraveghetorul nostru a venit să ne verifice lucrarea și a constatat că sarcinile nu erau repartizate în mod rezonabil. A spus că o parte dintre sarcini ar putea fi atribuite membrilor echipei și că ar trebui să-mi petrec mai mult timp îndeplinindu-mi sarcinile de lider de echipă, inclusiv prin verificarea progresului muncii și rezolvarea oricăror probleme care apăreau legate de abilități. În acest fel, toți și-ar putea asuma o parte din responsabilitate și ar putea purta o povară. Știam că avea dreptate și că acest mod de repartizare era benefic pentru lucrare. Și totuși mă gândeam că era prea dificil să practicăm în acest mod, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă călăuzească, pentru a dobândi cunoașterea firii mele corupte. În timpul devoționalelor, am căutat cuvinte ale lui Dumnezeu relevante pentru starea mea actuală. Un fragment m-a impresionat profund: **„«Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți», la fel ca și-n cazul zicalelor: «Nu-ți însuși banii găsiți pe jos» și «Găsește plăcere în a-i**

ajuta pe ceilalți», este una dintre acele cerințe pe care cultura tradițională o are cu privire la conduita morală a oamenilor. În același mod, indiferent dacă o persoană poate atinge sau exercita această conduită morală, aceasta tot nu este standardul sau norma pentru măsurarea umanității sale. Este posibil să fii cu adevărat capabil să fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți și să ai standarde deosebit de înalte. S-ar putea să fii integru și să te gândești mereu la alții și să îi respecți, fără să fii egoist și să-ți cauți propriile interese. Poți să pari deosebit de generos și altruist și să ai un puternic simț al responsabilității sociale și moralitate socială. Personalitatea și calitățile tale nobile pot fi dezvăluite celor apropiați și celor pe care îi întâlnești și cu care interacționezi. Comportamentul tău poate să nu le dea niciodată altora niciun motiv să te învinovățească sau să te critice, reușind în schimb să stârnească laude generoase și chiar admirație. Oamenii te pot considera o persoană cu adevărat strictă cu ea însăși și tolerantă cu ceilalți. Totuși, acestea nu sunt altceva decât comportamente externe. Sunt gândurile și dorințele din adâncul inimii tale în concordanță cu aceste comportamente externe, cu aceste acțiuni pe care le trăiești în exterior? Răspunsul este nu, nu sunt. Motivul pentru care poți să acționezi în acest fel este că există un motiv ascuns. Care este acel motiv, mai exact? Ai putea suporta ca acest motiv să fie dezvăluit? Cu siguranță nu. Asta dovedește că acest motiv este ceva de nemenționat, ceva întunecat și rău. Acum, de ce este acest motiv de nemenționat și rău? Din cauza faptului că umanitatea oamenilor este guvernată și mânată de firile lor corupte. Toate gândurile omenirii, indiferent dacă oamenii le transpun în cuvinte sau le exteriorizează, sunt incontestabil dominate, controlate și manipulate de firile lor corupte. Drept urmare, toate motivele și intențiile oamenilor sunt

sinistre și rele. Indiferent dacă oamenii sunt capabili să fie stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți, sau dacă exprimă sau nu perfect această morală la exterior, este inevitabil ca ea să nu aibă control sau influență asupra umanității lor. Așadar, ce controlează umanitatea oamenilor? Firile lor corupte, umanitatea-esență pe care o au și care se ascunde sub morala: «Fii strict cu tine însuți și tolerant cu ceilalți» – aceasta este adevărata lor natură. Adevărata natură a unei persoane este umanitatea-esență pe care o are. Și în ce constă umanitatea-esență? Constă, în principal, în preferințele ei, ceea ce urmărește, viziunea sa asupra vieții și sistemul ei de valori, precum și atitudinea ei față de adevăr și Dumnezeu și așa mai departe. Numai aceste lucruri reprezintă cu adevărat umanitatea-esență a oamenilor. Se poate spune cu siguranță că majoritatea oamenilor care-și impun să împlinească morala de a fi «stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți» sunt obsedați de statut. Mânați de firile lor corupte, nu se pot abține să nu urmărească prestigiul în rândul oamenilor, importanța socială și statutul în ochii celorlalți. Toate aceste lucruri sunt legate de dorința lor de statut și sunt urmărite sub acoperirea bunei lor conduite morale. Și cum se înfăptuiesc aceste lucruri pe care le urmăresc? Provin în întregime din firile lor corupte și sunt conduse de acestea. Așadar, oricum ar fi, dacă un om împlinește sau nu morala de a fi «strict cu el însuși și tolerant cu ceilalți» și dacă o face sau nu la perfecțiune, acest lucru nu poate schimba deloc umanitatea-esență pe care o are. Prin deducție, asta înseamnă că nu-și poate schimba în niciun fel viziunea asupra vieții sau sistemul de valori și nu-și poate ghida atitudinile și perspectivele asupra tuturor felurilor de oameni, evenimente și lucruri. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.) **Cu cât un om este mai capabil de a fi strict cu sine și tolerant cu ceilalți, cu atât e mai bun la a se preface, a se**

deghiza și a-i induce în eroare pe alții cu un comportament bun și cuvinte plăcute și cu atât mai înșelător și mai ticălos este din fire. Cu cât este mai mult acest tip de persoană, cu atât devin mai profunde dragostea sa și urmărirea statutului și a puterii" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (6)"). Am văzut cum cei care sunt „stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți" au o obsesie profundă pentru statut. Ei caută întotdeauna să aibă un loc în inimile oamenilor. Astfel de oameni au o natură înșelătoare și ticăloasă și sunt ipocriți. Această caracterizare m-a întristat profund. M-am gândit la modul în care mi-am asumat o mare parte din lucrarea echipei noastre din poziția de lider al echipei. Luam mereu în considerare programul celorlalți, volumul lor de muncă și dificultățile cu care se confruntau. Am fost deosebit de grijulie și atentă cu ceilalți, asigurându-mă că nu se simt niciodată nefericiți. La suprafață, e posibil să fi părut destul de înțelegătoare, dar, în realitate, acționam astfel doar pentru a-mi consolida reputația și statutul. Eram mereu îngrijorată că aș putea să spun sau să fac vreun lucru care i-ar supăra pe ceilalți și că ei și-ar face o impresie proastă despre mine. Am purtat o povară mai mare decât oricine altcineva, am fost capabilă să sufăr și să plătesc un preț, am dat dovadă de toleranță, înțelegere și capacitatea de a face compromisuri, dar substratul era că mă credeam mai bună decât alții, că aveam o statură mai mare decât alții și că eram înțelegătoare și tolerantă cu ei. Acest lucru i-a determinat să mă admire și să se bazeze pe mine. Au așteptat ca eu să le rezolv problemele și au fost incapabili să se bazeze pe Dumnezeu și să caute adevărul pentru a ajunge la o rezolvare. Mi-am dat seama că fusesem coruptă de Satana și că eram plină de firi satanice. Nu am fost deloc altruistă și mărinimoasă! Când sora mi-a pasat sarcina ei, am acceptat-o cu plăcere, dar în sinea mea, eram nefericită și, în timp ce munceam, îi purtam pică pentru că nu purta o povară. Aveam mult de lucru

și simțeam o presiune enormă și, deși nu spuneam nimic și acționam ca și cum aș fi fost altruistă, în sinea mea simțeam că totul este foarte nedrept și nu voiam să sufăr sau să mă gândesc la altceva. În timpul repartizării sarcinilor, când o soră a cedat trupului ei și nu a vrut să muncească prea mult, nu i-am împărtășit adevărul pentru a-i rezolva problema, ci m-am ocupat eu de sarcina ei. În realitate, îmi formasem deja părerea despre ea, nu-mi plăcea că lenea ei mă făcea să muncesc mai mult. Gândindu-mă la toate astea, mi-am dat seama că toleranța mea față de ceilalți era falsă, era doar o prefăcătorie, și nu eram cu adevărat fericită să-i ajut. Eram în mod clar doar egoistă, dar mă purtam ca și cum aș fi fost pur altruistă – înșelam pe toată lumea. Am avut un singur motiv în acțiunile mele – am vrut doar să câștig lauda, respectul și elogiile celorlalți. Cât de ipocrită și falsă am fost! Oamenii vedeau doar acțiunile mele înșelătoare, dar nu-mi puteau vedea gândurile reale. Cu toții credeau că am o umanitate bună și că sunt foarte tolerantă. Nu îi înșelam? Nu îi păcăleam? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai dezgustată de mine însămi. Am trecut prin viață purtând o mască și nu numai că am suferit foarte mult eu însămi, dar am și întârziat lucrarea bisericii. Îmi făceam rău atât mie, cât și altora. Am început să mă urăsc și am vrut să mă căiesc și să mă schimb cât mai curând posibil.

Mai apoi, am dat peste alte două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu care mi-au oferit o nouă perspectivă asupra stării mele. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Atunci când un conducător de biserică îi vede pe frați și pe surori făcându-și îndatoririle în mod superficial, s-ar putea să nu-i dojenească, deși ar trebui. Atunci când vede clar că interesele casei lui Dumnezeu au de suferit, nu se preocupă de acest lucru și nu face nicio anchetă și nu îi ofensează câtuși de puțin pe ceilalți. De fapt, el nu prea dă dovadă de considerație față de slăbiciunile oamenilor; în schimb, intenția și scopul lui este de a câștiga**

inimile oamenilor. El este perfect conștient de acest lucru: «Atât timp cât fac acest lucru și nu ofensez pe nimeni, vor crede că sunt un conducător bun. Vor avea o părere bună, admirativă despre mine. Vor fi de acord cu mine și mă vor plăcea.» Lui nu-i pasă cât de afectate sunt interesele casei lui Dumnezeu sau cât de mari sunt pierderile provocate intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu, sau cât de mult este tulburată viața bisericească a acestora, ci doar persistă în filosofia lui satanică și nu ofensează pe nimeni. Nu există niciodată niciun reproș față de sine însuși în inima sa. Când vede pe cineva provocând perturbări și tulburări, cel mult ar putea să discute puțin cu acea persoană despre acest lucru, minimizând problema, iar apoi gata. Nu va avea părtășie despre adevăr, nu-i va arăta acelei persoane esența problemei și cu atât mai puțin va diseca starea sa și nu va avea niciodată părtășie despre intențiile lui Dumnezeu. Un fals conducător nu expune sau nu disecă niciodată greșelile pe care le fac oamenii în mod frecvent sau firile corupte pe care le dezvăluie deseori oamenii. El nu rezolvă nicio problemă reală ci, în schimb, îngăduie mereu practicile eronate și dezvăluirile de corupție ale oamenilor și, indiferent cât de negativi sau slabi sunt oamenii, nu ia acest lucru în serios. El doar predică unele cuvinte și doctrine și rostește câteva îndemnuri pentru a aborda situația într-o manieră superficială, încercând să mențină armonia. Drept urmare, aleșii lui Dumnezeu nu știu cum să reflecteze asupra lor înșiși și să se cunoască, nu există nicio rezolvare pentru nicio fire coruptă pe care o dezvăluie și trăiesc înconjurați de cuvinte și doctrine, noțiuni și închipuiri, fără nicio intrare în viață. Ba chiar cred în inimile lor: «Conducătorul nostru are chiar mai multă înțelegere pentru slăbiciunile noastre decât are Dumnezeu. Statura noastră este prea mică pentru a ne ridica la nivelul cerințelor lui Dumnezeu. Trebuie

doar să îndeplinim cerințele conducătorului nostru; supunându-ne conducătorului nostru, ne supunem lui Dumnezeu. Dacă va veni o zi în care Cei de mai sus îl vor demite pe conducătorul nostru, ne vom face auziți; pentru a ne păstra conducătorul și pentru a opri demiterea lui, vom negocia cu aceștia și îi vom forța să fie de acord cu solicitările noastre. Astfel, îi vom face dreptate conducătorului nostru.» Când oamenii au astfel de gânduri în inimile lor, când au stabilit o astfel de relație cu liderul lor, iar acest tip de dependență, invidie și venerație față de el s-a ivit în inimile lor, ajung să aibă o încredere din ce în ce mai mare în acest conducător și vor mereu să asculte cuvintele acestuia, mai degrabă decât să caute adevărul în cuvintele lui Dumnezeu. Un astfel de conducător aproape că I-a luat locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Dacă un conducător este dornic să mențină o astfel de relație cu aleșii lui Dumnezeu, dacă obține în inima sa un sentiment de satisfacție din aceasta și dacă el crede că aleșii lui Dumnezeu ar trebui să-l trateze astfel, atunci nu există nicio diferență între acest conducător și Pavel, deja a pășit pe calea unui antihrist, iar aleșii lui Dumnezeu, au fost deja induși în eroare de acest antihrist și le lipsește complet discernământul" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul unu: Ei încearcă să tragă oamenii de partea lor").

„Puteți compara acest lucru cu unii dintre antihriștii și oamenii răi din biserică. Pentru a-și consolida statutul și puterea în cadrul bisericii și pentru a dobândi o reputație mai bună printre ceilalți membri, ei sunt capabili să sufere și să plătească un preț în timp ce își îndeplinesc îndatoririle și pot chiar să renunțe la munca și familiile lor și să vândă tot ce au, ca să se sacrifice pentru Dumnezeu. În unele cazuri, prețul pe care îl plătesc și suferința pe care o îndură atunci când se sacrifică pentru Dumnezeu depășesc lucrurile cărora le poate ține piept o

persoană obișnuită; sunt capabili să întruchipeze un spirit de lepădare de sine extremă pentru a-și menține statutul. Totuși, indiferent cât de mult suferă sau ce preț plătesc, niciunul dintre ei nu protejează mărturia lui Dumnezeu sau interesele casei Lui și nici nu practică potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Scopul pe care îl urmăresc este doar acela de a obține statut, putere și recompense din partea lui Dumnezeu. Nimic din ceea ce fac ei nu are nici cea mai mică legătură cu adevărul. Indiferent cât de stricți sunt cu ei înșiși și cât de toleranți sunt față de ceilalți, care va fi finalul lor, în cele din urmă? Ce va gândi Dumnezeu despre ei? Le va stabili El finalul pe baza comportamentelor exterioare bune pe care le trăiesc? Cu siguranță nu o va face. Oamenii îi privesc și îi judecă pe ceilalți pe baza acestor comportamente și manifestări și, pentru că nu pot vedea esența altor oameni, ajung să fie înșelați de ei. Dumnezeu, însă, nu este niciodată înșelat de om. El nu va lăuda și nu-Și va aduce aminte de conduita morală a oamenilor pentru că au putut să fie stricți cu ei înșiși și toleranți cu ceilalți. În schimb, El îi va condamna pentru ambițiile lor și pentru căile pe care le-au parcurs în urmărirea statutului" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (6)"). Meditând asupra cuvintelor lui Dumnezeu, m-am lămurit mai mult cu privire la natura și consecințele acțiunilor mele. Pentru a-mi proteja reputația și statutul, am luat întotdeauna în considerare dificultățile altora și am făcut totul singură. Prin urmare, frații și surorile nu și-au putut îndeplini îndatoririle în mod normal. Unii își satisfăceau trupul și nu purtau o povară, alții mă admirau și se bazau pe mine, rămânând blocați, și mă căutau ori de câte ori aveau probleme, fiind incapabili să se bazeze pe Dumnezeu și să caute adevărul pentru a rezolva problemele. Dumnezeu nu avea loc în inimile lor. Eu făcusem răul! Când sora nu a fost dispusă să poarte o povară în lucrarea ei și mi-a impus mie lucrarea ei, dacă

aș fi avut părtășie cu ea cât de puțin și i-aș fi permis să vadă natura și consecințele stării ei actuale, poate că s-ar fi putut răzvrăti împotriva trupului ei și s-ar fi bazat pe Dumnezeu pentru a-și rezolva problema. Acest lucru ar fi dus la un progres în viața ei, iar abilitățile ei profesionale s-ar fi îmbunătățit. Dar m-am gândit doar la propria mea reputație și la statutul meu, și nu am avut părtășie sau nu am dat sfaturi fraților și surorilor mele împotmoliți în firi corupte. În aparență, acest mod de a acționa era în acord cu preocupările trupești ale oamenilor, dar ei nu făceau niciun progres în viață și deveneau tot mai decadenți. Păsuindu-i mereu, de fapt le făceam rău! Nimeni nu a reușit să discearnă comportamentul meu și toți au fost induși în eroare de mine, crezând că sunt o persoană bună și grijulie. Cât de falsă am fost, îi induceam pe toți în eroare! În aparență, purtam o mare povară în datoria mea și puteam suferi și plăti un preț. Oamenii mă vedeau ca pe o persoană bună, dar de fapt am fost condamnată de Dumnezeu, pentru că fiecare acțiune a mea nu a fost făcută pentru a-L satisface pe Dumnezeu, ci mai degrabă pentru a-mi proteja statutul în inimile oamenilor. Nu făcusem niciun rău evident, dar nu i-am adus pe oameni în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu, ci i-am întors către trupul lor și către mine. Încercam să îi cuceresc pe oameni și dezvăluiam firea unui antihrist. Dându-mi seama de acest lucru, am văzut că mă aflam într-o stare destul de precară. Îmi făceam datoria pe baza valorilor culturale tradiționale și mergeam pe calea unui antihrist.

Mai apoi, am dat peste un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a lămurit mai mult cu privire la problemele mele: „**Indiferent cărui grup îi sunt propuse afirmații despre conduita morală, toate necesită ca oamenii să practice autocontrolul – controlul asupra propriilor dorințe și conduite imorale – și să aibă puncte de vedere ideologice și morale favorabile. Indiferent cât de mult influențează aceste afirmații**

omenirea și dacă acea influență este pozitivă sau negativă, scopul acestor așa-ziși moraliști era, pe scurt, să restricționeze și să reglementeze conduita morală a oamenilor, promovând aceste afirmații, astfel încât oamenii să aibă un cod de bază pentru felul în care ar trebui să se comporte și să acționeze, cum ar trebui să privească oamenii și lucrurile și cum ar trebui să-și perceapă societatea și țara. Privind partea pozitivă, invenția acestor afirmații despre conduita morală a jucat, într-o anumită măsură, un rol în restricționarea și reglementarea conduitei morale a omenirii. Dar, privind faptele obiective, ea a convins oamenii să accepte unele gânduri și puncte de vedere nesincere și pretențioase, făcând-i pe cei care sunt influențați și îndoctrinați de cultura tradițională mai insidioși, mai vicleni, mai pricepuți la a se preface și mai limitați în gândire. Din cauza influenței și îndoctrinării culturii tradiționale, oamenii au adoptat treptat acele opinii și afirmații greșite ale culturii tradiționale ca fiind lucruri pozitive și venerează ca pe sfinți aceste somități și aceste persoane importante care induc oamenii în eroare. Când oamenii sunt induși în eroare, mințile lor devin confuze, amorțite și începețoșate. Ei nu știu ce este umanitatea normală sau ce ar trebui să urmărească sau la ce ar trebui să adere oamenii cu umanitate normală. Nu știu cum ar trebui să trăiască oamenii în această lume sau ce fel de mod sau reguli de existență ar trebui să adopte, cu atât mai puțin care este scopul adecvat al unei existențe umane. Din cauza influenței, a îndoctrinării și chiar a limitării culturii tradiționale, lucrurile pozitive, cerințele și regulile de la Dumnezeu au fost suprimate. În acest sens, diversele afirmații despre conduita morală în cultura tradițională au indus în eroare, în mare măsură, și au influențat profund gândirea oamenilor, limitându-le gândurile și abătându-i departe de calea corectă în viață și tot mai

departe de cerințele lui Dumnezeu. Prin urmare, cu cât ești mai profund influențat de diversele idei și puncte de vedere despre conduita morală din cultura tradițională și cu cât ți se inoculează acestea mai mult timp, cu atât te îndepărtezi mai mult de gândurile, aspirațiile, țelul ce trebuie urmărit și regulile de existență pe care ar trebui să le aibă oamenii cu umanitate normală și cu atât te îndepărtezi mai mult de standardul pe care-L pretinde Dumnezeu oamenilor. […] Aleșii lui Dumnezeu trebuie să intuiască un lucru: cuvântul lui Dumnezeu este cuvântul lui Dumnezeu, adevărul este adevărul, iar cuvintele oamenilor sunt cuvintele oamenilor. Bunăvoința, dreptatea, decența, înțelepciunea și credibilitatea sunt cuvinte ale oamenilor, iar cultura tradițională este formată din cuvinte ale oamenilor. Cuvintele oamenilor nu sunt și nu vor deveni niciodată adevărul. Aceasta este realitatea" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (8)"). Cu ajutorul cuvintelor lui Dumnezeu, mi-am dat seama că opiniile și ideile pe care ni le insuflă cultura tradițională sunt ridicole și absurde și sunt în contradicție cu conștiința și rațiunea oamenilor normali și cu umanitatea normală pe care Dumnezeu îi cere omului să o trăiască. Indusă în eroare și influențată de această idee tradițională de „a fi strictă cu mine însămi și tolerantă cu ceilalți", am devenit confuză, lipsită de discernământ și am greșit. Am crezut că numai fiind tolerantă față de oameni, grijulie față de ei în toate privințele și ostenindu-mă eu și nu alții, aș da dovadă de caracter bun, orizonturi largi și mărinimie. Nu ar trebui să cer prea mult de la nimeni sau să fiu prea strictă și ar trebui să mă abțin să fiu meschină. Aceste idei erau adânc înrădăcinate în mintea mea, îmi controlau fiecare cuvânt și acțiune și influențau modul în care interacționam cu ceilalți. Gândindu-mă la asta, am văzut că toleranța mea față de alții nu era îngăduința umanității normale, ci mai degrabă o îngăduință lipsită de principii sau standarde. Ca șef de

echipă, ar fi trebuit să repartizez sarcinile în mod rezonabil în funcție de programul nostru general de lucru și de abilitățile fiecărui membru, astfel încât fiecare să poată avea un rol, să aibă șansa de a-și exercita atribuțiile și de a-și folosi competențele. Numai astfel lucrarea echipei noastre ar fi progresat în mod normal și s-ar fi îmbunătățit. Pentru cei cu mai puține abilități, un calibru mediu și o lentoare în actualizarea cunoștințelor, atribuțiile de lucru ar trebui să se bazeze pe statura și dificultățile lor reale. Ar trebui să li se atribuie sarcini mai ușoare pentru a se asigura că vor fi la înălțimea sarcinii și nu ar trebui să fie forțați să facă ceva de care nu sunt capabili. În ceea ce îi privește pe cei cu un calibru bun, o capacitate de a învăța lucruri noi și o înțelegere a principiilor și abilităților, lor ar putea să li se dea un volum de lucru rezonabil mai mare, să li se ceară să se gândească mai mult la lucrarea lor și să suporte o povară mai mare – acest lucru le-ar permite să progreseze mai rapid. Dacă întâmpinau dificultăți și se simțeau puțin stresați, acest lucru era normal și i-ar fi impulsionat să se bazeze mai mult pe Dumnezeu, să-și îmbunătățească abilitățile și să facă progrese mai rapide. Mai mult, dacă cineva s-ar fi supărat după ce îi repartizam o sarcină, puteam să comunic cu acel om, pentru a vedea dacă are dificultăți reale sau doar caută confort și nu este dispus să sufere și să plătească un preț. Aș fi putut apoi să gestionez lucrurile în funcție de situația reală, adică să acționez în baza adevărurilor-principii. De fapt, de cele mai multe ori am repartizat sarcinile în mod rezonabil, bazându-mă pe situațiile reale ale membrilor echipei. Nu am cerut prea mult, nu am fost foarte strictă, iar membrii echipei mele puteau să se descurce cu sarcinile lor. Când erau uneori leneși, reticenți să plătească un preț și să se străduiască să reușească, sau când se temeau să își asume responsabilitatea și lăsau sarcinile pe seama altora, ar fi trebuit să am părtășie cu ei și să-i sfătuiesc, pentru a-i face conștienți de firea lor coruptă. În cazuri mai grave, ar fi trebuit să-i

emondez, n-ar fi trebuit să îi păsuiesc încontinuu și să le tolerez comportamentul fără un standard de bază. Numai astfel puteam menține progresul normal al lucrării echipei noastre. Mai târziu, am dat peste alte două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu, care m-au ajutat să îmi înțeleg mai bine calea de practică: „**În tot ceea ce faci, trebuie să cercetezi dacă intențiile tale sunt corecte. Dacă ești în stare să acționezi conform cerințelor lui Dumnezeu, atunci relația ta cu Dumnezeu este normală. Acesta este standardul minim. Analizează-ți intențiile și, dacă afli că s-au ivit intenții incorecte, fii capabil să te răzvrătești împotriva lor și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu; astfel, vei deveni cineva care este drept înaintea lui Dumnezeu, lucru ce demonstrează la rândul său că relația ta cu Dumnezeu este normală și că tot ceea ce faci este de dragul lui Dumnezeu și nu pentru tine însuți. În tot ceea ce faci și în tot ceea ce spui, fii capabil să-ți îndrepți inima și fii drept în acțiunile tale, fără să fii condus de sentimente sau să acționezi potrivit voinței tale. Acestea sunt principiile conform cărora trebuie să se comporte credincioșii în Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum este relația ta cu Dumnezeu?”). **„Așadar, care sunt adevărurile-principii cerute de Dumnezeu? Ca oamenii să fie înțelegători cu ceilalți atunci când aceștia sunt slabi și negativi, să țină cont de durerea și dificultățile celorlalți și apoi să se intereseze despre aceste lucruri, să ofere ajutor și sprijin și să le citească din cuvintele lui Dumnezeu, ca să-i ajute să-și rezolve problemele, permițându-le să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu și să nu mai fie slabi, și aducându-i înaintea lui Dumnezeu. Nu este în conformitate cu principiile această cale de practicare? Practicarea în felul acesta este în conformitate cu adevărurile-principii. Firește, relațiile de acest fel sunt cu atât mai mult în conformitate cu adevărurile-principii. Când oamenii provoacă intenționat tulburări și**

perturbări sau își fac intenționat datoria într-un mod superficial, dacă vezi asta și ești capabil să le arăți aceste lucruri, să îi admonestezi și să-i ajuți conform principiilor, atunci asta este în conformitate cu adevărurile-principii. Dacă te faci că nu vezi sau le scuzi comportamentul și îi acoperi și chiar mergi până într-acolo încât să spui lucruri frumoase pentru a-i lăuda și a-i aproba, aceste moduri de a interacționa cu oamenii, de a gestiona problemele și de a te ocupa de ele sunt, în mod clar, contrare adevărurilor-principii și nu au nicio bază în cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, aceste moduri de a interacționa cu oamenii și de a gestiona problemele sunt în mod clar nepotrivite, iar acest lucru chiar nu este ușor de descoperit dacă ele nu sunt disecate și discernute conform cuvintelor lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (14)"). După ce am reflectat asupra cuvintelor lui Dumnezeu, am înțeles totul mult mai bine. În calitate de credincioasă, trebuia să vorbesc și să acționez purtându-L pe Dumnezeu în inimă și trebuia să-mi aduc inima înaintea scrutării lui Dumnezeu. Măcar atât puteam face. Mai mult, în timp ce interacționam cu ceilalți și-mi îndeplineam datoria alături de un partener, trebuia să îmi stabilesc intenții bune, să acționez conform adevărurilor-principii, să mă abțin de la a face ceva care ar dăuna intereselor casei lui Dumnezeu și să am mereu în vedere lucrarea bisericii. Trebuia să-i ajut și să-i sprijin pe cei care erau negativi, slabi și se confruntau cu greutăți și să am părtășie cu oricine își dezvăluie firea coruptă sau perturbă și tulbură intenționat lucrarea bisericii, să îl ajut, să îl sfătuiesc sau să îl demasc, în loc să îl tolerez sau să îi arăt tot mai multă bunăvoință fără rost. Atunci când repartizam sarcinile, nu trebuia să-mi protejez propria reputație și să iau în considerare doar trupul și sentimentele oamenilor. Trebuia să atribui sarcinile în mod rezonabil, bazându-mă pe principii și pe starea reală a

echipei, pentru a mă asigura că lucrarea nu are întârzieri. Acest mod de a practica ar fi benefic pentru lucrarea bisericii și pentru toți membrii. După aceea, în interacțiunile cu frații și cu surorile, am exersat să fiu sinceră, să spun ceea ce simt cu adevărat și să comunic cu oamenii atunci când aveam probleme. Atunci când repartizam sarcinile, o făceam pe baza situațiilor reale ale oamenilor astfel încât fiecare să aibă un rol. Repartizam membrilor probleme relativ ușoare și mă implicam doar dacă nu le puteau rezolva. Când oamenii erau nemulțumiți de sarcina lor și nu voiau să plătească un preț mai mare, aveam părtășie cu ei despre intenția lui Dumnezeu, îi lăsam să reflecteze și să-și cunoască firea coruptă și să-și corecteze atitudinile nepotrivite. Când nu făceam față volumului de lucru sau întâmpinam probleme, discutam cu ceilalți despre cum să repartizăm sarcinile în mod rezonabil pentru a preveni întârzierile și nu îmi mai asumam toate sarcinile. Toți au putut să contribuie în mod proactiv la lucrare și au fost mult mai entuziaști în îndeplinirea îndatoririlor lor, iar progresul lucrării noastre s-a îmbunătățit. M-am simțit mult mai mult în largul meu. Uneori mai dau dovadă de corupție, dar sunt capabilă să practic în mod conștient, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Doar cu îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu am reușit să schimb situația. Slavă Domnului!

34. Dezbaterea mea cu pastorii

de Jemong, India

În ianuarie 2019, un prieten mi-a adus mărturie a lucrării din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, iar ele m-au atras puternic. A fost un nou adevăr pentru mine și am fost foarte fericit. Dumnezeu Atotputernic a explicat lucrurile pe care lumea religioasă nu le-a deslușit: tainele Bibliei, tainele întrupării, rădăcina corupției omului și calea de a ne lepăda de păcat, a fi purificați și mântuiți. Niciun om n-ar putea rosti asemenea cuvinte. Am simțit că acela era glasul lui Dumnezeu, că Dumnezeu Atotputernic e Domnul Isus întors. Așa că l-am acceptat bucuros și am împărtășit incredibila veste familiei mele. Mama, mătușa mea și câțiva frați și surori L-au acceptat pe Dumnezeu Atotputernic. Ne întruneam și citeam zilnic cuvintele lui Dumnezeu, bucurându-ne de adevărurile exprimate de Dumnezeu Atotputernic. Simțeam cum câștigam mult, mult mai mult decât am câștigat în toți acei ani în religie.

Curând, pastorul și diaconii locali au aflat despre credința mea. Într-o seară, un diacon a apărut pe neașteptate acasă la mine și m-a întrebat: „De ce tu și mama ta n-ați participat la slujbe?” I-am spus: „Nu mai merg la biserică fiindcă am găsit adevărata cale. Domnul Isus S-a întors; El e Dumnezeu Atotputernic. Am citit mult din cuvintele Lui și sunt uluit: niciodată n-am citit ceva atât de inedit. Dumnezeu Atotputernic a dezvăluit multe taine biblice. Am descoperit că sunt adevărul cuvintele Lui, iar El e Domnul Isus întors pe care noi L-am așteptat.” M-a ascultat și apoi a răspuns cu îndoială: „Domnul Isus S-a întors? Cum e posibil?” I-am spus: „Dumnezeu Atotputernic a început Epoca Împărăției și face lucrare nouă. Epoca Harului este în trecut și Duhul Sfânt nu mai lucrează în bisericile

religioase. E ca atunci când Domnul Isus a venit să lucreze. Oamenii au părăsit templul și L-au urmat. Acum trebuie să ținem pasul cu noua lucrare a lui Dumnezeu, ca să fim mântuiți de El în zilele de pe urmă." Văzând că eram hotărât să cred în Dumnezeu Atotputernic, a zis că o să fiu exclus și apoi a plecat pur și simplu. După aceea, pastorul și diaconii au hărțuit o familie care tocmai acceptase lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. Pastorul le-a spus: „V-ați alăturat Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic și nu veniți la slujbele noastre. Ați fost păcăliți. Domnul nu S-a întors. Ca pastor, știu tot ce este în Biblie. Dacă Dumnezeu Atotputernic chiar ar fi Domnul Isus întors, sigur aș ști despre asta." A mai spus: „Dacă insistați să părăsiți biserica, trebuie să spuneți în fața tuturor că I-ați întors spatele lui Isus. În plus, biserica nu vă va ajuta deloc. Duminică, va trebui să veniți la biserică să vă ștergeți numele și să anunțați întreaga congregație. Altfel, veți fi alungați din sat." M-am înfuriat. Fiecare are dreptul la libertatea credinței, dar ei foloseau tactici atât de josnice ca să împiedice oamenii să cerceteze adevărata cale. Dacă ar fi slujitori binevoitori, ar trebui să aibă o inimă care caută, aflând ce înseamnă Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și cercetând lucrarea Lui. Însă ei s-au împotrivit și au condamnat orbește întoarcerea Domnului. Cum sunt ei căutători ai adevărului?

Am mers să-i văd în ziua următoare. Fratele a spus că ei credeau că Dumnezeu Atotputernic era Dumnezeu adevărat, așadar, chiar dacă erau alungați din sat, ar continua să creadă în El. Ulterior, pastorul a răspândit minciuni ca să împiedice oamenii să cerceteze adevărata cale. Asta mi-a arătat că nu-i ușor să crezi în Dumnezeu și să-L urmezi. Exact cum a spus Domnul Isus: „**Intrați pe poarta cea îngustă! Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea! Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt**

cei care o găsesc” (Matei 7:13-14). Deși pastorul ne-a pus piedici și ne-a suprimat, noi am acceptat adevărata cale și am găsit calea vieții veșnice. Am fost binecuvântați. M-am gândit cum Domnul Isus a fost oprimat de religia iudaică atunci când a venit și a lucrat. Nu mulți L-au urmat atunci. Acum Dumnezeu Atotputernic a venit să lucreze și e oprimat și El de lumea religioasă. Majoritatea oamenilor cred și ascultă clerul și nu vor să accepte venirea Domnului. Asta mi-a clarificat un fapt: adevărata cale este oprimată din vremuri străvechi. Puțini acceptă adevărata cale și Îl urmează pe Dumnezeu, în vreme ce mulți venerează oameni și urmează pastori în religie. Asta mi-a întărit credința de a-L urma pe Dumnezeu Atotputernic.

Ulterior, mi-a denunțat credința în Dumnezeu Atotputernic Asociației Bisericești. Într-o seară, a venit la mine, în fruntea unei mulțimi de oameni. Mi-a spus să mers acasă la un diacon și să explic clar credința mea în Dumnezeu Atotputernic tuturor clericilor și conlucrătorilor. Erau atât de răi, opunându-se lucrării din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și condamnând-o. Nu aveam curajul să-i înfrunt. Dar știam că, dacă nu mă întâlneam cu ei, pur și simplu ar fi scornit zvonuri. Dumnezeu îmi oferise har, permițându-mi să-I aud glasul și aflu câteva adevăruri. Acum că avea nevoie să fiu martor lucrării Lui, nu puteam să fug. Așa că m-am rugat: „Dumnezeule Atotputernic, Te rog să mă îndrumi și să-mi dai cuvintele de care am nevoie, ca să am credința de a mărturisi lucrarea Ta.” Când am ajuns acasă la diacon, m-am așezat pe un scaun și am văzut mai mult de doisprezece oameni în jurul meu, inclusiv cinci pastori din Asociația Bisericească, precum și clerul satului și câțiva membri ai congregației. Când am văzut atâția oameni, m-am simțit iar temător, fiindcă nu știam ce urmează. În inima mea, mă rugam încontinuu lui Dumnezeu să mă ajute să mă calmez. Treptat, nu mi-a mai fost atât de frică, fiindcă știam că Dumnezeu Atotputernic era cu mine. Un pastor mai în vârstă din Asociația

Bisericească m-a întrebat cu asprime: „De ce tu, mama ta și bunica ta nu participați la slujbe? Știți ce este biserica? Știți că, dacă o părăsiți, Îl trădați pe Domnul Isus, iar El vă va abandona?” I-am zis: „Domnul Isus ne-a spus: «**Căci unde sunt adunați doi sau trei în Numele Meu, acolo, în mijlocul lor, sunt și Eu!**» (Matei 18:20). Ce este o biserică adevărată? Ca să fie o biserică, nu contează câți membri are sau unde se află. Oricât de mulți se adună, atât timp cât are lucrarea Duhului Sfânt, prezența lui Dumnezeu și hrana adevărului, este o biserică. Dacă ne uităm la biserica de azi, are ea lucrarea Duhului Sfânt? Citirea cuvântului lui Dumnezeu aduce luminare? Sunt slujbele plăcute și oferă ele hrană? Pastorii predică aceleași lucruri învechite și nu-i ajută deloc pe oameni să-L cunoască pe Domnul. Credincioșii nu primesc deloc hrana vieții. Sunt slabi și negativi, avizi de avere și alte lucruri lumești. Biserica de azi e ca templul din zilele Domnului Isus. A pierdut lucrarea Duhului Sfânt și nu se poate numi o biserică adevărată. De ce vrem să credem în Dumnezeu Atotputernic și să nu mai venim la slujbe? Fiindcă Dumnezeu Atotputernic nu a exprimat decât adevărul. A dezvăluit atât de multe taine ascunse ale Bibliei. Citirea cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic mi-a deschis ochii, mi-a luminat inima și mi-a hrănit duhul. Acesta e rodul lucrării Duhului Sfânt. Dumnezeu Atotputernic este apariția adevăratului Dumnezeu, iar Biserica Lui este adevărata biserică. Azi, mulți credincioși din diferite confesiuni, care tânjesc după venirea Domnului, citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic pe internet, prin diferite mijloace. S-au convins că acesta e glasul lui Dumnezeu. De ce nu vreți să cercetați? Sunteți pastori, predicatori în biserică. Ar trebui să-i conduceți pe credincioși să-L întâmpine pe Domnul. Asta ar însemna să vă asumați răspunderea pentru viețile lor!” Când am terminat, tăceau cu toții.

Mai târziu, pastorul m-a întrebat: „Spui că Domnul Isus S-a întors. De unde știi?” Apoi a deschis Biblia și, arătând un verset, mi-a spus: „Biblia spune: «**Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni, nici îngerii cerurilor, (nici Fiul), ci numai Tatăl**» (Matei 24:36). Asta spune că nimeni nu va ști când va veni Domnul. Deci de unde știi tu?” Am spus: „Dacă nimeni nu ar ști că a venit, cum L-am întâmpina? Când Biblia spune «**Dar despre ziua și ora aceea nu știe nimeni**», asta înseamnă că nimeni nu știe când va veni, dar El va vorbi după ce va veni; Își va înfăptui lucrarea. Când auzim glasul Domnului și vedem adevărurile pe care le-a exprimat, oare nu vom ști că S-a întors? Exact cum a spus Domnul Isus: «**La miezul nopții a răsunat un strigăt: „Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!**”» (Matei 25:6). «**Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine**» (Apocalipsa 3:20). Deci cheia întâmpinării Domnului este ascultarea glasului Său. Dacă auzim că cineva strigă că mirele a venit, adică mărturisește că Domnul S-a întors, ar trebui să mergem să-L întâlnim și să ascultăm smeriți glasul Domnului. Doar un astfel de om e o fecioară înțeleaptă, care Îl poate întâmpina pe Domnul și poate participa la ospăț cu El. Conform gândirii voastre, nimeni nu va ști nici după ce Domnul a venit. Atunci cum pot fi explicate toate aceste versete biblice și cum vor fi împlinite?” Le-am dat și un exemplu. Am spus: „Gândiți-vă când Domnul Isus a venit să lucreze. La început, nimeni nu L-a recunoscut drept Dumnezeu. Când a început să lucreze și să vorbească, Duhul Sfânt a mărturisit: «**Acesta este Fiul Meu preaiubit în Care-Mi găsesc plăcerea!**» (Matei 3:17). După aceea, a început să arate semne și minuni, vindecând bolnavii, predicând calea căinței și iertând păcatele oamenilor. A început lucrarea de răscumpărare din Epoca Harului. Abia atunci oamenii L-au recunoscut pe Domnul Isus drept Mântuitorul omenirii, drept Însuși Dumnezeu. Credința noastră în Domnul nu se

bazează numai pe lucrarea și cuvintele Lui? Marile dezastre au început deja. Toate profețiile despre venirea Domnului s-au împlinit. S-a întors și lucrează. Exprimă adevărurile necesare ca să purifice și să mântuiască omenirea și face lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu. A făcut un grup de biruitori. Acestea sunt fapte de netăgăduit. Nu ne putem aștepta pasivi pieirea, judecând lucrarea lui Dumnezeu pe baza noțiunilor noastre. Astfel, ne vom rata șansa de a-L întâmpina pe Domnul." După aceea, un pastor tânăr din Asociația Bisericească s-a înfuriat și m-a întrebat: „Acest Dumnezeu Atotputernic unde e? L-ai văzut? Dacă nu, cum poți fi sigur că este întoarcerea Domnului Isus?" Drept răspuns, i-am pus o întrebare: „Crezi în Domnul Isus. L-ai văzut? Niciunul dintre noi nu L-a văzut pe Domnul, deci de ce am crede în El?" Niciunul nu a răspuns. Apoi am spus: „Pe vremea când Domnul Isus lucra în trup, nu-L văzuseră mulți oameni? Preoții cei mai de seamă, cărturarii și fariseii văzuseră chipul Domnului, dar L-au recunoscut ei drept Domnul? L-au urmat? Nu numai că nu L-au urmat, dar L-au condamnat și respins, răstignindu-L pe cruce în cele din urmă. Ce ne spune asta? Chiar dacă vedeți chipul Domnului, dacă nu-L înțelegeți și nu-I puteți recunoaște glasul, tot vă veți împotrivi Lui și veți fi condamnați de El." „Dacă v-ați fi născut în acea epocă, L-ați fi văzut pe Domnul Isus și I-ați fi auzit predicile, L-ați fi recunoscut drept Hristos? E foarte greu de spus." Când am terminat, pastorul a replicat: „Spui că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. Pe ce bază?" Am răspuns: „Domnul Isus a spus: «**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează**» (Ioan 10:27). Ca să stabilim dacă Dumnezeu Atotputernic e manifestarea lui Dumnezeu, cheia e să vedem dacă spune adevărul. Vă voi citi cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și puteți vedea dacă acesta e glasul lui Dumnezeu. Atunci veți ști dacă Dumnezeu Atotputernic e Domnul Isus

întors.” Apoi le-am citit de pe telefon câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic.

Dumnezeu Atotputernic spune: **„Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile și confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Eu fac ca toți oamenii să fie cuceriți de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se predea înaintea Mea, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea? Cui nu îi este dor de frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogăția din Canaan? Cine nu tânjește după întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe El, a cărui putere este măreață? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; voi sta cu fața la aleșii Mei și le voi spune mai multe cuvinte, ca un tunet puternic care scutură munții și râurile. Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul ezită să renunțe la ele, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Ca un nou-născut, toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorindu-Mi venirea. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în rasa oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe «Muntele Măslinilor» din Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul evreilor, ci ca**

Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii, iar apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate epoci. Mai mult, Eu sunt Dumnezeul Atotputernic plin de glorie al acestei epoci! Să vină toți înaintea tronului Meu și să-Mi vadă fața plină de slavă, să-Mi audă glasul și să-Mi privească faptele. Aceasta este întreaga Mea intenție; este sfârșitul și punctul culminant al planului Meu, precum și scopul gestionării Mele: să fac ca fiecare națiune să se închine Mie, fiecare limbă să Mă recunoască, fiecare om să-și pună credința în Mine și fiecare popor să Mi se supună!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul").

„Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferită de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de reglementări, de cuvinte și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți

la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice").

Toți șușoteau între ei, părând uluiți. Curând, acel pastor mai în vârstă m-a arătat cu degetul și a spus: „Cred că sub nicio formă nu pot fi cuvintele lui Dumnezeu ceea ce tocmai ai citit. Cuvintele Lui sunt milostive, dar acestea sunt prea aspre. Acestea nu sunt cuvintele lui Dumnezeu." Am spus: „Crezi că Dumnezeu e milostiv și că n-ar folosi cuvinte aspre ca să expună și să blesteme oamenii. Ești sigură că această părere e adevărată? Domnul Isus a spus multe dojane la adresa oamenilor. Chiar ai uitat? A condamnat fariseii, spunând: «**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre!**» (Matei 23:13). «**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!**» (Matei 23:15). Mai sunt multe lucruri asemănătoare. Asta dovedește că firea lui Dumnezeu nu conține doar milă și iubire, ci și măreție și mânie. Nu putem măsura lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu conform noțiunilor și închipuirilor noastre. Asta ar însemna să comitem greșeala de a-L judeca și delimita pe Dumnezeu." Am continuat: „Biblia profețește și judecata lui Dumnezeu în zilele de pe urmă: «**Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu**» (1 Petru 4:17). Dumnezeu exprimă adevăruri și judecă oamenii în zilele de pe urmă, alegându-i după felul lor, separând complet oile de capre, grâul de neghină și slujitorii buni de cei răi. Dacă Dumnezeu venea să lucreze în

zilele de pe urmă și rămânea plin de milă și iubire, fără nicio judecată sau condamnare dreaptă, atunci, când se putea încheia epoca?" Apoi le-am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Presupunând că, în dezvăluirea rezultatului omului în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu încă ar acorda omului infinită milă și iubire și ar continua să fie iubitor față de el, și nu l-ar supune pe om judecății drepte, ci i-ar arăta mai degrabă toleranță, răbdare și iertare, și ar ierta omul indiferent cât de grave ar fi păcatele sale, fără nicio urmă de dreaptă judecată: atunci, când ar putea fi încheiată întreaga gestionare a lui Dumnezeu? Când ar putea o fire ca aceasta să poată să conducă oamenii către destinația corespunzătoare omenirii? Luați, spre exemplu, un judecător care este întotdeauna iubitor, un judecător cu o față binevoitoare și o inimă blândă. El îi iubește pe oameni indiferent de infracțiunile pe care le-ar fi comis și este iubitor și indulgent cu ei indiferent cine ar fi. În acel caz, când ar putea el să ajungă la un verdict drept? În timpul zilelor de pe urmă, doar judecata dreaptă poate separa omul conform tipului său și poate aduce omul într-un nou ținut. În acest mod, întreaga epocă este finalizată prin firea dreaptă a lui Dumnezeu de judecată și mustrare**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)"). Când au auzit asta, n-au avut replică. O clipă mai târziu, pastorul mai în vârstă m-a arătat cu degetul și a spus pe un ton mustrător: „Știi de unde e Biserica lui Dumnezeu Atotputernic? E din China și a fost interzisă de guvernul chinez. Guvernul țării nu o recunoaște drept adevărata cale, deci de ce crezi în ea?" Am răspuns cu o întrebare: „Cine este guvernul chinez? E adeptul lui Dumnezeu sau un regim ateu și satanic? Ca pastor, cum poți crede un regim satanic? E o nesăbuință. După logica ta, orice lucru care nu e aprobat de un guvern nu poate fi adevărata cale. E asta conform realității? Când Domnul Isus a venit

și a lucrat, nu a suferit condamnarea și oprimarea din partea guvernului? Cum a ajuns să fie răstignit? Oare nu fariseii, împreună cu guvernul roman, au fost cei care L-au răstignit pe Domnul Isus pe cruce? Conform logicii tale, orice lucru oprimat și interzis de un guvern nu poate fi adevărata cale. Deci n-ar trebui să negați și să condamnați lucrarea Domnului Isus? Asta nu-i o prostie? Biblia spune: «**Și că lumea întreagă zace în cel rău**» (1 Ioan 5:19). Întreaga lume e în mâinile Satanei. Autoritățile sunt și ele formate din oameni corupți. Îl cunosc ei pe Dumnezeu? Până în ziua de azi, nu am văzut niciun lider de stat să facă eforturi pentru a cerceta lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic și a conduce oamenii să-L venereze. Ce ne arată asta? Fie că e o țară religioasă sau atee, niciunul dintre conducători nu-L cunoaște pe Dumnezeu. Cum ar putea ei să discearnă adevărata cale de cele false? N-ar putea sub nicio formă. Felul în care judecă lucrurile se bazează doar pe logica lor satanică și nu conține adevăr."

Când am terminat de vorbit, au rămas fără cuvinte. După o vreme, acel pastor mai în vârstă m-a arătat cu degetul și a spus, furios: „Dacă părăsești biserica și un membru al familiei tale se îmbolnăvește, clerul nu se va ruga pentru el. Nu se va însănătoși, iar când va muri, sufletul nu-i va ajunge în Ceruri. Ce vei face atunci?" Știam în sinea mea că încerca să folosească obiceiuri vechi ale satului ca să mă controleze. Înainte, chiar adoram pastorii și ne bazam pe ei ca să se roage pentru noi. Pastorii erau foarte stimați de credincioși și ne bazam pe ei în toate. De când cred în Dumnezeu Atotputernic, am aflat despre clerici că nu-L pot reprezenta pe Dumnezeu și nu ei hotărăsc dacă oamenii ajung în Ceruri după ce mor. Așa că le-am spus: „Pe viitor, când se va întâmpla ceva în familia mea, nu vom avea nevoie de rugăciunile voastre." Pastorul mai tânăr a spus: „Ce vei face dacă nimeni nu te va ajuta la înmormântări?" Am răspuns decisiv: „Dacă moare cineva din familia mea, îl vom îngropa. Nu-i nevoie să facem ritualuri de

înmormântare. Biblia spune: «Un altul dintre ucenicii Săi I-a zis: Doamne, dă-mi voie mai întâi să mă duc să-l înmormântez pe tatăl meu! Isus i-a răspuns: **Urmează-Mă și lasă morții să-și îngroape morții!**» (Matei 8:21-22). Ce e mai important, moartea unei rude sau poruncile Domnului? Domnul ne-a instruit clar să-L urmăm și să-L venerăm drept măreț. Asta-i cel mai important. De ce rămâneți îngropați în ritualuri lipsite de sens în loc să căutați adevărul și să întâmpinați întoarcerea Domnului? Finalurile și destinațiile oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu. Niciun om nu le poate decide. Iar oamenii nu pot ajunge în Ceruri doar datorită rugăciunilor unui pastor. E ridicol!" Am continuat: „Acum Domnul S-a întors și a exprimat multe adevăruri. Ne-a arătat calea de a ne lepăda de păcat, ca să putem fi purificați și mântuiți. Dacă nu-L urmăm pe Dumnezeu Atotputernic și nu acceptăm judecata și purificarea cuvintelor Lui, ci trăim în rituri religioase lipsite de sens, oare chiar e de ajuns ca să devenim purificați?" După ce am spus asta, nu-și găseau cuvintele să mă contrazică. Atunci un alt pastor a zâmbit și mi-a spus: „Jemong, ai calibru și gândești. Biserica te prețuiește. Dacă vei continua să lucrezi în biserică și să aduci mai mulți oameni, biserica va deveni mai puternică. Împreună putem face lucrarea lui Dumnezeu. Ar fi minunat!"

Îmi dădeam seama că erau foarte nesinceri. Nu puneau preț decât pe a controla mai mulți oameni, fiindcă astfel ar fi obținut mai multe jertfe. Nu tânjeau după apariția lui Dumnezeu. Le-am spus: „Întâmpinarea Domnului este cel mai important lucru. Orice spuneți, Îl voi urma mereu pe Dumnezeu Atotputernic! Sunteți pastori de biserică. De ce nu conduceți credincioșii să întâmpine venirea Domnului, în loc să vă împotriviți și s-o condamnați? Nu vă temeți că vă împotriviți lui Dumnezeu și că veți fi pedepsiți de El?" Atunci pastorul mai tânăr m-a întrerupt furios și a spus: „Tot ce facem e să ne protejăm turma. De vreme ce ești hotărât să crezi în Dumnezeu

Atotputernic, biserica te va exclude și nu ți se va permite să vii să ne furi oile!” Când am auzit-o, m-am înfuriat și mai mult. Domnul S-a întors și vrea să-Și găsească oile. Acești lideri de biserică ar trebui să conducă credincioșii să cerceteze adevărata cale, aducând oile lui Dumnezeu înaintea Lui. Un slujitor credincios ar face asta. Dar ei nu asta fac. Ca să-și apere statutul și traiul, ei induc în eroare și înșală credincioșii sub pretextul că apără turma, făcându-i pe oameni să se ia după ei, împotrivindu-se lucrării lui Dumnezeu și condamnând-o. Sunt atât de ipocriți! Slujitori complet malefici! Asta mi-a amintit de un citat din Dumnezeu Atotputernic: „**În prezent, mulți oameni au comis o eroare asemănătoare. Ei proclamă din răsputeri arătarea iminentă a lui Dumnezeu, dar Îi condamnă în același timp arătarea; ceea ce consideră «imposibil» restrânge, încă o dată, arătarea lui Dumnezeu în limitele imaginației lor. Astfel, am văzut mulți oameni care izbucnesc într-un râs nebun și strident după ce dau de cuvintele lui Dumnezeu. Dar este acest râs diferit de condamnarea și blasfemia evreilor? Nu sunteți respectuoși în prezența adevărului și cu atât mai puțin aveți o atitudine de dorință arzătoare. Tot ce faceți este să studiați fără discriminare și să așteptați cu o nepăsare senină. Ce puteți câștiga studiind și așteptând astfel? Credeți că veți primi o îndrumare personală de la Dumnezeu? Dacă nu poți discerne cuvântările lui Dumnezeu, cum ești în măsură să fii martor al arătării Lui?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă”). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt foarte clare. Acești pastori nu tratează adevărul sau lucrarea lui Dumnezeu cu niciun strop de venerație. Ei sunt antihriștii, slujitorii malefici expuși de Dumnezeu în zilele de pe urmă. Nu au dreptul de a fi martori la apariția lui Dumnezeu. În cele din urmă, odată ce au văzut cât de neclintită

era credința mea în Dumnezeu Atotputernic, n-au avut ce să facă și m-au lăsat să plec.

Au răspândit noțiuni și zvonuri printre credincioși. Nu le-au permis să ia legătura cu credincioșii în Dumnezeu Atotputernic și i-au indus în eroare ca să I se opună. I-au avertizat pe toți că vor fi dați afară din biserică dacă Îl urmează pe Dumnezeu Atotputernic. Mulți oameni n-au îndrăznit să cerceteze lucrarea Lui din cauza acestei înșelătorii și obstrucții. Văzând cât de hotărâți erau clericii să se împotrivească lucrării lui Dumnezeu, m-am înfuriat și am vrut să-i fac să se răzgândească. Dar eforturile mele ar fi fost în van. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze ca să știu ce să fac. Ulterior, o soră a avut părtășie cu mine: „Pe vremuri, fariseii au insistat că Domnul Isus a coborât de pe cruce ca să demonstreze că era Mesia, dar El n-a făcut asta. Chiar dacă El nu a demonstrat asta ca să vadă ei, Evanghelia Lui nu s-a răspândit în toată lumea? Totul este condus și rânduit de Dumnezeu. El folosește acțiunile acestor antihriști ca noi să discernem binele de rău. Datorită lor, vedem cum Satana induce oamenii în eroare și luptă împotriva lui Dumnezeu. Putem vedea că Satana e rău și nerușinat, îl putem disprețui și putem respinge acei clerici religioși. Asta e înțelepciunea lui Dumnezeu.” Părtășia ei mi-a luminat inima și n-am mai fost ținut pe loc de clerici. De vreme ce pastorii și-au ținut bisericile strict izolate, mai întâi, am răspândit Evanghelia în alte locuri. Curând, mulți oameni cercetaseră și acceptaseră lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic.

După aceea, am mai citit câteva pasaje din cuvintele Lui. Ele m-au făcut să văd mai clar esența pastorilor de a se împotrivi lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei**

credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit viața-adevăr. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"). **„Există cei care citesc Biblia în bisericile grandioase și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea**

cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă «o constituție zdravănă», dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu"). Înainte, chiar admiram pastorii. Lucraseră mulți ani pentru Domnul și cunoșteau bine Biblia. Păreau foarte iubitori față de ceilalți. În predicile lor, le spuneau credincioșilor să fie atenți și să aștepte răbdători venirea Domnului, așa că am crezut că erau credincioși adevărați, care așteptau venirea Domnului. Însă ceea ce au arătat revelațiile cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic și faptele mi-a șters orice urmă a acestei idei. Păreau devotați, dar când au auzit că cineva răspândea vestea venirii Domnului, chipurile lor care se împotrivesc lui Dumnezeu și-L urăsc au ieșit la lumină. Când le-am mărturisit despre lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, au fost extrem de aroganți și s-au ținut cu încăpățânare de sensul literal al Bibliei. Oricât de autoritare și puternice erau cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, ei n-au vrut să le accepte, ci s-au împotrivit și le-au condamnat. Ba chiar au recurs la amenințări, împiedicând credincioșii să cerceteze lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic. Au complotat ca să împiedice oamenii să cerceteze adevărata cale, de dragul statutului și traiului lor. Se temeau că, dacă toți credeau în Dumnezeu Atotputernic, nimeni nu le-ar fi dat jertfe și și-ar fi pierdut funcțiile. Tot ce au făcut a fost exact ca ceea ce au făcut fariseii împotriva Domnului Isus acum 2000 de ani, lucru condamnat și blestemat de Dumnezeu. Domnul Isus i-a condamnat spunând: „**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre!**" (Matei 23:13). „**Vai de voi,**

cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!" (Matei 23:15).

În acea dezbatere față în față, numai Dumnezeu Atotputernic mi-a dat putere, iar rezultatele s-au datorat puținului adevăr pe care-l aflasem citindu-I cuvintele. A fost o experiență foarte specială în viața mea. Dacă nu aș fi crezut în Dumnezeu Atotputernic și nu I-aș fi citit cuvintele, aș fi precum ceilalți credincioși, care cred în Dumnezeu, dar venerează și urmează omul. N-aș fi discernut acei fariseii ipocriți, acei antihriști. Aș fi ajuns pe calea greșită, fiindcă veneram clerul și aș fi fost alungat de Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

17. Tocmai am realizat că îmi lipsește adevărul-realitate

de Guangchun, China

În august 2022, a fost făcut și pus pe internet un videoclip după un articol scris de mine despre o mărturie bazată pe experiență. Am fost foarte surprinsă și emoționată și am mers repede să-i spun despre asta unei surori pe care o cunoșteam destul de bine. Pe atunci, n-am făcut prea cunoscut acest lucru, știind că se datora luminării și îndrumării lui Dumnezeu și că nu trebuia să mă dau mare. Câteva luni mai târziu, alte două articole cu mărturii bazate pe experiență scrise de mine au fost și ele transformate în videoclipuri și puse pe internet. De această dată, nu mi-am mai putut reține entuziasmul și m-am gândit în sinea mea: „S-au făcut videoclipuri după trei dintre articolele mele cu mărturii bazate pe experiență. Asta înseamnă cele mai multe dintre toți din biserica noastră, ceea ce demonstrează că am o oarecare experiență reală, că știu cum să mă cunosc și că pot împărtăși mărturie bazată pe experiență. Se pare că nu sunt prea departe de a obține mântuirea.” La momentul acela, s-a întâmplat să fac o adunare cu câteva surori și m-am gândit în sinea mea: „Dacă ar ști că s-au făcut videoclipuri după articolele mele de mărturie bazată pe experiență și au fost puse pe internet, cu siguranță m-ar invidia și m-ar admira. S-ar gândi că sunt o persoană care urmărește adevărul și are intrare în viață.” M-am gândit la ce a spus sora Xiaoxiao când vorbea despre starea ei, acum câteva zile. În inima ei, simțea opoziție față de persoana responsabilă care îi superviza lucrarea și nu știa cum să înlăture o astfel de stare. Prin urmare, am spus: „Un articol scris de mine despre o mărturie bazată pe experiență dezbate aceeași stare ca a lui Xiaoxiao. E vorba despre a nu fi dispusă să accept supravegherea conducătoarei mele atunci când îmi fac datoria. Putem să-l

vedem cu toții împreună.” Mai târziu, le-am trimis videoclipul fraților și surorilor și am analizat în detaliu cum, pe parcursul acestei experiențe, am fost capabilă să-mi țintesc starea, să o disec și să o recunosc. După ce Xiaoxiao a urmărit videoclipul, pe fața ei se putea citi invidia. O altă soră pe nume Li Qi a spus: „Nu știu cum să-mi înfrânez dezvăluirile de corupție, să reflectez asupra-mi și să mă cunosc așa cum faci tu sau cum să caut adevărurile relevante, pentru a le soluționa. Am doar o înțelegere estimativă a stării mele. Acum, având părtășie în acest fel, înțeleg puțin despre calea spre intrarea în viață. Chiar am multe neajunsuri.” Eram foarte fericită și mă gândeam în sinea mea: „Eu chiar înțeleg adevărul și am intrare în viață și pot să-ți înlătur stările. Pot vorbi și despre căi de practicare.” Mă gândeam că eram mai bună decât toți ceilalți și eram plină de încredere. Înainte, Li Qi trăia într-o stare negativă și nu era dispusă să vină la adunări, așa că am întrebat-o intenționat: „Ești dispusă să participi la următoarea adunare?” Li Qi a răspuns fericită: „Da, sunt dispusă; voi participa atât timp cât tu ești acolo. Înainte, nu știam cum să mă concentrez asupra intrării în viață, iar acum am o oarecare înțelegere. Participarea la adunări este atât de benefică!” Văzând expresia mulțumită a lui Li Qi, am avut un mare sentiment de împlinire și m-am gândit că eram o conducătoare excelentă. Nu numai că puteam să rezolv probleme legate de lucrare, dar puteam și să-i îndrum pe frați și surori să urmărească intrarea în viață. În perioada aceea, trăiam deseori într-o stare de admirație de sine. Credeam că eram uimitoare și, oriunde mergeam, mă gândeam mereu că eram persoana cu maximum de experiență, intrare în viață și adevăr-realitate.

La o adunare, sora Yi Ran mi-a cerut să împărtășesc cum îmi fac lucrarea. Auzind asta, nu m-am putut abține să nu mă simt puțin încântată. M-am gândit în sinea mea: „Văd că voi toți nu știți cum să lucrați. Doar așteptați, vă voi spune eu totul despre cum îmi fac lucrarea și vă voi arăta că

am abilități de lucru.” La început, am spus cu modestie: „Când am început să fac această datorie, nici eu nu am știut cum să lucrez și cum să-mi organizez prioritățile.” Apoi, am dat frâu liber unor cuvinte despre cum îmi făceam lucrarea. Am văzut că toți frații și surorile îmi ascultau cu atenție părtășia și-mi aruncau priviri invidioase. M-am gândit că părtășia mea era destul de bună și eram extrem de fericită. După aceea, am mers la adunarea unui alt grup. Când am avut părtășie, mă gândeam: „Cum pot să am părtășie, ca frații și surorile să vadă că am abilități de lucru?” Mă gândeam că lucrarea de evanghelizare de care răspundeam avusese câteva rezultate, așa că am subliniat cum am ajuns să răspund de ea. Am spus: „În primul rând, trebuie rânduit personalul așa cum se cuvine. Am rânduit îndatoririle fraților și surorilor după calibrele și specialitățile lor diferite. M-am axat relativ și pe înlăturarea stărilor și problemelor personalului de răspândire a Evangheliei. Când puneam suflet în lucrarea de evanghelizare, numărul de oameni câștigați creștea lunar. Frații și surorile mă lăudau, spunând că aveam un calibru bun și abilități de lucru.” Văzând că toți ascultau cu atenție, m-am simțit fericită, dar totodată plină de regrete, fiindcă, la momentul respectiv, erau doar trei persoane care-mi ascultau părtășia. M-am gândit în sinea mea: „Ar fi grozav dacă ar fi mai mulți oameni care să asculte și să știe de abilitățile mele de lucru.” După adunare, inima îmi era îngreunată. Aveam o vagă senzație că era posibil să mă fi preamărit sau să fi mărturisit pentru mine. Dar am revenit asupra acestui lucru și m-am gândit că era doar experiența mea și că tot ce am spus era un fapt. Nu însemna că mă preamăream și mărturiseam pentru mine. Chiar când mă delectam cu fericirea mea, am primit brusc o scrisoare de la o soră. În aceasta, ea semnala și expunea problema mea: „Când ai părtășie la adunări, te dai mereu mare, vorbind despre cum îți faci lucrarea, ce rezultate obții în final și cum te admiră ceilalți. Discuți aceste lucruri cu lux de amănunte, dar nu

aud nimic despre cum ești martoră pentru Dumnezeu. Ascultându-ți părtășia, și eu te-am admirat foarte mult și m-am gândit că ești atât de tânără și totuși atât de bună în lucrarea ta și într-o asemenea urmărire a adevărului. Și uite-așa, ți-ai stabilit poziția în inima mea, iar ceilalți frați și surori te-au admirat și ei destul de mult. I-ai adus pe toți înaintea ta și i-ai făcut să te admire și să te venereze. E periculos să continui astfel; aceasta e calea antihriștilor.” Când am citit scrisoarea, m-am simțit groaznic. Dar am recunoscut doar că mergeam pe calea greșită și n-am reflectat deloc serios asupra mea.

Ulterior, am simțit un întuneric profund în inima mea. Când mi se întâmpla ceva, nu mă axam pe auto-reflecție, iar când vedeam ceva ce nu-mi era pe plac, nu-mi puteam stăpâni temperamentul. În toate chestiunile, credeam că eu aveam dreptate, iar frații și surorile greșeau. De exemplu, când lucrarea de care răspundeam a avut rezultate slabe, nu am reflectat dacă făcusem lucrare reală, ci în schimb, am dat vina pe frații și surorile mele, spunând că ceea ce a condus la aceste rezultate slabe a fost calibrul lor slab. Nici oamenii pe care i-am ales nu erau potriviți, iar sora cu care făceam echipă mi-a amintit să aleg oamenii conform principiilor. M-am opus și n-am acceptat acest lucru în inima mea. Am fost negativă și ostilă, spunând că aveam abilități slabe de lucru și că nu puteam face lucrare reală. Când eu și sora Yang Ting am verificat lucrarea de evanghelizare, am văzut că nu fusese nicio îmbunătățire și, fără niciun motiv, am emondat-o, spunând că nu purta nicio povară și că nu făcea lucrare reală. Acest lucru a afectat-o destul de tare. Am devenit conștientă că eram într-o stare proastă și am simțit că nu aveam lucrarea Duhului Sfânt. În toate aceste lucruri care mi s-au întâmplat, nici măcar o dată n-am încercat să mă cunosc și am acționat neprincipial. Nu le-am provocat fraților și surorilor altceva decât constrângere și rău. A fost groaznic când m-am gândit la asta. Am urmărit

faima și statutul și deseori m-am preamărit și am mărturisit pentru mine. Când mi s-a întâmplat ceva, n-am acceptat adevărul și n-am adus nimănui niciun beneficiu. Nu după mult timp, am fost înlocuită. În acel moment, am avut un sentiment că dezastrul era iminent. În inima mea, știam foarte bine că judecata și mustrarea lui Dumnezeu se abătuseră asupra mea. M-am simțit foarte prost și am regretat că nu mă căisem la timp. M-am rugat în liniște lui Dumnezeu în inima mea: „Dumnezeule! M-am preamărit și am mărturisit pentru mine în timp ce mi-am făcut datoria și am fost înlocuită. Știu că acesta este modul Tău de a mă iubi și proteja. Dumnezeule! Te rog, luminează-mă, îndrumă-mă și ajută-mă să mă cunosc cu adevărat."

Apoi, am reflectat asupra-mi și am încercat să mă cunosc pe baza problemelor semnalate de frați și surori și, într-o devoțiune spirituală, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Să se înalțe și să mărturisească despre ei înșiși, să se grozăvească, încercând să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre ei și să li se închine – omenirea coruptă este capabilă de aceste lucruri. Acesta este modul în care reacționează oamenii instinctiv atunci când sunt conduși de naturile lor satanice și este comun întregii omenirii corupte. Cum se înalță oamenii de obicei și mărturisesc despre ei înșiși? Cum ating obiectivul de a-i determina pe ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să li se închine? Ei mărturisesc cât de multă lucrare au făcut, cât de mult au suferit, cât de mult s-au sacrificat și ce preț au plătit. Ei se înalță vorbind despre capitalul lor, ceea ce le conferă un loc mai înalt, mai ferm, mai sigur în mintea oamenilor, astfel încât mai mulți oameni să-i aprecieze, să aibă o părere bună despre ei, să-i admire, chiar să-i venereze, să-i trateze cu respect și să-i urmeze. Pentru a atinge acest țel, oamenii fac multe lucruri care sunt mărturie de fațadă pentru Dumnezeu, dar în esență, îi preamăresc și mărturisesc despre ei înșiși. Este rezonabil acest mod de**

a acționa? Aceste lucruri depășesc sfera raționalității și nu au nicio rușine, adică, ei mărturisesc nestingheriți ce au făcut pentru Dumnezeu și cât au suferit pentru El. Ba chiar își etalează darurile, talentele, experiența, abilitățile speciale, tehnicile lor inteligente pentru interacțiuni lumești, mijloacele pe care le folosesc pentru a se juca cu oamenii și altele. Metoda lor de a se înălța și a mărturisi despre ei înșiși este de a se da în spectacol și a-i desconsidera pe alții. De asemenea, se camuflează și se înfrumusețează, ascunzându-și punctele slabe, neajunsurile și lacunele în fața oamenilor, astfel încât ei să le vadă doar strălucirea. Nici nu îndrăznesc să le spună altor oameni când se simt negativi; le lipsește curajul să se deschidă și să aibă părtășie cu ei și, atunci când greșesc ceva, fac tot posibilul să ascundă și să țină secret acel lucru. Nu menționează niciodată răul pe care l-au făcut lucrării bisericii în cursul îndeplinirii datoriei lor. Cu toate acestea, atunci când au avut o contribuție minoră sau au obținut un mic succes, se grăbesc să se fălească. Abia așteaptă să anunțe întreaga lume cât de capabili sunt, cât de înalt este calibrul lor, cât de excepționali sunt și cât de mult mai buni sunt decât oamenii normali. Nu este acesta un mod de a se preamări și a mărturisi despre ei înșiși? Sunt a se preamări și a mărturisi despre sine lucruri pe care le face o persoană cu conștiință și rațiune? Nu. Așadar, atunci când oamenii fac acest lucru, ce fire este de obicei dezvăluită? Aroganța. Aceasta este una dintre firile principale dezvăluite, urmată de înșelăciune, care presupune a face tot posibilul pentru a-i determina pe ceilalți să-i stimeze. Cuvintele lor sunt întru totul ireproșabile și conțin în mod clar motivații și urzeli, se dau în spectacol, dar vor să ascundă acest fapt. Rezultatul spuselor lor este că oamenii sunt făcuți să simtă că ei sunt mai buni decât ceilalți, că nimeni nu este egalul lor, că toți ceilalți le sunt inferiori. Și acest rezultat nu

este atins prin mijloace viclene? Ce fire se află în spatele acestor mijloace? Și există elemente ale răutății? (Există.) **Acesta este un tip de fire rea. Se poate vedea că aceste mijloace pe care le folosesc sunt direcționate de o fire înșelătoare – deci, de ce spun că este rea? Ce legătură are cu răutatea? Ce credeți: pot să fie deschiși cu privire la obiectivele pe care doresc să le atingă înălțându-se și mărturisind pentru ei înșiși?** (Nu.) **În adâncul inimii lor există întotdeauna o dorință, iar ceea ce spun și fac este în sprijinul acelei dorințe, astfel încât țelurile și motivațiile din adâncul inimii lor privind ceea ce spun și fac sunt păstrate secrete. Ei vor folosi, de exemplu, îndrumări greșite sau unele tactici dubioase pentru a atinge aceste obiective. Nu are un asemenea caracter ascuns o natură vicleană? Și poate o astfel de viclenie să nu fie numită rea? Poate, într-adevăr, să fie numită rea și e mai adânc înrădăcinată decât înșelăciunea**" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). Cuvintele lui Dumnezeu au pus punctul pe i și au expus intențiile și scopurile preamăririi și ale mărturisirii pentru noi înșine. Toate sunt pentru a-i face pe oameni să ne admire și să ne venereze și pentru a avea un loc în inimile lor. Amintindu-mi, preamărirea mea și faptul că mă dădeam mare erau pentru ca oamenii să mă admire și să mă aprecieze. Când am văzut că s-au făcut videoclipuri după articolele mele și au fost puse pe internet, nu am mărturisit pentru rezultatele pe care Dumnezeu le obținuse lucrând asupra mea, ci în schimb, mă foloseam de ele drept capital pentru a mă etala și a-i face pe ceilalți să mă admire. În timpul acelei adunări, când am auzit că starea lui Xiaoxiao era similară experienței mele, n-am avut părtășie despre cunoștințele mele privind cuvintele lui Dumnezeu, pe baza propriei experiențe, pentru a o ajuta să înțeleagă adevărul și să încerce să-și cunoască propria fire coruptă, ci, în schimb, m-am dat în spectacol și am

analizat amănunțit articolele mele în mod intenționat, pentru a le putea arăta mai bine surorilor și fraților mei că aveam calibru bun, intrare în viață și că eram o persoană care urmărea adevărul. Apoi, aveau să mă admire și să mă venereze. Mai ales când sora Yi Ran m-am întrebat cum îmi făceam lucrarea, nu am avut părtășie despre cum să stăpânim principiile de lucru, ci, în schimb, am tot vorbit despre cât de bună eram la a rândui lucrarea, astfel încât toți să creadă că aveam abilități de lucru, iar apoi să mă admire și să mă venereze. La fel a fost și când am mers la adunarea celuilalt grup. Când am avut părtășie, mi-am ales în mod special experiența cea mai de succes pentru a mă da mare și a le arăta că nu eram mediocră, ca să le las o impresie bună. De fapt, când am început să-mi fac datoria, existau multe lucruri pe care nu le înțelegeam și am experimentat numeroase eșecuri. Îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, părtășia și ajutorul fraților și surorilor m-au făcut să pricep câteva principii. Însă eu nu am vorbit despre corupțiile mele sau despre ce-mi lipsea și mi-am etalat în mod special partea cea mai bună și mai luminoasă, ca să le arăt fraților și surorilor că aveam calibru bun, urmăream adevărul, aveam abilități de lucru, eram talentată și că toți ar trebui să se uite la mine cu alți ochi. În părtășia din timpul adunărilor, intențiile mele erau de a mă da mare, de a le arăta oamenilor pe care îi știam cum să experimenteze și să lucreze, astfel încât să mă admire și să mă aprecieze. Mărturiseam pentru mine, dându-mă mare și inducându-i în eroare pe ceilalți. Având părtășie cu frații și surorile cu asemenea intenții, am fost într-adevăr detestabilă și ticăloasă! M-am gândit la ce se spunea în cele zece decrete administrative pe care trebuie să le respecte aleșii lui Dumnezeu: „**1. Omul nu ar trebui să se preamărească, nici să se înalțe pe sine. El ar trebui să se închine și să-L înalțe pe Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”). Iar cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Toți**

cei care merg pe calea antihristului se preamăresc și sunt martori pentru ei înșiși, se promovează și se dau în spectacol la fiecare pas și nu le pasă deloc de Dumnezeu. Ați experimentat lucrurile acestea despre care vorbesc? Mulți oameni mărturisesc cu insistență pentru ei înșiși, vorbind despre cum suferă una și alta, despre cum lucrează, despre cum Dumnezeu îi prețuiește și le încredințează o astfel de lucrare și despre cum sunt ei, folosind în mod deliberat anumite tonuri în timp ce vorbesc și adoptând anumite atitudini, până când, în cele din urmă, unii oameni vor începe probabil să creadă că ei sunt Dumnezeu. Duhul Sfânt i-a abandonat de mult pe cei care au ajuns la acest nivel și, deși nu au fost încă îndepărtați sau excluși, ci sunt lăsați să facă servicii, soarta lor este deja pecetluită și își așteaptă doar pedeapsa" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu").

După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am simțit că firea Sa dreaptă nu trebuie ofensată. El îi disprețuiește cel mai mult pe oamenii care se preamăresc și se dau mari, iar cei care fac asta pot pierde cu ușurință lucrarea Duhului Sfânt. Dacă nu se căiesc, vor fi pedepsiți în final. După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am trezit, în sfârșit, la realitate. Mi-am amintit cum, în tot acest timp, pentru ca oamenii să mă admire, eram dornică să-i anunț că am scris câteva articole despre mărturii bazate pe experiență. Am transformat rezultatele lucrării și îndrumării Duhului Sfânt în propriile realizări mărețe pe care le-am răspândit pretutindeni. Fie că aveam o adunare cu frații și surorile, fie că discutam lucrarea, oricând vedeam pe cineva, profitam de ocazie ca să-mi vântur fără rușine experiența, astfel încât frații și surorile să vadă că am calibru bun, abilități de lucru și că sunt o persoană care urmărește adevărul, având ca rezultat obținerea admirației și venerației din partea lor. Mă dădeam mare fără rușine și îmi făceam loc în inimile celorlalți. Aceasta era o ofensă la adresa

firii lui Dumnezeu. M-am gândit în acea perioadă, când am pierdut lucrarea Duhului Sfânt, am căzut în întuneric și, în final, am fost înlocuită, că firea dreaptă a lui Dumnezeu se abătea asupra mea. Dumnezeu disprețuia atât de mult ce am făcut și Și-a ascuns chipul de mine. El este drept și sfânt, iar firea Lui nu trebuie ofensată, însă eu n-am avut rușine și I-am furat cu obrăznicie slava. Mi-am asumat meritele pentru rezultatele lucrării Sale și m-am lăudat cu punctele mele forte. Chiar nu aveam deloc o inimă cu frică de Dumnezeu și mergeam pe calea antihriștilor. Făceam rău. Rememorând ce-a fost până în acel punct, mi-a tresărit inima de durere. Văzând că, deși îmi satisfăcusem dorința de statut, premărindu-mă și mărturisind pentru sine, ceea ce am primit la schimb a fost disprețul lui Dumnezeu și pierderea lucrării Duhului Sfânt. Continuând astfel, aveam să-mi pierd șansa de a obține mântuirea. Acum, am fost înlocuită, ceea ce era o avertizare de la Dumnezeu. Trebuia să reflectez adecvat asupra mea și să mă căiesc.

M-am gândit bine: „De ce am putut să mă preamăresc, să mărturisesc pentru mine și să pășesc pe calea greșită? Ce fire coruptă mă controla?" De asemenea, m-am rugat lui Dumnezeu să mă lumineze și să mă îndrume. Într-o devoțiune spirituală, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Dacă ai o fire arogantă și îngâmfată, atunci a ți se spune să nu te împotrivești lui Dumnezeu nu schimbă deloc situația, nu te poți abține, este dincolo de controlul tău. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui în mod constant; te-ar face să-i disprețuiești pe alții, n-ar lăsa pe nimeni în inima ta decât pe tine însuți; ar fura locul lui Dumnezeu din inima ta și, în cele din urmă, te-ar face să stai în locul lui Dumnezeu și să ceri ca oamenii să ți se supună și te-ar face să-ți venerezi propriile gânduri, idei și noțiuni**

drept adevăr. Atât de mult rău este făcut de oameni sub dominația naturii lor arogante și îngâmfate!” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”). **„Oamenii cu o natură arogantă sunt capabili să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, să I se împotrivească, să comită fapte care Îl judecă și Îl trădează și să facă lucruri care îi înalță pe ei înșiși și care reprezintă o încercare de a-și înființa propriile împărății independente. Să spunem că într-o țară ar fi câteva zeci de mii de oameni care au acceptat lucrarea lui Dumnezeu și ai fi trimis de casa lui Dumnezeu acolo pentru a-i conduce și a-i păstori pe aleșii lui Dumnezeu. Și să zicem că autoritatea ți-ar fi predată de casa lui Dumnezeu și ți-ar permite să lucrezi singur, fără a fi supravegheat de Mine sau de oricine altcineva. După câteva luni, ai deveni ca un conducător suveran, toată puterea ar fi în mâinile tale, tu ai lua deciziile, toți aleșii te-ar venera, s-ar închina la tine și ți s-ar supune de parcă ai fi Dumnezeu, cântându-ți laude cu fiecare cuvânt, spunând că predici cu perspicacitate și susținând cu insistență că ale tale cuvântări sunt ceea ce aveau nevoie, că le-ai putea satisface nevoile și i-ai putea conduce, iar în inimile lor nu ar exista loc pentru Dumnezeu. Nu ar fi problematică o astfel de lucrare? Cum ai fi făcut-o tu? Abilitatea acestor oameni de a avea o astfel de reacție ar dovedi că lucrarea pe care o făceai nu implica deloc să fii mărturie pentru Dumnezeu; mai degrabă, era doar mărturie pentru tine însuți și te lăuda pe tine. Cum ai putea obține o astfel de consecință? Unii oameni spun: «Eu am părtășie despre adevăr; cu siguranță nu am mărturisit niciodată pentru mine!» Această atitudine a ta – acea manieră – este una de a încerca să ai părtășie cu oamenii din poziția lui Dumnezeu, și nu una în care să stai în poziția unui om corupt. Tot ceea ce spui sunt vorbe pretențioase și cerințe pe care le ai de la ceilalți; nu**

are nimic de-a face cu tine însuți. Prin urmare, consecința pe care ai obține-o ar fi să îi faci pe oameni să ți se închine și să te invidieze până când, la final, toți ți s-ar supune, ar mărturisi pentru tine, te-ar înălța și te-ar măguli până în înaltul cerului. Când se va întâmpla acest lucru, vei fi terminat; vei fi eșuat! Nu aceasta este calea pe care toți vă aflați acum? Dacă ți s-ar cere să conduci câteva mii sau câteva zeci de mii de oameni, te-ai simți încântat. Apoi ai da naștere aroganței și ai începe să încerci să ocupi poziția lui Dumnezeu, vorbind și gesticulând, și nu ai ști ce să porți, ce să mănânci sau cum să mergi. Te-ai bucura de confortul vieții și te-ai înfumura, necatadicsind să te întâlnești cu frații și surorile de rând. Ai deveni complet degenerat – și ai fi dezvăluit și eliminat, doborât la pământ, ca arhanghelul. Toți sunteți capabili de asta, nu-i așa? Așadar, ce ar trebui să faceți? Dacă, într-o zi, s-ar face aranjamente ca voi să fiți responsabili cu lucrarea de evanghelizare în toate țările și ați fi capabili să mergeți pe calea unui antihrist, atunci cum ar putea fi extinsă lucrarea? Nu ar fi supărător? Cine, așadar, ar îndrăzni să vă lase să plecați acolo? După ce-ai fi trimis acolo, nu te-ai mai întoarce niciodată; nu ai fi atent la nimic din ceea ce a spus Dumnezeu și ai continua pur și simplu să te fălești și să-ți fii mărturie, ca și cum le-ai aduce mântuirea oamenilor, săvârșind lucrarea lui Dumnezeu, și făcându-i pe oameni să se simtă ca și când Dumnezeu ar fi apărut și ar fi aici, lucrând – și pe măsură ce oamenii ți s-ar închina, ai fi foarte încântat și chiar ai consimți dacă te-ar trata ca pe Dumnezeu. Odată ce ai ajunge la acel stadiu, ai fi terminat; ai fi dat la gunoi. Fără să-ți dai seama, acest tip de natură arogantă ar ajunge să fie pieirea ta. Acesta este un exemplu de persoană care merge pe calea antihriștilor" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu"). Din cuvintele lui

Dumnezeu, am înțeles că atunci când mă preamăream și mărturiseam pentru mine, eram sub controlul unei naturi arogante. Fiindcă s-au făcut videoclipuri după trei dintre articolele mele și au fost puse pe internet, m-am apreciat foarte mult și am crezut că eram o persoană care deținea adevărul-realitate și avea să fie mântuită. De asemenea, m-am lăudat că puteam să rezolv problemele fraților și surorilor și că eram cea mai potrivită conducătoare. Fie că frații și surorile vorbeau despre stările lor, fie că vorbeam despre lucrare, am folosit fiecare ocazie pentru a le arăta articolele mele despre mărturii bazate pe experiență și a analiza cum am dobândit cunoaștere și experiență, ca ei să vadă că dețineam adevărul-realitate, să mă admire și să mă venereze. Am fost atât de arogantă încât mi-am pierdut toată rațiunea și nu știam cine eram. Fiecare persoană cu un pic de rațiune și o inimă cu puțină frică de Dumnezeu va da toată slava lui Dumnezeu când vede rezultatele lucrării Sale. Însă, în acest timp, eu nu am avut nicio rațiune. Am scris mai multe articole despre mărturii bazate pe experiență și am crezut că dețineam adevărul-realitate și, prin urmare, am început să mărturisesc pentru mine. Chiar nu aveam simțul rușinii. M-am gândit la Pavel, a cărui natură era extrem de arogantă și îngâmfată. El a crezut că înțelegea mai multe decât ceilalți și că era mai presus decât mulțimea de apostoli. Nu a disecat niciodată și nici nu a încercat să se cunoască pe sine, nici nu a acceptat judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Când a văzut câteva rezultate în lucrarea lui, s-a vânturat peste tot, arătând că se pricepea la lucru și la predicat. Mărturisea despre cât de multă suferință a îndurat și ce preț mare a plătit și a indus în eroare destul de mulți credincioși. I-a făcut pe oameni să creadă eronat că deținea adevărul-realitate și să-i trateze cuvintele ca pe cele ale lui Dumnezeu. În cele din urmă, a ofensat firea lui Dumnezeu și a primit pedeapsa Lui. Firea pe care am dezvăluit-o nu era diferită de a lui Pavel. Și eu am fost extrem de arogantă și îngâmfată. Am

scris mai multe articole despre mărturii bazate pe experiență și m-am dat drept cineva care deținea adevărul-realitate. Am folosit mereu aceste articole pentru a mă da în spectacol, ceea ce i-a făcut pe frați și surori să mă venereze. Am indus oamenii în eroare exact ca Pavel. Numai Dumnezeu e adevărul și doar cuvintele Sale pot înlătura stările și dificultățile oamenilor. Și numai cuvintele Lui sunt potrivite să fie împărtășite tuturor. Numai Dumnezeu este vrednic de venerația și admirația oamenilor. Eu sunt doar un om corupt, însă am urmărit mereu să-i fac pe oameni să mă admire și să mă venereze. Am mers pe calea împotrivirii față de Dumnezeu. Dacă nu mă căiam, aveam să ofensez firea lui Dumnezeu și să fiu distrusă. În sinea mea, tremuram de frică, de parcă furia lui Dumnezeu putea să se dezlănțuie oricând asupra mea. În inima mea, I-am spus în mod constant lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Am greșit. Nu sunt nimic mai mult decât un om corupt. Firea mea este arogantă, Ți-am furat slava și am pierdut lucrarea Duhului Sfânt. Aceasta este dreptatea Ta. Sunt prea irațională și ar trebui să fiu într-adevăr pedepsită. Dumnezeule! Mi-e atât de teamă că mă vei abandona și sunt dispusă să vin înaintea Ta și să mă căiesc.”

Mai târziu, am și reflectat asupra mea și mi-am dat seama că mereu am crezut că scrierea articolelor despre mărturii bazate pe experiență însemna că dețineam adevărul-realitate și că eram grozavă. Oare o astfel de viziune era conformă adevărului? Am citit cuvintele lui Dumnezeu și am găsit un răspuns la această întrebare. Dumnezeu spune: „**Viețile oamenilor progresează foarte încet, pentru că adevărul înțeles de ei implică natura-esența lor, existența lor și lucrurile după care se ghidează, iar asta presupune transformarea firii omului, precum și schimbări în viața lui. Cum poate fi atât de ușor ca viața ta să se transforme într-o altă viață? Pe de o parte, este nevoie de lucrarea lui Dumnezeu și, în același timp, de cooperarea activă a oamenilor; în afară de asta, există**

încercările mediului exterior, precum și lucrurile pe care le urmărești personal; în plus, trebuie să ai calibru și perspicacitate suficientă, iar apoi Dumnezeu îți va oferi luminare și îndrumare suplimentară; mai mult, Dumnezeu te va supune la anumite mustrări, judecări și emondări, frații și surorile tale te vor critica, iar tu tot va trebui să urmărești în continuare în sus, astfel încât acele lucruri care aparțin Satanei să poată fi eliminate – doar atunci pot lucrurile pozitive care aparțin adevărului să intre în tine, încetul cu încetul […] Să nu crezi că, dacă ai ascultat multe predici, adevărul a devenit viața ta și că ai obținut adevărul. Încă ești departe de acest lucru! Să nu crezi că, doar pentru că ai scris un articol bazat pe mărturie sau ai avut felul acela de experiență, ești deja mântuit. Încă nu ai ajuns acolo! Acela este doar un mic fragment în lunga ta experiență de viață. Acest fragment poate fi doar o stare de spirit de moment, un sentiment de moment, o dorință sau o ambiție de moment și nimic mai mult. Când într-o zi vei fi slab și-ți vei aminti și vei asculta mărturiile pe care le-ai oferit în trecut, jurămintele pe care le-ai făcut în trecut și înțelegerile la care ai ajuns în trecut, îți vor părea străine și vei spune: «Acela am fost eu? Am avut o statură atât de grozavă? Cum de nu știu? Sigur nu eu am fost acela.» În acel moment, îți vei da seama că viața ta încă nu s-a schimbat. Dacă viața ta nu s-a schimbat, ce indică acest lucru? Că firea ta încă nu s-a transformat. Deși ai oferit mărturii și ai considerat la vremea respectivă că ai deja o statură grozavă, cum te vei simți când vei descoperi că poți deveni în continuare la fel de negativ cum ești acum? Nu ai crede că transformarea firii este prea grea? Adevărul nu este un lucru care poate fi lucrat în oameni peste noapte. Dacă oamenii chiar câștigă adevărul drept viața lor, vor fi binecuvântați, iar viețile lor vor fi diferite. Nu vor mai fi așa cum sunt acum, dezvăluind adesea firi

corupte, ci vor fi capabili să se supună în mod absolut lui Dumnezeu și să-și facă datoria cu loialitate și vor fi complet transformați" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"). **„Articolele despre mărturii bazate pe experiență ale celor mai mulți oameni sunt despre experimentarea unei situații care îi forțează să facă ceva, ajungând la «supunerea față de Dumnezeu» în acțiunile lor și simțindu-se mulțumiți în inimile lor, crezând că au contribuit foarte mult. Chiar dacă ai scris un articol de mărturie, în esență, te dai în spectacol, ești martor pentru tine însuți și te impui, gândindu-te: «Iată, am o mărturie – nu L-am dezamăgit pe Dumnezeu. Mi-am păstrat datoria în această situație!» Unii ar putea să treacă printr-o introspecție profundă atunci când înfruntă emondarea, dându-și seama: «Pur și simplu am acționat într-o manieră superficială și nu L-am mulțumit pe Dumnezeu, așa că mă voi schimba!» Ce aspecte schimbi? Abordările, procesele de gândire și perspectivele și atitudinile tale față de modul în care faci acest lucru se schimbă. Totuși, se schimbă firea ta coruptă? Nu, în culise, rămâi arogant și insolent. Perspectiva, poziția și opinia ta față de modul în care privești și tratezi oamenii și lucrurile nu se bazează deloc pe cuvintele lui Dumnezeu. Așadar, firea ta coruptă nu a început să se schimbe nici măcar acum! Atunci, care este așa-zisa ta schimbare? Este doar o schimbare în comportament și în stilul de viață, iar tonul, intonația și stilul tău în felul în care tratezi oamenii și lucrurile s-ar putea să se schimbe într-o oarecare măsură. Hotărârea ta a devenit mai puternică și, după diverse situații și multe emondări, împreună cu inspirația din ascultarea multor mărturii bazate pe experiență, determinarea ta de a crede în Dumnezeu și hotărârea de a-L urma au devenit mai ferme – acestea sunt schimbările care au apărut. Într-o oarecare măsură, aceste schimbări te fac mai demn, mai integru și mai**

hotărât, iar atitudinea ta față de adevăr și față de obținerea mântuirii devine pozitivă, proactivă, plină de speranță și optimistă. […] Vestea proastă este că, până acum, ați dezvăluit și ați manifestat doar o schimbare de comportament și de ideologie. Există, de asemenea, anumite semne ale unor elemente pozitive, proactive și optimiste din subconștientul vostru care se trezesc, dar aceste semne nu înseamnă că firea voastră coruptă a început să se schimbe" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului II, „Cum să urmărești adevărul (3)"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am fost foarte umilită și rușinată. În trecut, fiindcă am scris câteva articole despre mărturii bazate pe experiență care au fost transformate în videoclipuri și încărcate pe internet, credeam că dețineam adevărul-realitate și eram mai bună decât ceilalți și chiar că nu eram departe de mântuire. Conform cuvintelor lui Dumnezeu, viziunea mea era falsă și nu era în acord cu adevărul. Chiar dacă reflectam asupra mea și aveam cunoștințe despre o chestiune, scriind astfel un articol de mărturie bazată pe experiență, acest lucru însemna doar că dobândisem câteva recompense și cunoștințe în această etapă, nu că-mi alungasem firea coruptă și că eram cineva care deține realitatea și viața. De fapt, fusesem profund coruptă de Satana; firile satanice erau adânc înrădăcinate în mine și aveam, totodată, numeroase otrăvuri satanice pe dinăuntru. Nu era deloc cazul în care, dacă înțelegeam un pic din adevăr sau puteam practica adevărul o dată cu privire la o anumită chestiune, firile mele satanice puteau atunci să se schimbe complet. În acest timp, am trăit după firea mea arogantă, gândindu-mă că le eram superioară tuturor și mai bună decât ei, preamărindu-mă și dându-mă mare cu nerușinare, emondându-i totodată orbește pe frați și surori cu firea mea arogantă și impulsivitatea mea. Încă aveam multe firi corupte pe care nu le înlăturasem și, în mod cert, cuvintele lui Dumnezeu nu erau viața mea. De asemenea, am recunoscut că articolele pe care le-am scris despre

mărturii bazate pe experiență înseamnau doar că aveam o oarecare înțelegere despre un anumit aspect al firilor mele corupte sau al opiniilor greșite și eram temporar capabilă să pun puțin adevăr în practică, dar nu ajunsesem să-mi urăsc temeinic natura-esența și să mă răzvrătesc împotriva ei. Când m-aș confrunta cu o chestiune similară, tot aș fi înrobită de firile mele corupte și incapabilă să pun adevărul în practică. Exact ca înainte, când am scris despre experiența mea ca persoană care caută să facă pe plac oamenilor și am recunoscut că eram controlată de ideea „Dacă îi lovești pe alții, nu-i lovi în față; dacă îi expui pe alții, nu le expune neajunsurile” și că eram egoistă și detestabilă, protejându-mi interesele. Citind cuvintele lui Dumnezeu, am discernut puțin mai bine un astfel de punct de vedere, dar apoi, când m-am confruntat cu același tip de chestiune, încă eram controlată de natura mea egoistă, înșelătoare și nu am putut practica pe deplin adevărul. Încă trebuia să accept mai multă judecată și mustrare din partea cuvintelor lui Dumnezeu și să-mi alung treptat firea coruptă. Oameni cu adevărată schimbare a firii și care dețin adevărul-realitate văd lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, indiferent ce li se întâmplă și nu trăiesc conform firilor satanice corupte și a punctelor de vedere satanice. Pot să rămână fermi pe poziția lor de ființe create, să fie martori pentru Dumnezeu și să trăiască o asemănare umană normală. Însă eu încă eram deseori condusă de firile mele corupte, iar ceea ce trăiam nu conținea nicio componentă a mărturiei mele pentru Dumnezeu. În plus, mă preamăream și mărturiseam pentru mine cu obrăznicie și trăiam după chipul Satanei. Îl umileam pe Dumnezeu; ce adevăr-realitate dețineam eu? Eram atât de departe de mântuire. Abia atunci mi-am văzut clar adevărata statură: eram un om corupt, fundamental nevrednic de a fi apreciat și lăudat de ceilalți. Când am avut câteva rezultate în datoria mea, au fost obținute de cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu și de luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt. Fără

luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu, aș fi fost o neroadă absolută care nu înțelegea nimic, nu însemna nimic și nu era mai bună decât ceilalți. Recunoscând acest lucru, am fost puțin dezgustată de mine. Aveam încă atât de multe corupții și-mi lipseau atât de multe, însă nu mă cunoșteam deloc și tot credeam că dețineam adevărul-realitate. Eram atât de arogantă și lipsită de rațiune, iar Dumnezeu chiar mă disprețuia.

După mai bine de o lună, am fost din nou desemnată să-mi fac datoria. Îmi era foarte teamă că aveam să repet aceleași greșeli și mă rugam deseori lui Dumnezeu să mă îndrume să practic adevărul. Odată, eram la o adunare cu câțiva conducători și am auzit-o pe Zhang Ying menționând că a observat problemele fraților și surorilor, dar n-a îndrăznit să-i instruiască, iar eu m-am gândit că era o manifestare a celor care caută să facă pe plac oamenilor. Mi-am spus în sinea mea: „Sunt destul de mulți oameni aici; de ce nu le arăt articolul meu despre mărturia bazată pe experiență care se referă la acest lucru? În acest fel, cu siguranță mă vor admira și îmi voi crea astfel o imagine printre frați și surori.” La momentul acela, am recunoscut că, din nou, voiam să mă dau mare. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru a nu mai face această greșeală veche, oamenii trebuie mai întâi să fie conștienți că încă nu au obținut adevărul, că nu a existat o schimbare în firea vieții lor și că, deși cred în Dumnezeu, ei încă trăiesc sub puterea Satanei și nu au fost mântuiți; sunt predispuși să-L trădeze pe Dumnezeu și să se îndepărteze de El în orice moment. Dacă au acest sentiment al crizei în inimă – dacă, așa cum spun oamenii deseori, sunt pregătiți de pericol în timp de pace – atunci vor putea să se înfrâneze oarecum și, când li se va întâmpla ceva, se vor ruga lui Dumnezeu, se vor bizui pe El și vor reuși să evite să facă aceleași vechi greșeli. […] Există trei chestiuni extrem de importante de reținut: în primul rând, încă nu-L cunoști pe Dumnezeu; în al doilea**

rând, nu s-a petrecut nicio schimbare în firea ta; și în al treilea rând, încă nu ai trăit adevărata imagine a omului. Aceste trei lucruri sunt în concordanță cu realitatea, sunt adevărate, iar tu trebuie să fii lămurit în privința lor. Trebuie să fii conștient de tine. Dacă ai hotărârea de a remedia această problemă, atunci ar trebui să-ți alegi propria deviză, de exemplu: «Eu sunt balega de pe pământ», sau «Eu sunt diavolul», sau «Revin adesea la vechile mele obiceiuri», sau «Sunt mereu în pericol.» Oricare dintre acestea este potrivită să-ți servească drept deviză personală, și-ți va fi de folos dacă ți-o amintești în orice moment. Continuă să ți-o repeți, cugetă asupra ei și s-ar putea să reușești să faci mai puține greșeli sau să nu mai greșești. Oricum, cel mai important este să petreci mai mult timp citind cuvintele lui Dumnezeu, să înțelegi adevărul, să-ți cunoști propria natură și să-ți alungi firea coruptă. Numai atunci vei fi în siguranță. Un alt lucru este să nu adopți niciodată poziția unui «martor al lui Dumnezeu» și să nu te numești niciodată un martor al lui Dumnezeu. Poți vorbi doar despre experiențele personale. Puteți vorbi despre cum v-a mântuit Dumnezeu, puteți avea părtășie despre cum ați fost cuceriți de Dumnezeu și puteți vorbi despre ce har v-a conferit. Nu uitați niciodată că sunteți cei mai corupți oameni; sunteți bălegar și gunoi. Faptul că acum sunteți capabili să acceptați lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu se datorează în totalitate înălțării voastre de către El. Ați fost mântuiți de Dumnezeu întrupat și El v-a acordat un asemenea har măreț doar pentru că voi sunteți cei mai corupți și mai jegoși. Așadar, voi nu aveți de ce să vă lăudați, puteți doar să-L slăviți și să-I mulțumiți lui Dumnezeu. Mântuirea voastră este doar datorită harului lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii"). În inima mea am știut clar că nu

puteam continua să urmăresc să-i fac pe oameni să mă admire; trebuia să renunț la această intenție greșită. Dumnezeu este sursa adevărului și numai cuvintele Sale pot îndrepta stările oamenilor. Trebuia să am mai multă părtășie și să fiu martoră pentru cuvintele lui Dumnezeu cu frații și surorile și să-i ajut să învețe cum să reflecteze asupra lor și să se cunoască prin cuvintele Sale și să identifice calea de practicare. M-am gândit totodată la eșecul meu din această perioadă și mi-am dat seama că nu puteam continua să mă dau mare ca în trecut, așa că, în inima mea, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Știu că intențiile mele sunt greșite și, din nou, vreau să mă dau mare și să urmăresc admirația oamenilor. Dumnezeule! Sunt dispusă să renunț la intențiile și dorințele mele lăuntrice; nu vreau să mai merg pe calea eșecului. Vreau doar să-mi fac bine datoria; Te rog să mă îndrumi să practic adevărul.” După rugăciune, m-am calmat și am aflat detaliile problemei lui Zhang Ying și m-am gândit despre care aspect al adevărului ar trebui să am părtășie pentru a obține rezultate. Doar când am ascultat cu atenție am aflat că starea și opiniile ei erau diferite față de experiența mea. Ulterior, am găsit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu care se adresau stării lui Zhang Ying și am avut părtășie despre ele și, totodată, am subliniat problemele sale conform cuvintelor lui Dumnezeu. După ce am avut părtășie, Zhang Ying a dobândit o oarecare cunoaștere a stării ei și era dornică să practice conform cuvintelor Lui și să protejeze interesele bisericii. Văzând că era capabilă să reflecteze asupra sa și să dobândească o oarecare cunoaștere, am fost foarte fericită. Experimentasem în mod direct pacea sufletească dată de practicarea conform cuvintelor lui Dumnezeu. La o adunare, m-am destăinuit și le-am vorbit fraților și surorilor mele despre cum am experimentat eșecul în trecut, disecându-mă și având părtășie despre cunoașterea firii mele corupte și am mărturisit că judecata și expunerea cuvintelor lui Dumnezeu m-au făcut să dobândesc o

oarecare cunoaștere despre natura mea arogantă. Și am recunoscut, totodată, că, indiferent dacă discutăm despre experiența noastră sau rezolvăm dificultățile și problemele fraților și surorilor, trebuie să ne disecăm mai mult, să ne înțelegem mai bine corupție și neajunsurile, să fim mai mult martori pentru cuvintele, lucrarea și îndrumarea lui Dumnezeu. Numai atunci Îl preamărim și depunem mărturie pentru El.

După ce am fost înlocuită atunci, am învățat că era mântuirea lui Dumnezeu. Natura mea era atât de arogantă și, deși știam că dezvăluiam o fire arogantă, tot m-am preamărit și am mărturisit pentru mine fără să vreau. Mergeam pe calea antihriștilor și nu mă puteam întoarce. Faptul că am fost înlocuită mi-a oprit faptele rele, m-a făcut să reflectez profund asupra mea și să încerc să mă cunosc și să fiu dispusă să mă căiesc și să mă schimb. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a oferit această ocazie valoroasă de a-I experimenta lucrarea, făcându-mă să-mi plec capul, să reflectez asupra mea și să încerc să mă cunosc și să găsesc calea de practicare. Știu cum se cuvine să-L preamăresc pe Dumnezeu și să mărturisesc pentru El în îndeplinirea datoriei mele.

25. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au indicat o direcție în viață

de Xinyi, Thailanda

Mereu am luat note bune, încă de când eram mică și am participat la concursuri literare și artistice. Se poate spune că am progresat bine în toată cariera mea academică. Rudele mele sperau că mă voi distinge și voi aduce onoare familiei noastre. Spuneau adesea: „Cei care au educație sunt respectați și stimați și doar ei pot câștiga o poziția bună în societate. Cei fără educație și studii sunt priviți cu dispreț și nu vor putea niciodată să-și țină capul sus.” Eram complet de acord cu opiniile părinților mei. Pur și simplu, zicala: „Să ieși în evidență mai presus de ceilalți și să aduci onoare strămoșilor tăi” a devenit obiectivul meu. Ca să ating acest obiectiv, învățam de dimineața până noaptea și perseveram în ciuda oboselii. În timpul meu liber, intram pe internet ca să învăț și mai mult. N-am lipsit la nicio oră, n-am întârziat niciodată și am ascultat cu atenție lecțiile. După ore, alții ieșeau să se joace, dar eu rămâneam în clasă să-mi fac temele. Am fost mereu printre ultimii care predau lucrările, verificându-mi cu atenție răspunsurile. Din cauza studiilor, nu mâncam la ore normale, nu făceam mișcare și deseori nu dormeam suficient. După eforturi susținute, am fost admisă la școala visurilor mele: Universitatea Chiang Mai. Când părinții, prietenii și profesorii mei au auzit vestea, m-au privit toți cu admirație și invidie. Am fost incredibil de fericită. Am crezut că e începutul unei vieți minunate, remarcabile, că multe companii vor sta la coadă să mă angajeze când voi absolvi și, cu siguranță, mă voi afirma și mă voi face remarcată. Pe neașteptate, mama a fost diagnosticată cu cancer într-un stadiu avansat. Medicii au spus că mai are foarte puțin de trăit. Vestea a fost ca un trăsnet din senin și m-a copleșit de tot. Părea că tot ce plănuisem se făcuse fărâme.

Muncisem atât de mult la școală ca să mă fac remarcată în viitor, să am mijloacele să-mi întrețin mama și să o fac mândră. Dar ea se îmbolnăvise de cancer înainte de absolvirea mea. Am fost foarte deprimată. Am vrut să merg acasă și să am grijă de mama, dar m-am gândit cât muncisem ca să intru la universitate și că ar trebui să mă aleg cu ceva după tot efortul pe care l-am depus ani de zile. Dacă mi-aș abandona școala ca să am grijă de mama, n-ar fi toată munca mea în zadar? Eram foarte indecisă și nu știam cum să procedez. Odată, mama m-a sunat și mi-a spus: „Nu cred că voi mai fi când vei absolvi tu, dar, de dragul viitorului tău, trebuie să-ți termini studiile și să duci o viață bună. Atunci mă voi putea duce fără niciun regret.” După ce m-a convins mama, nu m-am întors acasă să am grijă de ea și mi-am continuat studiile. La scurt timp după aceea, mama a murit. Am fost chinuită de amintiri despre ea și nu mă puteam gândi decât la sarcina pe care mi-a încredințat-o. Am hotărât să studiez din greu, să-mi fac un nume și să mă ridic la înălțimea speranțelor ei.

La început, am reușit să mă adaptez la viața universitară, dar apoi am văzut că viața aceea era destul de seacă și plictisitoare, nu era deloc cum îmi imaginasem. Dimpotrivă, viața universitară era foarte competitivă. Studenții formau clici în funcție de mediul lor familial și existau multe tachinări și ridiculizări. Unii profesori chiar le țineau isonul studenților cu note bune sau din familii bogate, tachinându-i pe cei cu note proaste sau din familii sărace. Astfel, studenții care se simțeau deja inferiori rămâneau și mai mult în urmă, iar unii chiar s-au transferat ori s-au retras. Disprețuiam întru totul atmosfera de acolo, dar pentru a mă distinge, am perseverat cu încăpățânare în studiile mele ca să iau note bune. Prin muncă asiduă, am obținut note și rezultate bune atât la școală, cât și în cariera mea profesională. Colegii din primii ani mă priveau cu admirație și mă considerau un model de imitat în studiile lor. Am obținut faima și câștigul pe care mi le dorisem, dar mă

simțeam pustie înlăuntrul meu și, treptat, m-am plictisit și m-am săturat de acel stil de viață. N-am înțeles de ce oamenii își doreau să trăiască așa. Crezusem că studiile îmi vor permite să ies în evidență, să obțin fericirea și să duc viața pe care doream să o trăiesc. De ce mă simțeam mai pustie și mai tristă cu cât urmăream mai mult acea viață? Uneori mă întrebam dacă scopul vieții este doar să muncim ca să cunoaștem succesul și apoi să murim. Și, ținând cont că nu luăm nimic cu noi în mormânt și nu avem cu ce ne mândri după eforturile noastre, ce rost aveau toate astea? Nu existau moduri de viață mai pline de sens?

Într-o zi, am văzut o postare pe Facebook despre adevăratul sens al vieții. După ce am apreciat postarea și am lăsat un comentariu, m-am împrietenit cu cineva care a început să-mi scrie despre credința religioasă și atunci mi-am dat seama că e în mod sigur un creștin. Mi-a răspândit Evanghelia lucrării de mântuire din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Am citit multe din cuvintele Lui și am ajuns să cunosc multe adevăruri pe care nu le mai auzisem, inclusiv sursa vieții omului, rădăcina suferinței lui și metodele prin care Satana corupe omenirea. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au potolit setea pentru adevărurile vieții. Nu auzisem niciodată aceste adevăruri la școală. După aceea, am dat peste acest pasaj pe Facebook: „**Din momentul în care omenirea a născocit științele sociale, mintea omului a ajuns ocupată de știință și cunoaștere. Știința și cunoașterea au devenit apoi instrumente pentru guvernarea omenirii și nu mai este suficient loc pentru ca omul să-L venereze pe Dumnezeu și nu au mai rămas condiții favorabile pentru venerarea Lui. Locul lui Dumnezeu s-a scufundat și mai adânc în inima omului. Fără Dumnezeu în inima sa, lumea lăuntrică a omului este întunecată, fără speranță și goală. Ulterior, mulți oameni de știință, istorici și politicieni au ieșit în evidență pentru a-și exprima teoriile asupra științei sociale, teoria**

evoluției omenirii și alte teorii care contrazic adevărul că Dumnezeu a creat omul, pentru a umple inimile și mințile oamenilor. Și astfel, cei care cred că Dumnezeu a creat totul au devenit tot mai puțini, iar cei care cred în teoria evoluției au devenit tot mai mulți la număr. Tot mai multe persoane tratează consemnările lucrării lui Dumnezeu și cuvintele Lui din epoca Vechiului Testament drept mituri și legende. În inimile lor, oamenii devin indiferenți față de demnitatea și măreția lui Dumnezeu, față de dogma potrivit căreia Dumnezeu există și stăpânește toate lucrurile. Supraviețuirea omenirii și destinul țărilor și națiunilor nu mai sunt importante pentru ei, iar omul trăiește într-o lume goală, preocupat doar de a mânca, a bea și a-și satisface plăcerile…" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri").

După ce am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că, întrucât inimile oamenilor sunt mistuite de știință și cunoaștere, nelăsând loc pentru Dumnezeu, ele devin tot mai pustii. Așa că oamenii caută să investigheze care e scopul vieții, ce valoare există în viață și care e sensul vieții. Dar cu cât încearcă mai mult să folosească știința și cunoștințele pentru a investiga aceste chestiuni, cu atât dobândesc mai puțin răspunsuri reale. Această cunoaștere le dă doar o senzație temporară de consolare, deoarece știința și cunoașterea nu sunt adevărul și nu le pot da cu adevărat viață. Înainte crezusem mereu că oamenii mai informați au perspective mai clare asupra vieții și înțeleg mai bine lucrurile și, întrucât cei care acumulează cunoștințe sunt respectați, duc o viață valoroasă și pot obține mai multă fericire. Însă după ce am studiat atât de mult, tot nu știam care e scopul vieții, de unde vine omul, care este destinația lui și n-am dobândit fericirea pe care o urmăream. Chiar și când am trecut cu brio testele, m-am clasat prima din clasă și am fost admirată de toți, tot mă simțeam pustie și nefericită, iar dificultățile cu care mă confruntam nu fuseseră rezolvate. Am

văzut cum încercau ceilalți studenți să umple golul mergând la cumpărături, cântând karaoke, ieșind în baruri și participând la concerte ale cântăreților celebri. La început, m-am distrat și eu urmărind aceste tendințe cu ei, dar, după aceea, m-am simțit și mai pustie. Abia după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu mi-am dat seama că motivul pustiirii spirituale a oamenilor este urmărirea științei și cunoașterii. Știința și cunoașterea îi determină să nege că Dumnezeu a creat omul. Nu doar că nu știu sau nu recunosc că vin de la Dumnezeu, dar ajung și la concluzia că lucrarea și cuvintele Lui sunt doar legende sau mituri. Astfel, Dumnezeu Își pierde locul în inimile oamenilor, iar ei se îndepărtează tot mai mult de El. Cum ar putea să nu se simtă pustii dacă nu-L cunosc pe Dumnezeu și nu-L au în inimă pe El și cuvintele Lui? Viața mea vine de la Dumnezeu. Tot ce s-a întâmplat în viața mea a fost rezultatul rânduielilor Lui. Ca ființă creată, trebuie să-L urmez și să mă închin Lui ca să am o soartă mai bună. După aceea, am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și m-am simțit ca și cum m-aș fi întors în final acasă.

Apoi, după ce am participat o vreme la adunări, m-am simțit tot mai împlinită spiritual, m-am bucurat mult mai mult și m-am simțit liniștită și fericită. După o adunare, voiam să citesc mai multe din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, așa că am vizitat site-ul EVANGHELIA POGORÂRII ÎMPĂRĂȚIEI pentru a căuta cărți ale cuvintelor Sale. Pe site, am găsit un pasaj care descrie cum corupe Satana omenirea: „**Odată ce o persoană se împotmolește în faimă și câștig, nu mai caută ceea ce este strălucitor, ceea ce este drept sau acele lucruri care sunt frumoase și bune. Asta deoarece puterea seducătoare pe care o au asupra oamenilor faima și câștigul este prea mare; ele devin lucruri pe care oamenii le urmăresc fără încetare pe tot parcursul vieții și chiar pentru întreaga veșnicie. Nu este acest lucru adevărat? Unii oameni vor spune**

că însușirea cunoștințelor nu este altceva decât citirea cărților sau învățarea câtorva lucruri pe care încă nu le cunosc, astfel încât să nu fie demodați sau să nu fie lăsați în urmă de lume. Cunoștințele sunt însușite doar pentru ca ei să poată pune mâncare pe masă, pentru propriul lor viitor sau pentru a asigura necesitățile de bază. Există cineva care ar îndura un deceniu de studiu intens doar pentru necesitățile de bază, doar pentru a soluționa problema alimentelor? Nu, nu există astfel de oameni. Deci, de ce un om suferă aceste greutăți toți acești ani? Pentru faimă și câștig. Faima și câștigul îl așteaptă în zare, îl cheamă, iar el crede că numai prin propria sârguință, prin greutăți și luptă poate să urmeze drumul ce-l va conduce să dobândească faimă și câștig. O astfel de persoană trebuie să sufere aceste greutăți pentru propria cale viitoare, pentru bucuria sa viitoare și pentru a câștiga o viață mai bună" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI"). **„Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei. Privind acum la acțiunile Satanei, nu sunt întru totul demne de dispreț motivele sale sinistre? Poate că astăzi încă nu puteți percepe motivele lui sinistre, deoarece credeți că nu se poate trăi fără faimă și câștig. Credeți că,**

dacă oamenii lasă în urmă faima și câștigul, atunci nu vor mai putea să vadă calea înainte, nu vor mai putea să-și atingă obiectivele, iar viitorul le va deveni întunecat, palid și mohorât" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI"). Citind aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, am văzut că oamenii sunt încătușați de căutarea faimei și câștigului. Ei cred că urmărirea faimei și câștigului este motivația și scopul vieții omului. Nu știu că este o cale greșită și nu au curajul sau capacitatea de a se elibera de ea. M-am gândit că scopul meu în viață era să ies în evidență și să aduc onoare strămoșilor mei, crezând că oamenii care ating aceste obiective sunt învingători în viață. Aceste idei îmi fuseseră insuflate încă din școală. Ca să-mi ating obiectivele, mă dedicasem studiilor ani de zile, învățasem și muncisem pentru o diplomă de studii superioare, ca să pot obține în final un serviciu bun, să duc o viață bună și să mă bucur de un nivel de trai mai bun. Am fost influențată în special de una dintre zicalele obișnuite ale mamei mele: „Trebuie să înduri o mare suferință pentru a răzbi în viață." Ca să mă disting și să răzbesc în viață, credeam că trebuie să lupt și să suport greutăți și că toate greutățile vor merita. În goana mea după faimă și câștig, n-am acordat atenție lumii exterioare, m-am consacrat complet studiilor și, chiar și când mama s-a îmbolnăvit de moarte, n-am părăsit școala ca să am grijă de ea, de teamă ca asta să nu-mi influențeze studiile. Petrecusem peste zece ani urmărind faima și câștigul și nu mă întrebasem nici măcar o dată dacă merita cu adevărat. Deși am câștigat respectul și admirația colegilor mei, nu m-am simțit cu adevărat fericită. Dimpotrivă, am devenit tot mai egoistă, arogantă și disprețuitoare față de alții. Îi desconsideram în special pe oamenii mediocri care se străduiau doar să-și câștige existența. La exterior, nu exprimam astfel de sentimente, dar în sinea mea îi disprețuiam. Am realizat că mergeam pe drumul greșit și că pierdusem foarte mult timp. În cele din urmă, nu obținusem viața fericită și valoarea pe care mi le

imaginasem. Prin revelația lui Dumnezeu, mi-am dat seama că Satana folosește faima și câștigul pentru a-i ispiti și corupe pe oameni. Căutarea faimei și câștigului mi-a adus o viață de suferință și m-a lăsat fără nimic. Nu mă lăsasem înșelată de complotul perfid al Satanei? Știam că merg pe calea greșită și n-ar trebui să urmăresc faima, câștigul și statutul, ci să-L urmez pe Dumnezeu și să merg pe calea urmăririi adevărului. Dar mă gândeam și cât de mult muncisem în toți acești ani. Eram doar la un pas de a absolvi și a obține diploma de studii superioare, care mi-ar aduce respect în societate. Mai târziu, când m-aș angaja, aș putea spune că am absolvit cutare facultate și aș putea să mă port cu demnitate. N-aveam încrederea să-mi abandonez studiile și voiam să urmez un master și un doctorat.

Odată, când îmi îndeplineam datoria, o soră m-a întrebat ce planuri de viitor aveam. Am spus: „Vreau să urmez un master și un doctorat, dar am niște îndoieli. Dacă urmez studii avansate, va trebui să petrec și mai mult timp învățând și voi avea mai puțin timp să-mi fac datoria. Caut să aflu dacă este corect să urmez aceste studii.” Sora mi-a citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Petru s-a născut într-o gospodărie agricolă evreiască obișnuită. Părinții săi întreținеau întreaga familie prin agricultură, iar el era cel mai mare dintre copii, având patru frați și surori. Aceasta, desigur, nu este partea principală a poveștii noastre; Petru este personajul nostru central. Când avea cinci ani, părinții lui Petru au început să-l învețe să citească. La acea vreme, poporul evreu era destul de erudit și deosebit de avansat în domenii precum agricultura, industria și comerțul. Datorită mediului lor social, ambii părinți ai lui Petru au primit o educație înaltă. În ciuda faptului că erau din mediul rural, erau bine educați și comparabili cu studenții universitari obișnuiți de astăzi. Evident, Petru a fost binecuvântat să se nască în condiții sociale atât de favorabile. Întrucât era isteț și înțelegea rapid,**

își însușea cu ușurință idei noi. După începerea studiilor, pricepea foarte ușor lucrurile în timpul lecțiilor. Părinții lui erau mândri să aibă un fiu atât de strălucit și au depus toate eforturile pentru a-i permite să meargă la școală, în speranța că va putea să se remarce și să-și asigure vreun post oficial în societate. Fără să-și dea seama, Petru devenise interesat de Dumnezeu, ceea ce a făcut ca, la paisprezece ani, când era la liceu, să se simtă scârbit de programul culturii Greciei antice pe care îl studia, în special de personajele fictive și evenimentele inventate din istoria greacă veche. De atunci, Petru – care tocmai intrase în primăvara tinereții sale – a început să încerce să afle mai mult despre viața umană și despre lumea cea largă. Conștiința lui nu l-a constrâns să răsplătească durerile pe care le înduraseră părinții, deoarece vedea clar că oamenii trăiau cu toții într-o stare de autoînșelare, toți trăiau vieți fără însemnătate, distrugându-și viețile în lupta lor pentru avere și recunoaștere. Perspectiva sa avea, în mare măsură, legătură cu mediul social în care locuia. Cu cât oamenii au mai multă cunoaștere, cu atât relațiile interpersonale și lumile lăuntrice sunt mai complexe și, prin urmare, cu atât mai mult trăiesc într-un gol. În aceste condiții, Petru și-a petrecut timpul liber făcând vizite prelungite, cele mai multe unor figuri religioase. În inima lui, avea vagul sentiment că religia ar putea fi în stare să dea socoteală de tot ceea ce era inexplicabil în lumea umană și, de aceea, mergea adesea la o sinagogă din apropiere pentru a asista la slujbe. Părinții săi nu știau acest lucru și, nu după mult timp, Petru, care întotdeauna avusese o reputație bună și fusese bun la învățătură, a început să urască mersul la școală. Sub supravegherea părinților, abia a terminat liceul. Înotând către mal dinspre oceanul cunoașterii, a inspirat adânc; de atunci, nimeni nu avea să-l mai educe sau să-l îngrădească” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor

«cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»", Despre viața lui Petru). **„De-a lungul vieții sale, Petru a pescuit ca să-și câștige existența, dar, mai mult decât atât, a trăit pentru a predica. În ultimii săi ani, a scris primele două epistole ale sale, precum și mai multe scrisori către biserica din Filadelfia din acea vreme. Oamenii din această perioadă erau profund impresionați de el. În loc să țină prelegeri oamenilor folosindu-și propriile prerogative, el le-a oferit o provizie de viață adecvată. Nu a uitat niciodată învățăturile lui Isus înainte de plecarea Acestuia și a fost inspirat de ele de-a lungul vieții. În timp ce Îl urma pe Isus, a luat hotărârea să răsplătească dragostea Domnului cu moartea sa și să urmeze exemplul Său în toate lucrurile. Isus a fost de acord cu acest lucru, așa că, atunci când Petru avea 53 de ani (la mai mult de 20 de ani de la plecarea lui Isus), Isus i S-a arătat pentru a-l ajuta să-și îndeplinească aspirația. În următorii șapte ani, Petru și-a petrecut viața pentru a ajunge să se cunoască pe sine. Într-o zi, la sfârșitul acestor șapte ani, a fost răstignit cu capul în jos, încheindu-și astfel extraordinara sa viață**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»", Despre viața lui Petru). După ce am ascultat aceste două pasaje, am văzut că situația mea semăna cu situația lui Petru, care se săturase de cunoștințele deșarte învățate la școală. El știa că nu există viață în cunoaștere și că școala și societatea sunt pline de conflicte. Așa că și-a părăsit studiile și a început o viață de urmărire a adevărului și a vieții. Am văzut că Petru a avut hotărârea de a abandona școala și societatea, fără să-i pese cum îl vor judeca alții, că nu s-a împotmolit în afecțiunile lui, ci a avut o hotărâre fermă și convingere personală și n-a fost influențat de tendințele vremii. A fost destul de curajos încât să-și schimbe modul vechi de viață pentru a căuta lucruri pozitive. A fost de-a dreptul incredibil că Petru a reușit să ia o astfel de decizie pe

vremea aceea. A fost nevoie de incredibil de multă credință. Cuvintele lui Dumnezeu au avut un mare impact asupra mea. La exterior, ar fi putut părea că Petru nu a obținut reputație sau profit, dar el dobândise lauda lui Dumnezeu. Am realizat că urmărirea adevărului și realizarea datoriei de ființă creată, la fel ca Petru, practicarea conform cuvintelor lui Dumnezeu, trăind adevărul-realitate, cunoașterea lui Dumnezeu și supunerea în fața Lui sunt elementele unei vieți valoroase și pline de sens. M-am gândit la eforturile mele sârguincioase în studii. După ce am terminat liceul, am intrat la facultate și acum mă gândeam la diploma de master. Oare nu-mi stabileam obiective tot mai mari doar ca să ies în evidență și să mă disting? Era aceasta o urmărire semnificativă? M-am gândit că mama studiase din greu de la o vârstă fragedă ca să ajungă în vârf, muncise cu sârguință în profesia ei și răzbise în viață la treizeci de ani, trecând peste greutăți, se bucurase de condiții materiale mai bune și obținuse faimă, câștig și respectul celorlalți. Din afară, părea destul de respectată, dar, în cele din urmă, a făcut cancer și a murit. Faima și câștigul n-au putut să o salveze de boală. Am realizat că urmărirea faimei și câștigului nu are valoare sau sens. Mai târziu, am citit alte două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-au permis să-mi dau seama și mai mult ce cale ar trebui să aleg. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Dacă nu-L slăvești pe Dumnezeu, ci trăiești în trupul tău murdar, atunci nu ești doar o bestie cu chip de om? Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. […] Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui**

balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)"). **„Ei nu ar trebui să fie lipsiți de idealuri, aspirații sau de o dorință entuziastă de a deveni mai buni; nu ar trebui să fie descurajați de perspectivele lor și nici nu ar trebui să își piardă speranța în viață sau încrederea în viitor; ar trebui să aibă perseverența de a continua drumul adevărului pe care l-au ales acum – să-și împlinească dorința de a-și sacrifica întreaga viață pentru Mine. Nu ar trebui să trăiască fără adevăr, nici să ascundă ipocrizie și necinste – ar trebui să rămână fermi pe poziția corectă. Ei nu ar trebui doar să fie pasivi, ci ar trebui să aibă spiritul de a îndrăzni să facă sacrificii și să lupte pentru dreptate și adevăr. Oamenii tineri ar trebui să aibă curajul de a nu ceda în fața opresiunii forțelor întunericului și de a transforma semnificația existenței lor. Tinerii nu ar trebui să renunțe în fața nenorocirilor, ci ar trebui să fie deschiși și sinceri și cu un spirit de iertare pentru frații și surorile lor. Bineînțeles, acestea sunt cerințele Mele pentru toată lumea, cât și sfatul Meu pentru toată lumea. Dar chiar mai mult, acestea sunt cuvintele Mele liniștitoare pentru toți oamenii tiner. Ar trebui să practicați potrivit cuvintelor Mele. În special, persoanelor tinere nu ar trebui să le lipsească hotărârea de a-și exersa discernământul în anumite probleme și de a căuta dreptatea și adevărul. Ar trebui să căutați toate lucrurile frumoase și bune și ar trebui să dobândiți realitatea tuturor lucrurilor pozitive. Ar trebui să fiți responsabili față de viața voastră – nu trebuie să o tratați cu ușurință. Oamenii vin pe pământ și Mă întâlnesc rareori și, de asemenea, rar au oportunitatea de a căuta și dobândi adevărul. De ce nu să nu prețuiești acest moment frumos ca pe calea corectă de urmat în această viață?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvinte pentru cei

tineri și cei vârstnici"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o nouă înțelegere a vieții. Omul n-ar trebui să trăiască pentru faimă și câștig, ci să-L slăvească Dumnezeu, să se sacrifice pentru El și să urmărească adevărul. Aceasta este o viață valoroasă și plină de sens. Ca ființe create, chiar dacă dobândim faimă, câștig și respectul celorlalți, dacă nu-L slăvim pe Dumnezeu și nu ne îndeplinim îndatoririle de ființe create, vom fi trăit în zadar. Deși am pretins la început că sunt dispusă să-L urmez pe Dumnezeu, să renunț la lucruri și să mă sacrific, n-am pus nimic din toate acestea în practică. Tot am căutat confortul trupesc, perspective bune de viitor și respectul celorlalți. Încă nu înțelesesem adevărata semnificație și valoare a vieții omului. M-am gândit că a fost binecuvântarea și harul lui Dumnezeu că m-am născut în zilele de pe urmă și acceptasem lucrarea lui Dumnezeu la o vârstă atât de fragedă. El a rânduit să cresc în acest mediu avantajos, în care învățasem multe limbi, inclusiv chineza, astfel încât să pot să citesc cuvintele Sale și să-mi folosesc competențele în datoria mea. Vârsta, trecutul și competențele mele lingvistice erau potrivite pentru a urmări adevărul și a-mi realiza îndatoririle. Dacă aș căuta cu încăpățânare faima, câștigul și statutul și aș dobândi atât faima, cât și câștigul, dar aș pierde ocazia de a-L urma pe Dumnezeu și de a urmări adevărul, ce sens ar avea acea realizare? Nimic în această lume nu se compară cu dobândirea adevărului și nu există comparație între o viață considerată bună de către oameni și o viață lăudată de Creator. Doar o viață lăudată de Dumnezeu este semnificativă și valoroasă. Realizând asta, am căpătat hotărârea de a urmări adevărul, de a mă supune lui Dumnezeu și de a-L mulțumi. Eram dispusă și să renunț la universitate ca să mă sacrific pentru Dumnezeu. M-am rugat Lui, spunând că trebuie să mă eliberez de acest stil de viață plictisitor și sec, să urmăresc adevărul, să-L urmez pe Dumnezeu și să merg pe calea cea dreaptă.

Mai târziu, mi-am sunat consilierul, i-am spus că intenționez să mă retrag și i-am cerut să-mi aprobe cererea de retragere. Însă nu doar că n-a fost de acord să semneze, ci a și spus: „Mai ai doar un an până la absolvire, n-ar fi păcat să renunți acum? Sigur știi că salariile pentru absolvenții de facultate sunt mult mai mari decât ale celorlalți. Fără o diplomă de facultate, s-ar putea chiar să găsești cu greu de muncă. Oamenii nu te vor privi la fel. Dacă ai o problemă, poți să amâni studiile cu un an și apoi să revii după ce o rezolvi. Nu este o opțiune mai bună?" După ce am auzit sfatul consilierului, m-am simțit puțin indecisă. M-am gândit că poate ar trebui să amân, așa cum spusese, și să revin mai târziu. Astfel, aș putea să-mi iau diploma de absolvire, să găsesc un serviciu bun și, ulterior, să fiu respectată. Dar m-am gândit și că ar putea fi complotul perfid al Satanei. Satana n-a vrut să-L urmez pe Dumnezeu și să-mi realizez datoria, așa că a folosit faima și câștigul pentru a mă ispiti. M-am gândit la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu. **„Când Dumnezeu lucrează, Se îngrijește de o persoană și o apreciază și când o favorizează și o aprobă, Satana se ține și el îndeaproape în urma acesteia, încercând să o inducă în eroare și să-i facă rău. Dacă Dumnezeu dorește să câștige această persoană, Satana, pentru a-și atinge obiectivul ascuns, ar face orice-i stă în putere să-L împiedice pe Dumnezeu, folosind diferite vicleșuguri ticăloase ca să ispitească, să perturbe și să submineze lucrarea lui Dumnezeu. Care este acest obiectiv? El nu vrea ca Dumnezeu să câștige pe nimeni; vrea să pună stăpânire pe toți cei pe care vrea Dumnezeu să-i câștige, vrea să-i controleze, să preia controlul asupra lor pentru ca ei să i se închine și să i se alăture în a comite fapte rele și să I se împotrivească lui Dumnezeu"** (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV"). Dacă mi-aș abandona studiile ca să-L urmez pe Dumnezeu, aș avea mai mult timp să urmăresc adevărul și să-mi fac datoria, însă consilierul spusese

anumite lucruri încercând să mă ispitească. La exterior, părea că are grijă de mine, dar complotul perfid al Satanei lucra în fundal. Satana a vrut să mă ispitească să caut în continuare faima, câștigul și statutul și să mă împotmolesc în urmărirea acestora. Nu puteam să mă las amăgită de șiretlicul Satanei. Realizând acest lucru, i-am răspuns consilierului: „Înțeleg ce vreți să spuneți, dar acum înțeleg și mai clar intenția urgentă a lui Dumnezeu. Am chibzuit îndelung dacă să aleg această cale a credinței și am luat deja o decizie. Îmi voi devota viața credinței, urmându-L pe Dumnezeu și sacrificându-mă pentru El și nu mă voi întoarce niciodată la studii. Am decis să mă retrag. Sper să mă înțelegeți.” Văzând că eram hotărâtă, consilierul n-a mai încercat să mă convingă și mi-a semnat actele de retragere. Așadar m-am retras fără întârziere.

După aceasta, am avut mult mai mult timp și energie pentru datoria mea și am devenit mult mai concentrată și liniștită înaintea lui Dumnezeu. În plus, am avut mai mult timp să meditez la cuvintele Lui, să am părtășie despre adevăr cu frații și surorile și să-mi fac datoria. Am simțit că mă apropii tot mai mult de Dumnezeu. A trecut aproape un an și jumătate de atunci. În timp ce mi-am realizat datoria, mi-am dezvăluit firile corupte, dar prin aceasta, am învățat să lucrez armonios cu ceilalți și, când am întâmpinat probleme, am învățat să nu mă blochez în ele și să caut adevărul pentru a le rezolva. Am dobândit foarte multe în ultimul an. Dacă aș fi așteptat încă un an să încep să-mi fac datoria, aș fi ratat atât de multe ocazii de a dobândi adevărul, ceea ce ar fi fost o pierdere importantă pentru mine. De asemenea, am văzut cum catastrofele din lume devin tot mai grave. Ucraina și Rusia sunt în război, conflicte însemnate au izbucnit peste tot în lume, pandemia s-a intensificat, iar cutremurele și inundațiile devin tot mai dese. M-am gândit că, atunci când vor veni calamitățile, chiar dacă aș fi luat diploma și aș fi dobândit faimă, câștig și respect, totul ar fi lipsit de sens

dacă nu aș avea viață. Așa cum a spus Domnul Isus: „**Și la ce i-ar folosi unui om să câștige întreaga lume, dacă s-ar distruge sau s-ar pierde pe sine însuși?**” (Luca 9:25). Trebuie să cred în Dumnezeu și să-L urmez din toată inima. Astfel pot dobândi adevărul și viața. Acesta e cel mai valoros lucru din lume și cea mai mare binecuvântare! Decizia mea de a renunța la studii pentru a-L urma pe Dumnezeu și a-mi realiza datoria de ființă creată e cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată! Slavă Ție, Dumnezeule, pentru îndrumarea Ta!

28. Deslușirea oamenilor pe baza cuvintelor lui Dumnezeu

de Xiang Wang, China

Recent, am auzit de la Meng Jie, supraveghetoarea mea, că Li Ping nu accepta adevărul, analizând mereu oamenii și lucrurile în exces și tulburând viața bisericească, și că frații și surorile au avut părtășie cu ea și au ajutat-o, dar ea tot nu s-a schimbat. Meng Jie mi-a cerut să scriu o evaluare despre ea. Am fost oarecum surprinsă. Nu mă așteptasem ca Li Ping să ajungă în acest punct. La început, mi-a fost greu să accept. Familia lui Li Ping crede în Domnul de generații întregi. L-a slujit pe Domnul în biserică în adolescență și acceptase această etapă a lucrării lui Dumnezeu de mai bine de 20 de ani. Acum, avea puțin peste 50 și era tot necăsătorită. Faptul că s-a lepădat de sine și s-a sacrificat, că s-a înfrânat și a îndurat suferințe părea a fi credință adevărată în Dumnezeu. Acum, a fost catalogată drept neîncrezătoare pentru că analiza în exces oamenii și lucrurile. Nu a fost puțin cam dur acest lucru? Amintindu-mi când interacționasem cu Li Ping în trecut, umanitatea ei nu părea slabă; doar că se certa pentru ce era bine sau greșit atunci când apăreau probleme. N-ar trebui să li se dea oamenilor de acest fel o șansă de a rămâne în biserică să muncească? Mai târziu, am auzit-o pe Meng Jie spunând că, pe baza comportamentului persistent al lui Li Ping, se stabilise deja că era neîncrezătoare. Totodată, mi-a amintit să mă examinez pentru a vedea ce m-a făcut să n-o pot vedea așa cum era și mi-a spus să caut adevărul pentru a rezolva acest lucru.

Mai târziu, în căutarea mea, am lucrat în mod conștient la această problemă și am rememorat toate momentele în care interacționasem cu Li Ping. În 2019, eu și Li Ping ne-am asociat pentru a ne face datoria. La vremea aceea, o sora din grupul nostru, Yingxin, nu lucra bine cu Li Ping.

Yingxin a vrut să discute despre asta cu Li Ping, dar ea a refuzat. Yingxin a devenit oarecum negativă, iar când conducătorul s-a interesat de starea ei și a lui Li Ping, ea a declarat cu sinceritate că ele două nu lucrau bine împreună. Li Ping a considerat că afirmația lui Yingxin îi afectase reputația și a devenit foarte înverșunată împotriva lui Yingxin. Ulterior, a răstălmăcit faptele și a spus că Yingxin depusese intenționat o plângere împotriva ei, încercând să o excludă din grup. Înainte de o adunare, Yingxin a sugerat să vorbim mai întâi despre stările noastre și apoi, pe baza lor, să facem o lectură atentă a cuvintelor lui Dumnezeu. Li Ping a crezut că Yingxin o viza pe ea și spunea că nu acorda destulă atenție intrării în viață, așa că a spus furioasă că nu aveau destul timp pentru asta. A mai fost și o adunare cu scop de evaluare la care Yingxin a spus că rezultatele lucrării bisericii fuseseră în declin în ultima vreme și ne-a amintit tuturor să căutăm motivele din spatele acestui lucru. Din nou, Li Ping a crezut că era vorba despre ea și a spus impetuos: „Dacă tu crezi că nu sunt bună de nimic, atunci raportează-mă supraveghetoarei ca să mă transfere.” Am petrecut timp având părtășie cu ea și nu am putut discuta normal despre lucrare. La momentul respectiv, sora Luo Wen abia se alăturase grupului, iar când apăreau dificultăți și probleme în lucrarea ei, se consulta deseori cu Yingxin. Li Ping a văzut că Luo Wen o admira pe Yingxin, așa că i-a spus în față că Yingxin folosea mijloace ascunse pentru a o cuceri și i-a zis să o excludă. Când Luo Wen a auzit acest lucru, a fost atât de furioasă încât a început să plângă. Simțea că nu era ușor de lucrat cu Li Ping și nu voia să-și mai facă datoria aici. Li Ping nu numai că nu a reflectat asupra sa, ci chiar a spus că, dacă Luo Wen voia să plece, era alegerea ei. Uneori, discutam împreună, în cameră, despre lucrare, iar Li Ping devenea suspicioasă și credea că o vorbeam de rău pe la spate. Din această cauză, a fost deseori în conflict cu surorile din grup. De fapt, aceste stări ale ei durau de ceva timp.

Supraveghetoarea noastră a avut părtășie cu ea și a ajutat-o de multe ori, dar ea nu și-a schimbat niciodată direcția. Pe atunci, tocmai mă alăturasem grupului și am avut părtășie cu ea și i-am spus că ar trebui să se axeze pe căutarea adevărului și învățarea lecțiilor, dar ea s-a certat pentru ce era bine și ce era greșit și și-a găsit scuze. Eram foarte confuză. Crezuse de ani de zile în Dumnezeu, deci de ce nu accepta nimic din partea lui Dumnezeu când i se întâmplau lucruri și, în schimb, căuta mereu motive din exterior, analizând în exces oamenii și lucrurile? Atunci m-am gândit: „Poate doar se află acum într-o stare proastă. Dacă avem părtășie și o ajutăm mai mult, s-ar putea să-și schimbe starea și să nu mai analizeze atât de mult oamenii și lucrurile.” Ulterior, pentru că Li Ping și Yingxin nu lucrau bine împreună, supraveghetoarea noastră m-a pus pe mine și pe Li Ping în același grup. La început, nu am crezut că, odată separată de Yingxin, Li Ping se va concentra atât de mult asupra ei, dar de fiecare dată când o menționam pe Yingxin, Li Ping aducea din nou în discuție chestiuni legate de ea și le relata. Cuvintele ei erau pline de judecăți implicite despre Yingxin. Cu toate acestea, nu i-am putut vedea clar esența și am crezut că era doar temporar incapabilă să treacă peste asta, că poate va depăși momentul odată cu trecerea timpului. Ulterior, Li Ping a fost transferată în alt grup să-și facă datoria. Frații și surorile au raportat că ea se purta tot așa, că, ori de câte ori ceva îi afecta mândria, făcea zarvă neîncetat și nu putea să lucreze bine împreună cu ceilalți. A influențat și stările celorlalți și a întârziat lucrarea grupului. Supraveghetoarea noastră a avut părtășie cu ea de multe ori și i-a spus să se axeze pe căutarea adevărului și învățarea lecțiilor, dar ea nu a acceptat niciodată acest lucru și a continuat să se apere, provocând perturbări și tulburări în lucrare. Până când a fost demisă, a tot dezbătut ce era bine și ce era greșit și nu a reflectat asupra ei sau n-a încercat să se cunoască.

Mai târziu, i-am auzit pe frați și surori vorbind despre unele comportamente de-ale ei. Comportamentul ei de a analiza în exces oamenii și lucrurile era destul de proeminent. Nu doar că-i făcea pe oameni să se simtă constrânși, dar tulbura și lucrarea bisericii. M-am gândit: „Cum definește Dumnezeu astfel de comportamente?" Am citit câteva cuvinte relevante ale lui Dumnezeu cu privire la această problemă: „**Nu e josnic, oare, că unora le place să despice firul în patru și să ajungă într-un impas ori de câte ori li se întâmplă ceva? Aceasta e o mare problemă. Oamenii limpezi la minte nu vor face greșeala asta, dar oamenii absurzi așa sunt. Totdeauna își închipuie că alții le îngreunează situația, că alții le fac zile fripte dinadins, așa că mereu li se opun altor oameni. Nu e asta o deviație? Nu depun efort când e vorba de adevăr, preferă să se ciondănească din cauza unor lucruri neimportante atunci când li se întâmplă ceva, pretinzând explicații, încercând să-și salveze imaginea, și întotdeauna folosesc soluții omenești pentru a aborda aceste chestiuni. Acesta e cel mai mare obstacol pentru intrarea în viață. Dacă așa crezi în Dumnezeu sau dacă așa practici, nu vei dobândi adevărul niciodată, pentru că nu vii niciodată înaintea lui Dumnezeu. Nu vii niciodată înaintea lui Dumnezeu să primești tot ce ți-a pregătit El și nici nu folosești adevărul pentru a aborda toate acestea, ci folosești soluții omenești pentru a aborda lucrurile. Ca urmare, în ochii lui Dumnezeu, tu ai rătăcit prea departe de El. Nu doar inima ți-a rătăcit de la El. Întreaga ta ființă nu trăiește în prezența Lui. Astfel îi privește Dumnezeu pe cei care mereu analizează excesiv lucrurile și despică firul în patru. […] Eu vă spun că, orice datorie îndeplinește un om care crede în Dumnezeu – fie că se ocupă de chestiuni externe sau de o datorie care e în legătură cu diversele lucrări sau domenii de specializare ale casei lui Dumnezeu –, dacă el nu vine des înaintea lui**

Dumnezeu, nu trăiește în prezența Sa, nu îndrăznește să accepte scrutarea Sa și nu caută adevărul de la Dumnezeu, atunci el e un neîncrezător și nu se deosebește cu nimic de un non-credincios" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai trăind adesea înaintea lui Dumnezeu se poate obține o relație normală cu El"). **„În chestiuni legate de faimă, câștig sau imagine, ei insistă să clarifice cine are dreptate sau cine greșește, cine este superior sau inferior și trebuie să se certe pentru a-și susține punctul de vedere. Ceilalți nu vor să audă asta. Oamenii spun: «Poți să te exprimi mai simplu? Poți să spui clar? De ce trebuie să fii atât de trivial?» Gândurile lor sunt foarte complicate și întortocheate și trăiesc o viață atât de istovitoare, fără să-și dea seama de problemele de fond. De ce nu pot să caute adevărul și să fie onești? Pentru că le este scârbă de adevăr și nu vor să fie onești. Așadar, pe ce se bazează ei în viață?** (Pe filosofii pentru interacțiuni lumești și metode omenești.) **Când depinde de metode omenești pentru a acționa, omul sfârșește fie prin a fi ridiculizat, fie prin a prezenta celorlalți o latură urâtă a sa. Și astfel, la o examinare mai atentă, acțiunile lor, lucrurile pe care le fac toată ziua – toate au legătură cu propria lor imagine, faimă, câștig și vanitate. E ca și cum ar trăi într-o plasă, trebuie să facă speculații logice sau să caute scuze pentru orice și vorbesc mereu de dragul lor. Gândirea lor este complicată, vorbesc atât de multe prostii, cuvintele lor sunt atât de încurcate. Ei se ceartă mereu cu privire la ce este bine și rău, la nesfârșit. Dacă nu încearcă să câștige imagine, concurează pentru reputație și statut și nu există niciodată un moment în care să nu trăiască pentru aceste lucruri. Și care este consecința finală? Poate că au căpătat imagine, dar toți sunt sătui și obosiți de ei. Oamenii i-au văzut așa cum sunt de fapt și-au dat seama că sunt lipsiți de adevărul-realitate, că nu sunt persoane care cred sincer în Dumnezeu. Când**

conducătorii și lucrătorii sau alți frați și surori îi emondează prin câteva cuvinte, ei refuză cu încăpățânare să accepte, insistă să încerce să facă speculații logice sau să inventeze scuze și încearcă să paseze vina. În timpul adunărilor, se apără, provoacă certuri și stârnesc necazuri printre aleșii lui Dumnezeu. În inimile lor, se gândesc: «Chiar nu am unde să-mi susțin cauza?» Ce fel de persoană este aceasta? Este cineva care iubește adevărul? Este aceasta o persoană care crede în Dumnezeu? Când aude pe cineva spunând ceva care nu este în concordanță cu intențiile sale, vrea mereu să se certe și să ceară explicați; nu mai știe cine are dreptate și cine greșește, nu caută adevărul și nu tratează acest lucru conform adevărurilor-principii. Oricât de simplă ar fi o chestiune, trebuie să o complice foarte mult – doar o caută cu lumânarea, merită să fie atât de epuizată!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că aceia care analizează în exces oamenii și lucrurile recunosc doctrinar că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor și că circumstanțele lor zilnice sunt rânduite de El. Însă, atunci când se confruntă cu aceste circumstanțe concrete, nu le acceptă din partea lui Dumnezeu și nici nu caută adevărul sau nu învață lecții. În schimb, ei cred că cineva le îngreunează lucrurile și, pentru a-și răscumpăra mândria și reputația, dezbat mereu ce e bine și ce e greșit, provocând zarvă la nesfârșit. Nu le aduc decât tulburări celorlalți și lucrării bisericii. Esența acestor oameni este cea a neîncrezătorilor. Uitați-vă la Li Ping, de exemplu. Când a devenit parteneră cu Yingxin, era evident că ele două nu lucrau bine împreună și că acest lucru le afectase deja datoria. Yingxin i-a raportat conducătorului situația reală, sperând să caute ajutor, dar Li Ping nu a acceptat acest lucru din partea lui Dumnezeu, crezând, în schimb, că Yingxin se plângea la adresa ei. Ulterior, a stat mereu cu ochii pe Yingxin.

Atunci când făceau adunări sau discutau despre lucrare, dacă Yingxin semnala unele probleme sau făcea o sugestie rezonabilă, Li Ping nu putea aborda corect acest lucru, crezând în schimb că Yingxin o viza pe ea și opunându-se astfel intenționat lui Yingxin. Ba chiar a cauzat intenționat probleme, spunând că, de credeam că nu era bună de nimic, ar trebui să-i spunem conducătorului să o transfere la o altă datorie. Toate acestea ne-au făcut să ne simțim constrânși și a afectat viața și lucrarea bisericii. Sora Luo Wen abia se alăturase grupului și nu era familiarizată cu principiile și abilitățile profesionale, așa că a mers să discute cu Yingxin. Li Ping suspecta că Luo Wen o disprețuia și ținea cu Yingxin și o excludea. Atunci când surorile discutau în mod normal despre lucrare, Li Ping suspecta și atunci că toți o judecau pe la spate și chiar le purta pică oamenilor și era dificilă cu ei în mod intenționat. Asta i-a făcut pe oameni incapabili să-și îndeplinească normal îndatoririle. De fapt, toate aceste lucruri erau destul de obișnuite și simple, lucruri pe care oamenii normali le-ar putea înțelege dacă s-ar gândi puțin la ele. Dar ea a încurcat totul, analizând în exces oameni și lucruri; gândurile ei erau extrem de complicate. Ulterior, cu toții au avut părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și au ajutat-o, dar ea nu a arătat niciodată nicio intenție de a căuta. În schimb, a găsit scuze și s-a apărat și s-a certat pentru ce era bine și greșit, încercând să demonstreze că are dreptate.

În trecut, am crezut mereu că analiza ei excesivă a oamenilor și a lucrurilor era o stare proastă temporară. Acum am văzut că a avea o dezvăluire coruptă de moment și a avea esența unui neîncrezător sunt două lucruri diferite. Este ca în cazul unor oameni care au manifestări de analiză în exces a oamenilor și a lucrurilor, dar ei sunt doar temporar incapabili să înțeleagă intenția lui Dumnezeu cu privire la câteva chestiuni specifice. Sau își găsesc scuze și se apără pentru a-și salva imaginea, dar rugându-se și

căutând sau folosind părtășia și ajutorul fraților și surorilor, ajung să înțeleagă intenția lui Dumnezeu și nu mai analizează atât de mult. Astfel de oameni acceptă adevărul și nu au esența neîncrezătorilor. Pe de altă parte, oamenii care sunt neîncrezători nu acceptă nimic din partea lui Dumnezeu, indiferent ce li se întâmplă. Chiar dacă este o chestiune foarte măruntă pe care ceilalți o pot înțelege cu ușurință, ei analizează mereu oamenii și lucrurile și sunt incapabili să accepte părtășia și ajutorul din partea fraților și a surorilor. Acest lucru dezvăluie că sunt scârbiți de adevăr prin natură și înțeleg în mod absurd lucrurile. Rememorând comportamentul lui Li Ping, exact așa era când a fost parteneră cu Yingxin, acum doi sau trei ani. Ulterior, ea și Yingxin au fost separate și, deși la suprafață nu părea atât de evident că se certa pentru ce era bine și greșit, de fiecare dată când era menționată Yingxin, începea să dezbată din nou ce era bine și greșit. Era evident că nu depășise deloc momentul. Indiferent cu cine era parteneră, ori de câte ori un lucru implica mândria și statutul ei, îl contesta la nesfârșit, provocându-le doar tulburări oamenilor. Apoi, au trecut câțiva ani și ea era tot așa; nu a existat niciun fel de pocăință și schimbare. Esența ei era cea a unei neîncrezătoare care analiza în exces oamenii și lucrurile.

Înainte, credeam că, de vreme ce Li Ping părea să fie entuziastă, să facă acte de caritate și să ajute oamenii, și era capabilă să se lepede de sine și să se sacrifice, asta însemna că avea umanitate bună și că ar fi trebuit să primească o a doua șansă. Ulterior, mi-am dat seama că nu știam cum să discern între o umanitate bună și una rea. Apoi am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu pe această temă. Dumnezeu spune: **„Când oamenilor li se întâmplă lucruri diferite, există tot felul de manifestări în ei, care arată diferența dintre umanitatea bună și cea rea. Așadar, care sunt criteriile de măsurare a umanității? Cum ar trebui măsurat ce fel de persoană este un om și dacă poate fi sau nu mântuit? Asta**

depinde de dragostea lor pentru adevăr și de abilitatea lor de a accepta și practica adevărul. Toți oamenii au noțiuni și răzvrătire înlăuntrul lor, toți au firi corupte și, astfel, vor întâlni momente în care ceea ce le cere Dumnezeu este în contradicție cu interesele lor și trebuie să facă o alegere – acestea sunt lucruri pe care toți le vor experimenta adesea, nimeni nu le poate evita. De asemenea, toți vor avea momente în care Îl vor interpreta greșit pe Dumnezeu și vor avea noțiuni despre El, sau când Se vor plânge de El și vor fi potrivnici sau răzvrătiți față de El – dar pentru că oamenii au atitudini diferite față de adevăr, modul în care îl abordează este diferit. Unii oameni nu vorbesc niciodată despre noțiunile lor, ci caută adevărul și le rezolvă singuri. De ce nu vorbesc despre ei? (Au o inimă cu frică de Dumnezeu.) **Așa este: au o inimă cu frică de Dumnezeu. Se tem că faptul de a vorbi despre ei va avea un efect negativ și doar încearcă să rezolve acest lucru în inima lor, fără a afecta pe nimeni altcineva. Când întâlnesc pe alții într-o stare similară, își folosesc propriile experiențe pentru a-i ajuta. Asta înseamnă să fii bun la suflet. Oamenii buni la suflet sunt iubitori față de ceilalți, sunt dispuși să-i ajute pe alții să-și rezolve dificultățile. Există principii când fac lucruri și îi ajută pe ceilalți, îi ajută pe ceilalți să rezolve probleme pentru a le fi de folos acestora și nu spun nimic care să nu fie de folos pentru ei. Aceasta este dragoste. Astfel de oameni au o inimă cu frică de Dumnezeu, iar acțiunile lor sunt principiale și înțelepte. Acestea sunt criteriile pentru a măsura dacă umanitatea oamenilor este bună sau rea**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Atitudinea pe care ar trebui să o aibă omul față de Dumnezeu”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că oamenii cu umanitate bună iubesc adevărul, sunt dispuși să-l accepte și sunt buni la suflet. Atunci când se asociază cu alții, astfel de oameni se pot pune în locul celorlalți și se gândesc cum să vorbească și să acționeze pentru a-i

edifica pe ceilalți. Dacă au noțiuni despre Dumnezeu sau dezvoltă prejudecăți despre oameni, nu le dau frâu liber în mod nechibzuit. Mai degrabă, sunt capabili să caute adevărul pentru a le înlătura. Ei nu spun lucruri care nu sunt benefice oamenilor. Aceste tipuri de oameni au inimi cu teamă de Dumnezeu și principii în discursul și acțiunile lor. Aceștia sunt oameni cu umanitate bună. Comparând comportamentul lui Li Ping cu acesta, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, de fiecare dată când un lucru implica reputația sau statutul ei, ea dădea frâu liber nemulțumirii sale. Nu ținea cont dacă vorbele ei aveau să-i rănească pe frații și surorile ei sau ce consecințe ar putea să aducă. Când ceilalți îi semnalau problemele, ea nu accepta deloc, iar apoi se agăța de acest lucru și nu renunța. Li Ping crezuse în Dumnezeu de mai bine de 20 de ani; chiar nu înțelegea nimic din toate acestea? În trecut, mă uitam doar la lucrurile exterioare. Mă gândeam că, de vreme ce crezuse mult timp în Dumnezeu, era blândă cu oamenii, capabilă să se lepede de sine și să se sacrifice și făcea deseori acte de caritate și ajuta oameni, trebuia să aibă umanitate bună. Însă când oamenii îi semnalau efectiv problemele și aveau părtășie cu ea, nu accepta deloc acest lucru și, mai mult, răstălmăcea lucrurile, îi ataca și îi judeca pe ceilalți. Aceasta nu era o adevărată umanitate bună.

Prin expunerea cuvintelor lui Dumnezeu, am dobândit un oarecare discernământ despre umanitatea și comportamentul ei de neîncrezătoare. Totuși, când mă gândeam cum crezuse zeci de ani în Dumnezeu și că era capabilă să se lepede de sine, să se sacrifice și să îndure suferință și la faptul că acum urma să fie îndepărtată, îmi părea rău pentru ea. Ulterior, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii oameni spun: «Dacă o persoană mănâncă și bea din cuvintele lui Dumnezeu și are părtășie despre adevăr în fiecare zi, dacă este capabilă să-și facă datoria în mod normal, dacă face orice rânduiește biserica și nu provoacă niciodată**

tulburări sau perturbări – și, deși pot exista momente în care încalcă adevărurile-principii, nu o face în mod conștient sau cu intenție – nu demonstrează acest lucru că urmărește adevărul?» Aceasta este o întrebare bună. Mulți oameni au această idee. În primul rând, trebuie să înțelegeți dacă cineva ar putea să obțină o înțelegere a adevărului și să-l dobândească practicând constant în acest mod. Împărtășiți-vă gândurile. (Deși a practica în acest mod este corect, pare mai degrabă în conformitate cu ritualul religios – reprezintă respectarea regulilor. Nu poate duce la înțelegerea sau dobândirea adevărului.) **Prin urmare, ce fel de comportamente sunt acestea, de fapt?** (Sunt comportamente bune în mod superficial.) **Îmi place acest răspuns. Sunt doar comportamente bune care apar după ce o persoană ajunge să creadă în Dumnezeu, pe baza conștiinței și rațiunii acelei persoane, odată ce a fost influențată de diverse învățături bune și pozitive. Însă nu reprezintă mai mult decât comportamente bune și sunt departe de a fi urmărirea adevărului. Atunci, care este rădăcina acestor comportamente bune? Ce le dă naștere? Ele izvorăsc din conștiința și rațiunea unei persoane, din moralitatea sa, din sentimentele favorabile pe care le are față de credința în Dumnezeu și din înfrânarea sa. De vreme ce sunt comportamente bune, nu au nicio legătură cu adevărul și, cu siguranță, nu sunt același lucru. A avea comportamente bune nu este același lucru cu practicarea adevărului, iar dacă o persoană se comportă bine, asta nu înseamnă că are aprobarea lui Dumnezeu. Comportamentele bune și practicarea adevărului sunt două lucruri diferite – nu au nicio legătură unul cu celălalt. Practicarea adevărului reprezintă cerința lui Dumnezeu și este întru totul în conformitate cu intențiile Sale; comportamentul bun vine din voința omului și reflectă intențiile și motivele acestuia – reprezintă un lucru pe care omul îl consideră ca**

fiind bun. Deși comportamentele bune nu sunt fapte rele, ele contravin adevărurilor-principii și nu au nimic de-a face cu adevărul. Oricât de bune sunt aceste comportamente sau oricât de mult sunt în concordanță cu noțiunile și închipuirile omului, nu au nicio legătură cu adevărul. Așadar, niciun număr de comportamente bune nu poate dobândi aprobarea lui Dumnezeu. De vreme ce comportamentul bun este definit astfel, în mod clar, comportamentele bune nu au legătură cu practicarea adevărului. Dacă oamenii ar fi împărțiți în tipuri, în funcție de comportamentul lor, atunci aceste comportamente bune ar fi, cel mult, acțiunile unor muncitori loiali și nimic mai mult. Nu au nicio legătură cu practicarea adevărului sau cu adevărata supunere față de Dumnezeu. Reprezintă doar un fel de comportament și sunt complet irelevante pentru schimbarea firii oamenilor, pentru supunerea lor față de adevăr și acceptarea acestuia, pentru frica de Dumnezeu și ferirea de rău sau pentru orice alte elemente practice care chiar implică adevărul. Așadar, de ce sunt, atunci, numite comportamente bune? Iată o explicație și, desigur, este și o explicație a esenței acestei întrebări. Aceste comportamente izvorăsc doar din noțiunile oamenilor, din preferințele și voința lor și din eforturile pe care le depun motivându-se singuri. Nu sunt manifestări ale pocăinței care vin odată cu dobândirea adevăratei cunoașteri de sine, prin acceptarea adevărului, a judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu, nici nu sunt comportamentele sau acțiunile practicării adevărului, care se nasc când oamenii încearcă să se supună lui Dumnezeu. Înțelegeți acest lucru? Înseamnă că aceste comportamente bune nu implică în niciun fel o schimbare în firea unei persoane, sau ceea ce rezultă din îndurarea judecății și mustrării cuvintelor lui Dumnezeu, sau adevărata pocăință care se naște când cineva ajunge să-și cunoască firea coruptă. În mod cert, nu au legătură

cu adevărata supunere a omului față de Dumnezeu și față de adevăr; cu atât mai puțin au legătură cu faptul de a avea o inimă cu frică și iubire de Dumnezeu. Comportamentele bune nu au absolut nimic de-a face cu aceste lucruri; sunt doar lucruri care vin de la om și pe care omul le consideră ca fiind bune. Cu toate acestea, există mulți oameni care văd aceste comportamente bune ca pe un semn că cineva practică adevărul. Aceasta este o greșeală gravă, o perspectivă și o înțelegere absurdă. Aceste comportamente bune reprezintă doar o executare a unei ceremonii religioase și a unor lucruri făcute mecanic. Nu au nicio legătură cu practicarea adevărului. Poate că Dumnezeu nu le condamnă în mod direct, dar categoric nu le aprobă; asta e sigur" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)"). Cântărind cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că faptul că Li Ping credea de peste 10 ani în Domnul, acceptând lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă de peste 20 de ani, și că se sacrifica mereu cu entuziasm, lepădându-se de familia ei și renunțând la carieră în acest timp erau toate exemple ale entuziasmului comportamentului său bun superficial. Nu se ridicau la înălțimea standardului de practicare a adevărului. După ce cred în Dumnezeu, mulți oameni afișează un oarecare comportament bun, dar fiindcă natura lor nu este una iubitoare de adevăr și nu pot accepta judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, viața-fire pe care o au nu se schimbă deloc nici măcar după ani de credință în Dumnezeu. Astfel de oameni tot vor fi abandonați și eliminați de Dumnezeu, în final. Afișarea unui comportament bun nu înseamnă practicarea adevărului. Dacă un om doar afișează un oarecare comportament bun, dar nu acceptă sau nu practică niciodată adevărul, atunci e capabil să se împotrivească lui Dumnezeu oricând și oriunde. Este la fel cum, în religie, au existat mulți oameni care au crezut în Domnul o viață întreagă, lucrând din greu, lepădându-se de sine

și sacrificându-se. Totuși, când Dumnezeu Atotputernic, Hristos al zilelor de pe urmă, a venit să lucreze, să exprime adevărul și să mântuiască omenirea, ei L-au condamnat, I s-au împotrivit și L-au respins. Au luat în râs adevărurile pe care El le-a exprimat. Oricât de bun era comportamentul pe care îl afișau, Dumnezeu nu i-a aprobat. I-a condamnat drept oameni care se împotriveau lui Dumnezeu. M-am gândit la fariseii care L-au slujit pe Iahve Dumnezeu în templu și au călătorit peste mări și țări pentru a predica și a lucra. În ochii celorlalți, comportamentul lor era foarte bun și nici nu se putea găsi vreun defect, dar când Domnul Isus a apărut pentru a face lucrare, ei I s-au împotrivit, L-au condamnat și chiar L-au răstignit. Natura-esență a lor era una de a urî adevărul și pe Dumnezeu. Domnul Isus i-a condamnat ca fiind din neamul șarpelui și, în final, au fost cu toții pedepsiți și blestemați de Dumnezeu. Din aceasta, am văzut că, atunci când ne uităm doar la comportamentul bun superficial al oamenilor și nu le deslușim atitudinea față de adevăr, este ușor să fim induși în eroare!

Ulterior, m-am gândit: „Așadar, cum ar trebui priviți, mai exact, oamenii dezvăluiți drept neîncrezători, ca Li Ping? Care oameni ar trebui să rămână în biserică să muncească și care ar trebui îndepărtați? Ce principii implică acest lucru?” Am citit acest fragment din cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă sunt neîncrezători, non-credincioși, dar totuși sunt dornici să muncească și pot fi ascultători și supuși, atunci, chiar dacă nu urmăresc adevărul, nu-i deranjați și nu-i îndepărtați. În schimb, lăsați-i să continue să muncească și, dacă puteți să-i ajutați, atunci ajutați-i! Dacă nu vor nici măcar să muncească și încep să fie neglijenți și să comită fapte rele, atunci noi am făcut tot ce trebuia făcut. Dacă vor să plece, atunci lăsați-i să plece și nu le duceți dorul după ce pleacă! Au ajuns în punctul în care ar trebui să plece, iar astfel de oameni nu merită mila voastră, fiindcă sunt neîncrezători. Cel mai de plâns este că**

există unii oameni care sunt incredibil de nesăbuiți, care au mereu sentimente personale față de cei care sunt goniți, cărora mereu le e dor de ei, care vorbesc pentru ei, le țin partea și care chiar plâng, se roagă și imploră pentru ei. Ce credeți despre ceea ce fac acești oameni? (Că este o mare nesăbuință.) **În ce fel?** (Cei care pleacă sunt neîncrezători, nu acceptă adevărul și pur și simplu nu merită să ne rugăm pentru ei sau să ne fie dor de ei. Numai cei cărora Dumnezeu le oferă oportunități și care au speranța de a fi mântuiți merită lacrimile și rugăciunile celorlalți. Dacă cineva se roagă pentru un neîncrezător sau un diavol, atunci este foarte nesăbuit și ignorant.) **Pe de o parte, nu cred cu adevărat că există un Dumnezeu – sunt neîncrezători; pe de altă parte, natura-esență a acestor oameni este aceea a unor non-credincioși. Care este semnificația subînțeleasă aici? Aceea că ei nu sunt deloc oameni, ci natura-esență pe care o au este aceea a unui diavol, a Satanei, și că acești oameni Îi sunt potrivnici lui Dumnezeu. Astfel stau lucrurile cu privire la natura-esență pe care o au. Totuși, mai există un aspect, și anume acela că Dumnezeu alege oameni, nu diavoli. Așadar, spuneți-Mi, sunt acești diavoli aleșii lui Dumnezeu și sunt selectați de El?** (Nu.) **Ei nu sunt aleșii lui Dumnezeu, așa că dacă ai mereu legături emoționale cu acești oameni și ești trist să-i vezi plecând, atunci nu înseamnă că ești nesăbuit? Nu te face asta potrivnic lui Dumnezeu? Dacă nu ai sentimente profunde față de adevărații frați și surori și, totuși, le ai pentru acești diavoli, atunci tu ce ești? Ești cel puțin confuz, nu privești oamenii conform cuvintelor lui Dumnezeu, încă nu te comporți având perspectiva corectă și nu tratezi chestiunile principial. Ești un om confuz**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (4)"). În ceea ce privește modul în care ar trebui priviți oamenii dezvăluiți drept neîncrezători, Dumnezeu vorbește foarte clar. Dacă sunt

ascultători, supuși, dispuși să muncească, atunci, chiar dacă nu urmăresc adevărul, pot să rămână să muncească atât timp cât nu provoacă perturbări sau tulburări. Dacă nu muncesc cum se cuvine, devenind superficiali sau făcând rău și perturbând sau tulburând lucrarea bisericii, fără să accepte sau să se căiască atunci când frații și surorile îi expun sau îi emondează și provocând mai multe pierderi decât câștiguri când își fac datoria, atunci ar trebui să fie înlăturați. Dumnezeu îl mântuiește pe om, iar conștiința omului ar trebui să aibă o limită. Chiar dacă cineva nu urmărește adevărul ar trebui măcar să nu provoace perturbări sau tulburări. Esența tuturor celor care sunt capabili să facă rău și să perturbe și să tulbure lucrarea casei lui Dumnezeu este cea a diavolilor și a Satanei. Chiar dacă astfel de oameni rămân în biserică, nu vor servi niciunui scop. Trebuie să fie înlăturați. Am făcut comparație între acest lucru și comportamentul lui Li Ping: Crezuse mulți ani în Dumnezeu, iar după ce i s-au întâmplat lucruri, nu a căutat adevărul și a continuat să analizeze în exces oamenii și lucrurile, tulburându-i pe frați și surori și lucrarea bisericii. Frații și surorile au avut părtășie cu ea și au ajutat-o de multe ori, dar nu s-a trezit sau nu s-a căit câtuși de puțin. Natura-esență a ei era una de scârbă și ură față de adevăr, iar ea a fost dată în vileag drept neîncrezătoare. Înlăturarea lui Li Ping din biserică ar dezvălui pe deplin dreptatea lui Dumnezeu. În trecut, când a fost s-o judec pe Li Ping, nu am făcut-o pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, ci pe baza propriilor noțiuni și închipuiri. Am crezut că, de vreme ce putea să se lepede de sine, să se sacrifice, să îndure suferință, să se rețină și să afișeze un oarecare comportament bun, era o persoană care avea credință adevărată în Dumnezeu. Prin urmare, cu bunele mele intenții, am vrut să o fac să rămână în biserică. Am fost chiar oarbă! Dumnezeu nu a spus niciodată că oricine afișează un comportament bun are credință adevărată în El. El îi evaluează pe oameni pe baza naturii-esențe pe care o au și a atitudinii lor față de

adevăr, precum și a căii pe care au mers în tot acest timp. Lucrarea lui Dumnezeu a ajuns deja în etapa finală a sortării oamenilor după tipul lor. Oameni care iubesc și pot accepta adevărul, oameni care sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc, oameni care sunt grâu și oameni care sunt neghină; Dumnezeu îi va dezvălui pe toți. Cei neîncrezători, oamenii răi și antihriștii care sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc vor fi eliminați de Dumnezeu. Acum, încă eram capabilă să-mi pară rău pentru Li Ping, care s-a dovedit a fi neîncrezătoare; nu eram în opoziție cu Dumnezeu și nu mă împotriveam Lui? Am fost într-adevăr foarte nesăbuită! În inima mea, trebuia să o deslușesc și să o resping și să prezint prompt bisericii comportamentele ei de neîncrezătoare, pentru a proteja lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu mai puteam fi confuză!

Curând după aceea, am transmis bisericii comportamentele de neîncrezătoare ale lui Li Ping și, nu după mult timp, a fost înlăturată. Experimentând acest proces de îndepărtare a lui Li Ping, am dobândit un oarecare discernământ față de neîncrezători, precum și puțină înțelegere a perspectivelor false din lăuntrul meu. Am înțeles că un om nu are credință adevărată în Dumnezeu doar pentru că afișează un oarecare comportament bun. Dacă nu iubește sau nu acceptă adevărul, mai devreme sau mai târziu va fi dezvăluit și eliminat. Am văzut că era corect să deslușesc oamenii doar pe baza cuvintelor lui Dumnezeu.

29. Chiar și bătrânii ar trebui să se străduiască să caute adevărul

de Li Jing, China

În anul în care am împlinit 46 de ani, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu cel Atotputernic în zilele de pe urmă. Din cuvintele lui Dumnezeu am învățat că aceasta este ultima etapă a lucrării lui Dumnezeu de mântuire a oamenilor, că, în cele din urmă, Dumnezeu îi va duce pe cei pe care i-a mântuit într-o nouă eră. Am fost deosebit de entuziasmată și m-am lepădat de mine și m-am consumat, îndeplinindu-mi datoria cu o credință de o sută de ori mai mare. Pe vremea aceea, eram destul de tânără, aveam multă energie și, când îmi făceam datoria alături de frați și surori tinere nu mă consideram deloc bătrână. Cântam și dansam, plină de viață, și uneori mergeam cu bicicleta vreo sută de kilometri pentru a răspândi Evanghelia, fără să obosesc. Simțeam că, dacă mă sacrific pentru Dumnezeu și îmi fac datoria astfel, asta cu siguranță mă va duce spre mântuire când lucrarea lui Dumnezeu se va fi încheiat. Când aveam 65 de ani, una dintre urechi a început să-mi țiuie și auzeam deseori un zumzet în acea ureche. Când a început, nu i-am dat importanță și am crezut că o să treacă după o vreme, dar cu timpul s-a agravat. Uneori nu puteam auzi clar ce spuneau ceilalți oameni, iar când a devenit grav am început să amețesc. Când m-am dus la spital pentru un consult, medicul mi-a spus că urechea mea era deja inutilă și că nu exista niciun tratament. În acel moment, m-am simțit deosebit de negativă, gândindu-mă: „Sunt terminată. Sunt surdă de-o ureche și nu îi pot auzi clar pe ceilalți oameni, iar asta îmi va afecta îndeplinirea datoriei. Ce folos voi mai avea în casa lui Dumnezeu? Dacă nu-mi pot face datoria, voi avea vreo speranță de a obține mântuirea? Oare o persoană surdă, cu hipermetropie ca mine va mai fi dorită în Împărăție?” Cu

cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât deveneam mai negativă. M-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă scoată din starea mea negativă.

Într-o zi, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți aceia care sunt dispuși să fie desăvârșiți au șansa de a fi desăvârșiți, deci, toată lumea trebuie să se relaxeze: în viitor, voi toți veți pătrunde în destinație. Dar, dacă nu ești dispus să fii desăvârșit și nu ești dispus să intri în ținutul minunat, atunci, aceea este propria ta problemă. […] Fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită: dacă ești dispus, dacă urmărești, în final vei putea să obții acest rezultat, și niciunul dintre voi nu va fi abandonat. Dacă ești de calibru slab, cerințele Mele pentru tine vor fi conform calibrului tău slab; dacă ești de calibru înalt, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu calibrul tău înalt; dacă ești ignorant și analfabet, cerințele Mele vor fi în conformitate cu analfabetismul tău; dacă ești un om cu știință de carte, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu faptul că ai carte; dacă ești în vârstă, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu vârsta ta; dacă ești capabil să oferi ospitalitate, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu această abilitate; dacă spui că nu poți oferi ospitalitate și poți doar să îndeplinești o anumită funcție, fie ea propovăduirea Evangheliei sau îngrijirea bisericii, ori participarea la celelalte treburi generale, desăvârșirea ta de către Mine va fi în conformitate cu funcția pe care o îndeplinești. Să fii credincios, să te supui până la sfârșit și să cauți să ai iubirea supremă pentru Dumnezeu – aceasta este ceea ce trebuie să realizezi și nu există practici mai bune decât aceste trei lucruri. În final, omul trebuie să obțină aceste trei lucruri și, dacă el le poate obține, atunci va fi desăvârșit. Dar, mai presus de toate, trebuie să urmărești cu adevărat, trebuie în mod activ să înaintezi cu hotărâre, înainte și în sus, și să nu fii pasiv în privința**

asta” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut dreptatea Lui. Dumnezeu oferă tuturor posibilitatea de a obține mântuirea și de a fi desăvârșiți. El nu-i mântuiește pe oameni în funcție de vârsta lor, nici nu-i desăvârșește în funcție de câte îndatoriri îndeplinesc; în schimb, le cere să îndeplinească îndatoririle în funcție de abilitățile lor, să urmărească adevărul, să ajungă loiali și supuși față de El și să aibă o inimă iubitoare de Dumnezeu – astfel se câștigă aprobarea lui Dumnezeu. Nu contează vârsta lor sau ce îndatoriri îndeplinesc, Dumnezeu vrea ca ei să fie loiali și supuși. Nu am înțeles intenția lui Dumnezeu și credeam că, din cauză că eram bătrână și pe jumătate surdă și nu puteam îndeplini nicio datorie, aveam să pierd speranța de a obține mântuirea – asta gândeam și îmi imaginam. Dumnezeu spune că vârstnicii ar trebui să se conformeze cerințelor pentru vârstnici. Deși sunt bătrână și pe jumătate surdă, încă mai am o ureche care poate să asculte cuvintele lui Dumnezeu; dacă nu pot îndeplini o datorie mare, atunci pot face o datorie mică de care sunt capabilă. Mai târziu, am răspândit Evanghelia împreună cu frații și surorile din biserică, și m-am simțit destul de fericită.

În martie 2023, am avut un accident de mașină și mi-am rupt piciorul stâng. În timp ce mă recuperam acasă, trăiam într-o stare continuă de anxietate: aveam deja 70 de ani, iar sănătatea mea era deja precară, îmi pierdusem auzul, vederea îmi slăbea. Acum, cu piciorul rupt, ce puteam face în viitor? La început am vrut să răspândesc Evanghelia, să îmi arăt loialitatea și mă pregăteam să fac câteva fapte bune. Nu m-am gândit niciodată că îmi voi rupe piciorul și cine știe când urma să se vindece? Dacă nu mi-aș putea îndeplini datoria în viitor, aș mai avea vreo speranță de mântuire? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai tristă și am început să mă plâng în detrimentul meu: „De când mi-am pus

credința în Domnul, m-am consumat cu fervoare. După ce am acceptat lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, mi-am închis chiar și restaurantul pentru a-mi putea face datoria. Era să fiu arestată de câteva ori și nu m-am mai putut întoarce acasă. Timp de peste 20 de ani m-am agitat și am muncit din greu, depunând atât de mult efort. Am crezut că dacă voi continua așa, voi primi mântuirea, dar nu m-am așteptat să nu mai fiu în stare nici măcar să-mi fac datoria, când lucrarea lui Dumnezeu se apropie de final. Mai am vreo speranță de mântuire? De-aș fi cu zece sau douăzeci de ani mai tânără, aș putea să-mi fac datoria pentru mai mult timp și aș avea o oarecare speranță de mântuire. De ce m-am născut când m-am născut? Acum îmbătrânesc cu fiecare an, iar corpul meu nu mai vrea să se miște. Ce fel de speranță voi mai avea în viitor?" Când îi vedeam pe frații și surorile tinere cântând și dansând în videoclipuri, mă simțeam deosebit de invidioasă: „Acești frați și surori chiar s-au născut într-un deceniu bun, sunt tineri, puterea lor este înfloritoare și au o memorie bună, învață lucrurile repede și pot îndeplini multe îndatoriri. Acum este momentul crucial pentru ca Dumnezeu să îi desăvârșească pe oameni, iar când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia, acești tineri vor fi cu siguranță capabili să obțină mântuirea și să supraviețuiască. Dacă m-aș fi născut în anii '80 sau '90, aș fi ajuns la timp. De ce a trebuit să mă nasc în anii '50? Lucrarea lui Dumnezeu este pe cale să se încheie, dar eu sunt bătrână și nu-mi pot face datoria. Ce speranță de mântuire mai am? Probabil că voi muri în orice clipă." În acea perioadă m-am simțit deosebit de negativă, iar când mă gândeam la asta mi se frângea inima și lăcrimam. Îi priveam pe non-credincioșii din familia mea cum erau ocupați să mănânce, să bea și să se distreze; încercau să mă înveselească, dar eu nu mă puteam înveseli deloc. Simțeam că viața mea e lipsită de speranță. Cu toate că citeam cuvintele lui Dumnezeu în fiecare zi, nu era decât o rutină și rugăciunea mea era

ritualică, așa că am simțit că inima mea se îndepărtase foarte mult de Dumnezeu. Mi-am dat seama că starea mea nu era corectă, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă scoată din acea stare negativă.

Într-o zi, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care m-a emoționat teribil. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Printre frați și surori, mai există și oameni mai în vârstă, de la 60 până pe la 80 sau 90 de ani și care, din cauza vârstei lor înaintate, experimentează și ei anumite dificultăți. În ciuda vârstei lor, gândirea nu le este neapărat foarte corectă și rațională, iar ideile și părerile lor nu sunt, în mod necesar, în conformitate cu adevărul. Acești oameni mai în vârstă au și ei probleme și se îngrijorează mereu: «Sănătatea mea nu mai este atât de bună și sunt limitat în privința datoriei pe care o pot îndeplini. Dacă îndeplinesc doar această datorie neînsemnată, oare Dumnezeu Își va aminti de mine? Uneori mă îmbolnăvesc și am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine. Când nu este nimeni să o facă, nu sunt capabil să-mi îndeplinesc datoria, deci ce pot face? Sunt bătrân și nu-mi amintesc cuvintele lui Dumnezeu după ce le citesc și îmi este greu să înțeleg adevărul. Când am părtășie despre acesta, vorbesc încâlcit și fără logică și nu am nicio experiență demnă de menționat. Sunt bătrân și nu am destulă energie, vederea nu îmi este foarte bună și nu mai sunt în putere. Totul e dificil pentru mine. Nu numai că nu-mi pot îndeplini datoria, dar uit ușor lucruri și greșesc. Uneori, sunt derutat și provoc probleme bisericii și fraților și surorilor mele. Vreau să obțin mântuirea și să urmăresc adevărul, dar este foarte dificil. Ce pot să fac?» Când se gândesc la aceste lucruri, încep să se frământe, zicându-și: «Cum de am început să cred în Dumnezeu abia la vârsta aceasta? Cum de nu sunt ca aceia care au 20 sau 30 de ani sau chiar aceia care au 40 sau 50? Cum de am găsit lucrarea lui Dumnezeu abia acum, când**

sunt atât de bătrân? Nu e vorba că soarta mea este rea; cel puțin acum am întâlnit lucrarea lui Dumnezeu. Soarta mea este bună, iar Dumnezeu a fost bun cu mine! Nu sunt mulțumit de un singur lucru, iar acela este că sunt prea bătrân. Memoria nu-mi este foarte bună și nici sănătatea nu-mi este grozavă, dar am o forță interioară de neclintit. Doar că trupul meu nu mă ascultă și, la adunări, mi se face somn după ce ascult o vreme. Uneori închid ochii ca să mă rog și adorm, iar mintea mea rătăcește când citesc cuvintele lui Dumnezeu. După ce citesc puțin, mi se face somn și ațipesc, iar cuvintele nu mi se întipăresc în minte. Ce pot face? Cu astfel de dificultăți practice, oare mai sunt capabil să urmăresc și să înțeleg adevărul? Dacă nu și dacă nu sunt capabil să practic în conformitate cu adevărurile-principii, nu cumva toată credința mea va fi în van? Nu voi eșua să obțin mântuirea? Ce pot să fac? Sunt atât de îngrijorat! […]» […] Văd oameni tineri care sunt capabili să mănânce și să bea, să alerge și să sară, și sunt invidioși. Cu cât văd mai mult tineri care fac astfel de lucruri, cu atât mai tulburați se simt, gândindu-se: «Vreau să-mi fac bine datoria, să urmăresc și să înțeleg adevărul și să-l și practic, deci de ce este atât de greu? Sunt atât de bătrân și inutil! Oare Dumnezeu nu vrea oameni bătrâni? Oare ei chiar sunt inutili? Nu putem obține mântuirea?» Sunt triști și incapabili să fie fericiți, oricât de mult se gândesc la asta. Nu vor să rateze o perioadă atât de minunată și o oportunitate atât de grozavă, și totuși sunt incapabili să se sacrifice și să-și îndeplinească datoria din toată inima și din tot sufletul, așa cum fac tinerii. Acești oameni în vârstă se cufundă într-o tulburare, anxietate și îngrijorare adâncă din cauza vârstei lor. De fiecare dată când întâlnesc o dificultate, o piedică, o greutate sau un obstacol, dau vina pe vârsta lor și chiar se urăsc și nu se plac deloc. Dar, în orice caz,

nu are niciun rost, nu există nicio soluție și nu au nicio cale de a merge înainte. Oare chiar așa să fie? Nu există nicio soluție? (Oamenii în vârstă ar trebui să-și îndeplinească și ei îndatoririle, atât cât sunt capabili.) **Este acceptabil ca oamenii în vârstă să-și îndeplinească îndatoririle atât cât sunt capabili, nu-i așa? Oare oamenii în vârstă nu mai pot urmări adevărul din cauza vârstei lor? Nu sunt capabili să înțeleagă adevărul?** (Ba da, sunt.) **Pot oamenii în vârstă să înțeleagă adevărul? Pot înțelege o parte din el și nici tinerii nu-l pot înțelege pe deplin. Oamenii în vârstă au mereu o concepție greșită, crezând că sunt confuzi, că memoria nu-i ajută și că, astfel, nu pot înțelege adevărul. Oare au dreptate?** (Nu.) **Deși tinerii au mult mai multă energie decât bătrânii și, fizic, sunt mai puternici, de fapt, capacitatea lor de a înțelege, a pătrunde și a cunoaște este exact la fel ca aceea a oamenilor în vârstă. N-au fost și bătrânii cândva tineri? Nu s-au născut bătrâni, iar tinerii vor îmbătrâni și ei într-o zi. Oamenii în vârstă nu trebuie să se gândească mereu că, pentru că sunt bătrâni, slabi din punct de vedere fizic, nu se simt bine și nu au memoria bună, sunt diferiți de tineri. De fapt, nu există nicio diferență. Ce înseamnă când spun că nu există nicio diferență? Fie că un om este bătrân sau tânăr, firile lui corupte sunt la fel, atitudinile și părerile lui despre tot felul de lucruri sunt la fel, iar perspectivele și punctele lui de vedere despre tot felul de lucruri sunt la fel. […] Așadar, nu este vorba că oamenii în vârstă nu au nimic de făcut și nici că sunt incapabili să-și îndeplinească îndatoririle, cu atât mai puțin că sunt incapabili să urmărească adevărul – există multe lucruri pe care le pot face. Diversele erezii și sofisme, precum și diversele idei și noțiuni tradiționale, lucruri ignorante și înverșunate, conservatoare, irațională și denaturate pe care le-ai acumulat în timpul vieții s-au adunat în inima ta și ar trebui să petreci și mai mult timp decât tinerii ca să scoți**

la iveală, să analizezi și să recunoști aceste lucruri. Nu se pune problema că nu ai nimic de făcut sau că ar trebui să te simți tulburat, anxios și îngrijorat când te afli în impas – aceasta nu este nici sarcina, nici responsabilitatea ta. În primul rând, oamenii în vârstă ar trebui să aibă mentalitatea corectă. Deși avansezi în vârstă și ești relativ îmbătrânit fizic, tot ar trebui să ai o mentalitate de tânăr. Deși îmbătrânești, gândirea îți este încetinită, iar memoria îți este slabă, dacă încă te poți cunoaște pe tine însuți, dacă încă poți înțelege cuvintele pe care le spun și încă poți înțelege adevărul, atunci asta demonstrează că nu ești bătrân și că nu-ți lipsește calibrul. Dacă un om are 70 de ani, dar nu este capabil să înțeleagă adevărul, atunci asta arată că statura lui este prea mică și nu este pe măsura sarcinii. Prin urmare, vârsta este irelevantă când este vorba despre adevăr" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)"). Dumnezeu știe că noi, vârstnicii, ne vom afla în această stare, așa că exprimă aceste cuvinte pentru a ne arăta o cale de practică, iar asta dovedește că Dumnezeu are atât de multă dragoste pentru noi. Dumnezeu scrutează inima omului, iar aceste cuvinte ale lui Dumnezeu vorbesc despre adevărata mea stare. Când vedeam cât de agile erau mințile tinerilor frați și surori, cât de mult înflorea puterea lor, că erau capabili să facă orice datorie în casa lui Dumnezeu, simțeam invidie în adâncul sufletului și mă gândeam că au venit exact la timp pentru ca Dumnezeu să-i desăvârșească pe oameni, în timp ce la vârsta mea, cu vederea mea precară și memoria mea slabă, nu-mi puteam aminti ce citeam în cuvintele lui Dumnezeu. Mai ales acum, când piciorul meu era rupt și nu-mi puteam face datoria, simțeam că nu mai exista nicio speranță în viața mea și că șansele mele de a fi mântuită erau din ce în ce mai mici. Prin urmare, trăiam adesea într-o stare negativă și mă simțeam pesimistă și fără speranță. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au indicat o cale de practică: nu

este vorba că, odată ce oamenii îmbătrânesc și nu își mai pot face îndatoririle, nu mai au nicio cale pe care să meargă. Dacă sunt bătrâni și nu-și pot face datoria, pot totuși să urmărească adevărul și să-și corecteze firea coruptă. E ca atunci când nu mi-am asumat vârsta înaintată, ci m-am forțat să țin pasul cu tinerii – aceasta era firea mea arogantă. Întotdeauna am simțit că, odată ce voi îmbătrâni, nu voi mai fi capabilă să îndeplinesc sarcini importante, așa că mi-am făcut griji că nu voi fi mântuită. Aveam mereu pretenții de la Dumnezeu și nu mă puteam supune suveranității și rânduielilor Sale – și aici se manifesta firea mea coruptă. În plus, când îmi făceam datoria, urmăream constant reputația și statutul și voiam ca oamenii să mă admire. Toate acestea erau firile mele corupte și trebuia să reflectez asupra lor și să le cunosc, căutând adevărul pentru a le corecta. Mai mult, după ce am crezut în Dumnezeu atâția ani, aveam o anumită experiență și cunoaștere a cuvintelor lui Dumnezeu. Deși nu puteam să ies și să-mi fac datoria, puteam să rămân acasă și să scriu articole din experiență pentru a da mărturie despre Dumnezeu. Nu însemna și asta că-mi fac datoria? În plus, chiar dacă tinerii au memorie bună, iar mintea, reflexele și acțiunile lor sunt rapide, acest lucru nu înseamnă că ei nu au nicio fire coruptă. La fel ca oamenii în vârstă, și ei trebuie să experimenteze judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu. Deși acum eram bătrână, încă mai aveam o mulțime de firi corupte pentru a căror corectare trebuia să caut adevărul. Toate acestea erau lucruri pe care trebuia să le fac.

Am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu: „**Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați și că toți cei care nu respectă voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu**

poate fi schimbat” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). **„În curentul actual, toți cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au ocazia să fie desăvârșiți de către El. Indiferent dacă sunt tineri sau bătrâni, atât timp cât au o inimă care I se supune și se teme de El, pot să fie desăvârșiți de către El. Dumnezeu îi desăvârșește pe oameni potrivit diferitelor lor funcții. Atât timp cât te străduiești din răsputeri și te supui lucrării lui Dumnezeu, poți fi desăvârșit de către El. În prezent, niciunul dintre voi nu este desăvârșit. Uneori puteți să îndepliniți un tip de funcție și, alteori, puteți îndeplini două. Câtă vreme faceți tot posibilul să vă sacrificați pentru Dumnezeu, în cele din urmă veți fi desăvârșiți de către El**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre toată lumea care își îndeplinește funcția”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că El nu îi desăvârșește pe oameni în funcție de vârsta lor sau de cât de mult au suferit, ci contează mai mult dacă dețin sau nu adevărul și dacă viața-fire a lor s-a schimbat. În trecut, eram mereu de părere că puterea tinerilor înflorea, iar mințile lor erau rapide, că acceptau repede noutățile și că puteau îndeplini multe îndatoriri în casa lui Dumnezeu – acest tip de persoană putea fi mântuită. Mai ales când am văzut o mulțime de tineri promovați, mă gândeam că oamenii în vârstă nu erau folositori în casa lui Dumnezeu, Dumnezeu nu-i voia și nu aveau nicio speranță de mântuire. Am văzut casa lui Dumnezeu ca pe o fabrică pentru lumea non-credincioșilor și credeam că tinerii vor rămâne, dar bătrânii și oamenii inutili nu vor fi doriți – aceasta era înțelegerea mea greșită despre Dumnezeu și era o blasfemie împotriva Lui. De fapt, casa lui Dumnezeu promovează oameni pentru nevoile lucrării de evanghelizare și fiecare lucrare are nevoie de tot felul de oameni specializați care să colaboreze, dar asta nu înseamnă deloc că Dumnezeu nu-i vrea pe oameni odată ce îmbătrânesc și cu siguranță nu înseamnă că

aceștia nu au nicio speranță de mântuire. În ochii lui Dumnezeu, nu contează dacă cineva este tânăr sau bătrân, toți sunt egali – vârstele oamenilor diferă, iar condiția lor fizică nu e la fel, dar Dumnezeu le cere tuturor oamenilor să intre la fel în adevăr. Am văzut că Dumnezeu este drept, El nu-i evaluează pe oameni în funcție de vârsta lor, ci Se uită dacă oamenii pot sau nu să urmărească și să dobândească adevărul. Dacă cineva nu urmărește adevărul și nu are principii în modul în care tratează problemele, chiar dacă este tânăr, are calibru și îndeplinește o datorie importantă, tot se împotrivește lui Dumnezeu. Deși sunt bătrână și nu pot face nicio datorie importantă, încă pot înțelege cuvintele lui Dumnezeu, iar mintea și rațiunea mea sunt încă normale, așa că ar trebui să urmăresc adevărul și să prețuiesc fiecare zi în care sunt în viață, astfel încât să pot da roade.

Mai apoi, am dat peste un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu: **„Care dintre voi își face acum datoria în casa lui Dumnezeu din întâmplare? Indiferent din ce mediu ați venit pentru a vă realiza datoria, nimic nu e întâmplător. Această datorie nu poate fi realizată doar prin găsirea câtorva credincioși la întâmplare; este ceva predestinat de Dumnezeu înaintea timpurilor. Ce înseamnă când ceva este predestinat? Ce înseamnă exact? Înseamnă că, în întregul Său plan de gestionare, Dumnezeu a plănuit acum mult timp de câte ori vei vieți pe pământ, din ce neam și din ce familie te vei naște în zilele de pe urmă, care va fi situația acestei familii, dacă vei fi femeie sau bărbat, care vor fi punctele tale forte, câtă școală vei avea, cât de bine te vei putea exprima, ce calibru vei avea și cum vei arăta. El a plănuit vârsta la care vei veni în casa lui Dumnezeu și vei începe să îți faci datoria și ce datorie vei realiza și când. Dumnezeu a predestinat fiecare pas al tău de la început. Încă înainte de a te fi născut și de a fi venit pe pământ în**

ultimele tale vieți, Dumnezeu rânduise deja ce datorie vei avea de realizat în această etapă finală a lucrării. Nu e deloc o glumă! Dacă acum poți asculta aici o predică e pentru că așa a hotărât dinainte Dumnezeu. Nu trebuie să tratezi aceste lucruri cu ușurință!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că Dumnezeu a hotărât în ce an mă voi naște și când voi ajunge să cred în El. În ce privește abilitatea mea de a-mi face datoria mai târziu și ce fel de destinație și soartă voi avea, toate acestea sunt în mâinile lui Dumnezeu. Întotdeauna m-am plâns că nu m-am născut într-un deceniu bun – nu am fost deloc supusă și eram prea arogantă și irațională. M-am născut în anii '50, totuși, faptul că am ajuns la timp pentru ca Dumnezeu să apară și să lucreze în zilele de pe urmă, fiind destul de norocoasă să aud cuvintele lui Dumnezeu, să văd apariția Lui și să accept udarea și păstorirea Lui, urmându-L pe Dumnezeu timp de atât de mulți ani până astăzi dovedește deja marele har al lui Dumnezeu și înălțarea mea de către El. Acei non-credincioși care aveau aceeași vârstă ca mine și-au trăit întreaga viață fără să știe de ce au venit pe acest pământ sau de ce trebuie să trăiască oamenii. Toată viața lor au știut doar să facă bani, să concureze cu alții și să aibă plăceri trupești – se zbăteau în păcatul lor. Dar am putut veni în fața lui Dumnezeu și înțelege unele adevăruri, am putut afla de ce trăiesc oamenii, ce fel de viață are valoare că soarta oamenilor este sub controlul lui Dumnezeu, ce datorie ar trebui să îndeplinească oamenii și care e destinația omenirii etc. M-am bucurat de un har atât de mare și de binecuvântări de la Dumnezeu, dar tot nu eram mulțumită și chiar mă plângeam că Dumnezeu nu mi-a permis să mă nasc în anii '80 sau '90. Aduceam argumente lui Dumnezeu și mă certam cu El. Nu aveam niciun pic de umanitate! Dumnezeu a lucrat atât de mult în mine, a orchestrat oameni, evenimente și lucruri pe care să le trăiesc și de fiecare dată când mă

simțeam negativă, Dumnezeu i-a îndrumat pe frați și pe surori să aibă părtășie cu mine și în repetate rânduri m-a luminat și m-a călăuzit prin cuvintele Sale și m-a făcut să Îi înțeleg intențiile și să ies din negativism – nu sunt toate acestea iubirea lui Dumnezeu? Când m-am gândit la aceste lucruri, m-am simțit vinovată și am crezut că într-adevăr nu am conștiință. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule, nu am reușit să apreciez bunătatea Ta. M-ai tratat cu milostenie, dar întotdeauna Te-am înțeles greșit. Acum că am piciorul rupt, în sfârșit am reflectat; altminteri aș fi crezut în continuare că pot primi binecuvântări alergând și răspândind Evanghelia, trăind în mintea mea și împotrivindu-mă Ție fără să îmi dau seama. Orice ai face în viitor, oricare ar fi rezultatul meu, aceasta este dreptatea Ta – mă supun suveranității Tale.” Când am înțeles intențiile lui Dumnezeu, starea mea s-a schimbat oarecum în bine. Mai târziu, am exersat scrierea de articole acasă și mi-am liniștit inima înaintea lui Dumnezeu, practicând introspecția.

Câteva luni mai târziu, starea piciorului meu s-a îmbunătățit treptat, am putut să încep să merg din nou și să-mi fac datoria. În timp ce îmi făceam datoria, am pus accentul pe căutarea adevărului și pe corectarea propriilor mele firi corupte și nu m-am mai simțit constrânsă sau limitată de vârsta mea. Am putut aborda corect aceste lucruri. În acești câțiva ani, m-am simțit întotdeauna constrânsă din cauza vârstei mele. Dacă nu aș fi avut îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, nu aș fi ieșit niciodată din situația asta. Cuvintele lui Dumnezeu au fost cele care au făcut să cadă piatra grea din inima mea, astfel că nu m-am mai simțit îngrijorată sau neliniștită că nu voi fi mântuită sau că nu voi primi un rezultat bun din cauza vârstei mele înaintate. Inima mea a găsit libertatea și eliberarea.

37. Părerea „Ar trebui să se recunoască măcar truda, dacă nu meritele” este conform adevărului?

de Enyu, China

La începutul lunii august 2022, am încheiat una dintre adunările noastre, iar sora Wang Jing a spus: „Zhang Min este izolată acasă pentru a reflecta.” Când am auzit acest lucru, am întrebat: „Ce se întâmplă?” Wang Jing a spus: „Ori de câte ori frații și surorile semnalau probleme care apăreau în datoria ei, Zhang Min refuza constant să accepte acest lucru și chiar aducea argumente și se apăra. A făcut o scenă, plângând și făcând gălăgie, ba chiar și-a vărsat frustrarea pe datoria sa. Acest lucru a dus la imposibilitatea desfășurării normale a lucrării și a provocat o perturbare și o tulburare a vieții bisericești. Dacă nu reflectează și nu încearcă să se cunoască pe sine și tot încearcă să se apere, poate fi îndepărtată.” Dar când am auzit asta, am fost foarte surprinsă. Credeam că Zhang Min a renunțat întotdeauna la ea însăși și s-a consumat în anii mulți în care a crezut în Dumnezeu și că, atunci când îi uda pe nou-veniți, era afectuoasă și amabilă. Indiferent cât de târziu era, de fiecare dată când un nou-venit avea o problemă, ea făcea tot ce-i stătea în putință pentru a avea părtășie cu el și a o rezolva și nu renunța la datoria ei nici când apărea o problemă de familie. Chiar dacă nu accepta adevărul acum, s-ar putea să fi fost din cauză că nu-l recunoștea încă. Dacă ea ar încerca treptat să mediteze și să reflecteze și ar ajunge să recunoască acest lucru, nu ar fi în regulă? Nu merita să fie îndepărtată. Dacă cineva ca ea a fost îndepărtat, atunci, având în vedere că lepădarea și consumarea mea nu se comparau cu ale ei, nu aș fi și eu eliminată în cele din urmă? În acea perioadă, ori de câte ori mă gândeam la

asta, starea mea devenea destul de negativă și îmi lipsea energia atunci când îmi făceam datoria.

Ulterior, la o adunare, conducătoarea bisericii noastre, Wang Yu, a venit să verifice materialele pentru îndepărtarea lui Zhang Min și eu am vorbit despre noțiunile mele și confuzia mea, spunând: „Zhang Min și-a abandonat familia și a renunțat la carieră în timp ce și-a făcut datoria timp de mulți ani; ar trebui să-i fie recunoscută măcar truda, dacă nu meritele. De ce este îndepărtată? Dacă nu poate obține mântuirea făcându-și datoria în acest fel, atunci, din moment ce eu nu sufăr atâtea greutăți și nu plătesc un preț la fel de mare ca ea, nu ar trebui să fiu și eu eliminată?" Văzând că am început să am noțiuni, Wang Yu, răbdătoare, a avut părtășie cu mine, spunând: „Ceea ce vezi este modul în care Zhang Min pare să facă lucrurile, la prima vedere; nu ai văzut care a fost atitudinea ei față de adevăr în tot acest timp. Conform evaluării din partea fraților și surorilor, când păștea ceva, Zhang Min nu accepta niciodată nimic de la Dumnezeu și mereu dădea prea multă importanță oamenilor și lucrurilor. Frații și surorile au avut părtășie cu ea și au ajutat-o de multe ori, dar ea nu a acceptat deloc adevărul, oferind argumente și apărându-se, ba chiar descărcându-și frustrarea pe datoria ei." Și conducătoarea a dat un exemplu, spunând: „A existat un moment când supraveghetoarea ei a semnalat una dintre problemele lui Zhang Min cu udarea nou-veniților. Zhang Min nu a acceptat și a crezut că supraveghetoarea o viza în mod deliberat. Și-a pierdut cumpătul și a spus: «Nu mai pot face datoria asta; găsiți pe altcineva să o facă!» Apoi a plecat, plângând." Conducătoarea a spus că acestea fuseseră manifestările lui Zhang Min dintotdeauna și că, de fiecare dată când ceva îi implica mândria și statutul, făcea o scenă și nimeni nu o putea reține. Chiar și supraveghetoarea ei a fost constrânsă de ea. Aceste comportamente ale ei au tulburat grav viața bisericii și au afectat lucrarea de udare. Deși Zhang

Min își făcuse datoria în timpul acestor ani de credință în Dumnezeu, ea nu a urmărit deloc adevărul, iar atunci când avea necazuri, nu le accepta niciodată ca fiind de la Dumnezeu, nici nu reflecta asupra ei însăși și nu învăța noi lecții. Era o neîncrezătoare. Apoi, Wang Yu a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă vorbele sale sunt corecte sau incorecte**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”). Apoi a avut părtășie și a spus: „Oamenii îi judecă pe alții pe baza înfățișării lor. În cazul în care comportamentul cuiva pare a fi bun, atunci este o persoană bună, iar dacă pare a fi rău, atunci este o persoană rea. Dumnezeu Se uită la oameni în funcție de natura-esență a lor și de atitudinea lor față de adevăr. Dumnezeu Se uită dacă oamenii se pot supune Lui și adevărului, nu la cât de mult par să renunțe, să sufere și să lucreze, la prima vedere.” Datorită acestei părtășii, m-am gândit că motivul pentru care mi-a părut rău de Zhang Min când a fost îndepărtată a fost că i-am văzut doar exteriorul. Am văzut că a fost capabilă să își abandoneze familia, să renunțe la carieră, să îndure suferințe și să plătească un preț și că, atunci când nou-veniți întâmpinau probleme, nu o deranja să-și facă timp pentru a avea părtășie cu ei așa că am crezut că era cineva care căuta adevărul. Cu toate acestea, nu m-am uitat dacă era capabilă să accepte adevărul sau să i se supună atunci când i se întâmpla ceva sau cum erau rezultatele obținute în datoria ei. Cerințele casei

lui Dumnezeu față de ea mi s-au părut prea aspre și credeam că nu ar fi trebuit să fie îndepărtată. Se pare că nu puteam vedea oamenii și lucrurile așa cum erau cu adevărat, că eram prea ignorantă.

Ulterior, la o adunare într-un grup mic, am descoperit că, în legătură cu îndepărtarea lui Zhang Min, unii frați și surori erau și ei de părere că „ar trebui să i se recunoască măcar truda, dacă nu meritele". Pentru a aborda această problemă, am găsit mai multe pasaje din cuvintele lui Dumnezeu pe care să le citesc. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Pavel nu a urmărit adevărul. El a crezut în Dumnezeu doar pentru că a căutat un viitor și o destinație pentru trupul său. A căutat doar să obțină recompense și o cunună. Dumnezeu a rostit atât de multe cuvinte, l-a disciplinat, l-a luminat și l-a iluminat atât de mult și totuși el nu s-a supus lui Dumnezeu și nu a acceptat adevărul. Întotdeauna s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și I s-a împotrivit și, în cele din urmă, a devenit un antihrist și a fost condamnat și pedepsit. Pavel servește drept exemplu pentru ceea ce nu trebuie să faci. […] Conform noțiunilor și închipuirilor omului, oamenii se gândesc: «Dumnezeu nu ar fi trebuit să-l trateze pe Pavel în felul acesta. Pavel făcuse atât de multe și suferise atât de mult. În plus, Îi era loial și devotat lui Dumnezeu. De ce l-a tratat Dumnezeu în felul acesta?» Este corect ca oamenii să spună acest lucru? Este în concordanță cu adevărul? În ce fel era Pavel atât de loial sau devotat lui Dumnezeu? Nu cumva răstălmăcesc ei faptele? Pavel era loial și devotat obținerii de binecuvântări pentru el însuși. Este aceasta loialitate și devotament față de Dumnezeu? Atunci când oamenii nu înțeleg adevărul, nu pot vedea clar esența unei probleme și vorbesc orbește pe baza sentimentelor lor, nu se răzvrătesc ei față de Dumnezeu și nu I se împotrivesc? Nu e de mirare că toată lumea îl adoră pe Pavel! Cei care îi aparțin Satanei îl**

adoră întotdeauna pe Satana și chiar vorbesc în numele lui pe baza sentimentelor lor. Acest lucru înseamnă că, deși oamenii pot părea că s-au despărțit de Satana, ei rămân legați. De fapt, atunci când oamenii vorbesc pentru Satana, vorbesc și pentru ei înșiși. Oamenii îl înțeleg pe Pavel pentru că sunt ca el și se află pe aceeași cale cu el. Potrivit bunului simț al omului, Dumnezeu nu ar fi trebuit să-l trateze pe Pavel în acest fel, dar ceea ce a făcut El a fost exact opusul bunului simț al omului. Aceasta este firea dreaptă a lui Dumnezeu și acesta este adevărul. Dacă o persoană vorbește în conformitate cu bunul simț al omului, ar putea spune: «Chiar dacă Pavel nu a realizat prea multe, el a depus multă muncă și efort. Ar fi trebuit să fie cruțat doar în baza numărului de ani în care a suferit. Chiar dacă ar fi fost doar un muncitor, ar fi fost în regulă. Nu ar fi trebuit să fie pedepsit sau trimis în iad.» Acestea sunt bunul simț și sentimentele omului – acesta nu este adevărul. Care este cel mai încântător aspect al lui Dumnezeu? Faptul că El nu are bunul simț al omului. Tot ceea ce face El este în conformitate cu adevărul și cu esența Sa. El revelează o fire dreaptă. Dumnezeu nu ține cont de dorințele tale subiective, nici de circumstanțele obiective ale faptelor tale. Dumnezeu determină și definește ce fel de persoană ești pe baza a ceea ce faci, a ceea ce dezvălui și a căii pe care mergi, iar apoi Își asumă cea mai potrivită atitudine față de tine. Așa a venit finalul lui Pavel. Analizând situația lui Pavel, pare că Dumnezeu ar fi fost lipsit de iubire. Petru și Pavel erau amândoi ființe create, dar în timp ce Dumnezeu l-a aprobat și l-a binecuvântat pe Petru, El l-a dat în vileag, l-a analizat, l-a judecat și l-a condamnat pe Pavel. Nu poți vedea iubirea lui Dumnezeu în felul în care a decis finalul lui Pavel. Așadar, pe baza a ceea ce i s-a întâmplat lui Pavel, ai putea spune că Dumnezeu nu iubește? Nu, nu poți, pentru

că Dumnezeu l-a disciplinat de multe ori, l-a luminat, dându-i multe șanse să se pocăiască, dar Pavel a refuzat cu încăpățânare și a mers pe calea împotrivirii față de Dumnezeu. Așa că, în cele din urmă, Dumnezeu l-a condamnat și l-a pedepsit" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai înțelegând adevărul poți cunoaște faptele lui Dumnezeu"). **„Unii oameni vor ajunge să spună: «Am făcut atât de multă lucrare pentru Tine și, deși s-ar putea să nu fi avut nicio realizare memorabilă, totuși, am fost sârguincios în eforturile mele. Nu mă poți lăsa pur și simplu în rai să mănânc fructul vieții?» Trebuie să știi ce tip de oameni doresc Eu; cei care sunt impuri nu au permisiunea de a intra în împărăție, cei care sunt impuri nu au permisiunea de a spurca pământul sfânt. Deși probabil că ai săvârșit o lucrare mare și ai lucrat mulți ani, în cele din urmă, dacă ești jalnic de murdar, atunci legea Raiului nu va tolera dorința ta de a intra în Împărăția Mea! De la crearea lumii și până în prezent, nu le-am oferit niciodată acces facil în împărăția Mea celor care încearcă să se pună bine cu Mine. Aceasta este o lege cerească și nimeni nu o poate încălca! Trebuie să cauți viața. În prezent, cei care vor fi desăvârșiți sunt de aceeași speță cu Petru: ei sunt cei care caută schimbările în propria lor fire și care sunt dispuși să fie mărturie pentru Dumnezeu și să-și realizeze datoria în calitate de ființă creată. Doar astfel de oameni vor fi desăvârșiți. Dacă tot ceea ce cauți sunt recompensele și nu încerci să-ți schimbi propria fire a vieții, atunci toate eforturile tale vor fi în zadar – acesta este un adevăr care nu poate fi schimbat!**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"). **„Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara**

acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu urmează voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că firea Lui e dreaptă și sfântă. Finalul unei persoane și dacă este mântuită sau nu nu depinde de cât de mult pare să lucreze, la cât de multe lucruri pare să renunțe și cât de mult se consumă. Important este dacă această persoană este sau nu cineva care urmărește adevărul și dacă își schimbă sau nu viața-fire. Dacă se concentrează doar să lucreze din greu și nu urmărește schimbarea vieții-fire pe care o are, atunci, în cele din urmă, nu va putea rămâne fermă și va trebui să fie eliminată, mai devreme sau mai târziu. E exact ca Pavel în timpul Epocii Harului. A lucrat mulți ani, a îndurat multe suferințe, a câștigat destul de mulți oameni în timp ce a răspândit Evanghelia și a întemeiat multe biserici, dar s-a consumat doar ca să dobândească recompense și o cunună, iar intenția lui a fost să facă tranzacții cu Dumnezeu. În plus, prin natura lui, Pavel era extrem de arogant și îngâmfat și nu ținea cont de nimeni, ba chiar mărturisea că trăia la fel ca Hristos. Pavel a mers pe calea antihristului de a se împotrivi lui Dumnezeu și, în cele din urmă, a ofensat firea lui Dumnezeu și a primit pedeapsa Lui. Am făcut aceeași greșeală când a venit vorba de îndepărtarea lui Zhang Min. Credeam că Zhang Min lucra din greu și că și-a abandonat familia și cariera ca să-și facă datoria și că trebuia să i se recunoască truda, dacă nu meritele, sau cel puțin cât de epuizată era și că măcar trebuia să i se dea o șansă de a se căi. Acum, uitându-mă la manifestările ei constante, am văzut că nu accepta câtuși de puțin adevărul și era scârbită de el și că, de fiecare dată când i se întâmpla ceva, atât timp cât îi afecta mândria și statutul, făcea mare caz din asta. Nu numai că nu accepta sfaturile și ajutorul fraților și surorilor, dar era irezonabil de supărătoare, blestema și vorbea prostii și-și

vărsa frustrarea în datoria ei. Nu arăta deloc ca o persoană care crede în Dumnezeu. Când frații și surorile i-au expus și i-au subliniat problemele, a crezut că o făceau de râs intenționat și uneori se simțea nedreptățită și, astfel, o ignora pe conducătoare, ceea ce a făcut-o să nu poată implementa lucrarea. Prin prezența ei în biserică, i-a tulburat pe frați și surori și lucrarea și se poate spune că erau mai multe dezavantaje decât avantaje. Faptul că biserica a îndepărtat-o a dezvăluit complet dreptatea lui Dumnezeu. Totuși, nu judecasem această problemă pe baza adevărurilor-principii. Când am auzit că a fost îndepărtată, L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și am apărat-o pe Zhang Min. Am văzut cu nu aveam adevărul, nu știam cum să discern oamenii și că mă puteam împotrivi oricând lui Dumnezeu.

Ulterior, am citit alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii care sunt problematici în mod irațional, s-ar putea, în general, să nu comită nicio faptă trădătoare sau rea, dar în clipa în care le sunt implicate interesele, reputația sau demnitatea, explodează de mânie, au accese de furie, acționează barbar și chiar amenință să-și facă rău. Spuneți-Mi, dacă o asemenea persoană absurdă și barbară apare într-o familie, oare nu ar suferi întreaga familie? Gospodăria ar fi atunci învăluită de o atmosferă murdară și sumbră, plină de țipete și urlete, fiind imposibil de trăit acolo. Unele biserici au asemenea oameni; deși s-ar putea să nu se vadă când totul este normal, nu știi niciodată când s-ar putea să aibă o răbufnire și să se dezvăluie. Principalele manifestări ale unor asemenea oameni includ, printre altele, accese de furie, perorarea unor argumente absurde și înjuratul în public. Chiar dacă aceste comportamente apar doar o dată pe lună sau la șase luni, ele provoacă mari suferințe și greutăți, perturbând în diferite măsuri viața bisericească a celor mai mulți oameni. Dacă se confirmă cu adevărat că o persoană face parte din**

această categorie, ar trebui să fie gestionată cu promptitudine și îndepărtată din biserică. Unii ar putea spune: «Acești oameni nu fac niciun rău propriu-zis. Nu pot fi considerați oameni răi; ar trebui să fie tolerați și suportați.» Spuneți-Mi, ar fi în regulă să nu ne ocupăm de asemenea de oameni? (Nu, nu ar fi în regulă.) **De ce nu?** (Pentru că acțiunile lor provoacă necazuri și supărări semnificative majorității oamenilor și, de asemenea, provoacă tulburări în viața bisericii.) **Din această concluzie, este clar că aceia care tulbură viața bisericii, chiar dacă nu sunt oameni răi sau antihriști, nu ar trebui să rămână în biserică. Întrucât asemenea oameni nu iubesc adevărul, ci sunt scârbiți de el, indiferent câți ani cred în Dumnezeu sau cât de multe predici aud, nu vor accepta adevărul. Odată ce fac un lucru rău și sunt emondați, au accese de furie și perorează aberații. Chiar și atunci când cineva are părtășie cu ei despre adevăr, nu o acceptă. Nimeni nu se poate înțelege cu ei. Chiar și atunci când am părtășie cu ei despre adevăr, s-ar putea să rămână tăcuți în aparență, dar în sinea lor, nu o acceptă. Când înfruntă o situație reală, se comportă în continuare așa cum au făcut-o întotdeauna. Nu-Mi ascultă cuvintele, așa că sfaturile voastre ar fi și mai puțin acceptate de ei. Deși s-ar putea ca acești oameni să nu comită fapte foarte rele, ei nu acceptă deloc adevărul. Uitându-ne la natura-esență pe care o au, nu numai că le lipsesc conștiința și rațiunea, dar pot, de asemenea, provoca probleme inutile și pot fi absurzi. Pot să obțină mântuirea asemenea oameni? Categoric nu! Cei care nu acceptă deloc adevărul sunt neîncrezători, lacheii Satanei. Când lucrurile nu merg cum vor ei, fac crize de furie, perorează insistent argumente absurde și nu ascultă adevărul, indiferent cum este comunicat. Asemenea oameni sunt scandalagii absurzi, pur și simplu diavoli și duhuri rele; sunt mai răi decât fiarele!**

Devin cazuri de boli psihice cu minți nesănătoase și nu sunt niciodată capabili de căință adevărată. Cu cât rămân mai mult în cadrul bisericii, cu atât mai multe noțiuni au despre Dumnezeu, cu atât mai multe cerințe absurde au de la casa lui Dumnezeu și cu atât mai mari tulburări și prejudicii provoacă vieții bisericești. Asta afectează pătrunderea în viață a aleșilor lui Dumnezeu și progresul firesc al lucrării bisericii. Prejudiciul adus lucrării bisericii nu este mai mic decât cel provocat de oamenii răi; ar trebui să fie îndepărtați din timp din biserică. Unii oameni spun: «Nu cumva doar sunt puțin barbari? Nu ajung la punctul de a fi răi, așa că nu ar fi mai bine să-i tratăm cu iubire? Dacă îi păstrăm, probabil că se pot schimba și pot fi mântuiți.» Îți spun Eu, este imposibil! Nu există niciun «probabil» în cazul acesta – acești oameni nu pot fi mântuiți sub nicio formă. Asta pentru că nu înțeleg adevărul și cu atât mai puțin îl acceptă; le lipsesc conștiința și rațiunea, gândirea lor este anormală și le lipsește chiar și bunul simț fundamental necesar pentru a fi om. Sunt oameni cu minți nesănătoase. Dumnezeu nu mântuiește sub nicio formă asemenea oameni" [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (26)"]. Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că, deși oamenii care sunt irezonabil de supărători nu fac nimic foarte rău, oricând un lucru le implică interesele, fac mare caz și au raționamente false. Indiferent cum are cineva părtășie cu ei despre adevăr, nu acceptă și tulbură grav viața bisericească. În plus, asemenea oameni care sunt irezonabil de supărători nu au conștiința și rațiunea umanității normale și, indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, nu pot înțelege nicio fărâmă din adevăr. Dumnezeu nu mântuiește asemenea oameni. Zhang Min este felul acesta de persoană. Atât timp cât un lucru îi afecta interesele, provoca necazuri și făcea mare caz, transformând o adunare perfectă într-o harababură. Celorlalți le era

imposibil să se calmeze și să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu. Asemenea oameni ar trebui să fie tratați prompt pentru a proteja viața bisericească. De fapt, oamenii cu un pic de conștiință și rațiune știu cu toții că îndepărtarea nu este un accident și își vor liniști inimile ca să reflecteze cum trebuie asupra lor și să învețe lecții din asta. Chiar dacă nu înțeleg pe moment, cel puțin nu-și vor răspândi noțiunile și nu-și vor revărsa emoțiile; asemenea oameni au inimi cu un pic de frică de Dumnezeu și încă au o șansă de a se căi. Însă când i s-a întâmplat asta, Zhang Min nu a căutat adevărul și nu a reflectat asupra ei și, în schimb, a fost plină de noțiuni și înțelegeri greșite față de Dumnezeu, judecându-L pentru a fost nedrept, și chiar întrebând de ce le-a dat celorlalți o șansă, dar ei nu. După ce a fost îndepărtată, tot nu a reflectat asupra ei, a raționat și a vociferat împotriva lui Dumnezeu, revărsându-și nemulțumirea și indignarea, și și-a răspândit noțiunile și a indus în eroare oamenii. Având în vedere că nu avea deloc o atitudine de căință, îndepărtarea ei a fost în întregime dreptatea lui Dumnezeu!

Din această experiență, am ajuns să înțeleg cât de important este să discernem esența oamenilor pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Zicala: „Ar trebui să se recunoască măcar truda, dacă nu meritele” era o aberație și nu era în conformitate cu adevărul. Cei care nu știu cum să-i discearnă pe ceilalți pe baza cuvintelor lui Dumnezeu vor fi induși în eroare și chiar îi vor considera pe neîncrezători și pe oamenii răi drept frații și surorile lor și le vor lua apărarea. Este corect doar să privim oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu. Nu mi-a mai părut rău de Zhang Min pentru că a fost îndepărtată și am fost și mai alertă cu mine însămi, ca să mă asigur că atunci când aș fi emondată, judecată sau mustrată, aș fi capabilă să caut adevărul, să reflectez asupra mea și să cred că orice face Dumnezeu este

drept. Faptul că pot să adun unele câștiguri este un rezultat obținut prin cuvintele lui Dumnezeu.

41. În urma arestării, conducerea s-a transformat într-o iudă

de An Xin, China

Pe 4 iulie 2018, Ding Jie, conducătoarea care îmi era parteneră, a fost urmărită și arestată. Când am aflat vestea, am fost foarte neliniștită. Metodele poliției de a-i tortura pe oameni erau foarte crude; oare avea să poată să le îndure? Iar eu interacționasem frecvent cu ea, deci oare nu eram deja sub supraveghere? Gândindu-mă la acest lucru, am fost oarecum speriată. Câteva zile mai târziu, am primit o scrisoare din orașul natal. Scria că polițiștii fuseseră la mine acasă pentru a mă aresta și le spuseseră și sătenilor să fie atenți la mine. Sora Li Qing din satul meu a fost arestată, iar polițiștii erau încă pe urmele celor două fiice ale ei. Această veste a fost o palmă peste față. Poliția îi aresta pe frați și surori peste tot, iar eu devenisem o persoană fără casă. Văzând măsura în care poliția se mobiliza pentru a-i aresta pe credincioșii în Dumnezeu, m-am simțit foarte indignată. În același timp, mă îngrijoram că, dacă eram deja sub supravegherea poliției, locul acesta nu mai era sigur pentru mine. Oare nu aveam să fiu torturată, dacă poliția mă aresta? Oare puteam să îndur acest lucru? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi era mai teamă. Mi-am petrecut următoarele câteva zile într-o stare de frică.

Nu după mult timp, am auzit că Ding Jie nu a putut îndura tortura și a vândut mulți frați și surori, precum și două familii care păzeau cărțile conținând cuvintele lui Dumnezeu. La momentul acela, cărțile fuseseră transferate deja, dar sora din familia care păzea cărțile a fost arestată, iar poliția a luat economiile de 300000 de yuani din casa unei alte surori. Ba chiar Ding Jie i-a ghidat pe polițiști în arestarea fraților și surorilor. Mai bine de 10 conducători și diaconi au fost arestați unul după altul. Casele

unor frați și surori au fost percheziționate și mulți și-au părăsit casele și s-au ascuns. Nu a trecut mult până când o altă conducătoare, Xia Yu, a fost arestată. Întrucât nu a putut rezista amenințărilor, intimidărilor și torturii poliției și se temea să nu fie condamnată la închisoare, în cele din urmă, i-a vândut pe frați și surori și banii bisericii. Când am auzit această veste, am fost uluită și n-am îndrăznit să cred că era adevărat. Înainte de acest lucru, aceste conducătoare chiar urmăreau adevărul; cum puteau să devină turnătoare? Ding Jie și Xia Yu credeau de mulți ani în Dumnezeu. S-au lepădat de familiile lor, și-au abandonat carierele și au investit tot timpul lor în îndeplinirea îndatoririlor. Indiferent cum le-au persecutat și împiedicat familiile lor, ele au continuat să creadă în Dumnezeu și au fost capabile să îndure suferință și să plătească un preț când își făceau îndatoririle. Cum se puteau transforma brusc în iude? Chiar nu înțelegeam. Erau conducătoare, iar părtășia lor cu frații și surorile era, de obicei, destul de bună. Ar fi trebuit să înțeleagă mai multe adevăruri și să aibă o statură mai mare decât frații și surorile, dar până și niște frați și surori de rând au putut rămâne fermi în mărturia lor. În calitate de conducătoare, cum au putut ele să aibă o statură chiar mai mică decât frații și surorile de rând? Cum au putut să-L trădeze pe Dumnezeu? Mi-am îndreptat gândurile spre mine. Când venea vorba de lepădare și sacrificare, nu făcusem mai mult decât ele. Ele renunțaseră la serviciul lor, la părinți și la copii și aleseseră să-și facă îndatoririle, dar eu, când îmi făceam datoria, încă eram deseori constrânsă de afecțiuni. Ele nu au putut nici măcar să rămână ferme. Dacă aș fi arestată, iar poliția m-ar băga la închisoare, oare aș fi capabilă să rămân fermă în mărturia mea? Dacă L-aș trăda pe Dumnezeu la fel ca ele, din cauză că trupul meu nu ar suporta durerea și m-aș teme să nu fiu închisă, atunci nu aș avea un final și o destinație rea? Anii mei de credință în Dumnezeu, nu vor fi fost în zadar? Nu mă puteam abține să nu mă

îngrijorez. Nu înțelegeam de ce suferise biserica persecuții atât de mari și de ce fuseseră arestați atât de mulți frați și surori. Măreții războinici din mintea mea se prăbușiseră cu toții. În acea perioadă, eram foarte abătută. În fiecare zi, chipul îmi era cuprins de griji și suspinam de disperare. Când citeam cuvintele lui Dumnezeu, nu mă gândeam serios la ele și nu aveam deloc energie la adunări sau când îmi făceam datoria.

O soră a văzut că eram destul de abătută și mi-a amintit: „Nu poți continua să fii așa negativă. Trebuie să înveți de la frații și surorile care rămân fermi în mărturia lor, să citești mai mult cuvintele lui Dumnezeu și să înveți mai multe lecții.” A fost nevoie ca această soră să-mi aducă aminte, pentru ca eu să conștientizez cât de slabă eram. Frații și surorile mele experimentaseră persecuția poliției și înduraseră foarte multă suferință și tot știau să se bazeze pe Dumnezeu și să învețe lecții. De ce nu știam să caut intenția lui Dumnezeu? În timp ce căutam, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Așadar, cum se poate parcurge ultima porțiune a căii? În zilele când treci prin necazuri, trebuie să înduri toate greutățile și trebuie să ai voința de a suferi; numai în acest fel poți parcurge bine această porțiune a căii. Crezi că este atât de ușor să parcurgi această porțiune a căii? Ar trebui să știi ce funcție ar trebui să îndeplinești; trebuie să vă îmbunătățiți calibrul și să vă echipați cu adevărul potrivit. Aceasta nu este o lucrare de una sau două zile și nu este la fel de simplă cum crezi tu! Parcurgerea ultimei porțiuni a căii depinde de ce fel de credință și voință ai cu adevărat. Poate că nu Îl poți vedea pe Duhul Sfânt lucrând în tine sau poate că nu ești capabil să descoperi lucrarea Duhului Sfânt în Biserică, așa că ești pesimist și dezamăgit și plin de disperare pentru drumul dinainte. Mai ales, marii războinici ai trecutului s-au prăbușit cu toții – nu sunt toate acestea o lovitură pentru tine? Cum ar trebui să vezi aceste lucruri? Ai sau nu**

credință? Înțelegi sau nu pe deplin lucrarea de astăzi? Aceste lucruri pot determina dacă ești capabil să parcurgi cu succes ultima porțiune a căii" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să parcurgi porțiunea finală a căii"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că persecuția și adversitatea pe care le sufeream astăzi erau o lecție pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru noi. Ultima porțiune a acestei căi nu era ușor de urmat, așa că trebuia să avem o credință extraordinară și să fim echipați cu mai multe adevăruri. Am văzut că mulți frați și surori au fost arestați, măreții războinici de lângă mine se prăbușiseră și mulți frați și surori fugiseră în lung și în lat, așa că am devenit pesimistă și dezamăgită și mi-am pierdut credința. Nu mă aflam eu chiar în mijlocul uneltirii viclene a Satanei? Indiferent de ceea ce face Dumnezeu, toate conțin grija Lui, dar eu nu am căutat intenția Sa și am trăit în propriile noțiuni și închipuiri, privind cu negativitate ce se întâmpla. Acest lucru nu era în conformitate cu intenția lui Dumnezeu! M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu înțeleg de ce înfruntă biserica niște circumstanțe atât de grave și de ce ai permis ca noi să îndurăm persecuția și arestările frenetice ale Partidului Comunist. Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi să-Ți înțeleg intenția și să ies din această stare de neînțelegere și descurajare."

În timp ce căutam, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care m-a mișcat destul de profund. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Tot ceea ce face Dumnezeu este necesar și are o semnificație extraordinară, căci tot ceea ce El face pentru om are legătură cu gestionarea Sa și mântuirea omenirii. Desigur, lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o asupra lui Iov nu este diferită, deși Iov era desăvârșit și neprihănit în ochii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, indiferent ce face Dumnezeu sau de mijloacele prin care face acel lucru, indiferent de cost sau de obiectivul Său, scopul acțiunilor Sale nu se schimbă. Scopul Său este de**

a prelucra în om cuvintele lui Dumnezeu, precum și cerințele și intențiile lui Dumnezeu pentru om; cu alte cuvinte, este de a lucra în om tot ceea ce Dumnezeu consideră a fi pozitiv în conformitate cu etapele Sale, permițându-i omului să înțeleagă inima și esența lui Dumnezeu și să se supună suveranității și aranjamentelor Lui, permițându-i astfel omului să obțină frica de Dumnezeu și ferirea de rău – toate acestea fiind un aspect al scopului lui Dumnezeu în tot ceea ce face El. Celălalt aspect este că, deoarece Satana este contrastul și obiectul care face servicii în lucrarea lui Dumnezeu, omul este deseori dat Satanei; acesta este mijlocul pe care Dumnezeu îl folosește pentru a le permite oamenilor să vadă viclenia, urâțenia și caracterul vrednic de dispreț al Satanei din ispitele și atacurile sale, făcându-i astfel pe oameni să-l urască pe Satana și să poată cunoaște și recunoaște ceea ce este negativ. Acest proces le permite să se elibereze treptat de sub controlul, acuzațiile, perturbările și atacurile Satanei – până când, mulțumită cuvintelor lui Dumnezeu, a cunoașterii Lui, a supunerii lor față de Dumnezeu, a credinței lor în El și a fricii de El, ei triumfă asupra atacurilor și acuzațiilor Satanei; doar atunci vor fi fost ei eliberați pe deplin de sub puterea Satanei. Eliberarea oamenilor înseamnă că Satana a fost înfrânt, înseamnă că ei nu mai sunt hrana din gura Satanei – în loc să îi înghită, Satana i-a abandonat. Aceasta este deoarece astfel de oameni sunt neprihăniți, deoarece au credință, supunere și frică față de Dumnezeu și deoarece se despart cu totul de Satana. Ei îl rușinează pe Satana, fac un laș din acesta și îl învinge întru totul. Convingerea lor în a-L urma pe Dumnezeu, supunerea și frica lor de Dumnezeu îl învinge pe Satana și îl fac să renunțe pe deplin la ei. Doar astfel de oameni au fost cu adevărat câștigați de Dumnezeu și acesta este obiectivul suprem al lui Dumnezeu în a-l mântui pe om.

Dacă doresc să fie mântuiți și doresc să fie câștigați complet de Dumnezeu, atunci toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să se confrunte cu ispite și atacuri atât mari, cât și mici din partea Satanei. Aceia care ies din aceste ispite și atacuri și sunt capabili să îl învingă pe deplin pe Satana sunt cei care au fost mântuiți de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"). Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare. Dumnezeu permite ca biserica să îndure persecuția și ca mulți frați și surori să fie persecutați. Pe de o parte, El dă în vileag tot felul de oameni, iar pe de altă parte, îi desăvârșește pe cei care cred cu adevărat în El. Se folosește de acest mediu astfel încât cuvintele Lui să aibă efect în oameni și a-i face să dobândească adevărul și să pătrundă în realitate. Lucrarea lui Dumnezeu este de a-i mântui pe oameni de păcat și de influența Satanei, aducându-i, în cele din urmă, în Împărăția Sa. Satana și regii diavoli nu sunt mulțumiți de acest lucru și îi arestează și persecută cu frenezie pe aleșii lui Dumnezeu, concurând în toate felurile cu Dumnezeu și folosind toate mijloacele pentru a-I împiedica lucrarea. Ei o acuză și o atacă pe fiecare persoană care-L urmează pe Dumnezeu, încercând să-i facă pe oameni să-L renege, să-L trădeze și să fie pedepsiți în iad, alături de ei. În toiul diverselor ispite și atacuri ale Satanei, acei aleși ai lui Dumnezeu care pot să se bazeze pe El, să rămână fermi în mărturia lor și să-l umilească pe Satana sunt cei care pot fi mântuiți. Între timp, cei care Îl trădează pe Dumnezeu și fac compromisuri cu Satana sau se predau lui pierd mântuirea lui Dumnezeu, sunt dați în vileag și eliminați. Înțelegând acest aspect al adevărului, inima mea a devenit brusc luminoasă și clară. Îndurarea arestării și persecuției din partea puterii politice a Satanei era un proces necesar pentru a obține mântuirea. Era inutil să fiu lașă și speriată și să mă gândesc la evadarea

dintr-un astfel de mediu; ceea ce trebuia să fac era să mă înarmez cu mai multe adevăruri și să rămân fermă în mărturia mea pentru Dumnezeu.

După aceea, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu: „**În poporul marelui balaur roșu, am realizat o etapă de lucru de nepătruns pentru ființele umane, făcându-le să se clatine în vânt, după care multe se îndepărtează în liniște cu suflarea vântului. Într-adevăr, aceasta este «aria» pe care urmează să o curăț; după aceasta tânjesc și acesta este și planul Meu. Căci mulți dintre cei răi s-au strecurat înăuntru în timp ce lucrez, dar nu mă grăbesc să-i alung. Mai degrabă, îi voi împrăștia la timpul potrivit. Numai după aceea voi fi izvorul vieții, îngăduindu-le celor care Mă iubesc cu adevărat să primească de la Mine rodul smochinului și aroma crinului. În ținutul în care locuiește Satana, ținutul prafului, nu rămâne aur curat, ci doar nisip și, astfel, confruntându-mă cu aceste împrejurări, fac această etapă a lucrării. Ar trebui să știi că ceea ce câștig Eu este aur curat, rafinat, nu nisip. Cum pot cei răi să rămână în casa Mea? Cum le pot permite vulpilor să fie paraziți în paradisul Meu? Folosesc orice metodă imaginabilă pentru a îndepărta aceste lucruri. Înainte ca intențiile Mele să fie dezvăluite, nimeni nu e conștient de ce urmează să fac. Profitând de această ocazie, îi îndepărtez pe cei răi și sunt forțați să plece din prezența Mea. Aceasta este ceea ce le fac celor răi, dar va mai fi o zi în care ei să-Mi facă servicii**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles acest lucru: marele balaur roșu este un obiect care face servicii în lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu Se folosește de arestările și persecuția marelui balaur roșu ca serviciu pentru a-Și desăvârși aleșii, dându-i în același timp în vileag pe acei oameni răi și neîncrezători, sortând oamenii după tipul lor. Lucrarea lui Dumnezeu este

atât de atotputernică și înțeleaptă! El folosește persecuția și arestările frenetice ale marelui balaur roșu pentru a-i desăvârși pe oameni, a-i da în vileag și a-i elimina. Grâul, neghina, credincioșii adevărați și cei falși; El îi dă în vileag pe toți, unul câte unul, în mijlocul acestui mediu nefavorabil. În ceea ce-i privește pe cei care într-adevăr cred în Dumnezeu și iubesc adevărul, chiar dacă îndură suferință și chiar dacă mor, tot Îl vor urma pe Dumnezeu până la final și vor rămâne fermi în mărturia lor pentru El. Oamenii care nu cred cu adevărat în Dumnezeu și nu au umanitate vor face compromisuri cu Satana și se vor preda lui în toate tipurile de circumstanțe. Astfel de oameni sunt neghina pe care Dumnezeu o dă în vileag în lucrarea Sa din zilele de pe urmă; sunt cei eliminați. M-am gândit la un frate tânăr dintre cei care au fost arestați. Polițiștii i-au ars corpul cu țigara și au turnat pe el căni de apă opărită, una după alta. A fost inimaginabil de îngrozitor, dar în tot acel chin, nu L-a trădat pe Dumenzeu. S-a confruntat cu spălarea pe creier din partea poliției și a folosit adevărul pentru a o respinge. A preferat să meargă la închisoare decât să rostească o singură frază prin care să-L renege sau să-L trădeze pe Dumnezeu. A mai fost și o soră ale cărei haine au fost date jos, iar polițiștii au electrocutat-o cu bastoane într-o cameră întunecată; ar fi fost mai puțin dureros să moară, pur și simplu. Ar fi preferat să moară decât să-L trădeze pe Dumnezeu. După ce au fost arestați, mulți frați și surori ar fi preferat să moară decât să-L trădeze pe Dumnezeu. Au oferit o mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu și l-au umilit pe Satana. Deși au fost arestați și au suferit persecuția, iar trupurile lor au îndurat ceva suferință, după ce au văzut faptele lui Dumnezeu, credința lor a fost desăvârșită. Am văzut că înțelepciunea lui Dumnezeu s-a manifestat pe baza uneltirii viclene a Satanei. Marele balaur roșu folosește tot felul de metode pentru a-i persecuta pe credincioșii în Dumnezeu într-o zadarnică încercare de a-i face pe oameni să-L trădeze și să-L renege, dar Dumnezeu

a folosit un astfel de mediu pentru a desăvârși un grup de oameni care să fie biruitori, să fie soldații buni ai Împărăției, dându-i în vileag și eliminându-i, totodată, pe acei neîncrezători și oameni răi care caută pâine pentru a-și potoli foamea. Înainte ca Ding Jie și Xia Yu să fie arestate, credeam că erau capabile să se lepede de sine și să se sacrifice, spunând întruna că un om trebuie să rămână ferm în mărturia sa pentru Dumnezeu. La suprafață, păreau să fie oameni care credeau cu adevărat în Dumnezeu, dar de îndată ce au înfruntat arestarea și tortura, și-au protejat viețile și L-au trădat pe Dumnezeu, i-au vândut pe frați și pe surori și chiar au devenit slugile Partidului Comunist. Erau exact tipul de oameni răi pe care îi dă în vileag Dumnezeu. Înainte, dacă spunea cineva că erau oameni răi și că aveau să-L trădeze pe Dumnezeu, nu aș fi crezut sub nicio formă. Însă când au fost expuse faptele, le-am văzut clar natura-esență. Ceea ce rosteau ele în mod normal erau numai cuvinte și doctrine, numai teorii goale. M-am gândit din nou la mine. În trecut, luasem o hotărâre față de Dumnezeu și anume că, oricât de nefavorabile ar fi circumstanțele, voi continua mereu să-mi îndeplinesc datoria și să-L mulțumesc și credeam că aveam o statură grozavă. Însă în fața pericolului și a necazurilor, trăisem într-o stare de groază și frică și-mi pierdusem credința. În cele din urmă, am realizat că statura mea era jalnic de mică.

Ulterior, m-am gândit la felul în care eșuaseră Ding Jie și Xia Yu. Trebuia să învăț o lecție din eșecul lor. De ce am crezut că transformarea lor în iude și trădarea lui Dumnezeu au fost atât de surprinzătoare și greu de acceptat? Gândindu-mă temeinic la acest lucru, am văzut că aveam o perspectivă greșită înlăuntrul meu. Am crezut că, întrucât erau conducătoare, se lepădaseră de familiile lor și își abandonaseră carierele ca să-și facă îndatoririle, iar părtășia lor era de obicei foarte bună, trebuie să înțeleagă adevărul și să aibă realitate, că statura lor era mai bună decât cea a

fraților și surorilor și că nu L-ar trăda atât de ușor pe Dumnezeu. Am văzut că erau greșite criteriile după care le judecam. Am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când cineva e ales să fie lider de către frați și surori sau e promovat de casa lui Dumnezeu să facă o anumită lucrare sau să îndeplinească o anumită datorie, acest lucru nu înseamnă că are un statut sau o identitate specială sau că adevărurile pe care le înțelege sunt mai profunde și mai numeroase decât cele ale altor oameni – cu atât mai puțin că această persoană este capabilă să se supună lui Dumnezeu și nu-L va trăda. Cu siguranță, nici nu înseamnă că Îl cunoaște pe Dumnezeu și că e cineva care se teme de Dumnezeu. De fapt, ea nu a atins nimic din toate acestea; promovarea și cultivarea nu sunt decât promovare și cultivare în sensul cel mai direct și nu echivalează cu faptul că persoana respectivă a fost predestinată și aprobată de Dumnezeu. Promovarea și cultivarea sa înseamnă pur și simplu că a fost promovată și așteaptă cultivarea. Iar în ceea ce privește rezultatul final al acestei cultivări, depinde dacă această persoană urmărește adevărul și dacă este capabilă să aleagă calea urmăririi adevărului. Astfel, atunci când cineva din biserică este promovat și cultivat pentru a fi lider, acesta este doar promovat și cultivat în sens direct; nu înseamnă că e deja un lider calificat sau unul competent, că e deja capabil să întreprindă lucrarea unui lider și poate face o muncă reală – nu așa stau lucrurile**” (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (5)”). Din cuvintele lui Dumnezei, mi-am dat seama că: atunci când cineva e ales să fie conducător, este doar o oportunitate de antrenament. Nu înseamnă deloc că înțelege adevărul și are realitate. În plus, dacă poate sau nu să rămână ferm în final este un lucru determinat de natura-esența sa și de calea pe care merge. Nu are nimic de-a face cu faptul că este conducător sau nu. Oricât de

înalt ar fi statutul cuiva, oricât de mult pare să se lepede și să sacrifice, și oricât ar fi de entuziast și capabil să îndure suferința, dacă atunci când i se întâmplă lucruri, își apără doar interesele, nu are loc pentru Dumnezeu în inima sa și Îl poate trăda oriunde și oricând, atunci nu deține adevărul-realitate. În trecut, credeam că acei conducători și lucrători care știau cum să aibă părtășie cu ceilalți arătau că înțelegeau intențiile și cerințele lui Dumnezeu, că statura lor era mai mare decât cea a fraților și surorilor și că ar putea rămâne fermi atunci când întâmpină încercări. Toate acestea erau noțiunile și închipuirile mele. Acum, am înțeles că, a deține adevărul-realitate depinde, în principal, de măsura în care cunoștințele despre care are părtășie cineva sunt într-adevăr ceea ce trăiește. Oricât de frumoase ar fi cuvintele care îi ies pe gură, dacă nu le poate trăi, atunci lucrurile despre care are părtășie sunt doar doctrine; nu este ceva practic și acea persoană nu înțelege realmente adevărul. A avea statut nu echivalează cu a deține adevărul-realitate, iar a fi conducător și a avea statut nu înseamnă cunoașterea lui Dumnezeu și supunere în fața Lui, cu atât mai puțin iubire față de Dumnezeu și a avea umanitate. Atunci când judecăm o persoană, nu trebuie să ne uităm la cât de mic sau înalt este statutul ei, ci la ce trăiește cu adevărat. Dacă această persoană poate să se supună lui Dumnezeu, să-I fie loială și să-L cunoască realmente atunci când i se întâmplă lucruri și poate să renunțe la viața sa și să-L mulțumească pe Dumnezeu în momente critice, aceasta înseamnă că are adevărul-realitate. La suprafață, Ding Jie și Xia Yu păreau să fie capabile să se lepede de sine și să se sacrifice, dar în fața pericolului, s-au gândit doar la propriile interese, au ținut cont doar de siguranța lor și nu au putut să-I fie loiale lui Dumnezeu și să protejeze interesele casei Sale. Nu erau deloc oameni care să urmărească realmente adevărul. Faptul că au putut să se lepede de sine și să se sacrifice, să îndure suferințe și să plătească un preț a fost pentru că erau controlate de intențiile

lor de a primi binecuvântări; voiau să dobândească beneficii de la Dumnezeu. Odată ce s-au confruntat cu circumstanțe care le implicau interesele, au fost capabile să-L abandoneze pe Dumnezeu fără nici cea mai mică ezitare. Nu erau deloc oameni care să creadă cu adevărat în Dumnezeu. Lepădarea de sine și sacrificarea lor nu erau sincere; mai degrabă, făceau un târg cu Dumnezeu. În plus, a mai fost un motiv pentru care L-au trădat pe Dumnezeu, și anume că își prețuiau prea mult trupul, nu voiau să îndure suferința întemnițării și se temeau de moarte. Prin urmare, s-au transformat în iude. Gândindu-mă la motivul pentru care au eșuat, mi-am amintit cum am fost și eu lașă și m-am temut, totodată, că într-o zi, dacă eram arestată și incapabilă să îndur tortura și-L trădam pe Dumnezeu, atunci ce aș face? M-am rugat în gând lui Dumnezeu: „Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi spre adevărurile cu care ar trebui să mă înarmez pentru a nu Te trăda."

În timp ce căutam, am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: **„Se întâmplă ceva ce necesită să înduri greutăți, moment în care ar trebui să înțelegi care sunt intențiile lui Dumnezeu și cum să fii atent la ele. Nu trebuie să te mulțumești: mai întâi lasă-te deoparte pe tine însuți. Nimic nu este mai josnic decât trupul. Trebuie să cauți să-L mulțumești pe Dumnezeu și să îți îndeplinești datoria. Cu astfel de gânduri, Dumnezeu îți va aduce luminare specială în această chestiune, iar inima ta va găsi și ea mângâiere. Fie că e un lucru mare sau mic, când ți se întâmplă ceva, trebuie mai întâi să te lași pe tine însuți deoparte și să consideri trupul ca fiind cel mai de josnic dintre toate lucrurile. Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât își ia mai multe libertăți; dacă-l mulțumești de data aceasta, data viitoare va cere mai mult. Pe măsură ce acest lucru va continua, oamenii vor ajunge să iubească trupul și mai mult. Trupul are mereu dorințe extravagante;**

întotdeauna îți cere să-l satisfaci și să-l mulțumești lăuntric, fie că e vorba despre lucrurile pe care le mănânci, pe care le porți sau dacă îți pierzi cumpătul sau te dedai propriilor slăbiciuni și leneviei… Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât mai mult cresc dorințele lui și cu atât mai desfrânat devine, până când ajunge în punctul în care trupul oamenilor găzduiește noțiuni și mai profunde și se răzvrătește împotriva lui Dumnezeu și se slăvește și se îndoiește de lucrarea lui Dumnezeu. Cu cât mulțumești mai mult trupul, cu atât sunt mai mari slăbiciunile acestuia; vei simți întotdeauna că nimeni nu îți înțelege slăbiciunile, vei crede mereu că Dumnezeu a mers prea departe și vei spune: «Cum poate Dumnezeu să fie așa de aspru? De ce nu le dă oamenilor o pauză?» Când oamenii satisfac trupul și îl prețuiesc prea mult, atunci se ruinează" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că trupul aparține Satanei. Am fost prea profund corupți de Satana și trăim cu toții conform otravei satanice: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate." Trăind astfel, un om ține cont doar de el și se gândește mai întâi doar la propriile interese în orice face. Pentru ca trupul său să nu îndure suferință, el poate să facă lucruri care încalcă propria conștiință și se împotrivesc umanității. Exact ca atunci când oamenii au fost arestați de Partidul Comunist și s-au confruntat cu tot felul de torturi și cu întemnițarea, dacă se gândeau mereu ca trupul lor să îndure mai puțină suferință sau să nu fie bătuți sau să nu meargă la închisoare, ar fi capabili să-și vândă frații și surorile și să-L trădeze pe Dumnezeu. În final, interesele lor trupești au fost satisfăcute, dar viețile le-au fost ruinate și au pierdut pe veci mântuirea lui Dumnezeu și au căzut în iad cu Satana, pentru a fi pedepsiți. Reflectând asupra mea, mi-am dat seama că îmi prețuiam prea mult trupul, vrând mereu să cred în Dumnezeu în mod confortabil și

nevrând ca trupul meu să îndure vreo suferință. Când mediul era confortabil, încă îmi puteam face datoria, dar în fața arestărilor și persecuției, am devenit lașă și speriată, fiindu-mi teamă să nu fiu arestată și torturată și că aș putea să merg la închisoare. Trăiam zilnic în teroare. Satana se folosea de afecțiunea mea pentru trupul meu și de faptul că nu voiam să îndur suferința pentru a mă face să-L trădez pe Dumnezeu. M-am gândit la Domnul Isus care a apărut și a lucrat în timpul întrupării Sale. Când a știut că urma să fie răstignit, deși era îndurerat și slab la momentul respectiv, tot a fost capabil să se supună voii lui Dumnezeu, să îndure tot felul de umilințe, dureri, batjocuri și defăimări, să fie biciuit, să poarte o cunună de spini, să meargă pas cu pas spre locul unde avea să fie răstignit și, în cele din urmă, să fie pironit pe cruce. A doua oară când Dumnezeu S-a întrupat, a fost urmărit și persecutat în toate felurile posibile de către Partidul Comunist și, într-un astfel de mediu, tot a exprimat adevărul și a săvârșit lucrarea de mântuire a omenirii. Pentru a mântui omenirea, Dumnezeu a îndurat toate aceste suferințe fără să Se plângă deloc. Iubirea Sa pentru omenire este prea mare! Între timp, eu credeam în Dumnezeu pentru a putea fi mântuită, iar atunci când sufeream puțin, Îl învinovățeam și Îl înțelegeam greșit pe Dumnezeu. Chiar eram prea egoistă, josnică și îmi lipsea umanitatea!

Ulterior, am găsit o cale de practică în cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L**

mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință. Indiferent care este statura ta reală, mai întâi trebuie să ai voința de a îndura greutăți și credință adevărată și, de asemenea, trebuie să ai voința de a te răzvrăti împotriva trupului. Ar trebui să fii dispus să înduri greutăți și pierderi în dauna intereselor tale, ca să satisfaci intențiile lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fii capabil să simți regret față de tine în inima ta: în trecut, nu ai putut să-L mulțumești pe Dumnezeu și, acum, poți să ai regrete în ceea ce te privește. Nu trebuie să îți lipsească niciunul dintre aceste lucruri – prin acestea te va desăvârși Dumnezeu. Dacă nu poți să îndeplinești aceste criterii, atunci nu poți fi desăvârșit" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Gândindu-mă bine la cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles acest lucru: ceea ce face El în zilele de pe urmă este lucrarea de judecată și de purificare a omului. El Se folosește de tot felul de medii mizerabile pentru a încerca să ne rafineze, să ne facă să dobândim cunoaștere despre firile noastre corupte și intențiile noastre greșite, astfel încât, în final, să putem să ne răzvrătim împotriva trupului nostru, să renunțăm la dorințele extravagante din noi, să ne supunem lui Dumnezeu indiferent ce face El și să fim dispuși să îndurăm greutăți trupești și să alegem să-L mulțumim pe Dumnezeu; numai astfel de oameni pot fi desăvârșiți de El. Dumnezeu Se folosește de tot felul de medii mizerabile pentru a rafina voința omului de a îndura suferință și pentru a desăvârși credința, iubirea și adevărata supunere a omului față de Dumnezeu. Oamenii nu pot să dobândească astfel de adevăruri-realități în medii confortabile. Este la fel cum, de această dată, experimentarea mediului arestărilor și persecuției Partidului Comunist m-a făcut să-mi văd clar adevărata statură. Am văzut că nu aveam deloc credință în Dumnezeu

și am dobândit totodată o oarecare cunoaștere cu privire la firea mea coruptă egoistă și josnică. Am înțeles că Dumnezeu S-a folosit de arestările frenetice și persecuția Partidului Comunist pentru a desăvârși un grup de oameni care să fie biruitori și, totodată, pentru a-i da în vileag și a-i elimina pe neîncrezători și pe oamenii răi. Am văzut că înțelepciunea lui Dumnezeu s-a manifestat pe baza uneltirii viclene a Satanei. Acestea sunt adevăruri pe care nu le-aș fi dobândit într-un mediu confortabil. Am văzut mai clar natura ticăloasă a împotrivirii Partidului Comunist față de Dumnezeu. În inima mea a apărut o ură pentru acesta și am fost și mai hotărâtă să-L urmez pe Dumnezeu. De asemenea, am fost dispusă să-mi fac bine datoria pentru a-l umili pe Satana. M-am gândit la versurile cântecului „Mărturia vieții”: „Într-o zi poate voi fi prins și persecutat pentru că sunt martor lui Dumnezeu, această suferință este de dragul dreptății, lucru pe care îl știu în inima mea. Chiar de viața mea se pierde-ntr-o clipă, tot voi fi mândru că Îl pot urma pe Hristos și că îi pot fi martor în această viață. De nu voi putea vedea evenimentul măreț al răspândirii Evangheliei Împărăției, tot voi oferi cele mai frumoase urări. Dacă n-am să văd ziua împlinirii Împărăției, dar pot pe Satana să-l fac azi de rușine, şi inima mea va fi plină de bucurie și pace” (Urmați Mielul și cântați cântări noi). Intonând în liniște acest cântec, am vărsat lacrimi de emoție, iar acest lucru mi-a întărit hotărârea de a-L urma pe Dumnezeu până la final.

51. În ceea ce privește întoarcerea Domnului, pe cine ar trebui să ascultăm?

Care e cheia pentru a întâmpina venirea Domnului? Domnul Isus a spus: „**Oile Mele ascultă glasul Meu**” (Ioan 10:27). „**La miezul nopţii a răsunat un strigăt: «Iată mirele! Ieşiţi-i în întâmpinare!»**” (Matei 25:6). Apocalipsa a prorocit: „**Iată, Eu stau la uşă şi bat! Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el şi voi mânca cu el, şi el cu Mine**” (Apocalipsa 3:20). „**Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!**” (Apocalipsa 2:7). Aceste prorociri arată că a asculta vocea lui Dumnezeu e cheia întâmpinării Domnului. Să auzim vocea lui Dumnezeu e singura cale. Dar mulți credincioși cred că, de vreme ce clericii cunosc Biblia și o explică tot timpul, aceștia ar trebui să fie păzitorii a ceva atât de important. Așadar, când aud mărturia că Domnul S-a întors, nu o cercetează, iar când văd adevărul în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, le nesocotesc. Astfel de oameni cred în Dumnezeu sau în clerici? Cui să dăm ascultare în ceea ce privește venirea Domnului? Vocii lui Dumnezeu sau pastorilor noștri? Înainte, n-am înțeles asta în credința mea. Mi-am ascultat orbește pastorul și aproape mi-am ratat șansa de a întâmpina întoarcerea Domnului.

În iunie 2017, i-am cunoscut pe Facebook pe sora Liu și pe fratele Duan din Germania. Comunicând cu ei, am văzut că erau oameni modești și de încredere, cu o înțelegere clară a Bibliei și cu părtășie luminatoare. A fost un câștig. Am avut câteva adunări și-am aflat adevăruri neînțelese până atunci, cum ar fi ce înseamnă adevărata credință și căință, să-L urmezi și să te supui lui Dumnezeu, să-i urmezi și să te supui oamenilor, esența și rădăcina fariseilor potrivnici Domnului Isus, cum să asculți vocea lui Dumnezeu și să-L întâmpini pe Domnul. Am găsit multă susținere în asta și

mi-a luminat inima. Mi-au plăcut aceste adunări. La una din ele, fratele Duan a citit câteva versete din Biblie: „**Căci aşa cum iese fulgerul şi luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot aşa va fi şi cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe şi să fie respins de această generaţie**” (Luca 17:24-25). A spus că, în zilele de pe urmă, Domnul se întrupează din nou drept Fiul Omului pentru a veni și a lucra și că această prorocire s-a împlinit mai demult. A spus: „Domnul S-a întors ca Dumnezeu Atotputernic întrupat, exprimă adevăruri și face lucrarea judecății începând de la casa lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic a exprimat toate adevărurile care purifică și mântuiesc omenirea și e ca un fulger măreț strălucind de la Răsărit, acesta fiind «Fulgerul» de la Răsărit.” Am fost puțin șocată să aud asta. M-am gândit: „Domnul Isus S-a întors deja?” Apoi, mi-am amintit ce-au spus clericii, că doar Fulgerul de la Răsărit e martor că Dumnezeu S-a întors în trup și că n-ar trebui să credem asta, deoarece doar Domnul Isus este Hristos. După aceea, am fost foarte tulburată. Nu m-am mai concentrat la părtășia fratelui. M-am gândit: „Pastorul și prezbiterii Îl slujesc pe Domnul și cunosc bine Biblia. Ar trebuie să știe totul despre ceva atât de important, deci îi voi întreba mai întâi pe ei.”

Am mers la biserică și l-am întrebat pe pastor în acea duminică, iar el a spus: „E interesant ce spun cei care cred în Dumnezeu Atotputernic, dar ei mărturisesc că Domnul S-a întors ca Dumnezeu Atotputernic în trup. E imposibil. Doar Domnul Isus a fost Dumnezeu întrupat, deci ei cred într-o ființă umană. Biserica lor e oprimată de guvernul comunist chinez. Crezând în Fulgerul de la Răsărit, L-ar trăda pe Domnul Isus.” Auzind asta, m-am cutremurat de frică. M-am gândit că dacă e așa, sora Liu și fratele Duan s-au îndepărtat de Domnul. Am început să mă îndoiesc de ei și să mă păzesc. Nu am mai vrut să mă întâlnesc cu ei. Dar am ezitat când m-am gândit la

mărturia lor că Domnului Isus S-a întors. Dacă era adevărat, iar eu nu am cercetat, oare Domnul nu mă va izgoni? Pe de altă parte, dacă Dumnezeu Atotputernic e Dumnezeu întrupat, de ce pastorul nu acceptă asta, spunând că ei cred într-o persoană? M-am gândit că pastorul cunoștea Biblia și o înțelegea mai bine, așa c-ar trebui să mă feresc de ei ca să nu mă rătăcesc. Dar după ce am ajuns acasă, eram neliniștită și neîmpăcată. Eram nefericită și abătută. M-am rugat Domnului: „Oh, Doamne, l-am ascultat pe pastor azi și acum mă îndoiesc de sora Liu și fratele Duan. Mă tem să mai cercetez Fulgerul de la Răsărit. Doamne, tânjesc după întoarcerea Ta, dar mă tem să nu mă rătăcesc și să Te trădez. Chiar nu știu ce ar trebui să fac. Luminează-mă și îndrumă-mă ca să deosebesc binele de rău."

M-am simțit tot mai împăcată după rugăciune şi m-am gândit la părtăşia făcută odată de sora Liu: Dumnezeu e suprem în credința noastră și toate trebuie să se bazeze pe cuvintele Lui, mai ales când e vorba de ceva atât de important ca investigarea adevăratei căi. Dacă doar îi ascultăm pe ceilalți în toate, credem și îi urmăm pe oameni, atunci ne vom abate de la calea Domnului. Am început să reflectez asupra mea. Când am auzit că Domnul Se întorsese, nu am căutat mai întâi voia Lui, nici nu am văzut ce spun cuvintele Lui despre asta sau dacă era ceva venit de la Dumnezeu. În schimb, l-am venerat pe pastor și am ascultat de el. Nu asta e voia Domnului. La toate adunările cu membri ai Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, părtăşia lor a fost luminătoare şi în conformitate cu Biblia, cu explicații clare despre voia lui Dumnezeu. Doar după câteva adunări, înțelesesem multe adevăruri de care nu știusem și am simțit că mă apropiasem de Dumnezeu, că îmi sporisem credința. Sigur venea de la Dumnezeu și avea lucrarea Duhului Sfânt. Dar n-am cercetat dacă biserica avea lucrarea Duhului Sfânt sau susținerea adevărului. Doar m-am gândit că pastorul cunoștea bine Biblia, așa că l-am crezut că Domnul nu Se

întorsese. Eram sigură că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic deținea adevărul și lucrarea Duhului Sfânt, dar tot n-am cercetat. Oare astfel nu credeam în pastor? În ce măsură credeam sau Îl urmam pe Dumnezeu? M-am gândit la apariția și lucrarea Domnului Isus. Preoții cei mai de seamă, scribii și fariseii care Îl slujeau pe Dumnezeu în templu cunoșteau toți Scripturile și legile pe de rost, dar nu L-au recunoscut pe Domnul Isus ca Mesia. În schimb, I s-au opus cu furie, L-au condamnat și L-au răstignit. Mi-am dat seama că a cunoaște Biblia nu e totuna cu a-L cunoaște pe Dumnezeu și că dacă îl ascult orbește pe pastor va fi împotriva voii lui Dumnezeu și s-ar putea să-I fiu potrivnică. Am decis să merg în continuare la adunările cu sora Liu și fratele Duan. Dacă mă voi convinge că Dumnezeu Atotputernic e Domnul întors, Îl voi accepta și urma.

La următoarea adunare, le-am împărtășit toate confuziile mele. Fratele Duan a spus: „Are vreun fundament afirmația pastorului tău că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic crede într-o persoană? A citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sau a cercetat lucrarea Lui? Nu se teme că I se opune lui Dumnezeu, condamnând așa biserica? Fariseii L-au judecat pe Domnul Isus ca fiind o persoană de rând. Nu au ascultat adevărurile exprimate de El, ci I s-au opus și L-au condamnat, ajungând să unelteaască pentru răstignirea Lui, atrăgându-și pedeapsa lui Dumnezeu. Clericii de azi nu cercetează dacă cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul, dacă sunt vocea lui Dumnezeu, ci doar Îl reneagă și condamnă. Nu e aceeași greșeală pe care au făcut-o și fariseii? Dacă Dumnezeu Atotputernic chiar e Dumnezeu întrupat, dacă e Domnul Isus întors, asta nu se decide prin aprobarea lumii religioase sau a guvernului. Trebuie să vedem dacă cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul și dacă El face lucrarea lui Dumnezeu. Aceasta este cheia.” Pentru a explica mai bine întruparea, fratele Duan mi-a citit din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic.

„«Întruparea» este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om" („Esența trupului locuit de Dumnezeu" din Cuvântul Se arată în trup). **„Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc Hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta așa cum trebuie lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață**" („Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice" din Cuvântul Se arată în trup). **„Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va aduce la iveală lucrarea pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este trupul întrupat al lui**

Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte) mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant" (Prefață la „Cuvântul Se arată în trup").

Apoi, fratele Duan a avut această părtășie: „Dumnezeu întrupat este Duhul lui Dumnezeu îmbrăcat în trup. El devine o persoană de rând, vorbind și lucrând pe pământ spre-a mântui omenirea. Dumnezeu întrupat arată foarte normal, foarte obișnuit. Are umanitate normală, mănâncă și Se îmbracă exact ca oricine altcineva și are sentimente umane normale. Totuși, esența Lui este divină. Poate să exprime adevărul pentru a-l hrăni pe om oricând și oriunde. Face propria lucrare a lui Dumnezeu și exprimă firea lui Dumnezeu și ce are El și ce este. Nicio ființă creată nu ar putea face asta. E exact ca Domnul Isus, care părea o persoană de rând, dar a exprimat adevărul și a adus calea căinței. A iertat păcatele omului și a exprimat firea miloasă și iubitoare a lui Dumnezeu. A vindecat bolnavii, a alungat demoni și a făcut semne și minuni, ca hrănirea celor 5.000 cu 5 pâini și doi pești, potolirea mărilor cu un singur cuvânt, învierea morților și altele. A arătat puterea și autoritatea lui Dumnezeu. În cele din urmă, a fost răstignit pe cruce, finalizându-Și lucrarea de răscumpărare a omenirii din păcat. Vedem din lucrarea și cuvintele Domnului și din firele pe care le exprimă că El a fost Dumnezeu întrupat – El a fost Hristos. Încă o dată, Dumnezeu a devenit trup în zilele de pe urmă ca Dumnezeu Atotputernic. Exact ca Domnul Isus,

arată ca o persoană normală din exterior. Trăiește printre oameni și nu e deloc supranatural, dar Dumnezeu Atotputernic exprimă adevărurile care curățesc și mântuiesc omenirea. El face lucrarea judecății lui Dumnezeu din zilele de pe urmă pentru a purifica și a mântui complet omenirea de păcat și a ne conduce în Împărăția lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic dezvăluie toate misterele planului de gestionare a lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii, inclusiv adevărul celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu în Epoca Legii, a Harului și a Împărăției și realizările lor, misterele numelor lui Dumnezeu și ale întrupării Lui, semnificația judecății lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, cum încheie El o epocă și clasifică oamenii după felul lor, diferitele finalități ale oamenilor, cum Împărăția lui Hristos va fi împlinită pe pământ și altele. Dumnezeu Atotputernic a dezvăluit și adevărul corupției noastre de către Satana și a naturii noastre satanice și potrivnice lui Dumnezeu, ca să ne vedem firile satanice: aroganța, viclenia și disprețuirea adevărului. De asemenea, ne-a dezvăluit şi firea dreaptă, de neofensat a lui Dumnezeu și ne-a arătat calea exactă pentru a ne schimba firile și multe altele. Cine în afară de Dumnezeu ar putea exprima adevărul și dezvălui misterele planului Său de gestionare? Cine altcineva ar putea face lucrarea judecății pentru a curăți și a mântui omenirea? Cine altcineva ar putea dezvălui firea Lui dreaptă, de neofensat? Și cine altcineva ar putea hotărî finalitățile oamenilor? Doar Dumnezeu în trup poate face acest tip de lucrare practică pentru mântuirea omenirii. Lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic se sprijină pe temelia lucrării de răscumpărare a Domnului. Este o etapă mai nouă, mai elevată a lucrării. Astfel, se împlinesc pe deplin prorocirile Domnului: «**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul**» (Ioan 16:12-13). «**Căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cel ce Mă**

respinge şi nu primeşte cuvintele Mele are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă» (Ioan 12:47-48). Adevărurile exprimate de Dumnezeu Atotputernic, lucrarea Lui de judecată și firile pe care le arată, toate dovedesc că Dumnezeu Atotputernic e Dumnezeu în trup, e Domnul Isus întors. E Hristos din zilele de pe urmă. Nu ne putem ghida după înfățișare când stabilim dacă este Hristos. Cheia este dacă El exprimă adevărul, dacă poate răscumpăra și mântui omenirea."

Părtășia fratelui Duan mi-a dat multă speranță. Întruparea este Dumnezeu din ceruri în trupul unei persoane de rând. El arată ca oricine, dar are esența lui Dumnezeu. Poate să exprime adevărul și să facă lucrarea lui Dumnezeu. Nicio ființă umană nu ar putea face asta. M-am gândit la un verset din Biblie: „Nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu, în afară de Duhul lui Dumnezeu" (1 Corintieni 2:11). Cine altcineva decât Dumnezeu întrupat ar putea explica atât de clar misterele întrupării? Fără să citești adevărurile lui Dumnezeu Atotputernic, din exterior, ai putea să-L confunzi pe Hristos cu o persoană de rând și apoi să-L respingi pe Dumnezeu și să I te opui.

Apoi, sora Liu a avut părtășie. A spus: „Apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic împlinesc întocmai prorocirile Bibliei. El este Domnul Isus întors. Mulți credincioși din multe confesiuni au citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și au văzut că ele sunt adevărul și vocea lui Dumnezeu și s-au întors spre Dumnezeu Atotputernic. Lucrarea și cuvintele Lui au zguduit întreagă lume religioasă. Clericii sigur au auzit despre asta, așadar, de ce nu vor să cerceteze și să citească cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic? De ce insistă să se opună? Fariseii au știut că Domnul Isus a vindecat bolnavii, a alungat demoni, a rostit calea căinței și că toate veneau de la Dumnezeu, dar L-au renegat conștient, spunând că era nazarinean, fiu al unui tâmplar. I s-au opus cu furie, L-au condamnat și au uneltit cu

guvernul roman ca să-L răstignească. L-au renegat și condamnat pe Hristos. Erau vrăjmașii Lui. Erau antihriști expuși de lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic a apărut în zilele de pe urmă și acum pastori și prezbiteri știu că El exprimă adevăruri pentru a face lucrarea judecății. Nu numai că refuză să cerceteze, ci și răspândesc zvonuri ca să-L renege și să-L condamne pe Dumnezeu Atotputernic. În bisericile lor răspândesc zvonurile și minciunile PCC-ului, defăimând Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și își unesc forțele cu partidul ateu pentru a I se opune. Se deosebesc cu ceva de fariseii care I s-au opus Domnului Isus? Biblia spune: «Pentru că mulți amăgitori au venit în lume care nu mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup. Acesta este un amăgitor și un antihrist» (2 Ioan 1:7). «Iar orice duh care nu mărturisește că Isus Hristos care vine în trup nu este de la Dumnezeu, acela este acel duh al antihristului, despre a cărui venire ați auzit și acum el este deja în lume» (1 Ioan 4:3). Clericii Îl reneagă pe Hristos, condamnându-L pe Hristos din zilele de pe urmă și opunându-I-se lui Dumnezeu. Nu sunt ei antihriști expuși de lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă?”

Nelămuririle mele au fost în cele din urmă clarificate de părtășia sorei Liu. Mi-am dat seama că membrii clerului nu știu nimic despre Hristos sau întrupare. Ei cred în Domnul Isus, dar nu Îi cunosc deloc esența. Domnul Isus S-a întors ca să lucreze în trup, exprimând atâtea adevăruri, dar ei nu vor să cercetez, nici măcar să-L recunoască. Doar Îl condamnă și I se opun cu nesăbuință. Sunt vrăjmași ai lui Dumnezeu. Știam că nu mai pot să-i urmez, ci că trebuie s-accept lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic și să calc pe urmele lui Dumnezeu. Eram hotărâtă să-L urmez pe Dumnezeu Atotputernic indiferent de ce ar putea face pastorul meu.

Curând, pastorul a aflat de credința mea în Dumnezeu Atotputernic. Imediat l-a cuprins furia, dojenindu-mă pentru credința mea în Dumnezeu

Atotputernic. A spus că eu cred într-o persoană, că era greșit și l-a pus pe soțul meu să mă facă să mă răzgândesc. Soțul meu nu știa de minciunile pastorului și-a început să se opună credinței mele. De parcă era o altă persoană. Se enerva și trântea lucruri când auzea că fusesem la o adunare, ba chiar a neglijat afacerea noastră de familie, încercând să mă forțeze să renunț la credința mea. A fost foarte dureros pentru mine. Și soția pastorului încerca să mă oprească. Stătea ore în șir la noi acasă, iar eu nu puteam citi de ea cuvintele lui Dumnezeu. Nu m-am putut ocupa nici de casă. Am fost foarte tulburată de asta.

Faptele pastorului m-au înfuriat foarte tare. Nu a vrut să cerceteze întoarcerea Domnului Isus și a încercat să mă înșele cu minciuni ca să nu accept adevărata cale. S-a folosit și de soțul meu ca să-mi stea în cale, ca să pierd mântuirea Domnului. Cât de mârșav! M-am gândit la Domnul Isus când i-a expus și condamnat pe farisei: „**Vai de voi, cărturari şi farisei ipocriţi! Căci voi închideţi Împărăţia Cerurilor în faţa oamenilor; nici voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi să intre!**” (Matei 23:13). Am simțit că pastorii și prezbiterii de azi sunt exact așa. Nu vor să audă vocea lui Dumnezeu și să-L întâmpine pe Domnul și răspândesc minciuni ca să ne împiedice pe cei care vrem să-L întâmpinăm pe Domnul și să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Vor să ajungem în iad și să fim pedepsiți și îngropați împreună cu ei. Sunt piedicile din calea noastră spre Împărăție. Sunt mistuitori de suflete, antihriști și demoni! Exact cum spune Dumnezeu Atotputernic: „**Există cei care citesc Biblia în bisericile mari și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui**

Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat stau în calea celor ce încearcă să umble pe calea cea dreaptă, și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă «o constituție zdravănă», dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?" („Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu" din Cuvântul Se arată în trup). Am văzut dincolo de esența ipocrită și disprețuitoare de adevăr a pastorului, fiind și mai motivată să-L urmez pe Dumnezeu Atotputernic. Mereu venerasem pastorii și nu mi-am închipuit că ei, care cunosc Biblia și-L slujesc pe Dumnezeu, sunt de fapt antihriști care disprețuiesc adevărul, care ne blochează intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu Atotputernic nu ar fi apărut și lucrat în trup, expunându-i pe acești slujitori răi și antihriști ascunși în biserici, pastorul m-ar fi ruinat fără ca eu să fi știut. Prin mila și mântuirea lui Dumnezeu, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă.

După aceea, m-am bazat pe Dumnezeu, L-am mărturisit, iar soțul meu nu mi-a mai stat în cale. Acum merg la adunări cu frați și surori și îmi fac datoria în biserică. Sunt împăcată și fericită. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

58. Am învățat să mă port corect cu oamenii

de An Yu, China

În 2023, îmi făceam datoria de conducătoare de biserică și eram parteneră cu sora He Li. Înainte, He Li a fost conducătoare și cunoștea principiile diverselor sarcini. După ce ne-am împărțit treaba, n-a mai trebuit să-mi bat capul cu lucrarea de care era responsabilă He Li. Uneori, când întâmpinam dificultăți la lucru, He Li mă ajuta. Deși volumul de lucru era mare, eram relaxată, pentru că lucram împreună. În iulie, He Li a fost aleasă predicatoare și a preluat responsabilități de la mai multe biserici. Lucrarea bisericii noastre a căzut numai pe mine și speram să am pe cineva cu care să împart volumul de lucru cât de curând posibil. Mai târziu, Zhao Xin a fost aleasă conducătoare la altă biserică, iar eu i-am fost parteneră. Eram foarte fericită. Zhao Xin slujise ca diacon de udare și înțelegea întrucâtva lucrarea bisericii. Ar trebui să se poată obișnui repede. Acum, că era cineva cu care să împart lucrarea, puteam să mă relaxez puțin. I-am spus lui Zhao Xin ce sarcini are de îndeplinit, dar, fiindcă era puțin mai în vârstă, i-a luat ceva până să înțeleagă ce are de făcut și tot eu făceam cea mai mare parte din treabă. Îi purtam pică puțin. Acum nu doar că făceam lucrarea mea, dar trebuia s-o îndrum și pe Zhao Xin, ceea ce-mi creștea și mai mult volumul de lucru. Totuși, m-am gândit că poate sora Zhao se va familiariza mai mult cu lucrul după ce exersează câteva zile.

Într-o zi, după întâlnire, mi-am dat seama că lucrarea de udare nu fusese urmărită. Apoi, m-am gândit că Zhao Xin era mai obișnuită cu lucrarea de udare, așa că trebuia s-o urmărească. Când am ajuns acasă, am întrebat-o imediat pe Zhao Xin dacă verificase lucrarea de udare. Zhao Xin a zis că nu avusese încă nicio adunare, așa că nu știa. Într-o clipă, fierbeam de mânie. M-am gândit: „Dacă ai face o parte din treabă, oare n-aș scăpa de

presiune? Care e diferența dacă fac treaba doi oameni sau dacă o fac doar eu?” Am zis cu ton de reproș: „Dacă ai face o parte din treabă, n-ar fi mai eficient? Gândește-te ce fire coruptă te împiedică s-o faci!” Zhao Xin n-a zis nimic pentru o clipă și mi-am dat seama atunci că, dacă vorbesc așa, ea se simte constrânsă și că felul în care o tratez ar putea fi neadecvat, mai ales că fusese tulburată sentimental în perioada aceea. Gândind astfel, aveam unele mustrări de conștiință.

După vreo două săptămâni, Liu Wen a fost aleasă să colaboreze cu noi pe post de conducătoare. Liu Wen își făcea îndatoririle cu conștiinciozitate și era atentă în lucrarea sa, dar, fiind nouă, nu înțelegea prea bine principiile anumitor sarcini. Apăreau mereu probleme în lucrarea ei, era foarte înceată și avea lipsuri în capacitățile de lucru, așa că deseori avea nevoie de ajutorul meu. Inițial, m-am gândit că dacă am două surori ca partenere pot să împart volumul de lucru, dar, în loc s-o reducă, povara mea a crescut. Am simțit multă presiune și era prea greu și epuizant să fac această datorie. În sinea mea, nu puteam să nu simt dispreț față de cele două surori și nu voiam să vorbesc prea mult cu ele. Nu aveam răbdare când îmi puneau întrebări, iar ele se simțeau constrânse și nu mai îndrăzneau să întrebe. Ca rezultat, unele sarcini erau întârziate fiindcă nu reușeau să le ducă la îndeplinire. În perioada aceea, ambele surori erau foarte negative, simțind că nu realizaseră nimic și că nu erau în stare să-și îndeplinească îndatoririle, iar eu mă plângeam în continuare că nu sunt eficiente. Acum că aveam partenere, părea că sunt și mai obosită decât înainte, fără ele. Deși era o muncă pentru trei oameni, până la urmă eu făceam cea mai mare parte și mă simțeam foarte dezavantajată. Dacă n-o făceam, mă temeam că întârzii lucrarea și că sunt responsabilă. Gândindu-mă la asta, am început să plâng necontrolat, de parcă fusesem foarte nedreptățită. Nu știam cum să înfrunt acest mediu; în fiecare zi oftam și mă simțeam foarte abătută. Mă gândeam că-mi doream

să plec din biserica asta, dar apoi mi-am dat seama că fuga nu era soluția problemei. Așadar, am venit în fața lui Dumnezeu, rugându-mă și spunând: „Dumnezeule, știu că am dezvăluit multe firi corupte, dar nu știu de unde să încep să le înțeleg. Te rog, luminează-mă și călăuzește-mă, ca să-mi cunosc firile corupte.” În căutarea mea, am citit aceste cuvinte ale Lui: „**Firea înnăscută a omului aparține impulsivității. Când se aduc prejudicii intereselor, slavei deșarte sau mândriei unei persoane, dacă aceasta nu înțelege adevărul sau nu are adevărul-realitate, ea își va lăsa firile corupte să dicteze tratamentul acelei daune și va fi impulsivă și va acționa pripit. Ceea ce manifestă și dezvăluie atunci este impulsivitate. Este impulsivitatea un lucru pozitiv sau un lucru negativ? Este, în mod evident, un lucru negativ. Pentru o persoană, să trăiască într-un mod impulsiv nu este un lucru bun; este susceptibilă să provoace dezastre. Dacă impulsivitatea și corupția cuiva sunt dezvăluite atunci când lucrurile se abat asupra sa, este aceea o persoană care caută adevărul și se supune lui Dumnezeu? Evident, este cert că o astfel de persoană nu este supusă lui Dumnezeu. În ceea ce privește diferitele persoane, evenimente, lucruri și împrejurări pe care Dumnezeu le rânduiește pentru oameni, dacă cineva nu le poate accepta de la Dumnezeu, în schimb le face față și le rezolvă într-o manieră omenească, ce va rezulta în cele din urmă?** (Dumnezeu va disprețui și va respinge acea persoană.) **Dumnezeu va detesta acea persoană, deci va fi acest lucru edificator pentru oameni?** (Nu, nu va fi.) **Nu numai că acea persoană va avea de pierdut în propria viață, dar nici nu va fi edificatoare pentru alții. Mai mult decât atât, Îl va umili pe Dumnezeu și Îl va face s-o disprețuiască și s-o respingă. O astfel de persoană și-a pierdut mărturia și nu este binevenită oriunde ar merge. Dacă ești membru al casei lui Dumnezeu, dar totuși ești mereu impetuos în acțiunile tale, dezvălui întotdeauna**

ceea ce este natural în tine și-ți dezvălui mereu firea coruptă, făcând lucrurile cu mijloace umane și cu o fire coruptă, satanică, consecința finală va fi că faci rău și că te împotrivești lui Dumnezeu – și, dacă rămâi nepocăit tot timpul și nu poți păși pe calea căutării adevărului, va trebui să fii dezvăluit și eliminat. A trăi pe baza unei firi satanice și a nu căuta adevărul pentru a o îndepărta nu e o problemă gravă? Un aspect al problemei este că o persoană nu crește sau nu se schimbă în propria viață; dincolo de asta, acea persoană îi va influența negativ pe alții. Nu va servi niciunui scop bun în biserică și, în timp, va provoca mari necazuri bisericii și aleșilor lui Dumnezeu, ca o muscă urât mirositoare care zboară înainte și înapoi deasupra mesei, provocând dezgust și silă. Vreți să fiți acest tip de persoane? (Nu.)" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O fire coruptă poate fi înlăturată doar prin acceptarea adevărului"). Dumnezeu a expus situația mea actuală. De ce mă enervam mereu, eram impulsivă și mă înfuriam pe surorile mele partenere? Fiindcă nu se ridicau la nivelul așteptărilor mele după ce au fost alese la conducere. În loc să împart direct volumul de muncă și să mă eliberez de presiune, au avut nevoie de mai multă energie din partea mea ca să am părtășie cu ele și ca să mă ocup de neajunsurile din lucrarea lor. Simțeam că-mi irosesc timpul și-mi provocau disconfort fizic, ceea ce a dus la împotrivire în inima mea. Nu am căutat adevărul și am trăit în firea mea coruptă, disprețuindu-le, înfuriindu-mă pe ele și fiind impulsivă. Acest lucru le-a făcut să devină negative și să se simtă constrânse, afectându-ne lucrarea. Chiar mi-a lipsit umanitatea!

Ulterior, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când vine vorba de realizarea anumitor îndatoriri speciale sau a unor îndatoriri mai extenuante și mai obositoare, într-o privință, oamenii trebuie să chibzuiască întotdeauna cum să realizeze acele îndatoriri, ce greutăți ar**

trebui să îndure și cum ar trebui să-și susțină îndatoririle și să se supună. În altă privință, oamenii trebuie să cerceteze și ce alterări există în intențiile lor și cum le îngreunează acestea realizarea îndatoririlor. Oamenii se nasc cu o aversiune față de suportarea greutăților – niciun individ nu ajunge să simtă mai mult entuziasm sau mai multă bucurie dacă îndură mai multe greutăți. Astfel de oameni nu există. Este natura trupului uman ca oamenii să se simtă îngrijorați și necăjiți de îndată ce trupul lor îndură greutăți, dar câte greutăți trebuie să îndurați acum în datoria pe care o realizați? Trebuie doar să înduri ca trupul tău să se simtă puțin obosit și să trudească puțin. Dacă nu poți îndura nici măcar această mică dificultate, se poate considera că ai hotărâre? Se poate considera că ai credință sinceră în Dumnezeu? (Nu.) **Nu va fi suficient. […] Nu este o sarcină ușoară să poți îndura greutăți în realizarea propriei datorii. De asemenea, nu este ușor nici să realizezi bine un anumit tip de lucrare. Este indiscutabil că adevărul cuvintelor lui Dumnezeu lucrează în oamenii care pot face aceste lucruri. Nu este ca și cum s-au născut fără teamă de greutăți și de oboseală. Unde ar putea fi găsită o astfel de persoană? Toți acești oameni au o anumită motivație și au ceva din adevărul cuvintelor lui Dumnezeu ca temelie. Când își încep îndatoririle, punctele lor de vedere și pozițiile lor se schimbă – realizarea îndatoririlor devine mai ușoară, iar suportarea unor greutăți și a oboselii trupești începe să li se pară ceva nesemnificativ. Cei care nu înțeleg adevărul și ale căror puncte de vedere asupra lucrurilor nu s-au schimbat trăiesc conform ideilor, noțiunilor, dorințelor egoiste și preferințelor personale omenești, așa că sunt reticenți și nu-și doresc să-și realizeze îndatoririle. De exemplu, când vine vorba de a face o muncă murdară și obositoare, unii oameni spun: «Mă voi supune rânduielilor casei lui Dumnezeu. Voi**

realiza orice datorie îmi rânduiește biserica, indiferent dacă e murdară sau obositoare, dacă e grandioasă sau cu nimic deosebită. Nu am cerințe și o voi accepta ca fiind datoria mea. Aceasta este însărcinarea pe care mi-a încredințat-o Dumnezeu, iar puțină murdărie și oboseală sunt greutățile pe care ar trebui să le îndur.» Drept urmare, atunci când sunt implicați în munca lor, nu simt deloc că îndură vreo greutate. Deși altora li s-ar putea părea murdară și obositoare, ei o consideră ușoară, pentru că inimile lor sunt calme și netulburate. O fac pentru Dumnezeu, așa că nu simt că este dificil. Unii oameni consideră că a face o muncă murdară, obositoare sau lipsită de importanță este o insultă la adresa statutului și caracterului lor. Ei o percep ca semn că ceilalți nu-i respectă, îi hărțuiesc sau îi privesc de sus. Drept urmare, chiar și atunci când se confruntă cu aceleași sarcini și același volum de muncă, ei consideră că este extenuant. Orice ar face, au un resentiment în inimile lor și simt că lucrurile nu sunt cum își doresc ei să fie sau că sunt nesatisfăcătoare. În sinea lor, sunt plini de negativitate și împotrivire. De ce sunt negativi și potrivnici? Care este cauza? Cel mai adesea, este că realizarea îndatoririlor proprii nu le aduce un salariu; e ca și cum lucrează gratis. Dacă ar exista recompense, ar putea fi acceptabil pentru ei, dar nu știu dacă le vor primi sau nu. Prin urmare, oamenii simt că realizarea îndatoririlor nu merită osteneala, echivalând-o cu a lucra pe degeaba, așa că devin adesea negativi și potrivnici când vine vorba de a realiza îndatoriri. Nu așa stau lucrurile? Sincer vorbind, acești oameni nu sunt dispuși să realizeze îndatoriri" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că aceia care nu practică adevărul și țin cont de trup se gândesc doar la propriile interese fizice. Nu-și iau îndatoririle ca responsabilități. Când fac mai mult, simt că sunt în pierdere,

așa că se plâng și se împotrivesc. Nu înseamnă că-și fac îndatoririle. În comparație cu mine, pentru că surorile mele partenere erau noi, nu-și puteau face îndatoririle singure și aveau nevoie de mai multă părtășie și asistență din partea mea, mă plângeam mult și mă gândeam că-mi irosesc timpul de odihnă cu ele. M-am aprins, am reacționat impulsiv și n-am vrut să vorbesc cu ele, nici nu mi-a păsat de lucrarea de care erau responsabile. N-am considerat niciodată lucrarea bisericii drept datoria mea, nici nu m-am gândit cum să le ajut pe surori să-și asume rapid responsabilitățile ca să previn pierderile în lucrarea bisericii. Nu eram dispusă nici măcar să vorbesc mai mult sau să dedic mai mult timp și energie. Cum să se considere din comportamentul meu că-mi îndeplinesc îndatoririle cu credință? Un om care are conștiință și rațiune nu ia în considerare interesele personale în nicio împrejurare. Rămâne loial lui Dumnezeu și-și îndeplinește îndatoririle bine, oricât de mult ar suferi și oricât de obosit ar fi. Cu toate acestea, mereu m-am gândit să mă răsfăț în confort trupesc și comoditate. Când s-au complicat puțin lucrurile, m-am simțit nedreptățită, am crezut că am de pierdut și voiam să scap din mediul acesta. Totul a fost cauza firilor mele corupte de a râvni la trup și de a fi egoistă și abjectă. Am trăit cu firile mele corupte, care le-au rănit pe surorile mele partenere. Îmi urmăreau expresia în fiecare zi înainte să vorbească. Uneori, era limpede că au păreri, dar se temeau să nu spună ceva greșit, știind că s-ar putea să reacționez cu mânie. Drept urmare, nu și-au putut îndeplini îndatoririle pe deplin, cum ar fi putut de fapt. Cum se poate spune că mi-am făcut datoria? Practic, am făcut rău și am provocat perturbare! Acum că mă gândesc, am avut un comportament josnic.

Ulterior, m-am întrebat de ce am râvnit la confort și m-am gândit doar la interesele mele fizice. Am citit cuvintele lui Dumnezeu care ziceau: **„Înainte ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și să**

înțeleagă adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei şi îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai sentimente atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele tuturor acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul omului. Așadar, ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate.» Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate» – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte și sunt adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă. Această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte. Vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre”
(Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”).

Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că trăisem după otrava Satanei: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate.” Tot ce am făcut a fost pentru mine, gândind că toți cei care n-au grijă de ei sunt necugetați. Așadar, făcându-mi datoria, toate gândurile și acțiunile mele erau motivate de propriile interese. De când a plecat He Li, am sperat să am curând pe cineva cu care să împart volumul de lucru ca să-mi ușurez povara, ca să

sufăr mai puțin și să mă simt mai puțin obosită. Văzând că Zhao Xin învață încet ce are de făcut și nu poate ajuta prea mult, m-am simțit disprețuitoare și mi-am dorit alt partener. Dar conducătoarea Liu Wen nu înțelegea prea bine principiile, iar lucrarea ei avea nevoie de revizuire. Am fost impulsivă și m-am înfuriat pe ele, simțind nu doar că nu ajută cu volumul de muncă, dar și că trebuia să depun mai mult efort ca să am părtășie cu ele. Astfel aveam și mai puțin timp de odihnă și le purtam multă ranchiună. Când au întâmpinat dificultăți în lucrarea lor, n-am vrut să mă deranjez să mă implic, ceea ce a dus la probleme nerezolvate și la întârzieri. Dacă aș fi fost dispusă să sacrific mai mult și să le ajut cu răbdare, deși m-ar fi epuizat fizic, dacă am fi colaborat, lucrarea bisericii ar fi decurs fără piedici. Dar m-am gândit doar la propriile interese fizice. Trăind după otrava Satanei: „Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate", am devenit tot mai egoistă, mai abjectă și mai lipsită de umanitate, chiar provocând întârzieri în lucrare. Dacă nu mă schimbam, urma să fiu disprețuită, respinsă și eliminată de Dumnezeu! Am venit înaintea Lui și m-am rugat: „Dumnezeule! Am trăit după otrava Satanei: «Fiecare pentru sine şi diavolul să-l ia pe cel mai din spate» și asta m-a făcut incredibil de nefericită. Dacă nu-i învinuiesc pe alții, Îl învinuiesc pe Dumnezeu. Nu vreau să mai trăiesc așa. Te rog, îndrumă-mă să mă eliberez din robia otrăvurilor satanice!"

Apoi, m-am gândit: cum să tratez oamenii conform principiilor? M-am gândit la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În primul rând, trebuie să înțelegi adevărul. Odată ce înțelegi adevărul, îți va fi ușor să înțelegi intențiile lui Dumnezeu și vei ști principiile după care Dumnezeu cere oamenilor să-i trateze pe alții. Vei ști cum să-i tratezi pe oameni și vei fi capabil să-i tratezi în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu. Dacă nu înțelegi adevărul, cu siguranță nu vei fi capabil să înțelegi intențiile lui Dumnezeu și nu-i vei trata pe alții într-un mod principial. Modul în**

care trebuie să-i tratezi pe alții este arătat clar sau sugerat în cuvintele lui Dumnezeu; atitudinea cu care Dumnezeu tratează umanitatea este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o adopte în modul în care se tratează unii pe ceilalți. Cum tratează Dumnezeu fiecare persoană în parte? Unii oameni au o statură imatură; sau sunt tineri; ori cred în Dumnezeu doar de puțin timp; sau nu sunt răi prin natură-esență, nu sunt răuvoitori, ci sunt doar puțin ignoranți sau lipsiți de calibru. Sau sunt supuși prea multor constrângeri și încă mai au de înțeles adevărul, nu au ajuns să aibă intrare în viață, așadar le este greu să nu facă lucruri nesăbuite sau să nu comită fapte ignorante. Însă Dumnezeu nu Se concentrează pe nesăbuința efemeră a oamenilor; El Se uită doar la inimile lor. Dacă sunt decișisă urmeze adevărul, atunci sunt corectați, iar când acesta este obiectivul lor, atunci Dumnezeu îi observă, îi așteaptă și le acordă timp și șanse care le permit să pătrundă. Nu e adevărat că Dumnezeu îi va condamna din cauza unei singure fărădelegi. Asta fac oamenii deseori; Dumnezeu nu îi tratează niciodată pe oameni așa. Dacă Dumnezeu nu îi tratează pe oameni în acest mod, atunci, de ce oamenii îi tratează pe ceilalți în acest mod? Nu arată asta firea lor coruptă? Aceasta este întocmai firea lor coruptă. Trebuie să urmărești cum îi tratează Dumnezeu pe oamenii ignoranți și nesăbuiți, cum îi tratează pe cei cu statură imatură, cum tratează dezvăluirile normale ale firii corupte a umanității și cum îi tratează pe cei care sunt răuvoitori. Dumnezeu tratează oameni diferiți în feluri diferite și are, de asemenea, diverse moduri de a gestiona nenumăratele condiții ale diferiților oameni. Trebuie să înțelegi aceste adevăruri. Odată ce ai înțeles aceste adevăruri, vei ști apoi cum să experimentezi lucrurile și să tratezi oamenii conform principiilor" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din evenimentele și

lucrurile din apropiere”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că El are principii când are de-a face cu oamenii. E tolerant și răbdător cu aceia care au o statură mică, dându-le șanse să crească. Dar n-am luat în calcul dificultățile altora și am avut așteptări prea mari. Zhao Xin era mai în vârstă și nouă în domeniu, așa că era normal să nu fie obișnuită cu lucrarea la început. În loc să-i înțeleg dificultățile și să o sprijin cu afecțiune, am cerut să preia imediat sarcina, din moment ce-și îndeplinea datoria. Liu Wen era înceată și devenea confuză când era mult de lucru, dar era constantă și serioasă când își făcea îndatoririle și se ocupa de sarcini concrete. Însă nu le-am ajutat pe surori să se familiarizeze rapid cu lucrarea și am avut așteptări prea mari. Când n-au putut atinge așteptările, m-am arătat nemulțumită de ele și le-am făcut să se simtă constrânse. Amintindu-mi de prima dată când mi-am făcut îndatoririle în calitate de conducătoare, nu știam nimic atunci. Am înțeles unele principii cu ajutorul constant al fraților și surorilor. Însă atunci, am cerut prea multe de la surorile mele partenere, creându-le dificultăți. N-am avut umanitate deloc! Gândindu-mă la asta, m-am simțit foarte rușinată.

Mai apoi, în căutarea mea, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Trebuie să existe principii în modul în care interacționează frații și surorile. Nu vă concentrați întotdeauna asupra greșelilor celorlalți, în schimb, trebuie să vă examinați frecvent, iar apoi să recunoașteți în mod proactiv în fața celorlalți lucrurile pe care le-ați făcut, punându-le piedici sau făcându-le rău și să învățați să vă destăinuiți și să aveți părtășie. Astfel, veți reuși să vă înțelegeți unii pe alții. În plus, indiferent ce vi se întâmplă, ar trebui să priviți lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă sunt capabili să înțeleagă adevărurile-principii și să găsească o cale de practicare, oamenii vor fi uniți în gând și-n simțire, iar relația dintre frați și surori va fi normală și nu vor fi la**

fel de nepăsători, reci și cruzi ca non-credincioșii și vor renunța la mentalitatea de precauție și suspiciune reciprocă. Frații și surorile vor deveni mai apropiați unul de celălalt; vor fi capabili să se sprijine și să se iubească reciproc; va exista bunăvoință în inimile lor și vor avea îngăduință și compasiune unul față de celălalt și se vor sprijini și se vor ajuta reciproc, în loc să se înstrăineze, să fie invidioși unul pe celălalt, să se măsoare unul cu celălalt și să concureze în secret, sfidându-se unii pe alții. […] Când oamenii trăiesc după firile lor corupte, le este foarte greu să fie împăcați înaintea lui Dumnezeu și le este foarte greu să practice adevărul și să trăiască după cuvintele lui Dumnezeu. Pentru a trăi înaintea lui Dumnezeu, trebuie să înveți mai întâi să reflectezi asupra ta și să te cunoști și să te rogi cu adevărat lui Dumnezeu, iar apoi trebuie să înveți cum să te înțelegi bine cu frații și surorile. Trebuie să fiți toleranți unul cu celălalt, îngăduitori unul cu celălalt și să fiți capabili să vedeți care sunt calitățile și punctele forte ale celorlalți – trebuie să învățați să acceptați opiniile celorlalți și lucrurile care sunt corecte" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu ne zic clar că, în interacțiunile noastre cu frații și surorile, n-ar trebui să ne concentrăm mereu pe neajunsuri, ci să le vedem calitățile și meritele. Trebuie să fim toleranți unii cu alții și să ne completăm punctele forte și punctele slabe. Zhao Xin era mai pricepută să aibă părtășie despre adevăr ca să rezolve probleme; uneori, când nu înțelegeam problemele fraților și surorilor, Zhao Xin găsea cuvinte relevante ale lui Dumnezeu ca să aibă părtășie și să le rezolve. Deși Liu Wen era înceată, analiza atent problemele, făcându-și îndatoririle serios și responsabil. Când aveam mult de lucru, aveam tendința să fiu superficială, dar Liu Wen îmi amintea ocazional lucruri, ceea ce mă ajuta. Dacă am lucra toate trei împreună în armonie și ne-am completa punctele forte și cele slabe, lucrarea

noastră ar progresa cu siguranță. Mai apoi, m-am destăinuit surorilor partenere în legătură cu starea mea și ne-am subliniat problemele una alteia. Prin părtășie, am găsit calea și direcția parteneriatului nostru și m-am simțit foarte liniștită în sinea mea. Văzând că mediul stabilit de Dumnezeu mi-a fost benefic pentru progresul în viață, m-am simțit recunoscătoare față de Dumnezeu.

68. Cum să tratăm bunătatea părinților

de Jian Xi, China

Când eram mică, aveam o constituție plăpândă și mă îmbolnăveam des. Uneori, părinții mei mă duceau de urgență la spital în toiul nopții. Băteau la ușa casei medicului târziu în noapte și, oricât de neplăcut era tonul lui sau oricât de proastă era dispoziția lui, părinții mei erau mereu dispuși să suporte totul, pentru ca eu să pot primi tratamentul fără întârziere. Se temeau că starea mea se putea înrăutăți, așa că rămâneau peste noapte să aibă grijă de mine. Apoi am mai crescut și când am văzut că părinții mei erau epuizați după muncă zi de zi, mi-a fost milă de ei. Dar ei obișnuiau să îmi spună mereu: „Trebuie să câștigăm mai mulți bani ca să îți oferim o viață mai bună și să îți cumpărăm ce-ți place.” Mă gândeam că părinții mei făcuseră atât de multe pentru mine, așa că m-am hotărât să fiu o fiică bună și să nu-i las să obosească prea mult. Când părinții mei plecau la muncă, eu făceam curat în casă, am învățat să spăl rufe și să gătesc. De fiecare dată când părinții mei veneau acasă și vedeau că totul este în ordine, spuneau foarte mulțumiți: „Nu am crescut în zadar acest copil!” Când auzeam cuvintele lor, mă simțeam foarte fericită. Gândeam că merită să le fac viața un pic mai ușoară părinților mei și să le ofer puțin mai mult timp de odihnă.

Mai târziu, toți trei am început să credem în Dumnezeu, iar eu m-am dus în alt loc să îmi îndeplinesc datoria. Mama m-a sprijinit foarte mult în îndeplinirea datoriei mele și, deși tatăl meu nu era la fel de încântat de acest lucru, mi-a respectat și el alegerea. Mai apoi, circumstanțele au devenit din ce în ce mai nefavorabile și mulți frați și surori au fost arestați în timp ce își făceau îndatoririle. Odată, m-am dus acasă, iar tatăl meu mi-a spus neliniștit: „Te-am crescut atât de mulți ani și nu ți-am cerut niciodată să ai un viitor prea strălucit; am vrut doar să rămâi alături de noi. Dar ai plecat de

acasă pentru a-ți face datoria și, de obicei, nu te putem vedea când vrem. Acum, aceste circumstanțe sunt destul de potrivnice; dacă vei fi arestată în viitor, ce pot face eu? Ce se va alege de viitorul tău?" Cuvintele tatălui meu m-au surprins foarte tare. Cum putea spune așa ceva? Dacă renunțam la îndeplinirea îndatoririlor mele de frica arestării, asta nu însemna că Îl trădam pe Dumnezeu și deveneam dezertoare? I-am spus solemn tatălui meu: „Tată, n-ar trebui să mă împiedici să îmi îndeplinesc datoria. Sunt adult acum și plecarea mea de acasă pentru a-mi îndeplini datoria a fost o alegere pe care am făcut-o după ce am cumpănit cu atenție. Ar trebui să mă sprijini!" El s-a mâniat foarte tare și a spus: „Te-am crescut atât de mulți ani și tu pleci pur și simplu. Mi-e clar acum. Am crescut o nenorocită nerecunoscătoare!" Când am auzit cuvintele tatălui meu, am fost foarte neliniștită și nu mi-am putut stăpâni lacrimile din ochi. Mi-am amintit cum mă îmbolnăveam când eram copil și cum tatăl meu mă ținea în brațe toată noaptea, fără să închidă ochii, doar ca să aibă grijă de mine și cum părinții mei lucrau din greu ca să câștige bani și să îmi ofere o viață bună. Dar acum nu numai că nu eram o fiică bună, dar nici măcar nu le puteam ține companie. Nu-mi îndeplinisem deloc obligația de fiică. Urmărindu-l pe tatăl meu cum se îndepărta furios, m-am simțit vinovată; voiam să fiu împreună cu părinții mei și să petrec mai mult timp cu ei. Dar în acel moment, m-am gândit la Dumnezeu. Pe vremea când nu credeam în Dumnezeu, mă simțeam adesea goală pe dinăuntru și nu știam de ce exist în această lume. După ce am crezut în Dumnezeu, am ajuns să înțeleg, citind cuvintele Sale, că Dumnezeu este Cel care a creat oamenii și tot El este Cel care mi-a dat această suflare. Am propria misiune în această lume. Abia atunci am găsit valoarea propriei existențe și nu m-am mai simțit goală și pierdută. După ce m-am bucurat de o dragoste atât de mare din partea lui Dumnezeu, nu puteam fi fără conștiință și nu puteam renunța să-mi fac datoria. În acel

moment, am dobândit puterea de a mă răzvrăti împotriva trupului meu și am mers să îmi fac în continuare datoria.

În 2019, am fost arestată o dată în timp ce îmi făceam datoria. În timpul interogatoriului, polițiștii l-au adus pe unchiul meu la centrul de detenție, spunând că el este tatăl meu biologic. Mi-au cerut să explic imediat situația bisericii, astfel încât să pot merge acasă și să mă regăsesc cu părinții mei naturali. Eu nu am spus nimic. În cele din urmă, unchiul meu a plătit o sumă de bani pentru a mă elibera din arest. Polițiștii bănuiau că îmi urmez părinții în credința în Dumnezeu și nu mi-au permis să merg acasă sau să intru în contact cu ei. L-au lăsat doar pe unchiul meu să mă ducă într-un alt loc. Pentru că unchiul meu mi-a plătit cauțiunea, polițiștii l-au sunat aproape în fiecare zi ca să îl intimideze. Unchiul meu a crezut zvonurile pe care le-a auzit de la Partidul Comunist și a încercat să mă împiedice să cred în Dumnezeu. El spunea: „Ești adultă, ar trebui să știi mai bine. Mama ta și cu mine, precum și părinții tăi adoptivi, nu putem suporta să fim chinuiți astfel. Pentru că tu crezi în Dumnezeu, polițiștii sună în fiecare zi să ne hărțuiască. Deja sunt foarte bătrân. Când polițiștii m-au mustrat, tot am pus o vorbă bună pentru tine, ca un nerușinat. Știi cât de greu îmi este?” Văzând că tatăl meu biologic și părinții mei adoptivi au fost amestecați în problemele mele, am suferit teribil. În antichitate, oamenii obișnuiau să spună că „pietatea filială este o virtute care trebuie pusă mai presus de orice altceva.” Toți copiii ar trebui să fie filiali față de părinții lor și să le mai îndepărteze din griji. Părinții mei adoptivi m-au crescut în toți acești ani, iar părinții mei biologici au fost șantajați să plătească 140000 de yuan poliției pentru a mă elibera pe cauțiune. Mă simțeam extrem de vinovată. Înainte, îmi îndeplineam îndatoririle și nu le puteam fi alături pentru a avea grijă de ei, iar acum fusesem arestată pentru credința mea în Dumnezeu, implicându-i în suferința mea. Nu făcusem nimic din ce ar trebui copiii să

facă; le adusesem doar greutăți. Cu cât reflectam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai rău și chiar am gândit: „Oare cu adevărat problemele familiei mele se vor diminua doar dacă renunț la credința mea în Dumnezeu? Oare cu adevărat doar moartea mea i-ar face pe polițiști să înceteze să-mi mai urmărească familia și să îmi hărțuiască și umilească părinții?” În acel moment, mă simțeam extrem de persecutată. Știam că dezvoltasem gânduri de trădare a lui Dumnezeu și credeam că Îi sunt datoare, dar de îndată ce mă gândeam la modul în care părinții mei adoptivi și biologici fuseseră implicați în problemele mele, mă simțeam plină de vinovăție. Eram în cumpănă între cele două părți și nu reușeam să fiu calmă.

În acea perioadă, unchiul și mătușa mea m-au forțat să încep să lucrez pentru a mă împiedica să cred în Dumnezeu. De asemenea, îi puneau pe colegii mei să mă monitorizeze și dacă mă întorceam acasă târziu, mă luau la întrebări: „Unde ai fost? Cu cine?” Mătușa mea chiar s-a așezat în genunchi, implorându-mă, și a refuzat să mănânce ca să mă forțeze să renunț la credința în Dumnezeu. Confruntată cu astfel de circumstanțe, am avut o cădere psihică. Simțeam că nu am niciun pic de libertate și mai ales niciun drept personal în casa lor. Aveam senzația că mi se strânge gâtul și că nu mai pot respira. Am vrut să mă opun și să mă cert cu ei: „De ce mă tratați așa doar pentru că am credință în Dumnezeu?” Dar de îndată ce m-am gândit că din cauza mea au fost implicați în acest necaz și amendați cu atât de mulți bani, împotrivirea din inima mea a dispărut. În schimb, m-am gândit că de fapt eu nu eram o fiică bună, că ei nu au avut de ales decât să mă trateze așa și că părintele are întotdeauna dreptate. Mai ales când m-am gândit la faptul că în ultimii ani nu am fost alături de părinții mei pentru a le ține companie și pentru a da dovadă de pietate filială, m-am simțit și mai mult ca și cum i-aș fi dezamăgit. În acea perioadă, am epuizat toate

mijloacele pentru a mă revanșa pentru tot ceea ce le datoram părinților mei. Le-am cumpărat produse medicale, m-am ocupat de toate treburile casnice și am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să muncesc și să câștig bani. Am îndurat cu plăcere greutățile de a lucra peste program, până târziu în noapte, în fiecare zi. Voiam doar să câștig mai mulți bani și să le aduc mai multă bucurie. Înainte să-mi dau seama, distanța dintre Dumnezeu și mine s-a tot mărit.

După un timp, au sunat polițiștii, spunând că vor veni să mă ia și că vor să le spun despre situația bisericii. Știam că, dacă voi continua să stau acasă, exista posibilitatea să fiu arestată, dar m-am gândit și că, dacă plecam, nu știam când mă puteam întoarce. În plus, dacă polițiștii nu m-ar găsi, mi-ar lua părinții și unchiul și mătușa? Dacă s-ar fi întâmplat cu adevărat așa, atunci cât de ingrată aș fi ca fiică. Nu mă puteam gândi decât la cuvintele părinților mei: mătușa mea voia să rămân alături de ea și să avem o familie frumoasă. Unchiul meu a spus că sunt adultă și rațională și că trebuie să mă gândesc la ei. Tatăl meu a spus că voia ca eu să dau dovadă de pietate filială față de el și că nu voia să crească un copil nerecunoscător. În acel moment, am simțit că totul se destramă. M-am rugat atunci la Dumnezeu: „Dumnezeule, din moment ce polițiștii mă vor aresta, nu pot rămâne acasă. Dar cred că, dacă aș pleca, aș fi o fiică ingrată și lipsită de conștiință. Sufăr foarte mult. Dumnezeule, cum ar trebui să aleg? Te rog, îndrumă-mă!” După ce m-am rugat, m-am gândit la un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: **„Dacă nu ar fi predestinarea și călăuzirea Creatorului, o nouă viață născută în această lume nu ar ști încotro să apuce sau unde să stea, nu ar avea relații, nu ar aparține niciunui loc și nu ar avea un cămin adevărat. Dar, datorită aranjamentelor atente ale Creatorului, această nouă viață are un loc în care să stea, părinți, un loc căruia să-i aparțină și rude și, prin urmare, acea viață pornește în**

propria călătorie. Pe toată durata acestui proces, materializarea acestei noi vieți este determinată de planurile Creatorului și tot ce va ajunge să dețină îi este conferit de către Creator. De la un trup care plutește liber și căruia nu îi aparține nimic, devine treptat o ființă umană tangibilă, vizibilă, în carne și oase, una dintre creațiile lui Dumnezeu, care gândește, respiră și simte căldura și frigul, care poate lua parte la toate activitățile obișnuite ale unei ființe create în lumea materială și care va trece prin toate lucrurile pe care o ființă umană creată trebuie să le experimenteze în viață. Predeterminarea nașterii cuiva de către Creator înseamnă că El va oferi acelei persoane toate lucrurile necesare supraviețuirii; și, de asemenea, faptul că o persoană se naște înseamnă că va primi toate lucrurile necesare supraviețuirii de la Creator și că, din acel moment, ea va trăi într-o altă formă, oferită de către Creator și supusă suveranității Creato" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că sunt doar un trup solitar în derivă. Dumnezeu a fost cel care mi-a rânduit să am o familie și părinți; Dumnezeu a fost cel care a hotărât toate acestea. Dar nașterea mea în această lume nu a fost doar pentru a mă bucura de căldura familiei și pentru a da dovadă de pietate filială față de părinții mei, ci mai mult pentru a-mi asuma responsabilitatea și misiunea așteptate de la ființele create. Atunci mă gândeam să renunț la propria mea datorie pentru a-mi mulțumi părinții. Nu asta voia Dumnezeu să vadă. Dumnezeu mi-a oferit totul; nu puteam să renunț la datoria mea și să Îl trădez. După aceea, am plecat de acasă pentru a-mi face datoria.

La scurt timp, am aflat că polițiștii îl luaseră pe unchiul meu, pentru că nu m-au putut aresta pe mine. Au lăsat să se înțeleagă că îl vor elibera doar când mă voi întoarce. În acea clipă, am simțit că leșin și m-am gândit că aveam o datorie față de unchiul meu. Îmi doream foarte mult să mă întorc și

să îi iau locul în arest. Nu aveam dispoziția necesară pentru a-mi face datoria și nu mă gândeam decât la vocile și chipurile membrilor familiei mele. Credeam că nenorocirea lor era numai din cauza mea, mai ales când mă gândeam că unchiul meu fusese arestat; nu știam cum se vor purta polițiștii cu el. Oare îl vor bate? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai tare mă durea și m-am rugat lui Dumnezeu în inima mea: „Dumnezeule, astăzi mă confrunt cu aceste circumstanțe și nu știu cum să le experimentez. Inima mea este îndurerată și nu mă mai pot dedica îndeplinirii datoriei mele. Nu vreau să trăiesc într-o astfel de stare. Dumnezeule, ce ar trebui să fac? Te implor să mă călăuzești astfel încât să pot schimba această situație." După ce m-am rugat, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: **„Unii oameni își abandonează familiile pentru că ei cred în Dumnezeu și își îndeplinesc îndatoririle. Devin faimoși din această cauză, iar guvernul le percheziționează frecvent casa, le hărțuiește părinții și chiar îi amenință pe aceștia ca să îi predea. Toți vecinii lor vorbesc despre ei, spunând: «Această persoană nu are conștiință. Nu are grijă de părinții ei în vârstă. Nu numai că nu se comportă într-un mod filial, dar le mai și cauzează atâtea necazuri părinților lor. Este un copil fără sentimente filiale!» Este vreunul dintre aceste cuvinte în concordanță cu adevărul?** (Nu.) **Dar nu sunt toate aceste cuvinte considerate corecte în ochii non-credincioșilor? Non-credincioșii cred că acesta este cel mai legitim și mai rezonabil mod de a privi lucrurile și că este în conformitate cu etica omenească și cu standardele de conduită umană. Oricât de mult conținut este inclus în aceste standarde, cum ar fi cum să arăți respect filial față de părinți, cum să ai grijă de ei la bătrânețe și să le aranjezi înmormântările sau cât de mult să îi răsplătești și indiferent dacă aceste standarde sunt sau nu în concordanță cu adevărul, în ochii non-credincioșilor, acestea sunt lucruri pozitive, sunt**

energie pozitivă, sunt corecte și sunt considerate ireproșabile în cadrul tuturor grupurilor de oameni. În rândul non-credincioșilor, acestea sunt standardele după care trebuie să trăiască oamenii, iar tu trebuie să faci aceste lucruri pentru a fi o persoană suficient de bună în inimile lor. Înainte de a crede în Dumnezeu și de a înțelege adevărul, nu credeai și tu cu tărie că o astfel de conduită înseamnă să fii o persoană bună? (Ba da.) **Mai mult, ai folosit aceste lucruri pentru a te evalua și a te înfrâna și ți-ai impus să fii acest tip de persoană. Dacă voiai să fii o persoană bună, trebuie să fi inclus cu siguranță aceste lucruri în standardele tale de conduită: cum să fii filial față de părinții tăi, cum să-i faci să se simtă mai puțin îngrijorați, cum să le aduci cinste și recunoaștere și cum să aduci glorie strămoșilor tăi. Acestea erau standardele de conduită din inima ta și direcția conduitei tale. Cu toate acestea, după ce ai ascultat cuvintele lui Dumnezeu și predicile Sale, punctul tău de vedere a început să se schimbe și ai înțeles că trebuie să te lepezi de tot pentru a-ți îndeplini datoria de ființă creată și că Dumnezeu le cere oamenilor să se comporte în acest fel. Înainte de a fi sigur că îndeplinirea datoriei de ființă creată este adevărul, credeai că trebuie să fii filial față de părinții tăi, dar simțeai, de asemenea, că trebuie să-ți îndeplinești datoria de ființă creată și aveai un conflict lăuntric. Prin udarea și păstorirea continuă a cuvintelor lui Dumnezeu, ai ajuns treptat să înțelegi adevărul și atunci ți-ai dat seama că îndeplinirea datoriei de ființă creată este perfect naturală și justificată. Până în ziua de azi, mulți oameni au fost capabili să accepte adevărul și să renunțe complet la standardele de conduită din noțiunile și închipuirile tradiționale ale omului. Atunci când ai renunțat complet la aceste lucruri, nu mai ești constrâns de cuvintele de judecată și de condamnare din partea non-credincioșilor atunci când Îl urmezi pe**

Dumnezeu și îți îndeplinești datoria de ființă creată și ai putut să te eliberezi de ele cu ușurință” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Care este adevărul-realitate?”). Am fost foarte emoționată după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu. De cele mai multe ori, judecam binele și răul conform standardului conștiinței, dar acest lucru nu este în conformitate cu adevărul. Viața mea provine de la Dumnezeu; Dumnezeu este Cel care mi-a adus sufletul în această lume și mi-a rânduit o familie și părinți, Cel care m-a ales să accept mântuirea Sa în zilele de pe urmă și Cel care mi-a dat ocazia să-mi îndeplinesc datoria de ființă creată. Acestea sunt dragostea și harul lui Dumnezeu. Dar pentru că unchiul meu fusese arestat de poliție, am crezut că aceste greutăți au fost aduse familiei mele din cauza credinței mele în Dumnezeu și am vrut să-mi abandonez datoria și să Îl trădez. Ce prostie din partea mea! Până în ziua de azi, tot ce a pătimit familia mea a fost provocat de demon, de Partidul Comunist. Ei s-au opus lui Dumnezeu și i-au persecutat pe creștini, mi-au hărțuit familia și mi-au arestat unchiul și au făcut în așa fel încât părinții mei să nu petreacă nici măcar o zi în pace. Partidul Comunist a fost adevăratul vinovat! Dar eu nu uram Partidul Comunist și gândeam că, de fapt, credința mea în Dumnezeu adusese probleme familiei mele. Chiar nu puteam deosebi binele de rău. Acum înțeleg că era absolut firesc și justificat ca eu să Îl urmez pe Dumnezeu și să-mi fac datoria. Aceasta este conștiința și rațiunea pe care ar trebui să o aibă oamenii! M-am gândit la un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Măsura în care trebuie să sufere un individ și distanța pe care trebuie să o parcurgă pe calea lui sunt rânduite de Dumnezeu și nimeni nu poate ajuta cu adevărat pe altcineva**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (6)”). Indiferent dacă cineva crede sau nu în Dumnezeu, viața fiecărei persoane este în mâinile Lui și este controlată și hotărâtă de El. Dumnezeu a predeterminat cât de mult va suferi fiecare persoană, iar noi

nu putem schimba acest lucru. Părinții mei și părinții mei adoptivi sunt, de asemenea, în mâinile lui Dumnezeu; ar trebui să-i încredințez lui Dumnezeu. Apoi, m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu, dorind să Îi încredințez totul Lui și să mă supun rânduielii Sale. După aceea, m-am cufundat în îndeplinirea datoriei mele.

Ulterior, am citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a adus o înțelegere mai profundă a propriei mele stări. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Din cauza condiționării culturii tradiționale chineze, în noțiunile tradiționale ale chinezilor, ei cred că oamenii ar trebui să respecte pietatea filială față de părinții lor. Cine nu respectă pietatea filială nu este un copil devotat părinților. Aceste idei au fost insuflate oamenilor încă din copilărie și, practic, sunt predate în fiecare gospodărie, precum și în fiecare școală și în societate, în general. Când capul unei persoane a fost umplut cu astfel de lucruri, ea crede că «Pietatea filială este mai importantă decât orice. Dacă nu aș respecta-o, nu aș fi o persoană bună – nu aș fi un copil devotat și aș fi învinuit de societate. Aș fi o persoană lipsită de conștiință.» Este corectă această părere? Oamenii au văzut foarte multe adevăruri exprimate de Dumnezeu – a cerut Dumnezeu ca o persoană să manifeste pietate filială față de părinții săi? Este acesta unul dintre adevărurile pe care credincioșii în Dumnezeu trebuie să le înțeleagă? Nu, nu este. Dumnezeu doar a avut părtășie cu privire la câteva principii. Pe baza cărui principiu cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor să-i trateze pe ceilalți? Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El: acesta este principiul la care ar trebui să se adere. Dumnezeu îi iubește pe cei care urmăresc adevărul și care-I pot respecta voia; aceștia sunt oamenii pe care și noi ar trebui să-i iubim. Cei care nu pot urma voia lui Dumnezeu, cei care-L urăsc pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva**

Lui – acești oameni sunt detestați de Dumnezeu și ar trebui să-i detestăm și noi. Asta le cere Dumnezeu oamenilor. Dacă părinții tăi nu cred în Dumnezeu, dacă știu prea bine că a crede în Dumnezeu reprezintă calea cea dreaptă și că aceasta poate conduce la mântuire, totuși rămân nereceptivi, atunci nu există nicio îndoială că sunt oameni scârbiți de adevăr și îl urăsc, că sunt oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu și-L urăsc – iar Dumnezeu, în mod natural, îi detestă și îi urăște. Ai putea detesta asemenea părinți? Se împotrivesc lui Dumnezeu și Îl ocărăsc – caz în care cu siguranță sunt demoni și satane. Ai putea să-i urăști și să-i blestemi? Acestea sunt toate întrebări reale. Dacă părinții tăi te împiedică să crezi în Dumnezeu, cum ar trebui să-i tratezi? După cum cere Dumnezeu, ar trebui să iubești ce iubește Dumnezeu și să urăști ce urăște El. În timpul Epocii Harului, Domnul Isus a spus: «Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?» «Căci oricine face voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.» Aceste cuvinte existau deja în Epoca Harului, iar acum cuvintele lui Dumnezeu sunt și mai clare: «Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El.» Aceste cuvinte pun punctul pe i, însă oamenii sunt adeseori incapabili să le priceapă adevăratul sens. Dacă o persoană este o ființă care Îl tăgăduiește pe Dumnezeu și I se împotrivește, care este blestemată de Dumnezeu, dar este un părinte sau o rudă de-a ta și, din câte știi tu, nu pare să fie o persoană rea și te tratează bine, atunci s-ar putea să te trezești incapabil să urăști acea persoană și chiar să păstrezi strâns legătura, iar relația voastră să rămână neschimbată. Te va tulbura să auzi că Dumnezeu urăște astfel de oameni și nu ești capabil să fii de partea lui Dumnezeu și să-i respingi fără milă. Ești tot timpul constrâns de sentimente și nu poți renunța pe deplin la ei. Care este motivul acestui lucru? Se întâmplă

pentru că sentimentele tale sunt prea puternice și te împiedică să practici adevărul. Acea persoană este bună cu tine, așa că nu poți să o urăști. Ai putea să o urăști numai dacă te-ar răni. Ar fi acea ură în acord cu adevărurile-principii? De asemenea, ești constrâns de noțiuni tradiționale, crezând că este un părinte sau o rudă, așa că, dacă o urăști, vei fi disprețuit de societate și ponegrit de opinia publică, condamnat ca fiind lipsit de sentimente filiale, de conștiință, ca nefiind nici măcar uman. Crezi că vei îndura condamnarea și pedeapsa divină. Chiar dacă vrei să o urăști, conștiința ta nu te va lăsa. De ce funcționează conștiința ta în acest mod? Fiindcă un mod de gândire ți-a fost imprimat încă din copilărie, prin moștenirea familiei tale, prin educația pe care ți-au dat-o părinții și prin îndoctrinarea culturii tradiționale. Acest mod de gândire este foarte adânc înrădăcinat în inima ta și te face să crezi, în mod greșit, că pietatea filială este absolut firească și justificată și că orice este moștenit de la strămoșii tăi este întotdeauna bun. Ai învățat mai întâi acest mod de gândire și el rămâne dominant, creând un mare obstacol și o mare tulburare în credința ta și în acceptarea adevărului, făcându-te incapabil să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică și să iubești ce iubește Dumnezeu, să urăști ce urăște Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că Satana a folosit tot felul de mijloace pentru a corupe oamenii. De exemplu, îndrumarea părinților noștri, educația din școlile noastre și opiniile oamenilor din jurul nostru ne-au făcut să credem că, deoarece părinții noștri ne-au crescut, trebuie să le răsplătim bunătatea și că asta înseamnă să ai umanitate și conștiință. În caz contrar, am fi lipsiți de conștiință, ingrați ca fii și fiice și disprețuiți de ceilalți. De la o vârstă fragedă, mi-au fost insuflate aceste idei și perspective, cum ar fi:

„Pietatea filială este o virtute care trebuie pusă mai presus de orice altceva”, „Părintele are întotdeauna dreptate”, „A da dovadă de pietate filială față de părinți este absolut firesc și justificat”. Pentru că îmi însușisem aceste idei și perspective tradiționale, când plecam de acasă pentru a-mi face datoria și nu puteam avea grijă de părinții mei, mă învinovățeam și mă simțeam vinovată. Nu aveam dispoziția necesară pentru a-mi îndeplini datoria și regretam că plecasem să o fac. Când am văzut că unchiul meu cheltuise 140000 de yuan pentru a mă elibera și când am aflat că fusese hărțuit și arestat de poliție, m-am gândit că familia mea a fost implicată în aceste probleme doar pentru că eu credeam în Dumnezeu și am vrut să renunț la a-mi face datoria și să Îl trădez pe Dumnezeu, ba chiar să-mi iau viața. Unchiul și mătușa mea îmi controlau libertatea și îmi urmăreau deplasările pentru a mă împiedica să cred în Dumnezeu. Mătușa mea chiar s-a așezat în genunchi și nu a mai mâncat, ca să mă constrângă să renunț la credința în Dumnezeu. Sufeream foarte mult și mă simțeam extrem de persecutată. Dar nu am îndrăznit și nu voiam să mă opun lor. Credeam că „părintele are întotdeauna dreptate” și că faptul că eu, copilul lor, îi făceam să treacă prin astfel de greutăți, până într-acolo încât mătușa mea s-a așezat în genunchi, implorându-mă, însemna că eram o fiică prea ingrată. Chiar dacă, în acel moment, știam că a mă supune lor și a nu-mi face datoria însemna să Îl trădez pe Dumnezeu și că aș fi pierdut șansa de a dobândi adevărul, nu am avut puterea de a mă opune lor. Deși nu am spus niciodată că nu voi mai crede în Dumnezeu, diferitele mele comportamente din cea mai mare parte a acestui an au arătat că m-am înclinat în fața Satanei și a gândirii tradiționale. Au rămas doar fărădelegile și păngăririle; L-am trădat pe Dumnezeu din nou și din nou. Acum văd limpede că, deși a fi o fiică bună față de părinți era un lucru pozitiv, nu era adevărul, pentru că un astfel de punct de vedere m-ar face lipsită de principii și chiar incapabilă să

deosebesc binele de rău sau ce e corect de ce e greșit. Unchiul și mătușa mea au încercat să mă împiedice să cred în Dumnezeu, întemnițându-mă în taină, și au spus cuvinte blasfematoare despre El. Au spus chiar că, atât timp cât ei trăiesc, nu-mi vor permite să cred în Dumnezeu, până la moartea lor și că, dacă Îl voi păstra pe Dumnezeu, îmi voi pierde familia. Însă, dacă îmi păstram familia, Îl pierdeam pe Dumnezeu. Esența lor era ostilă adevărului și lui Dumnezeu. De asemenea, tatăl meu adoptiv mă trăgea mereu înapoi, jucând rolul negativ de lacheu al Satanei. Ar fi trebuit să-i discern, iubind ceea ce Dumnezeu iubește și urând ceea ce El urăște. Dar eu credeam că „pietatea filială este o virtute care trebuie pusă mai presus de orice altceva", iar o astfel de gândire tradițională mă făcea să mă răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu. Aproape că am renunțat să-mi fac datoria și L-am trădat. Acum înțeleg că ideile și punctele de vedere pe care Satana le insufla oamenilor erau toate purtătoare de planuri viclene. Ele îi induceau în eroare și le făceau rău oamenilor.

Mai târziu, am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Așadar, în ceea ce privește oamenii, indiferent dacă părinții te-au crescut cu meticulozitate sau cu multă grijă, în orice caz, ei doar își îndeplineau responsabilitatea și obligația. Indiferent de motivele pentru care te-au crescut, a fost responsabilitatea lor – pentru că ți-au dat viață, ar trebui să-și asume responsabilitatea pentru tine. Având în vedere acest lucru, poate fi considerat bunătate tot ce au făcut ei pentru tine? Nu poate, nu?** (Nu.) **Faptul că părinții tăi și-au îndeplinit responsabilitatea față de tine nu poate fi considerat bunătate, așa că dacă își îndeplinesc responsabilitatea față de o floare sau o plantă, udând-o și fertilizând-o, asta poate fi considerată bunătate?** (Nu.) **Acest lucru este chiar mai departe de a fi bunătate. Florile și plantele cresc mai bine afară – dacă sunt plantate în pământ, cu vânt, soare și apă de**

ploaie, atunci le merge bine. Nu cresc la fel de bine ca afară, când sunt plantate într-un ghiveci, înăuntru, dar oriunde s-ar afla, trăiesc, nu-i așa? Oriunde ar fi, acest lucru a fost predestinat de Dumnezeu. Ești o persoană care are viață, iar Dumnezeu Își asumă responsabilitatea pentru fiecare viață, permițându-i să supraviețuiască și să urmeze legea pe care o respectă toate ființele create. Însă, ca persoană, trăiești în mediul în care te cresc părinții tăi, așa că ar trebui să crești și să exiști în acel mediu. Faptul că trăiești în acel mediu se datorează, la scară mai mare, predestinării de la Dumnezeu; la scară mai mică, se datorează faptului că părinții tăi te-au crescut, nu-i așa? În orice caz, crescându-te, părinții tăi îndeplinesc o responsabilitate și o obligație. Să te crească până la maturitate este obligația și responsabilitatea lor, iar asta nu se poate numi bunătate. Dacă nu poate fi considerată bunătate, atunci nu este un lucru de care se cuvine să te bucuri? (Ba da.) **Acesta este un fel de drept de care ar trebui să te bucuri. Ar trebui să fii crescut de părinții tăi, pentru că, înainte să ajungi la maturitate, rolul pe care îl joci este acela de copil care este crescut. Prin urmare, părinții tăi pur și simplu îndeplinesc un fel de responsabilitate față de tine, iar tu doar o primești, dar cu siguranță nu primești har sau bunătate de la ei. Pentru fiecare creatură vie, să facă și să aibă grijă de copii, să se reproducă și să crească următoarea generație este un fel de responsabilitate. De exemplu, păsările, vacile, oile și chiar tigrii trebuie să aibă grijă de puii lor, după ce se reproduc. Nu există viețuitoare care nu-și cresc puii. Este posibil să existe câteva excepții, dar nu sunt multe. Este un fenomen natural în existența viețuitoarelor, este un instinct și nu poate fi atribuit bunătății. Acestea doar se supun unei legi pe care Creatorul a stabilit-o pentru animale și pentru omenire. Prin urmare, faptul că părinții te-au crescut nu este un fel de bunătate. Având în**

vedere acest lucru, se poate spune că părinții nu sunt creditorii tăi. Ei își îndeplinesc responsabilitatea față de tine. Indiferent cât efort depun și câți bani cheltuiesc pentru tine, nu ar trebui să-ți ceară să-i recompensezi, pentru că aceasta este responsabilitatea lor ca părinți. Întrucât este o responsabilitate și o obligație, ar trebui să fie gratis, iar ei nu ar trebui să ceară compensații. Crescându-te, părinții tăi doar își îndeplineau responsabilitatea și obligația, iar acest lucru nu ar trebui să fie plătit și nu ar trebui să fie o tranzacție. Așadar, nu trebuie să-ți abordezi părinții și să-ți gestionezi relația cu ei conform ideii de a-i recompensa" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (17)"). Din cuvintele Sale, am înțeles că nașterea, creșterea și îngrijirea meticuloasă a copiilor de către părinți nu înseamnă bunătate, ci sunt mai degrabă responsabilitatea și obligația de părinte. Este la fel ca atunci când Dumnezeu a spus că dacă cineva mută în casa lui florile și iarba de afară, atunci acela are responsabilitatea de a le îngriji, uda și fertiliza; aceasta este responsabilitatea lui. Un alt exemplu este acela al pisicilor, câinilor și altor animale care se reproduc și au grijă de puii lor, acționând din instinct. La fel se întâmplă și cu părinții oameni și copiii lor. Până când devine adult, copilul este crescut și îngrijit de părinți, aceasta fiind o responabilitate și obligație pe care toți părinții ar trebui să o îndeplinească și este totodată un instinct dat oamenilor de Dumnezeu. Copiii nu le sunt datori părinților din acest motiv. Întotdeauna am crezut că grija meticuloasă a părinților mei adoptivi era semnul bunătății lor, care trebuia recompensată, și că trebuie să-i răsplătesc pe unchiul și mătușa mea pentru că m-au născut. Acum înțeleg că această suflare mi-a fost dată de Dumnezeu, și nu de părinții mei. Dacă Dumnezeu nu îmi dădea suflare, atunci chiar dacă părinții mei m-ar fi născut, aș fi fost doar un făt născut mort. Părinții mei m-au crescut și au avut grijă de mine, oferindu-mi un mediu propice pentru a crește. Asta

trebuie să facă în calitate de părinți și asta a predeterminat și rânduit Dumnezeu. Totodată, crescând, Dumnezeu a fost Cel care a avut cu adevărat grijă de mine și m-a protejat. De exemplu, o dată, după școală, am mers cu bicicleta electrică prea repede, fără să mă mai pot opri și am fost înghesuită între plăcile de piatră și un camion mare. În acel moment, camionul înainta cu viteză maximă, iar eu am fost, de asemenea, forțată să continui să merg înainte cu bicicleta electrică. În tot acest timp, piciorul meu era blocat între camion și bicicletă, frecându-se continuu de ele. Când drumul s-a lărgit, bicicleta mea electrică s-a oprit în cele din urmă. A fost foarte stresant. Mulți oameni au avut atunci emoții pentru mine și au crezut că voi fi cu siguranță grav rănită. Și eu gândeam că sigur nu voi mai putea merge cu acel picior. Am fost uimită să văd că nu aveam nici măcar o rană pe corp. Am experimentat pe propria piele cum Dumnezeu are mereu grijă de mine și mă protejează în tăcere. De asemenea, când unchiul și mătușa mea au plătit 140000 de yuan poliției pentru ca eu să fiu eliberată, am crezut că aceasta este cea mai mare bunătate pe care o puteam primi și că trebuie să îi răsplătesc. Înțeleg acum că deși părea că unchiul și mătușa mea au fost cei care au plătit acei bani, Dumnezeu hotărâse și rânduise acest lucru din culise. În acea perioadă, unchiul și mătușa mea câștigau bani foarte ușor, atât de ușor, încât chiar și ei erau surprinși. De fapt, acum că mă gândesc la asta, dacă Dumnezeu nu i-ar fi binecuvântat să câștige toți acei bani, atunci de unde ar fi venit banii pentru a mă elibera? Mi-am amintit că Dumnezeu a spus: „**Dacă ne-ar ajuta cineva cu ceva, ar trebui să acceptăm acest lucru de la Dumnezeu – în special părinții noștri, care ne-au adus pe lume și ne-au crescut; toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Dumnezeu are suveranitate peste toate; omul este doar o unealtă pentru servicii**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare”).

La suprafață, părinții mei au fost cei care m-au crescut, iar unchiul și mătușa mea au fost cei care mi-au plătit eliberarea. Dar din perspectiva adevărului, toate acestea au fost hotărâte și rânduite de Dumnezeu. Nu le sunt îndatorată. Nu trebuie să-mi folosesc viața pentru a achita această datorie cu prețul mântuirii mele. Pot da dovadă de pietate filială față de ei, dar numai în limitele puterilor mele. În circumstanțe și condiții adecvate, le pot ține companie și le pot arăta pietate filială. Dar dacă nu sunt îndeplinite condițiile, nu trebuie să-mi fac reproșuri. Trebuie doar să-mi îndeplinesc bine îndatoririle. Dacă aș fi renunțat la Dumnezeu și la adevăr pentru a le arăta pietate filială părinților mei, atunci chiar dacă oamenii ar fi spus că sunt o fiică recunoscătoare, L-aș fi trădat pe Creator, ceea ce este o mare răzvrătire și lipsă de umanitate! De fapt, eram cu adevărat datoare lui Dumnezeu, nu părinților mei. Grija și protecția lui Dumnezeu au fost cele care mi-au permis să răzbat până astăzi; El este cel căruia ar trebui să-I mulțumesc cel mai mult! Așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, ce trăiesc părinții mei și cum se poartă polițiștii cu ei se află în mâinile Tale acum. Eu nu pot schimba nimic și vreau să ți le încredințez Ție. Îmi doresc doar să îmi îndeplinesc pașnic datoria de ființă creată și să experimentez cum se cuvine lucrarea Ta.”

Din acel moment, m-am simțit un pic mai liniștită în legătură cu circumstanțele cu care s-a confruntat familia mea și am început să mă gândesc la cum să-mi îndeplinesc bine datoria. La scurt timp, am luat legătura cu mama mea. Mi-a scris o scrisoare în care îmi împărtășea experiența ei. Mi-a spus că experiența unor astfel de situații i-a întărit hotărârea de a căuta adevărul și m-a îndemnat să nu-mi fac griji pentru ce se întâmpla acasă și să mă concentrez asupra căutării adevărului și a îndeplinirii datoriei mele. A mai spus că polițiștii au văzut că încă nu mă întorsesem acasă și știau că reținerea unchiului meu nu avea niciun sens, așa

că l-au lăsat să plece. În acel moment, am fost cuprinsă de emoții. Am devenit extrem de conștientă de faptul că împrejurările cu care mă confruntasem până acum purtau intenția lui Dumnezeu în ele și erau menite să-mi schimbe perspectiva asupra lucrurilor și să curețe impuritățile din mine. Așa Își asuma Dumnezeu responsabilitatea pentru viața mea!

70. Cum mi-am înlăturat emoțiile pline de ură

de Li Jia, China

Li Xin a fost partenera mea în supravegherea lucrării textuale, dar, ulterior, a fost înlocuită, întrucât nu era capabilă să facă lucrare reală. Nu putea să accepte faptul că fusese înlocuită și continua să lupte pentru statut și să concureze cu mine. Mi-am dat seama că Li Xin avea o atitudine proastă față de mine; mă ignora atunci când vorbeam cu ea și nu era proactivă cu privire la discuțiile despre lucrare, ceea ce a dus la întârzieri în progresul unor proiecte. De asemenea, lua în derâdere carențele din lucrarea mea, se lăuda la mine cu felul în care obișnuia să lucreze și îmi scotea în evidență corupția cu remarci denigratoare. Mă simțeam puțin constrânsă și credeam mereu că eram prea preocupată de imagine. Credeam că eram o lucrătoare mai puțin competentă decât ea și că nu eram potrivită pentru a fi lider de grup. Am devenit puțin negativă și chiar m-am gândit să demisionez și să o las pe Li Xin să preia conducerea. Mai târziu, doar cu părtășia și ajutorul conducătoarei mele, starea mea s-a îmbunătățit puțin, dar tot mă simțeam constrânsă atunci când lucram cu Li Xin. Ulterior, când conducătoarea mea a aflat că Li Xin putea fi încăpățânată, se lupta deseori pentru statut și îi ataca și îi excludea pe ceilalți, ea i-a disecat și i-a expus problemele. La început, am fost capabilă să o tratez pe Li Xin într-o manieră corectă și, totodată, am ajutat-o și am îndrumat-o cu iubire să reflecteze asupra problemelor ei, dar ulterior, când am văzut ce a scris în reflecția ei, mi-am pierdut complet calmul. A scris că nu numai că mă ataca și mă excludea în mod fățiș, ci și că mă critica în fața altor membri și a conducătoarei, pe la spatele meu. Eram foarte neliniștită și supărată și mă întrebam cum putea să mă trateze în acest fel. Nu-mi distrugea ea reputația pe la spatele meu? Mi s-a părut inacceptabil să mă trateze în acel mod după

ce eu avusesem părtășie și o ajutasem cu iubire atunci când se simțea negativă și slabă. Mă gândeam cât de nesăbuită am fost să fiu îngăduitoare și răbdătoare cu ea și să reflectez doar asupra mea și am început să simt puțină ură față de Li Xin. De ce îi iertam mereu pe ceilalți? Nu mă făcea asta să par o fraieră inutilă? De această dată, nu o puteam ierta atât de ușor, trebuia să-i arăt că puteam fi dură și că nu era de glumit cu mine.

În acele două zile, m-am simțit deosebit de deprimată și am devenit cuprinsă de sentimente de furie și ură. Uneori, când Li Xin încerca să discute cu mine despre lucrare, voiam să conversez cu ea normal, ca înainte, dar apoi toate amintirile celor întâmplate îmi inundau mintea și eram cuprinsă de o convingere arzătoare: „Nu pot face compromisuri cu ea atât de ușor, trebuie să fiu dură. «Toți îl pun la treabă pe cel supus.» Nu pot să par prea amabilă și drăguță cu ea. M-a tratat foarte prost, așa că de ce nu pot să o fac să simtă puțină durere?” După aceea, când Li Xin îmi vorbea, îi răspundeam normal, dar adoptam o figură rece și eram puțin tăioasă și, totodată, evitam contactul vizual. În acea perioadă, mă simțeam teribil de neliniștită și voiam doar să fiu singură, în pace și liniște. Încercam să nu mă gândesc la asta, dar pur și simplu nu-mi puteam scoate acele gânduri din minte. Ulterior, mi-am înăbușit acele emoții negative și am putut să discut normal cu Li Xin despre lucrare, dar simțeam mereu nevoia să-mi descarc frustrarea, furia și ura pe ea. Eram destul de îndurerată și supărată și nu știam cum să-mi îndrept starea. Tot ce puteam face era să-I spun lui Dumnezeu gândurile mele cele mai profunde, rugându-mă Lui în repetate rânduri: „O, Dumnezeule, după ce mi-a făcut Li Xin, mă simt atât de furioasă! Simt o oarecare ură față de ea și chiar îmi doresc să caut răzbunare. O, Dumnezeule, nu vreau să trăiesc după firea mea coruptă și vreau să interacționez normal cu Li Xin, dar, pur și simplu, nu pot s-o fac, statura mea este prea mică. Te rog să mă ajuți și să mă îndrumi.”

Ulterior, am văzut acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă cineva te-a rănit înainte și tu îl tratezi în același mod, e asta în concordanță cu adevărurile-principii? Dacă, fiindcă te-a rănit, te-a rănit foarte rău, tu încerci prin orice mijloace să-ți iei revanșa împotriva lui și să-l pedepsești, după părerea celor non-credincioși, lucrul acesta e corect și rezonabil și nu e nimic de criticat; dar ce fel de demers e acesta? Aceasta e impulsivitate. Te-a rănit, demers care este dezvăluirea unei naturi corupte, satanice – dar dacă îți iei revanșa împotriva lui, nu e demersul tău la fel ca al lui? Mentalitatea, punctul de pornire și originea din spatele revanșei tale sunt aceleași ca ale lui; nu e nicio diferență. Așadar, caracterul acțiunilor tale este în mod sigur impulsiv, spontan și satanic. Dat fiind că este satanic și impulsiv, nu ar trebui să schimbi acest demers al tău? Ar trebui oare ca originea, intențiile și motivațiile din spatele acțiunilor tale să se schimbe?** (Da.) **Cum le schimbi? Dacă ceea ce ți se întâmplă este ceva minor, deși te face să te simți inconfortabil, atunci când nu-ți afectează interesele, nu te rănește rău, nu te face să urăști acel lucru și nu te face să-ți riști viața ca să-ți iei revanșa, atunci poți renunța la ura ta fără să te bazezi pe impulsivitate; în schimb, poți să te bazezi pe raționalitatea și umanitatea ta pentru a gestiona corect și calm această chestiune. Poți să-i explici sincer și deschis chestiunea aceasta interlocutorului tău și îți poți înlătura ura. Însă dacă ura aceasta e prea adâncă, astfel încât ajungi în punctul de a-ți dori revanșa și de-a simți o ură amarnică, atunci mai poți manifesta răbdare? Atunci când ești capabil să nu te bazezi pe impulsivitate și poți să spui calm: «Trebuie să fiu rațional. Trebuie să trăiesc conform conștiinței și rațiunii mele și conform adevărurilor-principii. Nu se poate să răspund la rău cu rău, trebuie să rămân ferm în mărturia mea și să-l fac de rușine pe Satana» – nu e**

aceasta o stare diferită? (Ba da.) **Ce fel de stări ați avut în trecut? Dacă altcineva fură ceva ce e al tău sau mănâncă ceva ce e al tău, asta nu ajunge la vreo ură mare, adâncă, deci nu vei considera necesar să mergi să te cerți cu el până te faci roșu la față din cauza acestei probleme – e sub demnitatea ta și nu merită. În acest tip de situație poți gestiona problema în mod rațional. Oare a fi capabil să gestionezi problema în mod rațional echivalează cu a practica adevărul? Echivalează cu a avea adevărul-realitate în această problemă? Categoric nu. Raționalitatea și practicarea adevărului sunt două lucruri distincte. Dacă te confrunți cu ceva care te înfurie în mod deosebit, dar ești capabil să te ocupi de lucrul respectiv în mod rațional și calm, fără a dezvălui impulsivitate sau corupție, asta necesită să înțelegi adevărurile-principii și să te bazezi pe înțelepciune pentru a te ocupa de acel lucru. Într-o astfel de situație, dacă nu te rogi lui Dumnezeu sau nu cauți adevărul, în tine va apărea cu ușurință impulsivitatea – violența, chiar. Dacă nu cauți adevărul, adoptând numai metode omenești și tratând problema după preferințele tale, atunci nu o poți rezolva predicând puțină doctrină ori așezându-te și deschizându-ți inima. Nu e atât de simplu**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai înlăturarea firii corupte poate produce o transformare adevărată"). Pe măsură ce cugetam la cuvintele lui Dumnezeu, am început să mă simt destul de vinovată. Întrucât credeam că Li Xin mi-a afectat reputația criticându-mă în fața altora, voiam să mă răzbun pe ea și să-i fac viața grea. În ce fel erau acțiunile mele diferite de ale ei? Nu cumva îmi lăsam emoțiile și firea coruptă să-mi dicteze acțiunile? Oare nu Satana era în spatele tuturor acestor lucruri? Eu nu practicam adevărul! Mă considerasem mereu destul de bună și înțelegătoare și, de obicei, nu eram meschină sau calculată cu oamenii. Doar după ce am citit cuvintele lui

Dumnezeu mi-am dat seama că aceasta nu era adevărata mea statură. Nu eram meschină doar în ceea ce privește chestiunile în care nu aveam niciun interes. Nu mi se părea necesar să mă implic prea mult în chestiuni triviale și lipsite de importanță. Dacă eram prea meschină, păream nedemnă și îngustă la minte. Eram capabilă să gestionez aceste probleme în mod rațional și păream mărinimoasă și iertătoare. La început, când Li Xin a avut o atitudine proastă față de mine, am putut s-o tratez cum se cuvine și să-i înțeleg situația. Mi se părea că era normal ca ea să dezvăluie corupție și-mi imaginam că eram destul de iertătoare. Dar când am aflat că ea mă critica în fața altor membri de echipă și a conducătoarei, am luat-o ca pe un mare afront asupra demnității mele; pur și simplu nu am mai putut suporta și am devenit cuprinsă de furie și ură. Am văzut că nu eram cu adevărat răbdătoare și tolerantă. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dacă te confrunți cu ceva care te înfurie în mod deosebit, dar ești capabil să te ocupi de lucrul respectiv în mod rațional și calm, fără a dezvălui impulsivitate sau corupție, asta necesită să înțelegi adevărurile-principii și să te bazezi pe înțelepciune pentru a te ocupa de acel lucru**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai înlăturarea firii corupte poate produce o transformare adevărată”). M-am gândit în sinea mea: „Ce adevăruri trebuie să înțeleg pentru a scăpa de aceste emoții pline de ură?”

În căutarea mea, am dat peste acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Atacul și revanșa sunt un tip de acțiune și de revelare care provin dintr-o natură satanică rea. Sunt și un fel de fire coruptă. Oamenii gândesc astfel: «Dacă nu ești amabil cu mine, atunci îți voi face rău! Dacă nu mă tratezi cu demnitate, de ce te-aș trata eu cu demnitate?» Ce fel de gândire este aceasta? Nu este o gândire revanșardă? În opinia unei persoane obișnuite, nu este validă această perspectivă? Nu stă în picioare? «Nu voi ataca decât dacă sunt atacat;**

dacă sunt atacat, cu siguranță, voi contraataca» și «Ți-o plătesc cu aceeași monedă» – non-credincioșii spun deseori astfel de lucruri; printre ei, acestea sunt raționamente logice și totalmente în conformitate cu noțiunile umane. Totuși, cum ar trebui să vadă aceste cuvinte cei care cred în Dumnezeu și caută adevărul? Sunt corecte aceste idei? (Nu.) **De ce nu sunt corecte? Cum ar trebui să fie discernute? De unde provin aceste lucruri?** (De la Satana.) **Provin de la Satana, fără nicio îndoială. Din care firi ale Satanei provin ele? Acestea provin din natura răuvoitoare a Satanei; ele conțin venin și adevărata față a Satanei, în toată răutatea și urâțenia sa. Conțin acest tip de natură-esență. Care este caracterul perspectivelor, gândurilor, dezvăluirilor, vorbirii și chiar al acțiunilor care conțin acel tip de natură-esență? Fără nicio îndoială, este firea coruptă a omului – este firea Satanei. Sunt aceste lucruri satanice în conformitate cu ale lui Dumnezeu cuvinte? Sunt ele în concordanță cu adevărul? Au vreun fundament în cuvintele lui Dumnezeu?** (Nu.) **Sunt acestea acțiunile pe care ar trebui să le facă adepții lui Dumnezeu și gândurile și punctele de vedere pe care ar trebui să le aibă? Sunt gândurile și demersurile acestea în concordanță cu adevărul?** (Nu.) **Având în vedere că aceste lucruri nu sunt în concordanță cu adevărul, oare sunt ele în concordanță cu rațiunea și conștiința umanității normale?** (Nu.) **Acum puteți vedea limpede că aceste lucruri nu sunt în concordanță cu adevărul sau cu umanitatea normală. Înainte ați crezut că aceste gânduri și demersuri erau adecvate, demne de prezentat și aveau justificare?** (Da.) **Aceste gânduri și teorii satanice ocupă o poziție dominantă în inimile oamenilor, călăuzindu-le gândurile, punctele de vedere, purtarea și demersurile, precum și diferitele stări; deci pot oamenii să înțeleagă adevărul? Categoric nu. Dimpotrivă – nu practică,**

oare, oamenii lucrurile pe care le consideră corecte și nu le rămân fideli acestora, ca și cum ele ar fi adevărul? Dacă lucrurile acestea sunt adevărul, de ce respectarea lor nu-ți rezolvă problemele practice? De ce respectarea lor nu produce o schimbare adevărată în tine, în ciuda faptului că tu crezi în Dumnezeu de ani de zile? De ce ești incapabil să folosești cuvintele lui Dumnezeu pentru a discerne aceste filosofii care vin de la Satana? Le ești încă fidel acestor filosofii satanice ca și cum ele ar fi adevărul? Dacă realmente ai discernământ, atunci nu ai găsit sursa problemelor? Căci lucrurile cărora le erai fidel nu au fost niciodată adevărul, ci absurdități și filosofii satanice – aici e problema. Toți ar trebui să urmați această cale pentru a vă examina și cerceta amănunțit pe voi înșivă; uitați-vă care lucruri din voi sunt cele despre care credeți că au justificare, că sunt în concordanță cu bunul-simț și cu înțelepciunea lumească, pe care credeți că le puteți oferi – gândurile, punctele de vedere, demersurile și fundamentele incorecte pe care deja le-ați tratat în inima voastră ca fiind adevărul, care voi nu considerați că sunt firi corupte" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai înlăturarea firii corupte poate produce o transformare adevărată"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că dezvăluiam o fire vicioasă și rea. Mă gândeam că Li Xin a depășit măsura cu felul în care mă criticase în fața altora și-mi afectase reputația și statutul. Vorba aceea: „Toți îl pun la treabă pe cel supus." Dacă aș lăsa-o baltă, pur și simplu, ceilalți ar spune cu siguranță că eram lipsită de valoare și o fraieră absolută, ar crede că pot să mă trateze după bunul plac. Pur și simplu nu puteam să las acest lucru fără răspuns și voiam să mă răzbun pe Li Xin și să o ignor. Totodată, m-am gândit: Li Xin a fost prima care m-a tratat prost. Oricum aș răspunde, nu va fi deplasat. Ar trebui măcar să o las să simtă cum e să fii rănit pentru a-mi vărsa parțial frustrarea și depresia. Exact cum se spune: „Ochi pentru ochi,

dinte pentru dinte” și „Dacă ești rău, nu mă învinui că sunt nedrept.” Prin ceea ce dezvăluie cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că gândurile și perspectivele mele derivau toate din încăpățânare, filosofie satanică și firea mea coruptă. Voiam să atac și să mă răzbun pe oricine îmi făcea rău sau mă jignea. Dacă mă simțeam prost, aveam să-l fac și pe cel care mă ataca să se simtă prost. Mi-am dat seama că eram destul de vicioasă și rea. Când mi-am lăsat firea coruptă să-mi dicteze viața, m-am gândit doar cum să fiu fericită și mulțumită și cum să-mi protejez interesele. Nu m-am oprit deloc să mă gândesc dacă acțiunile mele erau în acord cu adevărul sau dacă erau dăunătoare pentru Li Xin. Devenisem foarte egoistă și îngustă la minte. Li Xin era capabilă să reflecteze asupra sa și să se cunoască, avusese curajul să-și expună corupția. Arăta o dorință de a practica adevărul și de a se căi. Ar fi trebuit să o tratez cum se cuvine și să-mi las deoparte prejudecățile. Dar nu numai că nu am încurajat-o, dar am făcut o obsesie pentru corupția ei și am căutat să mă răzbun pe ea pentru asta. Nu eram eu neiertătoare, deși aveam dreptate? Dându-mi seama de acest lucru, am simțit că umanitatea mea era destul de slabă. Eram cuprinsă de sentimente de ură și, în ciuda satisfacerii dorinței mele de răzbunare, nu mă simțeam mai fericită sau împăcată. Într-adevăr, mă simțeam chiar mai rău, vinovată și acuzată. Am experimentat direct felul în care a trăi conform unei firi corupte duce la suferință personală și îi rănește pe cei din jurul tău. N-ar fi trebuit să acționez așa. De asemenea, mi-am dat seama că perspectivele mele erau la fel ca ale non-credincioșilor. Credeam că mă pot proteja doar răspunzând la rău cu rău. În lumea laică, oamenii cinstiți pot fi deseori hărțuiți și tot ceea ce pot să facă este să-și lase deoparte mândria și să facă compromisuri. În orice caz, în casa lui Dumnezeu, nu există hărțuire sau a fi hărțuit. Indiferent ce ni se întâmplă sau cum ne tratează ceilalți, toate sunt cu permisiunea lui Dumnezeu și trebuie să găsim metode pentru a învăța din

aceste lucruri și să practicăm adevărul. Ar trebui să accept acest lucru de la Dumnezeu și s-o tratez corect pe Li Xin, conform cuvintelor Lui.

A doua zi, tot mă simțeam prost când mă gândeam la această problemă și nu eram sigură cum să interacționez cu Li Xin, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, știu că nu ar trebui să o tratez pe Li Xin pe baza filosofiilor satanice, dar cunoștințele mele despre această problemă sunt prea superficiale și-mi lipsește acel sentiment de eliberare. Nu știu cum ar trebui să o tratez pe Li Xin. O, Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi!” După aceea, am dat peste încă un fragment: „**Dumnezeu este mânie și nu îngăduie să fie ofensat – asta nu înseamnă că furia Lui nu face diferența între cauze sau că nu are principii; omenirea coruptă este cea care are drept exclusiv asupra izbucnirilor de furie aleatorie, fără principii, genul de furie care nu face diferența între cauze. Odată ce un om are statut, îi va fi deseori dificil să-și controleze dispoziția și, astfel, se va bucura să găsească ocazii pentru a-și exprima lipsa de satisfacție și a-și descărca emoțiile; el își va pierde firea deseori, aparent fără niciun motiv, pentru a-și dezvălui abilitatea și pentru a le arăta celorlalți că statutul și identitatea sa sunt diferite de cele ale oamenilor obișnuiți. Desigur, oamenii corupți fără niciun statut își pierd, de asemenea, controlul. Furia lor este frecvent cauzată de daune aduse intereselor lor private. Pentru a-și proteja propriul statut și propria demnitate, ei își vor descărca frecvent emoțiile și își vor dezvălui natura arogantă. Omul se va pierde cu firea și își va descărca emoțiile pentru a apăra și sprijini existența păcatului, iar aceste acțiuni sunt modurile prin care omul își exprimă lipsa de satisfacție; sunt pline de impurități, de uneltiri și intrigi, de corupția și ticăloșia omului și, mai mult decât atât, sunt pline de ambițiile și dorințele sălbatice ale omului**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”). După ce am

cugetat la cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit destul de rușinată. Am văzut că esența lui Dumnezeu este dreaptă și sfântă, iar El Își îndeplinește lucrarea într-o manieră foarte principială. Mânia și mila lui Dumnezeu sunt deosebit de pure și lipsite de pată. Să luăm, de exemplu, modul în care Dumnezeu a tratat cetățile Sodoma și Ninive. Ambele cetăți L-au renegat pe Dumnezeu și au căzut în răutate și desfrânare. Faptele lor ticăloase fuseseră de mult știute de Dumnezeu și ar fi trebuit decimate pentru răul pe care l-au comis. Cele două cetăți au avut reacții extrem de diferite la mesagerii lui Dumnezeu care le-au vizitat. Sodomiții i-au persecutat cu cruzime pe mesageri și urau toate lucrurile pozitive. În cele din urmă, au înfuriat firea lui Dumnezeu și au fost distruși de foc de sulf. În schimb, ninivitenii au crezut și au respectat proclamația lui Iona și întreaga cetate a venit înaintea lui Dumnezeu pentru a se căi și a mărturisi, ceea ce L-a făcut pe Dumnezeu să Se răzgândească, în cele din urmă, și să aibă milă de ei. Dumnezeu este foarte principial în felul în care îi tratează pe oameni. Dacă oamenii refuză cu încăpățânare să se căiască, atunci El îi va condamna și îi va distruge. Însă când se căiesc cu adevărat și își mărturisesc păcatele, Dumnezeu Își retrage imediat mânia și arată milă față de ei. Din atitudinea lui Dumnezeu față de omenire, mi-am dat seama că nu eram deloc principială în felul în care acționam și îi tratam pe oameni, că acționam întru totul pe baza firii mele corupte. Atunci când Li Xin a dezvăluit corupție, dar nu mi-a afectat grav interesele, nu am corectat-o și nu am ajutat-o și am lăsat-o baltă, pur și simplu. Atunci când interesele mele au fost grav afectate și nu am mai putut suporta, am fost impulsivă și am vrut să mă răzbun pe ea și chiar și când a vrut să se căiască, eu n-am putut s-o iert. Eram cufundată în sentimente de ură și purtam o ranchiună profundă. Mi-am dat seama că, în ambele cazuri, am tratat-o pe Li Xin pe baza firii mele corupte și am acționat în numele propriilor interese. Am fost impulsivă și am căutat să mă răzbun pentru a-

mi menține reputația, statutul și demnitatea, descărcându-mi frustrarea față de Li Xin, în acest proces. Furia și ura mea erau egoiste și înguste la minte, erau satanice. Aceasta era o dezvăluire a firii mele corupte!

Ulterior, am dat și peste un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă s-ar întâmpla ceva care ți-ar stârni ura, cum ai vedea asta? Pe ce bază ai privi acest lucru?** (Pe baza cuvintelor lui Dumnezeu.) **Așa este. Dacă nu știi cum să privești aceste lucruri conform cuvintelor lui Dumnezeu, atunci poți doar să fii indulgent oriunde este posibil, să-ți înăbuși indignarea, să faci concesii și să aștepți în timp ce cauți oportunități de a riposta – aceasta este calea pe care ai lua-o. Dacă vrei să urmărești adevărul, trebuie să privești oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu, întrebându-te: «De ce mă tratează așa această persoană? Cum de mi se poate întâmpla asta? De ce poate exista un astfel de rezultat?» Astfel de lucruri ar trebui privite conform cuvintelor lui Dumnezeu. Primul lucru pe care să-l faci este să poți accepta această chestiune de la Dumnezeu și să accepți în mod activ că vine de la Dumnezeu și că este ceva util și benefic pentru tine. Pentru a accepta această chestiune de la El, trebuie mai întâi să o consideri ca fiind orchestrată și guvernată de Dumnezeu. Tot ce se întâmplă sub soare, tot ceea ce poți să simți, să vezi, să auzi, totul se întâmplă cu permisiunea lui Dumnezeu. După ce accepți această chestiune de la Dumnezeu, evalueaz-o după cuvintele Sale și află ce fel de persoană este cea care a făcut acest lucru și care este esența acestei probleme, indiferent dacă ceea ce a spus sau a făcut te-a rănit, dacă sentimentele tale au primit o lovitură sau dacă ți-a fost călcat în picioare caracterul. Cercetează mai întâi dacă persoana respectivă este una rea sau una coruptă obișnuită, deslușind-o mai întâi conform cuvintelor lui Dumnezeu și apoi discernând și tratând această chestiune conform**

cuvintelor Sale. Nu sunt aceștia pașii potriviți de urmat? (Ba da.) **Mai întâi, acceptă această chestiune de la Dumnezeu și privește oamenii implicați în ea conform cuvintelor Sale, pentru a stabili dacă sunt frați și surori de rând, oameni răi, antihriști, neîncrezători, duhuri rele, demoni spurcați sau spioni de-ai marelui balaur roșu și dacă ceea ce au făcut a reprezentat o manifestare generală a corupției sau o faptă rea intenționat menită să tulbure și să perturbe. Toate acestea ar trebui stabilite prin comparația cu ale lui Dumnezeu cuvinte. A compara lucrurile după cuvintele lui Dumnezeu este cea mai exactă și obiectivă modalitate. Oamenii ar trebui să fie diferențiați și chestiunile tratate conform cuvintelor lui Dumnezeu. Ar trebui să meditezi: «Acest incident mi-a rănit foarte mult sentimentele și a lăsat o umbră asupra mea. Dar ce a făcut întâmplarea acestui incident pentru a mă edifica pentru intrarea mea în viață? Care este intenția lui Dumnezeu?» Acest lucru te conduce la esențialul problemei, de care ar trebui să-ți dai seama și pe care ar trebui să-l înțelegi – asta înseamnă să urmezi calea cea dreaptă. Trebuie să cauți intenția lui Dumnezeu, gândindu-te: «Acest incident mi-a traumatizat inima și sufletul. Simt suferință și durere, dar nu pot fi negativ și plin de reproșuri. Cel mai important lucru este să discern, să diferențiez și să decid dacă acest incident este, de fapt, benefic sau nu pentru mine, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă vine din disciplinarea lui Dumnezeu și este benefic pentru pătrunderea mea în viață și înțelegerea mea de sine, atunci ar trebui să-l accept și să mă supun acestui lucru; dacă este o ispită de la Satana, atunci ar trebui să mă rog lui Dumnezeu și să îl tratez cu înțelepciune.» Este o pătrundere pozitivă să cauți și să gândești astfel? Înseamnă asta să privești oamenii și lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu?** (Da.) **În continuare, indiferent de chestiunea cu care ai de-a face sau ce**

probleme apar în relațiile tale cu oamenii, ar trebui să cauți cuvintele relevante ale lui Dumnezeu pentru a le rezolva" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (9)"]. **„Dacă alegi calea cea dreaptă, când cineva vorbește într-un mod care îți afectează imaginea sau mândria sau îți insultă caracterul și demnitatea, atunci poți alege să fii tolerant. Nu te vei certa cu el și nu vei folosi niciun fel de limbaj, nu te vei justifica intenționat și nu vei contrazice și ataca cealaltă parte, provocând ură. Care este esența și semnificația toleranței? Spui: «Unele dintre lucrurile pe care le-a spus nu sunt conform faptelor, dar toți oamenii care nu înțeleg adevărul sunt așa înainte să obțină mântuirea. Și eu am fost la fel. Acum că înțeleg adevărul, nu aleg calea non-credincioșilor, aceea de a mă certa în legătură cu ce este corect și ce este greșit, sau implicându-mă în filosofia certurilor – aleg toleranța și tratarea celorlalți cu iubire. Unele dintre lucrurile pe care le spune nu sunt conform faptelor; nu dau atenție acestui lucru. Accept lucrurile de care pot fi conștient și pe care le pot pricepe. Accept asta de la Dumnezeu și o aduc înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-I să creeze circumstanțe care să îmi dezvăluie firile corupte, permițându-mi să cunosc esența acestor firi corupte, să am ocazia să abordez aceste probleme, depășindu-le treptat, și să pătrund în adevărul-realitate. Cât despre cel care vorbește ca să mă rănească și indiferent dacă are sau nu dreptate sau indiferent de motivațiile lui, pe de o parte, practic discernământul în această privință și, pe de altă parte, îl tolerez.» Dacă această persoană este cineva care acceptă adevărul, poți să stai jos cu ea și să aveți părtășie liniștiți. Dacă nu este, dacă este o persoană rea, atunci nu-i da atenție. Așteaptă până când își termină activitatea într-o măsură suficientă; când toți frații și surorile discern și văd această persoană așa cum este și tu faci la fel, iar conducătorii și lucrătorii sunt**

pe cale să o îndepărteze și să se ocupe de ea, atunci vine timpul ca Dumnezeu să o abordeze și, desigur, vei fi încântat. Cu toate acestea, calea pe care ar trebui să o alegi nu este deloc aceea de a te implica în dispute verbale cu oameni răi sau să te cerți și să devii defensiv cu ei. În schimb, este de a practica potrivit adevărurilor-principii, oricând se întâmplă ceva. Indiferent dacă este vorba de a interacționa cu oameni care te-au rănit sau cu aceia care nu au făcut-o și care îți sunt de folos, principiile pe care le practici ar trebui să fie aceleași" [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (15)"]. Citind cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit și mai lămurită și am dobândit câteva căi de practică. Am văzut că, indiferent ce ni se întâmplă, toate sunt cu permisiunea lui Dumnezeu și trebuie să învățăm din aceste lucruri. Dumnezeu ne îndeamnă să îi tratăm pe oameni într-o manieră principială. Atunci când interacționăm cu cei care ne-au făcut rău, nu ar trebui să ne supunem mereu umilinței și să facem compromisuri și nici nu ar trebui să ne cufundăm în ură și să căutăm răzbunare. Mai degrabă, ar trebui să acceptăm situația de la Dumnezeu, să căutăm intenția Sa și să gestionăm chestiunea conform adevărurilor-principii. Dacă cineva dezvăluie corupție și ne face rău involuntar prin cuvintele sau acțiunile sale, trebuie să dăm dovadă de toleranță și îngăduință iubitoare, să folosim criticile sale pentru a reflecta asupra propriilor probleme și să ne concentrăm pe propria intrare în viață. Dacă are intențiile greșite în felul în care vorbește și acționează și ne critică și ne atacă pe la spate, nu putem doar să reflectăm asupra noastră, ci trebuie și să discernem ce fel de persoană este, care sunt intențiile sale și să semnalăm problemele pe care le are. Dacă este dispusă să accepte adevărul, să se căiască și să se schimbe, atunci ar trebui tratată asemenea fraților și surorilor și să i se ofere părtășie și sprijin. Dacă astfel de persoane nu acceptă câtuși de puțin adevărul și

sunt răufăcători și antihriști, atunci ar trebui expuși, discernuți, demascați și raportați conform adevărului și, totodată, ar trebui să fie disprețuiți și respinși. Acesta este modul real de a-i trata pe oameni în conformitate cu adevărurile-principii. Firea coruptă a lui Li Xin era relativ severă, dar ea accepta adevărul și era dispusă să se căiască și să se schimbe, așa că ar trebui să o tratez cum se cuvine. Trebuia să fiu tolerantă și răbdătoare cu ea și să o iert pentru că mi-a făcut rău. În ceea ce privește problemele pe care le avea și pe care nu le recunoscuse, ar trebui să le semnalez și să o ajut, să o îndrum să se cunoască și să-și înlăture firea coruptă. De asemenea, prin această experiență, am reflectat asupra mea și am ajuns să mă cunosc. Am văzut că statura mea era prea mică și că dorința mea de reputație și statut era prea puternică. Când cuvintele și acțiunile lui Li Xin mi-au amenințat statutul și reputația, mi-am dorit în mod impulsiv să caut răzbunare și am pierdut raționalitatea pe care se cuvine să o aibă o persoană normală. Unele dintre criticile lui Li Xin la adresa mea au fost lipsite de obiectivitate, dar unele au identificat probleme reale pe care eu le am. De exemplu, în datoria mea, mă concentram mai mult la lucrarea mea decât la experimentarea cuvintelor lui Dumnezeu, prioritățile din datoria mea erau uneori greșite și tot așa. Toate acestea erau deficiențele mele. S-ar putea ca imaginea să-mi fi fost puțin afectată din cauza criticilor, dar acestea m-au ajutat să identific mai clar problemele. A fost folositor și pentru intrarea mea în viață. Așadar, de ce i-aș aduce reproșuri sau aș disprețui-o? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai mișcată, iar prejudecata mea față de Li Xin a dispărut, în cele din urmă, cu totul.

Ulterior, în timpul unei adunări, m-am destăinuit lui Li Xin cu privire la corupția pe care o dezvăluisem și la propria intrare în viață. Odată ce am practicat astfel, tensiunea dintre noi a dispărut și am putut, în sfârșit, să o tratez cum se cuvine. Ulterior, în timp ce eram parteneră cu Li Xin, mi-am

dat seama că lupta ei pentru statut devenise problematică și ea nu-și dăduse seama de asta. Uneori, criticile ei la adresa mea erau lipsite de obiectivitate. Am încercat să accept criticile ei de la Dumnezeu, să reflectez asupra problemelor mele și să mă înfrânez de la căutarea unei răzbunări impulsive, concentrându-mă în același timp pe discernământ și observare. Când am văzut că firea coruptă a lui Li Xin devenise destul de gravă, umanitatea ei era rea, eșua încontinuu în a se căi cu adevărat și provoca tulburări și perturbări, i-am raportat conducătoarei situația ei. În cele din urmă, Li Xin a fost repartizată altundeva. M-am simțit mult mai calmă și eliberată practicând în acest fel. Slavă lui Dumnezeu! Prin această experiență, am descoperit că doar practicând adevărul și trăind după cuvintele lui Dumnezeu putem trăi realmente o asemănare umană.

78. Când îndeplinirea îndatoririlor intră în conflict cu pietatea filială

de Mu Cheng, China

În ultimii ani, mi-am îndeplinit îndatoririle departe de casă. Uneori, îmi era dor de mama, dar datoria mea m-a ținut ocupat, iar ea era încă tânără și într-o stare de sănătate destul de bună, așa că nu m-am simțit prea constrâns sau îngrijorat în timp ce-mi făceam datoria. Apoi, în septembrie 2020, Partidul Comunist a folosit recensământul drept scuză pentru a merge din casă în casă, în căutarea credincioșilor. În timpul acelui recensământ, am fost arestat și reținut de poliție. Când am fost eliberat pe cauțiune și m-am dus acasă, am observat că mamei îi apăruseră mult mai multe fire albe după atâția ani de despărțire, își pierduse mult din mobilitate, iar boala ei de stomac se agravase. Dacă mânca ce nu trebuia, avea dureri zile în șir. Din motive de siguranță, nu putuse participa la adunări și era într-o stare proastă. Iar din cauza faptului că am fost arestat de două ori de poliție, devenise atât de îngrijorată încât a intrat în depresie și nu mai ieșea din casă. Mă simțeam, pur și simplu, îngrozitor. Tatăl meu decedase destul de timpuriu, iar mama suferise mult ca să ne poată trimite pe mine și pe sora mea la școală. Îmi dorisem dintotdeauna să fiu devotat față de mama, dar nu avusesem niciodată ocazia să o fac. Acum că eram acasă, puteam în sfârșit să am grijă de mama.

Imediat ce am ajuns acasă, a venit Brigada Națională de Securitate și mi-au spus că trebuie să mă prezint la ei în fiecare lună și să le raportez statutul meu profesional și unde mă aflu. Din această cauză, nu am putut să contactez biserica și să îmi fac datoria, așa că am acceptat o slujbă de fotograf și mi-am petrecut restul timpului având grijă de mama. Când aveam timp, vorbeam cu mama despre experiențele mele din ultimii ani, iar

eu și sora mea o scoteam și la restaurant să mănânce. Uneori, o duceam la spital pentru controale și îi cumpăram suplimente pentru problemele ei cu stomacul. Polițiștii veneau mereu la noi acasă și ne deranjau, punându-mă să le dau raportul și să semnez „Cele trei declarații”. Văzând modul în care mă controlau și îngrijorându-mă că mi se va întâmpla ceva, mama mea a devenit și mai deprimată și a încetat să mai interacționeze cu persoane din afara familiei. Nu ieșea nici măcar să cumpere alimente. Eram destul de îngrijorat să o văd pe mama comportându-se astfel și mă temeam că ar putea căpăta o boală mintală. Am făcut tot ce am putut ca s-o îndrum; am avut părtășie cu ea, am scos-o în oraș pentru a o ajuta să se relaxeze, dar nimic nu a funcționat. Eram îngrijorat și neliniștit. Tot ce puteam face era să lucrez puțin mai mult pentru a-mi oferi o viață mai bună, ca să nu-și facă atâtea griji pentru mine. Și uite așa, a trecut un an, iar polițiștii tot nu renunțaseră să mă controleze îndeaproape. Tot nu-mi puteam face datoria aproape de casă. Ulterior, frații și surorile mele m-au întrebat dacă aș putea pleca de acasă pentru a îndeplini o datorie. Întrucât mama nu se simțea bine și voiam să am grijă de ea, am refuzat însărcinarea. După aceea, au avut părtășie cu mine de mai multe ori, m-au sprijinit și m-au ajutat, au avut părtășie despre intenția lui Dumnezeu și au sperat că voi continua să-mi fac datoria. Puteam simți că erau iubirea și mântuirea lui Dumnezeu coborând asupra mea, dar tot eram nehotărât. Mă gândeam că, dacă aș pleca din nou să-mi fac datoria, polițiștii sigur ar observa că nu le mai raportasem nimic, și cine știe când mă voi putea întoarce acasă. Mama mea avea o sănătate precară și era într-o stare groaznică. Dacă rămâneam alături de ea, puteam măcar să o îngrijesc și să practic puțină pietate filială. Oare avea să devină și mai deprimată dacă plecam? Dacă situația ei se agrava și făcea o boală mintală? Ce aveau să creadă atunci prietenii și rudele mele despre mine? N-

aveau să creadă că n-am pietate filială? Din cauza acestor preocupări, mă simțeam foarte confuz și nu știam ce să fac.

În acea perioadă, am dat peste un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu cu privire la pietatea filială. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dumnezeu le-a spus oamenilor să-și onoreze părinții mai întâi, iar după aceea, Dumnezeu a propus cerințe mai înalte pentru oameni cu privire la faptul că trebuie să practice adevărul, să-și îndeplinească îndatoririle și să urmeze calea lui Dumnezeu – pe care dintre acestea ar trebui să le respecți?** (Pe cele mai înalte.) **Este corect să practici în conformitate cu cerințele mai înalte? Poate adevărul să fie împărțit în adevăruri superioare și inferioare, sau în adevăruri mai vechi și mai noi?** (Nu.) **Așadar, atunci când practicați adevărul, conform căror lucruri ar trebui să practicați? Ce înseamnă să practici adevărul?** (Înseamnă să gestionezi problemele conform principiilor.) **Gestionarea problemelor conform principiilor este cel mai important lucru. Practicarea adevărului înseamnă practicarea cuvintelor lui Dumnezeu în diferite momente, locuri, medii și contexte; nu este vorba despre aplicarea cu încăpățânare a regulilor, ci despre susținerea adevărurilor-principii. Asta înseamnă să practici adevărul. Așadar, pur și simplu nu există niciun conflict între practicarea cuvintelor lui Dumnezeu și respectarea cerințelor propuse de El. Pentru a fi mai concret, nu există absolut niciun conflict între a-ți onora părinții și a duce la îndeplinire însărcinarea și datoria pe care ți le-a dat Dumnezeu. Care dintre acestea sunt cuvintele și cerințele actuale ale lui Dumnezeu? Ar trebui să vă gândiți mai întâi la această întrebare. Dumnezeu cere lucruri diferite de la diferiți oameni; El are cerințe distincte pentru ei. Aceia care slujesc drept conducători și lucrători au fost chemați de Dumnezeu, așa că trebuie să renunțe și nu pot să rămână cu părinții**

lor, onorându-i. Ar trebui să accepte însărcinarea dată de Dumnezeu și să renunțe la tot pentru a-L urma. Acesta este un tip de situație. Adepții de rând nu au fost chemați de Dumnezeu, așa că pot să rămână cu părinții lor și să-i onoreze. Nu există recompense pentru asta, iar ei nu vor obține nicio binecuvântare pentru că fac acest lucru, dar dacă nu dau dovadă de evlavie filială, atunci le lipsește umanitatea. De fapt, să-și onoreze părinții este doar un fel de responsabilitate și nu corespunde cu practicarea adevărului. Să te supui lui Dumnezeu, să accepți însărcinarea dată de El, care este o manifestare a supunerii față de Dumnezeu, înseamnă să practici adevărul, iar cei care renunță la orice pentru a-și îndeplini îndatoririle sunt adepții Lui. În concluzie, cea mai importantă sarcină care se află în fața voastră este să vă îndepliniți bine datoria. Aceasta este practicarea adevărului și este o manifestare a supunerii față de Dumnezeu. Așadar, care este adevărul pe care oamenii ar trebui să-l practice în primul rând acum? (Să-și îndeplinească datoria.) **Așa este, a-ți îndeplini datoria cu loialitate înseamnă a practica adevărul. Dacă o persoană nu își îndeplinește sincer datoria, atunci doar muncesc**" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (4)"]. Prin cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns să-I cunosc intenția și cerințele. A-ți onora mama și tatăl e o cerință înaintată de Dumnezeu și ar trebui practicată. Atât timp cât nu influențează datoria cuiva, a-i îngriji pe părinți și a petrece timp cu ei și a-i feri de griji și neliniște reprezintă responsabilitatea de fiu sau fiică a fiecăruia. Totuși, acest lucru nu are nimic de-a face cu practicarea adevărului și supunerea față de Dumnezeu. Când mama mea s-a îmbolnăvit, era responsabilitatea mea să o duc la spital și să-i cumpăr suplimente, dar îmi făceam doar datoria filială, nu practicam adevărul. Când Dumnezeu apelează la oameni și le cere să își îndeplinească datoria, chiar dacă această datorie intră în

conflict cu abilitatea cuiva de a fi devotat părinților săi, ca ființe create, trebuie să ne supunem lui Dumnezeu și să urmăm calea Sa pentru a ne îndeplini îndatoririle de ființe create. Aceasta este chemarea noastră cerească, intenția lui Dumnezeu și cerința Lui actuală. Dându-mi seama de acest lucru, am știut cum ar trebui să decid în continuare. Acesta e un moment crucial pentru marea expansiune a Evangheliei Împărăției și există multă lucrare urgentă de făcut. Mă bucurasem atât de mult de adevărul oferit de Dumnezeu, iar casa lui Dumnezeu mă cultivase ani de zile, așa că, desigur, trebuia să aleg să-mi fac datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Până la urmă, mama mea nu era foarte sănătoasă, dar putea să-și poarte singură de grijă, iar unchiul și sora mea puteau, și ei, să ajute cu îngrijirea ei. Trebuia să-mi îndeplinesc datoria; acestea erau speranța și cerința lui Dumnezeu față de mine și o necesitate pentru urmărirea adevărului și dobândirea mântuirii mele. Dacă aș fi rămas acasă, aș fi continuat să fiu monitorizat și controlat de poliție și aș fi fost complet incapabil să-mi îndeplinesc datoria și să merg pe calea credinței. Dacă aș fi rămas alături de mama mea din pietate filială, în cele din urmă, aș fi fost copleșit de griji legate de familie și de trup și aș fi fost incapabil să-mi fac datoria. Mi-aș fi pierdut funcția de ființă creată și șansa de a fi mântuit. M-am gândit la hotărârea pe care am luat-o cândva înaintea lui Dumnezeu că Îi voi da întreaga mea viață Lui și mă voi consuma pentru El. M-am gândit și la tot ce învățasem în timp ce-mi făceam datoria departe de casă și cât de mult îmi crescuse viața. Acest lucru era mult mai semnificativ și mai valoros decât să trăiesc acasă, în trupul și familia mea. Dumnezeu mă îndruma pe acea cale, o cale pe care El o stabilise pentru mine. Eram dispus să continui să merg pe ea.

Apoi, i-am spus mamei despre planul meu de a pleca de acasă pentru a-mi îndeplini datoria. Mama a fost puțin reticentă că plec, dar mi-a

respectat decizia. În zilele următoare, când nu lucram, îmi conduceam mama în a mânca și a bea cuvintele lui Dumnezeu și a avea părtășie. Speram ca ea să poată ieși din depresie cât mai curând posibil. Câteva zile mai târziu, am pus totul la punct acasă și am pornit la drum. Curând după aceea, m-am apucat de datoria mea. În ciuda faptului că eram destul de ocupat, tot nu mă puteam abține să nu-mi fie dor de mama. Când mă gândeam la cât de tristă și reticentă era când m-a văzut ieșind din casă, simțeam un fior de tristețe. Acasă, puteam să petrec timp și să stau de vorbă cu ea, ca să nu se simtă atât de singură. Acum că am plecat, cum se va descurca singură? Starea de sănătate a mamei mele era precară și mă îngrijoram că înrăutățirea stării ei îi va adânci depresia. Dacă timpul trecea și ea nu putea scăpa de depresie, oare avea să facă ceva nesăbuit? Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât deveneam mai îngrijorat. Dacă i s-ar întâmpla ceva mamei mele, cu siguranță rudele mele m-ar vorbi de rău. Realizând asta, am devenit un pic distras și nu m-am putut concentra asupra datoriei mele. Știam că trebuia să mă dedic întru totul datoriei mele cât timp eram acolo, că îndeplinirea ei pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu era esențială, dar nu puteam scăpa de sentimentul de vinovăție și de remușcare față de mama mea.

Ulterior, m-am gândit la ce spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Cine poate să se sacrifice cu adevărat și complet pentru Mine și să-și ofere totul de dragul Meu? Sunteți cu toții fără tragere de inimă, gândurile vă umblă de colo colo, vă gândiți la casă, la lumea de afară, la mâncare și îmbrăcăminte. În ciuda faptului că te afli aici, înaintea Mea, făcând lucruri pentru Mine, adânc în sinea ta încă te mai gândești la soția ta, la copiii tăi și la părinții tăi de acasă. Sunt toate aceste lucruri proprietatea ta? De ce nu îi încredințezi mâinilor Mele? Nu ai suficientă credință în Mine? Sau te temi cumva că voi face aranjamente**

nepotrivite pentru tine? De ce te-ngrijorezi mereu de familia trupului tău? Mereu tânjești după cei dragi ție!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 59). Într-adevăr, nu erau sănătatea mamei mele și gravitatea depresiei sale, cu totul în mâinile lui Dumnezeu? Oricât m-aș îngrijora pentru ea, asta nu i-ar rezolva problemele; trebuia să pun totul în mâinile lui Dumnezeu. Mai târziu, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, știu că dacă starea mamei mele se va îmbunătăți sau nu și dacă sănătatea ei se va deteriora, totul este în mâinile Tale. Te rog să o îndrumi să iasă din depresie și suferință. Dacă există ceva ce ar trebui să învețe din asta, Te rog s-o îndrumi să reflecteze asupra ei și să învețe să experimenteze lucrarea Ta. Sunt dispus să pun totul în mâinile Tale și să mă supun suveranității și rânduielilor Tale." După rugăciune, m-am simțit puțin mai liniștit. Ulterior, i-am scris mamei mele o scrisoare împărtășindu-i tot ce învățasem și am semnalat câteva probleme în experiența ei, cu speranța că va reflecta asupra ei și se va cunoaște.

Curând după aceea, am primit o scrisoare de la mama. A spus că, la scurt timp după ce am plecat, frații și surorile i-au rânduit viața bisericească. Mai mult, prin cuvintele lui Dumnezeu a ajuns să înțeleagă emoțiile negative asociate cu faptul că trăia într-o stare de depresie. Și starea ei s-a îmbunătățit mult. Am fost atât de fericit când am auzit această veste și I-am mulțumit lui Dumnezeu. Mai târziu, când am citit părtășia lui Dumnezeu despre adevărul referitor la modul corect de a privi responsabilitățile față de părinții noștri, m-am simțit imediat ușurat și am dobândit o perspectivă adecvată și un principiu de practică. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Relația cu părinții este cel mai dificil de gestionat emoțional, dar, de fapt, nu este în totalitate imposibil de gestionat. Oamenii pot trata corect și rațional această chestiune doar pe baza înțelegerii adevărului. Nu începe din perspectiva sentimentelor și nu**

începe de la percepțiile și perspectivele oamenilor din lume. În schimb, tratează-ți părinții cum se cuvine, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Ce rol joacă de fapt părinții, ce înseamnă de fapt copiii pentru părinții lor, ce atitudine ar trebui să aibă copiii față de părinții lor și cum ar trebui să gestioneze și să rezolve oamenii relația dintre părinți și copii? Oamenii nu ar trebui să privească aceste lucruri pe baza sentimentelor și nici nu ar trebui să fie influențați de idei greșite sau de sentimente dominante; ar trebui să fie abordate corect, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă nu reușești să-ți îndeplinești nicio responsabilitate față de părinții tăi în mediul predestinat de Dumnezeu sau dacă nu joci absolut niciun rol în viețile lor, înseamnă asta că nu le ești devotat? Te va acuza conștiința ta? Vecinii, colegii tăi de clasă și rudele te vor mustra cu toții și te vor critica pe la spate. Te vor numi un copil lipsit de devotament, spunând: «Pentru tine, părinții tăi au sacrificat atât de multe, au depus atât de multe eforturi și au făcut atât de multe lucruri încă de când erai mic, iar tu, fiind un copil nerecunoscător, pur și simplu dispari fără urmă, fără ca măcar să trimiți vorbă că ești în siguranță. Nu numai că nu te întorci de Anul Nou, dar nici măcar nu suni sau nu le trimiți nicio felicitare părinților tăi.» De fiecare dată când auzi astfel de cuvinte, conștiința ta sângerează și plânge, iar tu te simți condamnat. «O, au dreptate.» Te înroșești la față de căldură, iar inima îți tremură ca și cum ar fi străpunsă de ace. Ai avut aceste tipuri de sentimente? (Da, înainte.) **Au dreptate vecinii și rudele tale când spun că nu ești devotat părinților? […] În primul rând, cei mai mulți oameni aleg să plece de acasă pentru a-și îndeplini îndatoririle parțial din cauza circumstanțelor obiective cuprinzătoare, care îi obligă să-și părăsească părinții; nu le pot fi alături părinților lor, ca să aibă grijă de ei și să le țină de urât. Nu este vorba că au ales de bunăvoie să-și**

părăsească părinții; acesta este motivul obiectiv. În al doilea rând, subiectiv vorbind, pleci să-ți îndeplinești îndatoririle nu pentru că ai vrut să-ți părăsești părinții și să scapi de responsabilitățile tale, ci datorită chemării lui Dumnezeu. Pentru a coopera cu lucrarea lui Dumnezeu, a-I accepta chemarea și a îndeplini îndatoririle unei ființe create, nu ai avut încotro și ți-ai părăsit părinții; nu le-ai putut rămâne alături pentru a le ține de urât și a avea grijă de ei. Nu i-ai părăsit ca să eviți responsabilitățile, nu-i așa? Să-i părăsești ca să-ți eviți responsabilitățile și să fii nevoit să-i părăsești pentru a răspunde chemării lui Dumnezeu și a-ți îndeplini îndatoririle – aceste lucruri nu au două naturi diferite? (Ba da.) **În inima ta, ai atașamente și gânduri emoționale față de părinții tăi; sentimentele tale nu sunt lipsite de conținut. Dacă circumstanțele obiective o permit și ești capabil să le fii alături îndeplinindu-ți, în același timp, îndatoririle, atunci ai fi dispus să le fii alături, având grijă de ei în mod regulat și îndeplinindu-ți responsabilitățile. Dar din cauza circumstanțelor obiective, trebuie să-i părăsești; nu le poți rămâne alături. Nu este vorba că nu vrei să-ți îndeplinești responsabilitățile de copil al lor, ci că nu poți. Nu este acest lucru diferit în natură?** (Ba da.) **Dacă ai fi plecat de acasă pentru a evita să fii devotat părinților și să-ți îndeplinești responsabilitățile, ar reprezenta o lipsă de devotament și de umanitate. Părinții tăi te-au crescut, dar abia aștepți să-ți întinzi aripile și să pleci repede pe cont propriu. Nu vrei să-ți vezi părinții și nu dai atenție când auzi că au întâmpinat vreo dificultate. Chiar dacă ai mijloacele să ajuți, n-o faci; pur și simplu te prefaci că nu auzi și îi lași pe ceilalți să spună orice doresc despre tine – pur și simplu nu vrei să-ți îndeplinești responsabilitățile. Asta înseamnă să nu fii devotat părinților. Însă așa stau lucrurile acum?** (Nu.) **Mulți oameni și-au părăsit județele, orașele,**

provinciile sau chiar țările pentru a-și îndeplini îndatoririle; deja sunt departe de orașele lor natale. În plus, nu le convine să păstreze legătura cu familiile lor, din diverse motive. Ocazional, se interesează de situația actuală a părinților lor, de la oamenii care au venit din același oraș natal și se simt ușurați când aud că părinții lor sunt încă sănătoși și se descurcă bine. De fapt, nu ești lipsit de devotament; nu ai ajuns în punctul în care îți lipsește umanitatea, în care nici măcar nu vrei să ai grijă de părinții tăi sau să-ți îndeplinești responsabilitățile față de ei. Din diverse motive obiective, trebuie să faci această alegere, așadar nu ești lipsit de devotament. Acestea sunt cele două motive. Și mai există unul: dacă părinții tăi nu sunt tipul de oameni care te persecută în mod deosebit sau care te împiedică să crezi în Dumnezeu, dacă te sprijină în credința ta sau dacă sunt frați și surori care cred în El, ca tine, ei înșiși membri ai casei lui Dumnezeu, atunci care dintre voi nu se roagă în tăcere lui Dumnezeu când se gândește la părinții săi, în sinea lui? Care dintre voi nu-și încredințează părinții – împreună cu sănătatea, siguranța și toate necesitățile lor în viață – în mâinile lui Dumnezeu? Să-ți lași părinții în mâinile lui Dumnezeu este cea mai bună cale de a le arăta respect filial. Nu speri ca ei să înfrunte tot felul de dificultăți în viețile lor și nu speri să ducă o viață rea, să mănânce prost sau să aibă o sănătate precară. În adâncul inimii, cu siguranță speri că Dumnezeu îi va proteja și îi va ține în siguranță. Dacă au credință în Dumnezeu, speri să-și poată îndeplini propriile îndatoriri și, de asemenea, speri că pot rămâne fermi în mărturia lor. Asta înseamnă îndeplinirea responsabilităților umane; atât pot realiza oamenii cu propria umanitate. În plus, cel mai important este că, după ani de credință în Dumnezeu și după ascultarea atâtor adevăruri, cel puțin oamenii au această mică înțelegere și pătrundere: soarta omului este determinată

de Ceruri, omul trăiește în mâinile lui Dumnezeu, iar a avea grija și protecția lui Dumnezeu este mult mai important decât preocupările, pietatea filială sau compania propriilor copii. Nu te simți ușurat că părinții tăi sunt în grija și sub protecția lui Dumnezeu? Nu trebuie să te îngrijorezi în privința lor. Dacă îți faci griji, asta înseamnă că nu ai încredere în Dumnezeu; credința ta în El este prea mică. Dacă ești cu adevărat îngrijorat și preocupat în legătură cu părinții tăi, atunci ar trebui să te rogi des lui Dumnezeu, să-i încredințezi în mâinile Sale și să-L lași să orchestreze și să rânduiască totul. Dumnezeu stăpânește peste soarta omenirii și stăpânește fiecare zi a ei și tot ce i se întâmplă, așadar de ce îți mai faci griji? Nu-ți poți controla nici propria viață, tu însuți ai o mulțime de dificultăți, ce ai putea face pentru ca părinții tăi să trăiască fericiți în fiecare zi? Nu poți decât să lași totul în mâinile lui Dumnezeu. Dacă sunt credincioși, cere-I lui Dumnezeu să-i conducă pe calea cea dreaptă, ca, în cele din urmă, să poată fi mântuiți. Dacă nu sunt credincioși, lasă-i să meargă pe orice cale vor. Pentru părinții care sunt mai buni și au puțină umanitate, poți să te rogi lui Dumnezeu să îi binecuvânteze ca să-și poată petrece fericiți anii rămași. Cât despre modul în care lucrează Dumnezeu, El are rânduielile Sale, iar oamenii ar trebui să se supună acestora. Așadar, per total, oamenii cunosc, în conștiința lor, ce responsabilități îndeplinesc față de părinții lor. Indiferent ce atitudine față de părinți aduce această cunoaștere, fie că este grijă, fie că este alegerea de a fi prezent alături de ei, în orice caz, oamenii nu ar trebui să se simtă vinovați sau să aibă conștiința încărcată pentru că nu și-au putut îndeplini îndatoririle față de părinții lor, din cauză că au fost afectați de circumstanțe obiective. Aceste probleme și altele asemenea lor nu ar trebui să devină necazuri în viața de credință în Dumnezeu a oamenilor; ar trebui să se renunțe la ele.

Când vine vorba despre aceste subiecte legate de îndeplinirea responsabilităților față de părinți, oamenii ar trebui să aibă aceste înțelegeri precise și nu ar trebui să se mai simtă constrânși. Pe de o parte, din adâncul inimii, știi că nu ești lipsit de devotament față de părinți și nu te eschivezi sau îți eviți responsabilitățile. Pe de altă parte, părinții tăi sunt în mâinile lui Dumnezeu, deci pentru ce să-ți faci griji? Orice grijă ar putea avea cineva este de prisos. Fiecare persoană va trăi lin până la sfârșit, conform suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, ajungând la capătul drumului ei, fără abateri. Așadar, nu este nevoie ca oamenii să se mai îngrijoreze în privința acestei chestiuni. Dacă ești devotat, dacă ți-ai îndeplinit responsabilitățile față de părinții tăi sau dacă ar trebui să răsplătești bunătatea părinților tăi – acestea nu sunt lucruri la care ar trebui să te gândești; sunt lucruri la care ar trebui să renunți" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (16)"].

Prin cuvintele lui Dumnezeu am văzut că, atunci când am plecat de acasă pentru a-mi face datoria și nu puteam să-mi îndeplinesc responsabilitatea de fiu, mă simțeam atât de vinovat și îngrijorat că voi fi considerat lipsit de pietate filială. Am văzut că nu gândeam din perspectiva adevărului și prin cuvintele lui Dumnezeu cu privire la modul corect de a privi responsabilitatea unui fiu sau a unei fiice față de părinții săi, ci mai degrabă priveam o astfel de responsabilitate în funcție de atașamentele familiale ale unei persoane lumești. În realitate, să ai capacitatea și șansa de a avea grijă de părinții tăi, dar să nu fii devotat și să nu stai alături de părinții tăi pentru că ai primit o chemare de la Dumnezeu să îți faci datoria erau două situații de naturi complet diferite. Dacă un fiu sau o fiică locuiește cu părinții săi și are timp să le fie devotat, dar nu e dispus să-și îndeplinească responsabilitatea față de părinți din cauza propriilor interese sau dorințe și nu se îngrijește de ei atunci când aceștia îmbătrânesc și se îmbolnăvesc,

atunci îi lipsește umanitatea și și-a pierdut conștiința și rațiunea pe care ar trebui să le aibă un om normal. Noi, cei care credem în Dumnezeu și Îl urmăm, suntem dispuși să ne îndeplinim responsabilitățile față de părinții noștri și să-i îngrijim cât de bine putem atunci când suntem alături de ei. Cu toate acestea, din cauza persecuției Partidului Comunist, mulți dintre noi nu putem să fim acasă și să ne facem datoria acolo unde locuim. Pur și simplu nu putem să trăim cu părinții noștri și să practicăm pietatea filială. De asemenea, uneori, din cauza nevoilor lucrării bisericii, trebuie să ne părăsim casele pentru a ne îndeplini îndatoririle de ființe create și nu putem să stăm alături de părinții noștri, rămânându-le devotați. De asemenea, dacă circumstanțele ne permit, sperăm că ne vom putea suna deseori părinții, să vedem ce mai fac și să le spunem că suntem bine, ca să nu-și facă griji. Purtăm în inimă o anumită grijă pentru părinții noștri. Uneori ne vom și ruga pentru părinții noștri și ne vom pune familia în mâinile lui Dumnezeu. Facem tot posibilul pentru a practica pietatea filială și a ne îndeplini responsabilitățile în felul nostru și în funcție de situațiile noastre specifice. Acest lucru nu este același lucru cu ceea ce oamenii lumii numesc „lipsit de devotament”. Noi mergem pe o cale diferită de a lor, credem în Dumnezeu, Îl urmăm și mergem pe calea cea dreaptă a vieții și căutăm să ne îndeplinim îndatoririle și să urmăm voia lui Dumnezeu. Avem o responsabilitate și o misiune mult mai importantă. A ne face datoria e o chestiune de a practica în conformitate cu intenția și cerințele lui Dumnezeu, de a practica adevărul și de a ne supune lui Dumnezeu. Acest lucru depășește cu foarte mult standardele de moralitate și conștiință ale omului. Când mi-am dat seama de toate acestea, mi-a fost mult mai clar și am avut perspectiva și atitudinea potrivită. Nu m-am mai temut de batjocura oamenilor lumești sau de acuzația că nu sunt devotat părinților.

Prin părtășia lui Dumnezeu, am văzut clar că îmi lipsea credința adevărată în El. Nu am reușit să văd că mortalitatea și soarta omului sunt în mâinile lui Dumnezeu. În ceea ce privește sănătatea părinților noștri, cu ce boli se pot confrunta și cum trăiesc la bătrânețe, nimic din toate acestea nu putea fi determinat de simpli oameni, totul a fost predeterminat de Dumnezeu. Trebuia să recunosc suveranitatea lui Dumnezeu în această chestiune și să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Sale. M-am gândit cum am dus-o peste tot la doctori pe mama atunci când s-a îmbolnăvit, și am programat-o pentru consultații ori de câte ori era disponibil vreun specialist, dar, în ciuda faptului că a luat toate medicamentele, situația ei nu numai că nu s-a îmbunătățit, ci chiar s-a agravat. Nu puteam să fac nimic pentru mama când eram lângă ea, nu fusesem în stare să-i alin câtuși de puțin suferința. Când a fost cuprinsă de depresie și suferință, am avut destul de multă părtășie cu ea, îndrumând-o uneori, iar alteori expunându-i problemele, dar ea era blocată într-o stare necorespunzătoare și nu dorea să o rectifice, chiar nu puteam face nimic în ciuda îngrijorărilor mele. Totuși, când am plecat să-mi îndeplinesc datoria, mama chiar putea să meargă la adunări în mod normal, era dispusă să interacționeze cu frații și surorile, iar starea ei s-a îmbunătățit. Am văzut că micile mele acte de pietate filială nu prea erau de ajutor. Protecția și grija lui Dumnezeu erau mult mai importante decât faptul că eu stăteam lângă ea pentru a o îngriji. Am văzut că bunăstarea și fericirea părinților nu depinde de măsura în care copiii lor le sunt devotați, ci mai degrabă de suveranitatea și predestinarea lui Dumnezeu. Cel mai bun mod pe care noi, copiii, îl putem practica este să ne rugăm pentru părinții noștri și să îi lăsăm întru totul în mâinile lui Dumnezeu. Exact cum spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Să-ți lași părinții în mâinile lui Dumnezeu este cea mai bună cale de a le arăta respect filial**” [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (16)”]. Când avem

credință că toate rânduielile lui Dumnezeu vor fi potrivite și ne supunem suveranității Lui, trăim o viață relaxată și lipsită de griji.

Până atunci nu pricepusem nimic din toate acestea, și mă simțeam mereu vinovat că nu eram devotat părinților mei, mereu îngrijorat că ceilalți vor spune că nu sunt devotat și că vor vorbi pe la spatele meu. Prin urmare, în timp ce-mi făceam datoria, eram mereu îngrijorat și mă simțeam constrâns. Deși am plecat de acasă pentru a-mi face datoria, inima îmi era deseori plină de griji pentru mama. Nu am fost în stare să mă dedic datoriei mele din toată inima și, prin urmare, nu am reușit să înțeleg principiile și abilitățile, iar problemele și abaterile apăreau deseori în lucrarea mea. Cu toate acestea, nu mă simțeam vinovat sau plin de remușcări pentru aceste probleme, și, în schimb, mă simțeam deseori vinovat pentru că nu eram devotat față de mama. Nu aveam prioritățile inversate? Eram răzvrătit față de Dumnezeu! Datorită suveranității și predestinării lui Dumnezeu aveam părinți și viață. În primul rând sunt o ființă creată, iar în al doilea rând sunt fiul părinților mei. Cu toate acestea, am încercat mereu să-mi satisfac nevoile emoționale și să evit ocara din partea oamenilor lumești, dar n-am reușit să-mi îndeplinesc responsabilitatea încredințată de Dumnezeu prin datoria mea. Nu era acesta un act de trădare? Cum puteam să pretind că am o conștiință adevărată? M-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ți-ai păstrat reputația de copil devotat, ți-ai satisfăcut nevoile emoționale, conștiința ta nu a fost niciodată acuzată și ai răsplătit bunătatea părinților tăi, dar există un singur lucru pe care l-ai neglijat și l-ai pierdut: nu ai tratat și nu ai gestionat toate aceste chestiuni conform cuvintelor lui Dumnezeu și ai pierdut șansa de a-ți îndeplini datoria de ființă creată. Ce înseamnă asta? Înseamnă că ai fost devotat față de părinții tăi, dar L-ai trădat pe Dumnezeu. Ai dat dovadă de pietate filială și ai satisfăcut nevoile emoționale ale**

trupurilor părinților tăi, dar te-ai răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Ai alege mai degrabă să fii un copil devotat decât să-ți îndeplinești îndatoririle de ființă creată. Aceasta este cea mai mare lipsă de respect față de Dumnezeu. Dumnezeu nu va spune că ești un om care I se supune sau are umanitate, numai pentru că ești un copil devotat, nu ți-ai dezamăgit părinții, ai o conștiință și îți îndeplinești responsabilitățile de copil. Dacă doar satisfaci nevoile conștiinței tale și nevoile emoționale ale trupului tău, dar nu accepți cuvintele lui Dumnezeu sau adevărul drept baza și principiile de tratare sau gestionare a acestei chestiuni, atunci dai dovadă de cea mai mare răzvrătire față de Dumnezeu" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (16)"]. Judecata cuvintelor lui Dumnezeu m-a atins exact unde mă durea. Într-adevăr, chiar dacă rămâneam cu mama și aveam grijă de ea cât de bine puteam, chiar dacă oamenii lumești gândeau de bine despre mine și deveneam cunoscut ca un fiu foarte devotat, înaintea lui Dumnezeu, tot mi-aș fi pierdut funcția și datoria de ființă creată, mi-ar fi lipsit cea mai mică urmă de conștiință față de Dumnezeu, care îmi dăduse viața și toate lucrurile. Ca atare, aș fi printre cei mai răzvrătiți și potrivnici oameni față de Dumnezeu și nu aș fi vrednic de mântuirea Lui. Dându-mi seama de acest lucru, m-am simțit groaznic. Am văzut că fusesem prea profund corupt de Satana, acționasem inconștient față de Dumnezeu, îmi lipsise cea mai mică urmă de sinceritate și fusesem complet lipsit de umanitate! Mi-am dat seama de însărcinarea și misiunea mea și am încetat să mai fiu constrâns de această etichetă de „nedevotat". Eram dispus să mă supun orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, să fac ceea ce pot în datoria mea și să o pun pe mama în mâinile lui Dumnezeu, dorind ca El să ne îndrume să experimentăm lucrarea Sa în viața noastră și să ne îndeplinim îndatoririle.

Slavă lui Dumnezeu pentru că mi-a permis să fac alegerea corectă și să urmăresc ceea ce este corect!

79. Eu nu mai trăiesc pentru bani

de Weixiao, China

Când eram mică, familia mea era foarte săracă. Rudele și vecinii noștri ne priveau cu toții de sus, iar copii vecinilor noștri nu se jucau cu mine. Îmi amintesc că odată am mers veselă s-o întreb pe fiica vecinilor dacă voia să se joace, dar când eram pe cale să ajung la intrarea în casa ei, ea a închis brusc ușa. Această scenă este imprimată ca o ștampilă în aminitirile din copilăria mea. Mi-a rănit foarte tare stima de sine. Odată ce am început școala, colegii și profesorii mei mă priveau și ei cu dispreț. Când am văzut cum ceilalți copii, din alte familii, aveau ghiozdane și penare frumoase și haine drăguțe, știind că eu nu aveam nimic din toate acestea, mă gândeam în fiecare zi cât de grozav ar fi dacă familia mea ar putea avea la fel de mulți bani ca alte familii. Atunci, oamenii nu m-ar mai privi de sus. Când aveam 10 ani, familia mea avea mari datorii din cauza unui accident de circulație, iar tatăl meu a mers să împrumute bani de la rude. Întrucât eram foarte săraci, acestea nu au avut curaj să ne împrumute. După aceea, tatăl meu a devenit atât de posomorât încât deseori ofta cu disperare și adesea îmi spunea: „Rudele și vecinii noștri ne privesc de sus pentru că nu avem bani. Când vei crește, trebuie să aduci onoare numelui familiei; numai atunci când vei câștiga mai mulți bani oamenii te vor admira.” Cuvintele tatălui meu și amintirea faptului că am fost hărțuită în copilărie mi-au fost gravate în minte și am hotărât să fac foarte mulți bani când voi crește, să duc o viață prosperă, să scap de eticheta de „persoană săracă” odată pentru totdeauna și să-i fac pe toți cei care m-au privit cândva de sus să observe acest lucru.

În 1996, tatăl meu a început să lucreze ca intermediar în domeniul transportului de marfă. Câțiva ani mai târziu, afacerea familiei noastre

înflorea tot mai mult. Nu numai că ne-am plătit datoriile, dar am cumpărat, totodată, un camion de marfă și ne-am luat telefoane și dispozitive mobile. Odată ce familia mea a avut bani, rudele și vecinii care ne priviseră cu dispreț în trecut au început să ne viziteze. Oriunde mergeam, eram admirați de ceilalți. Puteam, în sfârșit, să merg ținând capul sus. Acest lucru m-a făcut să cred și mai ferm că, trăind pe această lume, o persoană trebuie să câștige mai mulți bani. Oamenii vor respecta o persoană doar când aceasta are bani în mână. Prin ceea ce am văzut și auzit în jurul meu, am învățat treptat cum să conduc o afacere. În 1999, chiar când mă pregăteam să-mi investesc toată energia în afacere, mântuirea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu a venit asupra mea. La început, am fost foarte entuziasmată în credința mea în Dumnezeu. Am văzut că mulți oameni tot nu veniseră înaintea lui Dumnezeu și astfel am intrat în rândul celor care răspândeau Evanghelia. Ulterior, mergeam deseori să răspândesc Evanghelia, ceea ce a afectat afacerea familiei mele. Familia mea a început să mă certe, spunând: „De ce crezi în Dumnezeu la o vârstă atât de fragedă? Dacă vei continua să alergi încoace și încolo, nu-ți vom da niciun ban de cheltuială.” M-am gândit: „Dacă nu am bani, atunci oare nu voi fi discriminată exact ca atunci când eram tânără?” În final, nu am învins această ispită și am renunțat la a-mi face îndatoririle și participam doar din când în când la adunări. Cu cât trebuia să lucrez mai mult, cu atât inima mea se îndepărta de Dumnezeu. Ulterior, tatăl meu mi-a predat gestionarea întregii afaceri și aveam propria carieră la numai douăzeci și ceva de ani. Pe atunci, eram extrem de fericită. Ca să fac mai mulți bani și să devin o femeie cu o carieră de succes, îmi frământam zilnic creierii ca să iau legătura cu diverși furnizori buni. Zi și noapte, primeam mai multe apeluri telefonice decât puteam prelua. Când îmi era sete, nu reușeam să beau apă, iar când eram răgușită, nu eram dispusă să mă odihnesc. Prin această trudă, am strâns în final aproape

100000 de yuani. Deși am suferit mai mult decât o persoană obișnită pe parcursul acelor câțiva ani, a meritat văzând că poșeta mea începea să se umfle treptat.

Ulterior, am văzut că majoritatea clienților care veneau la mine acasă pentru a discuta afaceri conduceau mașini și trăiau în zgârie-nori, în timp ce eu aveam închiriată o casă veche cu două camere și vedere la stradă. Eu păleam în comparație cu acești oameni bogați. Mi-am spus în gând: „Nu merge așa, trebuie să continui să lucrez din greu și să mă străduiesc pentru ca într-o zi să conduc o mașină, să trăiesc într-un apartament spațios și să am propria companie.” Pentru a-mi îndeplini cât mai repede posibil dorința, am lucrat chiar mai mult decât înainte. În acei ani, abia dacă am avut o singură noapte de somn bun și am fost deseori într-o stare de epuizare totală. Eram încă tânără când am început să am dureri de cap din cauza tensiunii. Când aveam aceste dureri de cap, se simțeau de parcă aș fi fost înțepată cu un mănunchi de ace. În plus, îmi era deseori greață și vomitam din cauza radiațiilor de la computerul și telefonul meu. Pentru a atenua durerea, îmi ciupeam cu forță scalpul sau mă dădeam cu capul de perete, însă aceste metode nu-mi domoleau deloc durerea. Când capul mă durea insuportabil, mă gândeam să merg la spital să-mi fac analize, dar vedeam toate bancnotele de 100 de yuani curgându-mi în poșetă și nu mă înduram să mă duc. „Lasă”, mă gândeam, „oportunitățile de a face bani sunt rare acum. Cât sunt încă tânără, ar trebui să profit de această ocazie și să fac ceva mai mulți bani.” Câțiva ani mai târziu, aveam o mașină și o casă și înregistrasem o firmă de transport în containere. De fiecare dată când mergeam cu mașina spre alte companii pentru a discuta afaceri, șefii mă priveau cu ochi aprobatori și mă lăudau pentru că aveam propria carieră la o vârstă atât de tânără, spunând că aveam abilități grozave. Mulți clienți îmi spuneau „manageră” atunci când mă vedeau, iar prietenii mă lăudau pentru

că eram o femeie de succes. În perioada sărbătorilor, când ne întorceam cu mașina, în familie, la casa noastră de la țară, mulți dintre vecinii noștri veneau să ne vadă și spuneam că părinții soțului meu erau norocoși să aibă o noră atât de capabilă. Auzind aceste cuvinte de laudă, am fost foarte mulțumită de mine. În acei câțiva ani, în fiecare zi mă gândeam la cum aș putea câștiga mai mulți bani și am devenit din ce în ce mai apatică față de credința în Dumnezeu. Uneori, când nu participam la o adunare, surorile veneau să mă caute. Însă eu nu aveam deloc starea psihică necesară penrru a le asculta părtășia. Câteodată, deși mergeam la o adunare, pe tot parcursul acesteia mă gândeam tot la chestiuni ce țineau de afacere. Deși eram extrem de ocupată în fiecare zi, afacerea nu mergea atât de lin cum îmi imaginasem. Accidentele de circulație aveau loc unul după altul și mulți clienți rămâneau în urmă cu plățile pentru marfă. În acei câțiva ani, am pierdut mai mult de câteva sute de mii de yuani. Pentru a face din nou banii pe care-i pierduserăm, am investit chiar și mai mult timp și energie decât înainte. Cu un volum de muncă zilnic extrem de mare, corpul meu era suprasolicitat grav, iar durerile mele de cap deveneau tot mai severe. În fiecare zi, simțeam că mi-ar fi fost mai bine dacă muream. De când am început să avem bani, soțul meu ieșea zilnic din casă pentru a căuta plăcere și a sta în oraș toată noaptea. Ba chiar a pariat și a risipit foarte mulți bani. Ne certam zilnic pe această temă, iar fața îmi era deseori roșie de la plâns. Simțeam că era prea dureros să trăiesc. Mă simțeam extrem de neajutorată și, totodată, foarte derutată. Acum, îmi realizasem deja visul. Aveam o mașină, o casă și o companie. Dar de ce nu mă simțeam câtuși de puțin fericită? Oare ce se întâmpla? Când am fost îndurerată și neajutorată, m-am gândit la cartea cuvintelor lui Dumnezeu pe care o pusesem înainte în biroul meu. Am deschis la capitolul intitulat „**Suspinul Celui Atotputernic**” și am început să citesc. În momentul acela, era foarte liniște în birou și am

continuat să citesc, luând-o de la început. Când am citit ultimul pasaj, cuvintele lui Dumnezeu mi-au atins inima. Dumnezeu spune: „**Omenirea, după ce s-a abătut de la provizia de viață a Celui Atotputernic, nu cunoaște scopul existenței, dar se teme, totuși, de moarte. Nu are niciun ajutor sau sprijin, dar totuși ezită să-și închidă ochii și se călește pentru a sprijini saci de carne fără niciun simț al propriilor suflete, în vreme ce prelungesc o existență dezonorantă în această lume. Tu trăiești astfel, fără speranță, la fel ca ceilalți, fără scop. Doar Cel Sfânt din legendă va mântui oamenii care, gemând în mijlocul suferinței lor, tânjesc cu disperare după sosirea Lui. Până acum, o astfel de credință nu a luat ființă în aceia cărora le lipsește conștiința. Cu toate acestea, oamenii încă tânjesc mult după ea. Cel Atotputernic are milă de acești oameni care au suferit profund; în același timp, El se simte scârbit de acești oameni care nu au conștiință, fiindcă a trebuit să aștepte prea mult timp un răspuns din partea omenirii. El dorește să caute, să caute inima ta și duhul tău, să-ți aducă apă și mâncare și să te trezească, ca să nu-ți mai fie sete și foame. Când ești epuizat și când începi să simți puțin din dezolarea sumbră a acestei lumi, nu te pierde, nu plânge. Dumnezeu Atotputernic, Veghetorul, va întâmpina cu brațele deschise sosirea ta în orice moment. El stă de veghe lângă tine, așteptând să te întorci înapoi. El așteaptă ziua în care îți vei recăpăta brusc memoria: când vei realiza că ai venit de la Dumnezeu, că, la un moment dat, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut direcția, că, fără să-ți dai seama, ți-ai pierdut conștiința pe drum și că, fără să-ți dai seama, ai dobândit un «tată»; când realizezi, de asemenea, că Cel Atotputernic a stat întotdeauna de veghe, așteptând acolo mult, mult timp întoarcerea ta. El a vegheat cu dorință intensă, așteptând o reacție, dar fără a primi răspuns. Veghea și așteptarea Lui sunt dincolo de orice preț și sunt de**

dragul inimii omului și al duhului omului. Poate această veghe și această așteptare sunt nedeterminate și poate sunt pe sfârșite. Dar tu ar trebui să știi exact unde îți sunt inima și duhul în acest moment" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Suspinul Celui Atotputernic"). Când am citit cuvintele „**așteptând o reacție, dar fără a primi răspuns**", inima mea, care fusese într-un somn adânc, s-a trezit brusc, iar eu am început să chibzuiesc: „Cine poate să aștepte o reacție, fără a primi un răspuns? Numai Dumnezeu! Numai Dumnezeu stă mereu în liniște alături de oameni în acest fel." Cuvintele lui Dumnezeu mi-au consolat sufletul rănit, iar eu nu mi-am putut stăpâni lacrimile. În acel moment, am simțit că inima mea era foarte aproape de Dumnezeu. În toți acei ani de credință în Dumnezeu, nu citisem niciodată cu seriozitate cuvintele Sale, iar creierul meu a fost mereu plin de gânduri despre cum să câștig mai mulți bani și să-i fac pe oameni să mă admire. În fiecare zi, mi-am supus trupul epuizat la gestionarea unei afaceri. În final, am câștigat plăceri materiale generoase și respectul celorlalți, dar asta mi-a adus trădări repetate din partea soțului meu, precum și boli. Nu simțisem nici cea mai mică fărâmă de fericire. În schimb, mă simțeam pustiită, îndurerată și neajutorată. Toată această durere a fost cauzată de faptul că mă țineam departe și mă ascundeam de grija și protecția lui Dumnezeu. Acum zece ani, am auzit glasul lui Dumnezeu, dar nu I-am prețuit harul mântuitor, nici nu am mâncat și băut cum se cuvine cuvintele Sale și nici nu am început să-mi îndeplinesc îndatoririle. Am fost atât de răzvrătită, dar Dumnezeu nu m-a abandonat și mi-a stat mereu alături, așteptând să-mi schimb părerea. Când am fost confuză și neajutorată, cuvintele lui Dumnezeu mi-au consolat neîntârziat sufletul rănit. Când nu m-am dus în mod regulat la adunări și m-am ținut departe de Dumnezeu, El le-a făcut pe surori să mă ajute în repetate rânduri, dar eu am fost nerecunoscătoare și m-am împotrivit. Am respins în mod repetat mântuirea

lui Dumnezeu pentru mine; chiar nu am pic de conștiință sau rațiune. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât regretam și-mi reproșam mai mult. Plângând, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, am greșit. Urăsc faptul că nu am citit atunci cuvintele Tale cu atenție și că m-am dedicat complet câștigării banilor. Am crezut că, dacă aveam bani, aveam totul. Însă după ce am câștigat bani și bucurii materiale, m-am simțit de fapt atât de pustiită, îndurerată și neajutorată. Dumnezeule, calea pe care am ales-o în trecut a fost cea greșită. De acum înainte, vreau să urmăresc adevărul și să merg din nou pe calea credinței în Dumnezeu.” După rugăciune, m-am simțit extrem de ușurată și împăcată. Eram ca o barcă în derivă, care găsise un port în care să ancoreze, ca un fiu risipitor care se întorsese în brațele mamei sale, după ce rătăcise ani de zile. Am avut un sentiment de siguranță pe care nu-l simțisem niciodată înainte. După aceea, oricând era timpul pentru adunare, îmi programam mereu afacerea dinainte. Treptat, am fost capabilă să fiu liniștită când participam la adunări și mi-am putut face, de obicei, ceva timp să citesc cuvintele lui Dumnezeu și să-mi fac datoria în biserică. Însă, uneori, când afacerea mea intra în conflict cu datoria mea, alegeam afacerea și amânam datoria fără să vreau. Din această cauză, eram chinuită pe dinăuntru. Uneori, mă gândeam, de asemenea: „Oare când voi fi capabilă să nu fiu afectată de muncă și să-mi fac liniștită datoria?” Când am văzut că mulți frați și surori erau capabili să-și abandoneze familiile și să renunțe la cariere pentru a răspândi Evanghelia, am fost foarte emoționată. M-am gândit că suntem cu toții oameni, așa că, dacă frații și surorile pot să-și lase la o parte grijile și să se sacrifice pentru Dumnezeu, atunci eu de ce nu pot renunța? Am sperat atât de mult că într-o zi voi putea să mă dedic cu toată inima îndeplinirii datoriei mele; cât de grozav ar fi acest lucru! De nenumărate ori, I-am repetat acest gând lui Dumnezeu în rugăciune,

sperând ca El să-mi dea mai multă credință și să lase să vină ziua în care voi putea să renunț la afacerea mea și să mă sacrific cu toată inima pentru El.

În vara lui 2011, durerile mele de cap au devenit tot mai grave. Chiar nu mai puteam suporta, așa că m-am dus la spitalul din oraș pentru o consultație. Doctorul mi-a spus: „Durerile tale de cap s-ar putea să aibă legătura cu munca pe care o faci acum. Dacă vrei să-ți îmbunătățești starea, cea mai bună cale ar fi să ieși din această afacere. Altminteri, starea ta se va agrava tot mai mult." Auzind cuvintele doctorului, mi-a fost clar că Acesta era Dumnezeu care-mi oferea o cale de scăpare. Am vrut să folosesc această ocazie ca să-i spun familiei mele că nu mai puteam continua să țin afacerea, dar nu am reușit să mă decid, pentru că mi-au trebuit 10 ani de efort și management minuțios pentru a culege roadele din ziua de azi și, în plus, afacerea era înfloritoare în acel an, iar uneori puteam câștiga cinci sau șase mii de yuani într-o zi. Dacă renunțam, clienții cu care am colaborat în toți acești ani aveau să fie furați de alții din industrie. În final, nu am putut să biruiesc seducția banilor și am îndurat tortura bolii mele pentru a continua cu munca vreme de câteva luni. Deși câștigam mulți bani, nu eram deloc fericită și mi-am amintit când mă rugasem lui Dumnezeu și fusesem dispusă să renunț la afacerea mea și să mă sacrific pentru El. Însă acum, mă țineam încă de bani și nu renunțam. În sufletul meu, mă simțeam foarte vinovată. Așadar, m-am rugat din nou lui Dumnezeu, cerându-I să mă ajute să renunț la afacerea mea și să mă sacrific pentru El. Într-o zi, am văzut cuvintele lui Dumnezeu care spuneau: **„Dacă aș pune chiar acum niște bani în fața voastră și v-aș da libertatea să alegeți și dacă nu v-aș condamna pentru alegerea voastră, atunci majoritatea dintre voi ați alege banii și v-ați lepăda de adevăr. Cei mai buni dintre voi ar renunța la bani și ar alege cu reticență adevărul, în timp ce alții, nehotărâți, ar lua banii într-o mână și adevărul în cealaltă. Oare adevărata voastră fire nu ar ieși,**

astfel, la iveală? Atunci când alegeți între adevăr și orice altă valoare căreia îi sunteți loiali, ați face această alegere și atitudinea voastră ar rămâne aceeași. Nu-i așa? Nu sunt mulți printre voi care au ezitat între bine și rău? În competiția dintre pozitiv și negativ, dintre alb și negru, sunteți cu siguranță conștienți de alegerile pe care le-ați făcut între familie și Dumnezeu, copii și Dumnezeu, pace și tulburare, bogăție și sărăcie, statut social și normalitate, a fi susținuți și a fi marginalizați și așa mai departe. Între o familie liniștită și una destrămată, ați ales-o pe cea dintâi și ați făcut-o fără nicio ezitare; între bogăție și datorie, din nou ați ales-o pe cea dintâi, chiar lipsiți de voința de a vă întoarce la țărm; între lux și sărăcie, ați ales prima opțiune; când alegeți între fiii, fiicele, soțiile, soții voștri și Mine, i-ați ales pe cei dintâi; și între noțiune și adevăr, ați ales-o, încă o dată, pe cea dintâi. Fiind confruntat cu toate faptele voastre rele, pur și simplu Mi-am pierdut încrederea în voi. Sunt pur și simplu uimit că inimile voastre se împotrivesc atât de mult să fie înmuiate. Mulți ani de dăruire și de efort nu Mi-au adus aparent decât resemnarea și deznădejdea voastră, dar speranțele Mele pentru voi cresc cu fiecare zi care trece, căci ziua Mea a fost deja dezvăluită tuturor. Cu toate acestea, insistați să căutați lucruri întunecate și rele și refuzați să vă slăbiți strânsoarea asupra lor. Așadar, care va fi, atunci, finalul vostru? V-ați gândit vreodată cu atenție la acest lucru? Dacă vi s-ar cere să alegeți din nou, care ar fi poziția voastră? Ar mai fi tot prima? Mi-ați mai aduce dezamăgire și întristare jalnică? Ar mai avea inimile voastre un minimum de căldură? Tot n-ați ști ce ar trebui să faceți pentru a-Mi mângâia inima? În acest moment, ce alegeți? Vă veți supune cuvintelor Mele sau veți fi scârbiți de ele?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?”). În fața întrebării lui Dumnezeu, am intrat într-o stare de reflecție. M-am gândit cum m-am rugat de multe ori lui

Dumnezeu spunând că eram dispusă să-mi abandonez afacerea și că aveam să mă sacrific mereu pentru El. Însă, când m-am uitat la venitul meu zilnic de câteva mii de yuani, n-am mai fost dispusă să-l abandonez. Oare nu Îl înșelam pe Dumnezeu? M-am gândit că, deși am crezut în Dumnezeu pe parcursul acestor ani, îmi consumasem aproape tot timpul și energia făcând afaceri. Mintea mea era plină de gânduri despre cum puteam câștiga mai mulți bani și nu am prețuit niciodată datoria pe care ar trebui să o fac. Ori de câte ori a fost un conflict între datoria mea și afacerea mea, am ales mereu să satisfac mai întâi partea de afaceri, punându-mi datoria în plan secund, fără să o iau în serios. În acești câțiva ani, am devenit o sclavă a banilor pentru a ieși în evidență între semenii mei și în fiecare zi mă chinuiam în mijlocul pustiiri și al durerii, scufundându-mă din ce în ce mai mult. Deși m-am răzvrătit în repetate rânduri împotriva lui Dumnezeu, El nu a renunțat niciodată la mântuirea mea. Când n-am putut participa la adunări de dragul afacerii mele, El a rânduit ca surorile să mă sprijine și să mă ajute. Când m-am confruntat cu trădarea din partea soțului meu, cu provocările afacerii mele și, totodată, cu bolile mele și când am trăit într-o stare de durere și neajutorare, Dumnezeu Și-a folosit cuvintele pentru a mă conduce și a mă îndruma și m-a făcut să tânjesc după lumină și să am voința de a urmări cum se cuvine adevărul. Când n-an vrut să renunț la afacerea mea, Dumnezeu a folosit cuvintele doctorului pentru a mă sfătui. El a fost mereu neliniștit și îngrijorat cu privire la viața mea și a făcut eforturi atât de minuțioase pentru mine, dar eu mă gândeam constant cum să câștig mai mulți bani și nu țineam deloc cont de datoria mea. Am fost într-adevăr atât de egoistă! Acum, Dumnezeu îmi oferea încă o șansă de a-mi face datoria, iar eu trebuia să o prețuiesc. Trebuia să mă sacrific pentru răspândirea Evangheliei Împărăției și să-mi fac datoria de ființă creată. După ce mi-am

făcut alegerea, au avut loc câteva evenimente neașteptate care m-au făcut să înțeleg, într-o anumită măsură, răul și consecințele urmăririi bogăției.

Într-o zi din iarna anului 2011, cineva i-a dat un telefon amenințător soțului meu, spunând că ofensaserăm pe cineva și i-a cerut soțului meu să-i trimită 100000 yuani ca să-i asigure protecția. Altminteri, avea să-i taie soțului meu mâinile și picioarele. Auzind aceste cuvinte, inima a început să-mi galopeze de frică. Până atunci, văzusem astfel de scene doar la TV și nu m-am gândit niciodată că aveam să le experimentez direct în viața reală. De ce era lumea într-un asemenea haos în zilele noastre? Cum puteau fi inimile noastre atât de sinistre? În acel moment, m-am gândit brusc la faptul că, de continuam cu afacerea, asta chiar ar fi dus la un dezastru fatal. M-am gândit că, de când familia mea avea bani, n-am petrecut nici măcar o zi în pace, iar acum mă confruntasem cu acest ghinion neașteptat – banii nu aduceau fericire și bucurie. Ulterior, am auzit succesiv despre mai mulți șoferi de camion, care ne livrau bunuri acasă, că muriseră în accidente de mașină. Când am auzit veștile despre moartea lor, pur și simplu n-am putut să cred că era adevărat. Dintre ei, cei tineri aveau abia douăzeci și ceva de ani, iar cei de vârstă mijlocie aveau doar în jur de patruzeci. Cei care m-au impresionat cel mai mult au fost un cuplu, soț și soție, care nu au angajat un șofer, ca să facă economie, și lucrau toată ziua și toată noaptea. În final, au avut un accident de mașină din cauza oboselii și atât soțul, cât și soția, au murit. Deși au câștigat câțiva bani, și-au pierdut viața făcând asta. La ce le-au folosit banii aceia? M-am gândit la cuvintele Domnului Isus: „**Şi la ce i-ar folosi unui om să câştige întreaga lume, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?**” (Matei 16:26). Amintindu-mi de anii aceia în care m-am dedicat complet urcării pe scara socială, zilnic eram ca un robot, lucrând zi și noapte. Deși am câștigat câțiva bani și am obținut și laude și eram privită cu admirație de oameni, nu am obținut

nicio bucurie sau plăcere din asta, ci, în schimb, m-am simțit tot mai pustiită și îndurerată. De dragul câștigării banilor, m-am îmbolnăvit, iar când capul m-a durut atât de tare încât am vrut să mă dau cu el de un perete, tot nu am fost dispusă să mă opresc din a face bani. Am văzut că banii mă țineau strâns legată. Banii sunt ca un cuțit care omoară oamenii cu sânge rece. Dacă tot încercam să câștig bani cu toată puterea mea, ca înainte, poate într-o zi aveam să fiu și eu torturată până la moarte de bani, la fel ca acești oameni. După această zi, în niciun caz nu mi-aș mai da viață pentru bani. Mi-a trecut prin minte că acum încă erau mulți oameni care nu puteau înțelege această chestiune și încă se lăsau purtați de curentul banilor. Ei nu vedeau o direcție în viața lor și nu știau cum să trăiască o viață cu sens. Am vrut să răspândesc mai multor oameni Evanghelia din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, să-i ajut pe oameni să-I audă mai curând glasul și să înțeleagă adevărul și să nu mai sufere din cauza corupției și răului Satanei. I-am spus familiei mele că acum durerile mele de cap erau foarte severe și că, pe viitor, nu voi mai lua parte la chestiunile legate de afacere. Familia mea a fost de acord și mi-a permis să mă recuperez. Am fost foarte fericită. I-am mulțumit din inimă lui Dumnezeu pentru că mi-a oferit o cale de scăpare.

În 2012, după Festivalul Primăverii, i-am predat soțului meu întreaga afacere ca s-o gestioneze și ca eu să pot să citesc cuvintele lui Dumnezeu și să-mi fac datoria în liniște. M-am simțit extrem de ușurată și împăcată în sufletul meu. Starea mea psihică s-a îmbunătățit și ea treptat. Chiar mai miraculos de atât a fost faptul că, fără niciun tratament, durerile mele de cap au dispărut ca prin magie. Inima îmi era foarte emoționată și eram foarte conștientă că Acesta era Dumnezeu care îmi vindecă boala și mă elibera de tortura bolii mele și de distrugerea spiritului meu. M-am hotărât să-mi fac cum se cuvine datoria și să-L răsplătesc pe Dumnezeu pentru harul Său

mântuitor. Atunci când soțul meu a văzut că durerile mele de cap se ameliorau, m-a presat să continui să fac afaceri, iar eu i-am spus clar că nu mai voiam să fac afaceri. Când a văzut că nu-l ascultam, m-a amenințat cu divorțul și a spus că, de continuam să cred în Dumnezeu, avea să nu-mi mai dea bani de cheltuială. Văzând cât de lipsit de inimă era soțul meu, am fost atât de furioasă încât tot corpul a început să-mi tremure. Mi-au apărut din nou în gând scene din copilăria mea în care oamenii mă priveau cu dispreț. Chiar nu mai voiam să trăiesc din nou acel tip de viață. M-am simțit foarte slabă. Dacă nu credeam în Dumnezeu, puteam să continui să mă bucur de o viață prosperă și de respectul celorlalți. Dacă alegeam să-mi fac tot timpul datoria, urma să pierd tot ce aveam. Inima îmi era foarte îndurerată și extrem de chinuită, iar lacrimile îmi curgeau neîncetat pe față. Într-o parte era datoria mea, iar în cealaltă parte era cariera pe care o gestionasem mulți ani de zile. Nu știam cum să fac o alegere. Plângând, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Sunt foarte slabă acum și nu știu ce ar trebui să aleg. În cazul în care continui să-mi fac datoria, îmi voi pierde cariera și familia. Dacă-mi aleg familia și cariera și-mi abandonez credința în Dumnezeu și îndeplinirea datoriei mele, voi fi o persoană lipsită de conștiință și rațiune. Dumnezeule, nu vreau să Te părăsesc. Dacă nu mă îndrumai pas cu pas până-n ziua de azi, nu aș fi mers pe calea corectă în viață. În trecut, nu am urmărit adevărul și nu m-am sacrificat pentru Tine. Astăzi, nu mai pot să fiu nevrednică de grija Ta. Vreau să urmăresc cum se cuvine adevărul și să continui să Te urmez înainte. Dumnezeule! Te rog, dă-mi credința și puterea de a face alegerea corectă.” După rugăciune, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să**

nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Cititnd cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit de parcă El mi se adresa direct: „În viitor, ar trebui să urmărești cum se cuvine adevărul. Nu duce acea viață vulgară pe care ai trăit-o în trecut." Înainte, nu am urmărit adevărul și nu am citit destul cuvintele lui Dumnezeu. Mi-am investit timpul și eforturile în afaceri, pierzând atât de mult din timpul meu. Acum, trebuia să prețuiesc timpul pe care-l mai aveam și, indiferent în ce fel mă reținea familia mea, nu puteam să abandonez această ocazie grozavă de a urmări adevărul. I-am spus soțului meu: „În acești câțiva ani, m-am îmbolnăvit încercând să câștig bani. Dacă nu credeam în Dumnezeu, muream de mult. În calitate de credincioasă în Dumnezeu, merg pe o cale luminoasă și corectă în viață. Acum, că am ales această cale, trebuie să o urmez până la final. Tu nu crezi în Dumnezeu, dar nu-mi poți afecta libertatea." Văzând că nu mă putea ține pe loc, începând cu acel moment, soțul meu nu m-a mai deranjat cu asta. După ce am făcut această alegere, inima mea s-a simțit atât de eliberată. După aceea, mi-am îndeplinit tot timpul datoria.

Ulterior, când vedeam cunoscuți trecând cu mașinile lor, tot simțeam un soi de pierdere: când făceam afaceri în trecut și conduceam o mașină,

oamenii mă admirau oriunde mergeam. Acum, în schimb, conduceam o bicicletă electrică. Când cunoștințele și clienții din trecut mă vedeau, nu mă salutau și aproape toți pe care îi știam mă tratau cu răceală. Nu numai că pierdusem nimbul pe care-l aveam cândva, dar m-am confruntat și cu certuri din partea familiei mele: „Timp de 10 ani obositori, ți-ai condus afacerea și apoi ai predat-o în mod voluntar altora. Dacă nu faci afaceri, hai să vedem cine îți va mai da bani de cheltuială în viitor. Ce-o fi fost în capul tău? Ești într-adevăr prea nesăbuită!" Aceste cuvinte jignitoare și iscoditoare m-au făcut să mă simt extrem de tulburată. În acele zile, mă simțeam zilnic neliniștită și deprimată. Mă gândeam: „Dacă aș fi continuat să fac afaceri, i-aș fi făcut pe ceilalți să mă admire în continuare. Însă acum, fără afacerea mea, dacă nu mai am bani pe viitor, cum se presupune că voi trăi?" Înainte să-mi dau seama, devenisem din nou prinsă în ispitele Satanei și, fără să vreau, am început să mă gândesc la un plan de rezervă. În liniștea mormântală a nopții, mă răsuceam și mă foiam deseori și nu puteam să dorm. Am început să reflectez: „Cum se face că de fiecare dată când mă confrunt cu ispita banilor, faimei și a statutului, inima mea devine se tulbură mereu?" Voiam foarte mult să găsesc răspunsul la această întrebare. Ulterior, am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**«Banii fac lumea să se învârtă» este o filosofie a Satanei. Predomină în întreaga omenire, în fiecare societate umană; ați putea spune că este o tendință. Asta deoarece a fost întipărită în inima fiecărei persoane care, la început, nu a acceptat această zicală, dar apoi a acceptat-o tacit când a venit în contact cu viața reală și a început să simtă că aceste cuvinte erau de fapt adevărul. Nu este acesta un proces prin care Satana îl corupe pe om? […] Satana folosește banii pentru a-i ispiti pe oameni și îi corupe să divinizeze banii și să venereze lucrurile materiale. Și cum se manifestă în oameni această venerație a banilor? Credeți oare că nu ați**

putea supraviețui în această lume fără niciun ban, că până și o singură zi fără bani ar fi imposibilă? Statutul oamenilor se bazează pe cât de mulți bani au, ca și respectul pe care îl pretind. Spatele celor săraci este îndoit de rușine, în timp ce bogații se bucură de statutul lor înalt. Ei stau drepți și mândri, vorbind tare și trăind arogant. Ce le aduc oamenilor această zicală și această tendință? Oare nu este adevărat că mulți fac orice sacrificiu în goana după bani? Oare nu mulți își sacrifică demnitatea și integritatea căutând mai mulți bani? Oare nu mulți oameni pierd oportunitatea de a-și îndeplini datoria și de a-L urma pe Dumnezeu, de dragul banilor? Oare pierderea șansei de a dobândi adevărul și de a fi mântuiți nu este cea mai mare pierdere pentru oameni? Nu e Satana sinistru că folosește această metodă și această zicală pentru a-l corupe pe om într-o asemenea măsură? Nu este un tertip malițios? Pe măsură ce treci de la a te opune acestei zicale populare la a o accepta în cele din urmă ca adevăr, inima ta cade întru totul în strânsoarea Satanei și, prin urmare, ajungi să trăiești, necugetat, după aceasta" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V"). Prin ceea ce au expus cuvintele lui Dumnezeu, am descoperit cauza principală pentru care nu am reușit niciodată să mă eliberez de cătușele banilor și faimei. Mi-am amintit ce mă învăța tatăl meu deseori când eram mică: „Familia noastră este săracă, așa că, atunci când vei crește, trebuie să câștigi mai mulți bani și să ne onorezi numele. Numai dacă avem bani, oamenii vor avea o părere bună despre noi." Cuvintele tatălui meu îmi erau imprimate în memorie. M-am gândit că, pe parcursul acestor ani, otrăvurile satanice precum „Banii fac lumea să se învârtă" și „Banii nu reprezintă totul, dar fără ei nu poți face nimic", determinau cum ne trăiam viața. Am crezut că doar dacă aveam bani puteam să vorbesc ținându-mi capul sus și să fiu privită cu respect de ceilalți. Pentru a fi

admirată de ceilalți, am lucrat neobosit, zi și noapte, ca un robot de făcut bani. Când eram obosită sau adormită, nu voiam să mă odihnesc, iar când eram bolnavă, nu voiam să merg la doctor. De frică să nu pierd puțin din afacere, m-am dedicat complet banilor. Ori de câte ori afacerea mea și adunările se suprapuneau, mă ocupam mai întâi de chestiunile legate de afacere și apoi mergeam la adunare. Nu am pus niciodată pe primul loc urmărirea adevărului și îndeplinirea datoriei mele, iar când eram ocupată cu afacerea, pur și simplu, nu mă duceam la adunări. Mă împotmolisem în bani și nu puteam să mă eliberez și am devenit tot mai lacomă și degenerată. Din ceea ce au expus cuvintele lui Dumnezeu, am văzut, în sfârșit, clar motivul sinistru al Satanei de a folosi aceste otrăvuri ca să rănească oamenii. Voia să profite de ambițiile și dorințele oamenilor de a urmări banii și faima pentru a-i răni și a-i înghiți cu totul. Dacă Dumnezeu n-ar fi expus motivul sinistru al Satanei, chiar mi-ar fi fost greu să-i deslușesc uneltirile viclene și aș fi continuat să fiu atrasă în vârtejul banilor, dându-mi viața Satanei. După ce am experimentat asta, am înțeles pe propria piele că oricâți bani, oricâte plăceri materiale și oricât respect aveam din partea celorlalți, inima mea era tot pustiită și îndurerată. Viața mea nu avea niciun strop de valoare sau sens. Dacă tot nu puteam renunța la interesele din fața mea și mă agățam strâns de bani, în final, banii m-ar fi torturat până la moarte. În această viață, am fost destul de norocoasă ca să-L urmez pe Dumnezeu și să-I aud cuvintele Creatorului cu propriile urechi și să-mi îndeplinesc datoria de ființă creată. Acesta era lucrul din viața mea care avea cea mai mare valoare și însemnătate. Nu puteam să abandonez adevărul pentru a urmări plăcerile materiale și respectul celorlalți. În schimb, obiectivul pe care îl urmăream era să cred în Dumnezeu și să-L venerez. Era vremea marii expansiuni a Evangheliei Împărăției și, ca ființă creată, trebuia să-mi îndeplinesc responsabilitatea și datoria și să răspândesc Evanghelia și să fiu mărturie

pentru ea, astfel încât mai mulți oameni să fie mântuiți de Dumnezeu. Acest lucru reprezenta valoarea și sensul vieții mele. După ce am înțeles intenția lui Dumnezeu, nu am mai fost influențată de bani. Când am mers acasă la părinții mei, nu m-au mai certat pe motiv că nu făceam afaceri și, uneori, chiar îmi dădeau câțiva bani pentru cheltuielile de trai. Știam foarte bine că toate acestea reprezentau harul și mila lui Dumnezeu și eram plină de recunoștință față de El în inima mea.

M-am gândit că, în această călătorie, dacă n-ar fi fost îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, nu aș fi scăpat de controlul otrăvii Satanei cunoscută ca „Banii fac lumea să se învârtă" și cu atât mai puțin nu aș fi renunțat la afacerea mea și nu aș fi ales să-mi fac datoria. Am înțeles că banii, faima, statutul, mașinile, casele și așa mai departe – toate acele lucruri materiale erau la fel de trecătoare ca un nor plutitor. Omul ar putea să trăiască o viață care să aibă cel mai mult sens și valoare doar urmărind adevărul, trăind conform cuvintelor lui Dumnezeu și făcându-și datoria de ființă creată. Exact cum spun cuvintele lui Dumnezeu: **„Când oamenii se angajează în cariere în lume, nu se gândesc decât să urmărească lucruri precum tendințe lumești, prestigiu și profit, cât și desfătare trupească. Care este implicația acestui fapt? Că energia, timpul și tinerețea ta sunt ocupate și consumate de aceste lucruri. Sunt ele semnificative? Ce vei câștiga de pe urma lor în cele din urmă? Chiar dacă vei câștiga prestigiu și profit, tot vor fi lipsite de conținut. Dar dacă îți schimbi modul de viață? Dacă timpul, energia și mintea ta sunt ocupate doar de adevăr și principii, dacă te gândești doar la lucruri pozitive, de exemplu, cum să-ți îndeplinești datoria bine și cum să vii înaintea lui Dumnezeu, și dacă îți sacrifici energia și timpul pentru aceste lucruri pozitive, atunci ceea ce câștigi va fi diferit. Ce vei câștiga vor fi cele mai substanțiale beneficii. Vei ști cum să trăiești, cum să te**

comporți, cum să te confrunți cu fiecare tip de persoană, eveniment și lucru. Odată ce vei ști să te confrunți cu fiecare tip de persoană, eveniment și lucru, asta îți va îngădui în mare măsură să te supui în mod natural orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Când te vei putea supune în mod natural orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu, fără să-ți dai măcar seama, vei deveni tipul de persoană pe care Dumnezeu o acceptă și o iubește. Gândește-te la asta: nu e un lucru bun? Poate nu știi încă asta, dar în timp ce-ți trăiești viața și accepți cuvintele lui Dumnezeu și adevărurile-principii, vei ajunge pe nesimțite să trăiești, să privești oamenii și lucrurile și să te comporți și să acționezi conform cuvintelor lui Dumnezeu. Asta înseamnă că te vei supune fără să-ți dai seama cuvintelor lui Dumnezeu, te vei supune cerințelor Sale și le vei împlini. Atunci vei fi devenit deja tipul de persoană pe care Dumnezeu o acceptă, în care are încredere și pe care o iubește, fără să știi măcar acest lucru. Nu este minunat? (Ba da.) **Prin urmare, dacă îți sacrifici energia și timpul pentru a urmări adevărul și a-ți îndeplini datoria bine, ce vei dobândi în final vor fi cele mai valoroase lucruri**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (18)"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles mai bine valoarea și semnificația urmăririi adevărului. Deși acum nu eram la fel de bogată ca înainte, iar hainele mele nu erau la fel de strălucitoare și drăguțe, mă bucuram de darul vieții oferit de Dumnezeu. Acesta era un lucru pe care cineva nu l-ar putea obține la schimb cu nicio sumă de bani. M-am gândit cum, de-a lungul anilor, mă răzvrătisem în repetate rânduri împotriva lui Dumnezeu și-I rănisem inima și cum respinsesem de multe ori mântuirea din partea Sa pentru a urmări banii. Nu am prețuit grozava ocazie de a-mi face datoria, dar Dumnezeu a rămas alături de mine și a așteptat ca eu să mă răzgândesc; El nu a renunțat la mântuirea mea. După ce am încetat să fac

afaceri, Dumnezeu nu m-a lăsat să-mi fie frig sau foame și a continuat să mă aprovizioneze în fiecare mod posibil. Harul mântuitor al lui Dumnezeu nu poate fi calculat, cu atât mai puțin răsplătit. Nu voi regreta niciodată că am ales să-L urmez pe Dumnezeu în această viață. Slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea Sa. Slavă Ție, Dumnezeule!

80. Povestea mea despre cum am lucrat cu un nou credincios

de Claire, Myanmar

În aprilie 2020, am fost aleasă să slujesc drept diacon al bisericii. La început, am fost destul de neliniștită și mă îngrijoram că nu mă voi descurca, dar datorită ajutorului și sprijinului din partea surorilor și fraților mei, am priceput treptat unele principii și am fost capabilă să fac unele lucrări. Ulterior, am fost aleasă drept conducătoare de biserică și am supravegheat și mai multe lucrări. Uneori, superiorul meu mă lăuda în mod deosebit. De exemplu, spunea că nu trebuie să-și facă griji atunci când îmi atribuia o lucrare, în vreme ce pe alții care au primit aceeași sarcină trebuia să-i supravegheze. Acest lucru m-a făcut să cred că mă descurcam destul de bine. Mai târziu, un frate pe nume Christopher, pe care eu îl udasem, a fost ales drept conducător de biserică. Christopher avea doar un calibru mediocru, dar îi plăcea să răspândească Evanghelia și obținea rezultate decente. Am fost fericită că a fost selectat, întrucât acest lucru reflecta priceperea mea, dat fiind faptul că eu îl udasem și-l cultivasem.

În iunie 2022, am mers într-un sat ca să verific lucrarea de evanghelizare. Din motive de siguranță, Christopher nu a putut să participe în persoană, așa că a colaborat cu mine online. Mă întreba despre situația mea în sat, iar acest lucru ne ajuta să identificăm problemele și să le rectificăm la timp. Însă la momentul respectiv, m-am gândit că, întrucât era nou în credință și abia devenise conducător, nu avea să fie capabil să facă lucrare. Eu eram conducătoare de doi ani și înțelesesem câteva principii; mai mult, îl udasem personal pe Christopher, așa că nu voiam să colaborez cu el și să ia parte la lucrarea pe care o supravegheam eu. Într-o zi, el mi-a trimis un mesaj: „Care sunt planurile tale în ceea ce privește satul pe mai

departe? Aș vrea să discutăm când ai timp.” Văzând acel mesaj, m-am simțit puțin potrivnică: „Au trecut abia câteva zile și deja mă întrebi despre progresul lucrării mele? Lucrurile nu merg atât de repede. Până la urmă, acesta nu este singurul meu proiect.” Nu am vrut să continui discuția cu el pe această temă, așa că am răspuns, pur și simplu: „Abia am ajuns și n-am început încă să fac planuri.” El a răspuns: „Atunci ar trebui să faci planuri cât mai repede posibil.” Când am văzut acest mesaj, m-am gândit: „Chiar poate acest proiect să aibă succes dacă las pe cineva cu un calibru mai mic decât mine și mai puțină experiență să acționeze ca partener al meu?” Nu eram încântată de toată treaba asta. După aceea, când Christopher venea să-l pun la curent cu privire la progresul lucrării mele, voiam doar să-l ignor. Nu discutam aproape deloc cu el despre lucrare, crezând că nu avea rost și că, în final, va trebui să o fac întru totul singură. Așa că am rânduit toată lucrarea din sat de una singură. Odată, Christopher mi-a trimis un mesaj în care spunea: „Într-un sat învecinat, sunt câțiva nou-veniți care nu vor să răspândească Evanghelia de teamă să nu fie arestați. Înainte, erau foarte motivați, însă recent au încetat să participe la adunări. Ai putea să mergi să le oferi un oarecare sprijin?” Când am văzut mesajul lui, m-am gândit: „N-am nevoie să-mi spui tu asta. Evident, au nevoie de sprijinul meu, dar nu am timp acum. Acel sat este și destul de departe, nu e de parcă mă ridic și plec. În final, oricum eu sunt aceea care va ajunge să se ducă acolo, nu tu. Tu și așa nu prea faci nimic cu adevărat, așa că n-are rost să discut asta cu tine. Am propriile idei și planuri pentru aceste proiecte; și voi acționa după propriul program, n-am nevoie să mă ghidezi și să mă verifici.” Așa că am răspuns spunând: „Încă n-am avut timp să merg. Nou-veniții lucrează pe timpul zilei, iar programele nu s-au sincronizat.” Christopher a răspuns într-un singur rând, spunând: „O, în regulă atunci.” La momentul respectiv, mi s-a părut că se simțea constrâns de mine. Cu oricine altcineva, s-ar fi

interesat mai mult de detaliile lucrării, însă n-a îndrăznit să facă asta după ce i-am răspuns. După aceea, am încetat, practic, să discut despre lucrare cu el, iar când încerca să programeze o întâlnire cu mine, spuneam mereu: „Sunt ocupată cu altă lucrare. Ne putem întâlni mai târziu, când voi avea timp.” Chiar și când aveam timp liber, nu-l căutam și mergeam pur și simplu să fac altă lucrare. Treptat, frații și surorile din cele trei echipe pe care le supravegheam n-au fost capabili să colaboreze în mod armonios și lucrau doar pe cont propriu, discutând rareori unii cu ceilalți. Atmosfera din timpul adunărilor noastre era mai puțin animată decât a altor biserici și am obținut rezultate slabe în lucrarea noastră de evanghelizare. La momentul acela, eram oarecum conștientă că era din cauză că nu făcusem echipă cu Christopher și că Dumnezeu mă atenționa prin aceste lucruri, însă pur și simplu îmi găseam scuze. Spuneam că nu evitam să colaborez cu el, ci doar că aveam altă lucrare de făcut și nu aveam mult timp ca să discut cu el. După aceea, am continuat să lucrez singură. Odată, Christopher m-a invitat să ne întâlnim cu supraveghetorii celor trei echipe ca să facem un rezumat și să avem părtășie despre problemele pe care le aveam în îndatoririle noastre. Făcând referire la cuvintele lui Dumnezeu, Christopher a spus: „Cuvintele lui Dumnezeu spun că atunci când avem blocaje în îndatoririle noastre, ar trebui să ne oprim ca să rezumăm orice problemă și să identificăm orice abatere. În prezent, nu avem un parteneriat armonios, fiecare lucrează pe cont propriu, nu gândim la fel și nu ne-am sprijinit cu adevărat frații și surorile, ceea ce a condus la stagnarea progresului în lucrarea noastră. În continuare, ar trebui să comunicăm și să discutăm mai mult și să lucrăm împreună pentru a ne face bine treaba.” El și ceilalți au avut părtășie și despre metode bune de practică adoptate de alte biserici, însă eu nu am avut chef să ascult și am continuat să practic în felul meu. Drept urmare, lucrarea pe care o supravegheam nu a produs niciun rezultat vreme de trei luni.

Ulterior, cinci funcționari din satul în care locuiam au venit să mă interogheze, au încercat să-mi caute prin telefon și m-au avertizat spunând că, dacă mă prindeau răspândind Evanghelia în sat, aveau să mă trimită la guvernul districtual și să-i lase pe cei de acolo să se ocupe de mine. Am fost puțin șocată de ceea ce se întâmplase și m-am gândit: „De ce s-ar întâmpla asta? În aceste câteva luni am avut rezultate slabe în datoria mea și am discutat rareori cu Christopher despre lucrare; oare Dumnezeu folosește această situație ca să-mi amintească să învăț lecții din aceste eșecuri? Dacă nu reflectez și nu-mi rectific problemele, s-ar putea să nu mai îndeplinesc această datorie multă vreme.”

Într-o zi, la final de august, m-am întrunit online cu câțiva colegi pentru a discuta dacă ar trebui sau nu să plec din acel sat. Un lider de echipă m-a întrebat: „N-ai avut niciun rezultat în acel sat în ultimele trei luni, de ce crezi că s-a întâmplat asta?” Am spus că nu eram sigură. Atunci, liderul de echipă a zis: „Oare n-ar trebui să reflectezi puțin la această problemă? Frații și surorile au spus că acționezi în mod arbitrar și nu faci echipă cu ceilalți. Nu ești disponibilă atunci când te caută ca să discutați despre lucrare. Te-am trimis în acest sat ca să-i motivezi pe frați și surori și să promovezi lucrarea de evanghelizare, dar nu ai făcut ceea ce trebuia să faci.” Un alt lider de echipă a spus: „Dacă nu ai făcut ceea ce erai desemnată să faci, atunci ar trebui să te întorci!” Simțeam că m-am înroșit la față și fiecare cuvânt al lor era ca un pumn în stomac. În acel moment, voiam doar să mă târăsc într-un colț. Mă simțeam foarte nedreptățită: nu refuzam complet să cooperez și nu era doar vina mea că nu obțineam rezultate. Guvernul ne persecuta masiv și eu eram responsabilă și de alte proiecte. Cum puteau să spună că nu făcusem ceea ce trebuia să fac? Liderul de echipă a întrebat dacă aveam vreo idee, însă eu n-am știut ce să spun, așa că am răspuns pur și simplu, zicând: „În acest caz, mă voi întoarce.” Apoi, am închis repede apelul.

După ce am închis, m-am prăbușit pe pat și am izbucnit în lacrimi. Cuvintele liderilor de echipă tot rulau în mintea mea: „Ce mai cauți acolo, dacă nu ai făcut ceea ce trebuia să faci?” și „Dacă nu ai făcut ceea ce ai fost desemnată să faci, ar trebui să te întorci!” Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât deveneam mai negativă. În următoarele câteva zile, m-am rugat încontinuu la Dumnezeu, iar conducătorul meu a avut părtășie cu mine și m-a sprijinit. Acest lucru mi-a permis să-mi liniștesc gândurile și să reflectez asupra stării mele din acea perioadă. M-am gândit: „Am făcut totul de una singură în ultima vreme. L-am privit de sus pe Christopher și n-am vrut să discut cu el despre lucrare. Când a încercat să-mi vorbească despre asta, am spus mereu că eram ocupată. În realitate, pur și simplu nu voiam ca el să ia parte la lucrarea mea. În mod clar, eram împotmolită în firea mea coruptă și întârziam lucrarea, dar când am fost emondată, am ripostat și mi-a lipsit până și cea mai mică fărâmă de rațiune.” M-am gândit la cum au spus frații și surorile că acționam în mod arbitrar în datoria mea și nu discutam lucrarea cu ceilalți; aceasta era o problemă foarte gravă, așa că am căutat să citesc un pasaj relevant din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**La exterior, poate părea că unii antihriști au asistenți sau parteneri, dar, când chiar se întâmplă ceva, oricâtă dreptate ar avea ceilalți, antihriștii nu ascultă niciodată ce au aceștia de spus. Nici măcar nu țin cont de spusele acestora, cu atât mai puțin discută sau au părtășie despre asta. Nu le dau nicio atenție, de parcă ceilalți nici nu ar fi acolo. Când antihriștii ascultă ce au ceilalți de spus, ei doar fac acest lucru mecanic sau fac o acțiune pentru ca alții să-i fie martori. Totuși, decizia finală a antihristului este cea care trebuie respectată; cuvintele altcuiva sunt o pierdere de timp, nu contează deloc. De exemplu, când doi oameni sunt responsabili de ceva, iar unul din ei are esența unui antihrist, ce se manifestă în această persoană?**

Indiferent despre ce e vorba, doar el e cel care ia inițiativa, care adresează întrebări, care rezolvă lucrurile și care vine cu o soluție. Și, de cele mai multe ori, își ține partenerul complet în întuneric. Ce este partenerul, pentru el? Nu adjunctul său, ci pur și simplu o vitrină. În ochii antihristului, partenerul lor pur și simplu nu există. Ori de câte ori există o problemă, antihristul se gândește la aceasta, meditează la ea și, odată ce s-a hotărât asupra unui plan de acțiune, îi informează pe toți ceilalți că așa trebuie procedat și nimeni nu are voie să aibă îndoieli asupra deciziei lui. Care este esența cooperării sale cu ceilalți? În principal, este aceea de a ultimul cuvânt, de a nu discuta niciodată problemele cu altcineva, de a-și asuma singur responsabilitatea pentru lucrare și de a-și transforma partenerii într-un decor. Întotdeauna acționează singur și nu cooperează niciodată cu nimeni. Nu discută și nu comunică despre lucrarea lui cu nimeni, deseori ia decizii de unul singur, tratează problemele singur și, în privința multor lucruri, ceilalți află cum s-au finalizat sau cum au fost gestionate doar după ce au fost înfăptuite. Alți oameni îi spun: «Toate problemele trebuie discutate cu noi. Când te-ai ocupat de acea persoană? Cum te-ai ocupat de ea? Cum de noi nu am știut despre asta?» El nici nu oferă o explicație, și nici nu acordă atenție; pentru el, partenerii lui nu au niciun folos și sunt doar de decor sau praf în ochii oamenilor. Când se întâmplă ceva, se gândește la acel lucru, ia o hotărâre și acționează după cum dorește. Indiferent câți oameni sunt în jurul lui, este ca și cum acești oameni nu ar fi acolo. Pentru antihrist, ei ar putea la fel de bine să fie invizibili. Având asta în vedere, există vreun aspect real în parteneriatul lui cu ceilalți? Absolut niciunul, el doar face totul mecanic și joacă un rol. Alții îi spun: «De ce nu ai părtășie cu toți ceilalți când întâmpini o problemă?» El răspunde: «Ce știu ei? Eu sunt liderul echipei, de mine

depinde să decid.» Ceilalți spun: «Și de ce nu ai avut părtășie cu partenerul tău?» El răspunde: «I-am spus, nu a avut nicio părere.» Se folosește de faptul că alți oameni nu au nicio opinie sau nu pot gândi singuri drept scuze pentru a acoperi că el acționează ca o lege pentru sine. Și lucrul acesta nu este urmat nici de cea mai mică introspecție. Unei astfel de persoane i-ar fi imposibil să accepte adevărul. Aceasta este o problemă cu natura antihristului" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"). Dumnezeu expune felul în care antihriștii acționează în mod arbitrar, nu cooperează cu ceilalți, iau decizii de unii singuri, au mereu ultimul cuvânt, nu discută lucrarea cu partenerii lor și acționează în continuare după cum decid singuri. Ei nu adoptă sugestiile bune făcute de ceilalți și îi discreditează deseori pe aceștia, gândindu-se ei că au idei geniale. În ochii antihriștilor, partenerii sunt puțin mai mult decât zgomotul de fundal sau recuzita de platou. Mi-am dat seama că am acționat ca un antihrist: încă de când am început parteneriatul cu Christopher, l-am privit de sus din cauza calibrului său slab, a aptitudinilor inferioare de lucru și a lipsei de experiență prin comparație cu mine. Nu voiam ca el să participe la proiectul meu. Mă gândeam că slujisem drept conducătoare de mai mult timp decât el, înțelesesem mai multe și puteam rândui singură lucrarea; simțeam că el nu putea să ofere nicio sugestie bună, așa că era lipsit de sens să discut cu el. Când mă întreba despre planurile mele pentru lucrare, eram potrivnică și credeam că făcea să pară că el era superiorul meu întrebând imediat despre progresul meu, așa că l-am ignorat pur și simplu. Când câțiva frați și surori nu au îndrăznit să-și facă datoria de teamă să nu fie arestați și Christopher m-a întrebat dacă aveam să-i sprijin, el doar își îndeplinea responsabilitatea și totuși eu m-am gândit cu aroganță: „Cine se crede să-mi dea mie ordine când nu el însuși nu poate să rezolve problema?" Ulterior, când ne-am

întâlnit pentru a rezuma problemele, frații și surorile au împărtășit câteva căi de practică, însă eu nu le-am adoptat. Întrucât am acționat în mod arbitrar, nu am colaborat cu ceilalți sau nu le-am acceptat sugestiile, am eșuat încontinuu în a obține rezultate în datoria mea. Mi-am îndeplinit mereu datoria ținând cont de propriile beneficii, făcând orice credeam că era corect, nu am colaborat deloc cu ceilalți, ceea ce a condus la întârzieri în lucrare. Am făcut rău! Reflectând la acest lucru, am fost capabilă să accept indicația și emondarea din partea conducătorilor. Comportamentul meu influențase deja negativ lucrarea bisericii. Dacă ei nu m-ar fi emondat așa, nu aș fi reflectat asupra mea sau nu aș fi recunoscut cât de gravă era problema mea. Emondarea este o formă a iubirii lui Dumnezeu!

Ulterior, am venit înaintea lui Dumnezeu, rugându-mă și căutând motivul pentru care nu puteam colabora cu ceilalți în datoria mea și trebuia mereu să am ultimul cuvânt. Mai târziu, am găsit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care vorbea întocmai despre starea mea. Dumnezeu Atotputernic spune: „**S-ar putea să vă fi îndeplinit îndatoririle de câțiva ani, dar nu a existat niciun progres vizibil cu privire la intrarea voastră în viață, înțelegeți doar câteva doctrine superficiale și nu aveți cunoștințe adevărate despre firea și esența lui Dumnezeu, nici vreun progres major demn de menționat – dacă aceasta este statura voastră astăzi, ce veți fi pasibili să faceți? Ce dezvăluiri de corupție veți exterioriza?** (Aroganță și îngâmfare.) **Aroganța și îngâmfarea voastră se vor intensifica sau vor rămâne neschimbate?** (Se vor intensifica.) **De ce se vor intensifica?** (Pentru că ne vom crede extrem de calificați.) **Și pe ce bază judecă oamenii nivelul propriilor calificări? Pe cât de mulți ani au îndeplinit o anumită datorie, pe câtă experiență au acumulat, nu-i așa? Și, în acest caz, nu veți începe treptat să gândiți prin prisma vechimii? De exemplu, un anumit frate a crezut în Dumnezeu vreme de mulți ani**

și a îndeplinit o datorie de mult timp, așa că el este cel mai calificat să vorbească; o anumită soră nu este aici de mult timp și, cum are un calibru mic, nu are experiență în îndeplinirea acestei datorii și nu crede de multă vreme în Dumnezeu, este, drept urmare, cea mai puțin calificată să vorbească. Persoana cea mai în măsură să vorbească se gândește în sinea ei: «Din moment ce am vechime, asta înseamnă că îndeplinirea datoriei mele se ridică la nivelul standardului, iar căutarea mea a atins apogeul și nu există nimic pentru care ar trebui să mă străduiesc sau în care ar trebui să intru. Mi-am îndeplinit bine această datorie, am terminat mai mult sau mai puțin această lucrare, Dumnezeu ar trebui să fie mulțumit». Și, în acest fel, începe să devină mulțumită de sine. Indică asta faptul că a intrat în adevărul-realitate? A încetat să facă progrese. Ea încă nu a dobândit adevărul sau viața și, totuși, se consideră extrem de calificată, vorbește prin prisma vechimii și așteaptă răsplata lui Dumnezeu. Nu este aceasta dezvăluirea unei firi arogante? Când oamenii nu sunt «extrem de calificați», știu să fie precauți, își amintesc să nu facă greșeli; odată ce se cred extrem de calificați, devin aroganți și încep să aibă o părere grozavă despre ei înșiși și sunt predispuși să fie mulțumiți de sine. În astfel de momente, nu sunt ei pasibili să ceară recompense și o coroană de la Dumnezeu, așa cum a făcut Pavel? (Ba da.) **Care este relația dintre om și Dumnezeu? Aceasta nu este relația dintre Creator și ființele create. Nu este nimic altceva decât o relație tranzacțională. Și atunci când așa stau lucrurile, oamenii nu au nicio relație cu Dumnezeu și, probabil, Dumnezeu Își va ascunde fața de ei – ceea ce reprezintă un semn periculos**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică față de Dumnezeu putem să pășim pe calea mântuirii"). Dumnezeu expune felul în care, dacă o persoană nu urmărește adevărul și nu ajunge să se cunoască, va crede că

deține capital și experiență după ce îndeplinește o datorie pentru o vreme și va începe să-și revendice vechimea, privindu-i cu superioritate pe ceilalți, prea plină de aroganță, eșuând în a căuta principiile adevărului și a colabora cu alții în datoria sa, acționând în mod arbitrar, făcând lucruri după bunul plac și mergând pe calea împotrivirii față de Dumnezeu. Din momentul intrării mele în credință, am îndeplinit mereu o datorie și am fost conducătoare doi ani. Mă gândeam că aveam vechime în credință, abilități bune de lucru și o oarecare experiență cu lucrarea, așa că am devenit arogantă. Eram mai mult decât bucuroasă să-i cultiv pe alții și să le verific lucrarea, însă eram nemulțumită când Christopher mi-a devenit partener și a început să ia parte la lucrarea mea. Mă tot gândeam că eu eram cea care-l udase și-l cultivase, calibrul său era inferior față de al meu și el era abia la început și nu avea multă experiență, așa că nu voiam să se implice în lucrarea mea. Când m-a întrebat dacă îi spijinisem pe nou-veniți și care era programul meu de lucru, m-am săturat și pur și simplu i-am răspuns în mod superficial. Nu m-am gândit că era necesar să discut cu el și, chiar dacă aș fi făcut-o, n-ar fi avut nicio sugestie demnă de luat în seamă. M-am gândit că puteam să fac acel lucru fără el, așa că nu am discutat și nu am colaborat cu el și am luat doar eu majoritatea deciziilor și am făcut rânduielile de una singură. Îl vedeam doar ca pe o recuzită. Dumnezeu cere ca noi să învățăm să lucrăm în parteneriat cu alții în îndatoririle noastre, acesta este un principiu-cheie pentru îndeplinirea îndatoririlor noastre, însă eu am ignorat cerința lui Dumnezeu și principiile casei Sale. Mă gândeam mereu că-mi era bine de una singură, că puteam face singură lucrarea și nu aveam nevoie să mă asociez cu nimeni altcineva. Credeam că puteam să mă descurc cu toate și nu aveam nevoie de nimeni care să-mi supravegheze lucrarea. Ce arogantă și îngâmfată am fost! Firea mea arogantă m-a făcut să nu am nicio considerație față de ceilalți și niciun loc pentru Dumnezeu în inima mea. Nu

am avut o inimă cu frică de Dumnezeu și am mers pe calea împotrivirii față de Dumnezeu. Când am venit inițial în sat, eram plină de credință și voiam să-mi îndeplinesc datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Nu m-am gândit niciodată că lucrurile aveau să se întâmple astfel. Cum am putut fi atât de arogantă și indiferentă? Nu eram câtuși de puțin conștientă de calea greșită pe care mergeam. În cazul în care continuam astfel, aveam să devin un antihrist care perturba lucrarea lui Dumnezeu și aveam să fiu, în cele din urmă, dată în vileag și eliminată de Dumnezeu, după care viața mea de credință avea să se încheie. Dându-mi seama de acest lucru, mi s-a făcut puțin teamă și m-am rugat în gând lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, am perturbat lucrarea bisericii. Acum recunosc corupția mea și gravitatea problemelor mele. Vreau să mă căiesc și nu vreau să mă împotrivesc Ție cu firea mea coruptă."

De asemenea, am reflectat la ce făcusem greșit în tendința mea de a mă axa pe calibrul oamenilor și pe experiența în lucrare în timpul interacțiunilor noastre. Care era cel mai important aspect al datoriei mele? În timp ce mă chinuiam cu aceste întrebări, am dat peste un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**În casa lui Dumnezeu, indiferent ce faci, nu lucrezi la propria-ți întreprindere; este lucrarea casei lui Dumnezeu, este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să ai în permanență în minte această cunoaștere și conștientizare și să spui: «Nu e afacerea mea personală; îmi fac datoria și-mi îndeplinesc responsabilitatea. Fac lucrarea bisericii. E o sarcină pe care mi-a încredințat-o Dumnezeu și o fac pentru El. Este datoria mea, nu e afacerea mea personală.» Acesta e primul lucru pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă. Dacă tratezi o datorie ca pe o afacere personală și nu cauți adevărurile-principii când acționezi, ci o îndeplinești conform motivelor, opiniilor și planurilor proprii, atunci e foarte probabil să**

faci greșeli. Așadar, cum ar trebui să acționezi dacă faci o distincție foarte clară între datoria ta și afacerile tale personale și ești conștient că aceasta este o datorie? (Să caut ceea ce Dumnezeu cere și să caut principiile.) **Așa e. Dacă ți se întâmplă ceva și nu înțelegi adevărul, și ai o oarecare idee, dar lucrurile tot nu-ți sunt clare, atunci trebuie să găsești frați și surori care înțeleg adevărul, cu care să ai părtășie; aceasta este căutarea adevărului și, înainte de toate, aceasta e atitudinea pe care ar trebui să o ai față de datoria ta. Nu ar trebui să decizi lucrurile pe baza a ceea ce crezi tu că e potrivit, iar apoi să dai verdictul și să spui «caz închis» – asta duce cu ușurință la probleme. […] Pe Dumnezeu nu Îl preocupă ceea ce ți se întâmplă în fiecare zi sau cât de mult lucrezi, cât de mult efort depui – lucrul la care Se uită este atitudinea pe care o ai față de aceste lucruri. Și cu ce au legătură atitudinea cu care faci aceste lucruri și modul în care le faci? Au legătură cu faptul că urmezi sau nu adevărul și, de asemenea, cu intrarea ta în viață. Dumnezeu Se uită la intrarea ta în viață, la cărarea pe care mergi. Dacă mergi pe calea urmăririi adevărului și ai intrare în viață, vei putea coopera armonios cu ceilalți atunci când îți îndeplinești îndatoririle și îți vei îndeplini cu ușurință îndatoririle într-un mod care este adecvat**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?"). Cuvintele lui Dumnezeu sunt destul de clare. Să ne facem datoria în casa lui Dumnezeu nu înseamnă să facem ceea ce vrem noi, fără să implicăm alți oameni. Datoria noastră este parte din lucrarea casei lui Dumnezeu și, dacă acționăm în mod arbitrar și nu cooperăm, suntem pasibili să perturbăm și să tulburăm lucrarea. Am învățat și că Dumnezeu nu-i evaluează pe oameni în funcție de timpul petrecut de ei în credință, de câtă lucrare au făcut, sau câtă experiență au în datoria lor, ci mai degrabă în funcție de atitudinea lor față de adevăr, orientarea în datoria

lor și dacă merg sau nu pe calea urmăririi adevărului. Dacă nu căutam adevărul, nu acceptam sugestiile bune ale celorlalți și trebuia să am mereu ultimul cuvânt, nu aveam să obțin rezultate bune în datoria mea. Mereu mi-am folosit presupusul calibru, faptul că eram de ceva timp conducătoare și experiența mea drept capital. Credeam că, având aceste calificări, aveam să-mi îndeplinesc bine datoria. În realitate, faptul că aveam acea experiență și acel calibru nu însemna că dețineam adevărurile-principii; acestea erau doar unelte pe care le puteam folosi în datoria mea. Mi-am dat seama că am considerat experiența și calibrul ca fiind adevărul-principiu și am crezut că înțelegeam adevărul și că acționam în mod principial. Am devenit din ce în ce mai arogantă, i-am privit cu superioritate pe frați și surori și am făcut ce am vrut. Drept urmare, după trei luni de lucrare, nu am obținut niciun rezultat. Mi-am dat seama că, pentru ca cineva să-și facă bine datoria, nu contează de câtă vreme e credincios, cât a contribuit anterior, sau câtă experiență are. Important este să cauți adevărul, să acționezi principial și să ai parteneriate armonioase cu ceilalți.

Ulterior, am citit alte două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care mi-au oferit o cale mai clară despre cum să colaborez armonios cu ceilalți. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Cooperarea armonioasă presupune multe lucruri. Cel puțin, unul dintre aceste lucruri este să le permiți celorlalți să vorbească și să faci diferite sugestii. Dacă ești cu adevărat rezonabil, indiferent ce tip de lucrare faci, mai întâi trebuie să înveți să cauți adevărurile-principii și ar trebui, de asemenea, să iei inițiativa de a căuta părerile altora. Cât timp iei în serios fiecare sugestie și apoi rezolvi problemele în asentiment cu ceilalți, vei obține, de fapt, o cooperare armonioasă. Astfel, vei întâlni cu mult mai puține dificultăți în datoria ta. Indiferent ce probleme apar, va fi ușor să le rezolvi și să le tratezi. Acesta este efectul cooperării armonioase. Uneori, există**

dispute privind chestiuni triviale, dar, atât timp cât acestea nu afectează lucrarea, nu vor reprezenta o prolemă. Totuși, în ceea ce privește chestiunile cheie și cele principale care se referă la lucrarea bisericii, trebuie să ajungeți la un consens și să căutați adevărul pentru a le rezolva. […] Trebuie să renunți la titlurile de conducere, să renunți la aerul murdar al statutului, să te tratezi drept o persoană obișnuită, să stai la același nivel precum alții și să ai o atitudine responsabilă față de datoria ta. Dacă întotdeauna îți tratezi datoria drept un titlu oficial, drept un statut sau un tip de cunună de lauri și îți imaginezi că ceilalți există pentru a lucra și sluji funcției tale, acest lucru este problematic, iar Dumnezeu te va detesta și va fi dezgustat de tine. Dacă tu crezi că le ești egal altora, doar că ai o însărcinare dată de Dumnezeu și o responsabilitate de la Dumnezeu ceva mai mari, dacă poți învăța să te așezi la nivel egal cu ei și chiar te poți pleca să întrebi ce cred ceilalți oameni și, dacă poți asculta sincer, îndeaproape și atent ceea ce spun aceștia, atunci vei coopera în armonie cu alții. Ce efect va produce această cooperare armonioasă? Efectul este uriaș. Vei câștiga lucruri pe care nu le-ai mai avut niciodată, care sunt lumina adevărului și realitățile vieții; vei descoperi virtuțile celorlalți și vei învăța din punctele lor tari. Mai există ceva: îi consideri pe ceilalți oameni proști, slabi la minte, nesăbuiți, inferiori ție, dar, când le asculți părerile sau când alți oameni ți se destăinuie, vei descoperi fără să vrei că nimeni nu este chiar atât de obișnuit precum crezi, că toți pot veni cu diverse gânduri și idei și că toți au meritele lor. Dacă înveți să cooperezi armonios, mai mult decât faptul că te ajută să înveți din punctele tari ale altora, îți poate dezvălui aroganța și neprihănirea de sine și te poate împiedica să-ți imaginezi că ești isteț. Când nu te mai consideri mai deștept și mai bun decât toți ceilalți, vei înceta să trăiești în această

stare narcisistă și de autoapreciere. Și asta te va proteja, nu-i așa? Aceasta este lecția pe care ar trebui să o înveți și beneficiul pe care ar trebui să-l câștigi din cooperarea cu alții” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)”). **„Credeți că cineva este perfect? Indiferent de cât de puternici sunt oamenii sau cât de capabili și talentați, tot nu sunt perfecți. Oamenii trebuie să recunoască asta, este o realitate și e și atitudinea pe care ar trebui s-o aibă ca să-și abordeze corect propriile merite și puncte tari sau neajunsuri; aceasta este rațiunea pe care ar trebui să o aibă oamenii. Cu o asemenea rațiune, poți să-ți tratezi așa cum trebuie propriile puncte tari și slăbiciuni, la fel de bine ca pe ale altora, iar acest lucru te va abilita să lucrezi în armonie alături de ei. Dacă ai înțeles acest aspect al adevărului și poți să pătrunzi în acest aspect al adevărului-realitate, atunci te poți întelege armonios cu frații și surorile tale, bazându-te pe punctele lor tari pentru a compensa orice slăbiciuni ai. În acest fel, indiferent de datoria pe care o îndeplinești sau ce faci, vei deveni mereu din ce în ce mai bun și vei avea binecuvântarea lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că, într-un parteneriat, ar trebui să fim pe picior de egalitate cu ceilalți, să învățăm să-i ascultăm cu atenție și să întrebăm în mod activ despre ceea ce nu înțelegem. Practicând astfel, putem să descoperim punctele forte ale fraților și surorilor și lucruri la care se pricep mai bine decât noi. Atunci nu îi vom mai privi de sus și vom înceta să fim atât de mulțumiți de sine și arbitrari în comportament. De asemenea, ar trebui să ne înțelegem mai clar și să nu ne mai ridicăm în slăvi. Trebuie să învățăm să identificăm punctele forte ale altor oameni și să avem atitudinea potrivită față de slăbiciunile lor. Privind în trecut, în ciuda faptului că am slujit drept conducătoare doi ani, nu eram

talentată la răspândirea Evangheliei și aveam nevoie de sprijin când verificam lucrarea de evanghelizare. Cât despre Christopher, el nu era de multă vreme credincios, însă răspândise mereu Evanghelia, obținuse rezultate grozave și convertise mulți oameni. El avea mai multă experiență când venea vorba de răspândirea Evangheliei, așa că ar fi trebuit să-i cer în mod activ ajutorul. Totodată, era foarte responsabil în datoria sa, purta o povară în lucrarea sa, mă căuta în mod activ pentru a rezuma lucrarea noastră și implementa bune practici din alte biserici. Toate acestea erau puncte forte din care puteam să învăț. Am fost prea arogantă și nu i-am putut recunoaște punctele forte și chiar l-am disprețuit. Nu i-am acceptat sugestiile și nu l-am lăsat să ia parte la lucrarea mea. Eram un nimic și totuși atât de sigură pe mine; ce jenant! N-am avut nicio fărâmă de conștiință de sine. Dacă aș fi putut să colaborez bine cu Christopher înainte, lucrarea nu ar fi fost întârziată. Amintindu-mi de asta, m-am simțit plină de regrete. Fărădelegile mele trecute erau de nerăscumpărat, însă eram dispusă să-mi fac bine datoria pe viitor. Aveam să discut și să comunic cu ceilalți atunci când întâmpinam probleme, să pun interesele bisericii pe primul loc, să învăț să colaborez cu ceilalți și să nu mai merg pe vechea cale.

Ulterior, am plecat din sat. Mi s-au atribuit proiecte diferite și am primit un nou partener. De această dată, partenera mea a fost sora Mina. Am fost fericită să colaborez armonios cu ea pentru a ne face bine îndatoririle. Mai târziu, am început încet-încet să observ că, deși Mina era mai în vârstă decât mine, nu fusese credincioasă și nu-și făcuse datoria la fel de multă vreme ca mine. Încă avea lipsuri privind supravegherea și verificarea lucrării. Uneori, îi auzem și pe frați și surori aducând în discuție anumite probleme de-ale ei. Firea mea arogantă a început să iasă din nou la iveală. Am început să mă gândesc că eu aveam rolul principal în lucrarea noastră, iar sora Mina era acolo doar pentru a face practică. Odată, când a trebuit să

scriem o propunere de lucrare, conducătorul nostru ne-a spus în mod special că ar trebui să discutăm împreună despre lucrare, dar eu m-am gândit în sinea mea: „Aceasta nu este o sarcină grea, aș putea să mă ocup singură de asta cu ușurință și nu e nevoie să lucrăm amândouă la asta. Nu e ca și cum n-o pot face singură.” După adunare, am vrut să mă apuc pur și simplu singură de lucrare, dar sora Mina m-a sunat numaidecât și am știut că voia să discutăm. Totuși, chiar nu aveam chef de asta, așa că nu am răspuns la telefon. Ulterior, m-am simțit puțin vinovată. M-am gândit la felul în care aroganța mea și indisponibilitatea mea de a colabora cu Christopher împiedicaseră lucrarea înainte; în cazul în care continuam astfel, cu siguranță avea să ne afecteze lucrarea. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, spunând: „O, Dumnezeule, Mina m-a căutat activ pentru a discuta despre lucrare, însă am fost prea arogantă și nu am vrut să colaborez cu ea. Dumnezeule, nu mai vreau să acționez în mod arbitrar și să perturb lucrarea bisericii, Te rog să mă îndrumi ca să nu mai trăiesc după firea mea coruptă, pentru a putea colabora armonios cu Mina.” Apoi, mi-am amintit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să atingeți o cooperare armonioasă în scopul lucrării lui Dumnezeu, pentru folosul bisericii și pentru a vă îmboldi frații și surorile. Ar trebui să vă coordonați unul cu altul, corectându-l pe celălalt și ajungând la un rezultat mai bun al lucrării, astfel încât să arătați considerație față de intențiile lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata cooperare și numai cei care se implică în ea vor câștiga adevărata intrare**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Slujiți așa cum au slujit israeliții”). Cuvintele lui Dumnezeu au avut un impact puternic asupra mea. Pentru a-mi face bine datoria, trebuia să învăț să colaborez armonios cu Mina, să nu mai trăiesc după firea mea coruptă și să nu mai acționez în mod arbitrar. Cu aceasta, am sunat-o pe Mina și am discutat despre rânduielile lucrării noastre pe viitor. Mina mi-a împărtășit ideile ei și

mi s-au părut destul de bune, așa că am ajuns să le pun în aplicare. Cât ai clipi, am făcut împreună un plan mult mai repede decât fusesem capabilă să o fac de una singură înainte. Am fost foarte fericită. Nu era cine știe ce mare realizare, dar m-am simțit grozav să mă lepăd de sine și să practic conform cuvintelor lui Dumnezeu. După aceea, am învățat să colaborez cu alți frați și surori și am văzut că, de la o lună la alta, am obținut rezultate tot mai bune în lucrarea noastră. I-am mulțumit lui Dumnezeu în inima mea!

82. Perseverând în fața adversității

de An Xin, Myanmar

În mai 2022, membrii mai multor sate au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Dar curând după aceea, mulți nou-veniți au încetat să vină la adunări. După ce am investigat, am aflat că soldații înarmați patrulau noaptea și arestau pe oricine organiza adunări. În alte zone, unii frați și surori fuseseră deja amendați, arestați și încarcerați pentru credința lor. Nou-veniții din acele sate erau atât de speriați, încât nu îndrăzneau să participe la adunări. Conducătorul meu ne-a desemnat atunci pe Isa și pe mine să-i sprijinim pe nou-veniți. În acea perioadă, eu și Isa udam separat nou-veniții.

Într-o noapte, înainte să mă întorc acasă, Isa m-a sunat brusc și a spus că sora noastră gazdă se temea să nu fie amendată sau închisă și ne cerea să plecăm. Mi-am spus: „Unde am putea găsi o familie gazdă la ora asta?” Mai târziu, am încercat la sora Yana, dar ea și fiul ei se temeau să nu fie arestați și n-au îndrăznit să ne găzduiască, așa că am rămas fără adăpost la miezul nopții. M-am simțit foarte tristă și nedreptățită. Ploua în noaptea aceea, iar eu și Isa nu știam unde să mergem și voiam să plecăm de acolo, dar încă erau foarte mulți nou-veniți care aveau nevoie de udare și sprijin. Dacă am pleca și nou-veniții n-ar primi udare, ar avea și mai puține șanse să reziste pe cont propriu, iar noi ne-am eschiva de la responsabilitatea noastră. Realizând acest lucru, am decis să rămânem și să vedem dacă altcineva ar fi dispus să ne găzduiască. Mai târziu, un nou-venit ne-a lăsat să stăm la el acasă, dar am putut să rămânem acolo doar o noapte. Am plâns atunci, gândindu-mă: „Pot sta acolo doar o noapte și apoi voi rămâne pe drumuri. Vreau să lucrez, dar mă confrunt cu mari obstacole. Nu cunoaștem bine zona și, dacă guvernul află că răspândim Evanghelia, vom fi arestate și

persecutate.” Mă simțeam descurajată și voiam să renunț. Când supraveghetoarea mea a aflat că vreau să plec, a spus: „Nou-veniții nu înțeleg adevărul și trăiesc în timiditate și frică. Au nevoie de udare și sprijin. Nu-i putem abandona pe nou-veniți. Vezi dacă poți găsi o modalitate de a rămâne. Trebuie să învățăm să ne bazăm pe Dumnezeu, El va pregăti un loc pentru voi.” Sfatul ei m-a făcut să-mi dau seama că ar trebui să mă bazez mai mult pe Dumnezeu în această perioadă dificilă. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu să ne deschidă o cale. După aceea, pe când citeam mesajele din chatul nostru de grup, am dat peste acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Din momentul în care Dumnezeu i-a încredințat lui Noe construcția arcei, Noe nu s-a gândit niciodată în sinea lui: «Când va distruge Dumnezeu lumea? Când îmi va oferi un semnal că o va face?» În loc să chibzuiască la astfel de chestiuni, Noe s-a străduit să memoreze și apoi să îndeplinească fiecare lucru pe care i l-a spus Dumnezeu. După ce a acceptat ceea ce Dumnezeu i-a încredințat, Noe a pornit să realizeze și să ducă la bun sfârșit construcția arcei despre care vorbise Dumnezeu de parcă ar fi fost cel mai important lucru din viața lui, fără întârziere. Au trecut zile, au trecut ani, zi după zi, an după an. Dumnezeu nu a făcut niciodată presiuni asupra lui Noe, dar, în toată această vreme, Noe a perseverat în sarcina importantă care i-a fost încredințată de Dumnezeu. Fiecare cuvânt și fiecare frază pe care le rostise Dumnezeu erau întipărite în inima lui Noe precum cuvintele cioplite într-o tablă de piatră. Nepăsător la schimbările din lumea exterioară, la batjocura din partea celor din jurul lui, la greutățile implicate sau la dificultățile pe care le-a întâmpinat, el a perseverat, în tot acest timp, în ceea ce i-a fost încredințat de Dumnezeu, fără să dispere sau să se gândească vreodată să renunțe. Cuvintele lui Dumnezeu erau întipărite în inima lui Noe și deveniseră realitatea lui**

de zi cu zi. Noe a preparat fiecare dintre materialele necesare pentru construcția arcei, iar forma și specificațiile cerute de Dumnezeu pentru arcă au început treptat să prindă formă cu fiecare lovitură precisă a lui Noe cu ciocanul și dalta. Prin vânt și ploaie și indiferent cum l-au batjocorit sau calomniat oamenii, viața lui Noe a mers mai departe în felul acesta, an după an. Dumnezeu a urmărit în taină fiecare acțiune a lui Noe, fără să-i spună vreodată vreun alt cuvânt, iar inima Sa a fost atinsă de Noe. Cu toate acestea, Noe nici nu a știut și nici nu a simțit acest lucru; de la început până la sfârșit, el pur și simplu a construit arca și a adunat fiecare fel de viețuitoare, cu o loialitate de neclintit față de cuvintele lui Dumnezeu. În inima lui Noe, nu exista nicio instrucțiune mai importantă pe care trebuia s-o urmeze și s-o ducă la bun sfârșit: cuvintele lui Dumnezeu erau direcția și scopul lui pe viață. Așadar, orice i-a zis Dumnezeu, orice i-a cerut să facă, orice i-a ordonat să facă, Noe a acceptat acel lucru pe deplin și l-a memorat; l-a privit ca pe cel mai important lucru din viața lui și l-a tratat pe măsură. Nu numai că nu l-a uitat, nu numai că și l-a întipărit în minte, ci l-a înfăptuit în viața sa de zi cu zi, folosindu-și viața ca să accepte și ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu. Și în felul acesta, scândură cu scândură, arca a fost construită. Fiecare mișcare, fiecare zi a lui Noe era dedicată cuvintelor și poruncilor lui Dumnezeu. Poate nu părea că Noe îndeplinea o sarcină importantă, dar, în ochii lui Dumnezeu, tot ceea ce a întreprins Noe, fiecare pas pe care l-a făcut pentru a realiza ceva, fiecare lucrare săvârșită de mâna lui – toate au fost prețioase, demne de a fi pomenite și vrednice de a fi imitate de această omenire. Noe a respectat ce îi fusese încredințat de Dumnezeu. A fost neclintit în credința sa că fiecare cuvânt rostit de Dumnezeu era adevărat; în privința asta nu avea nicio îndoială. Drept urmare, arca a

fost finalizată și fiecare fel de viețuitoare a putut trăi pe ea” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Anexa doi: Cum Noe și Avraam au auzit cuvintele lui Dumnezeu și I s-au supus (Partea întâi)”). Noe a auzit cuvintele lui Dumnezeu și I-a păstrat cuvintele și însărcinarea aproape de inima lui. Pentru el, construirea arcei a fost cel mai important aspect al vieții lui, iar finalizarea arcei, cea mai mare responsabilitate a lui. Zile și ani la rând, în ciuda suferinței, oboselii, greutăților, vremii rele, calomniei, batjocurii și abandonării de către ceilalți, el a perseverat în însărcinarea dată de Dumnezeu și nu s-a gândit niciodată să renunțe. A făcut asta pentru că avea o inimă cu frică de Dumnezeu, așa că fiecare cuvânt al Lui îi era întipărit în inimă. Comparând comportamentul lui Noe cu al meu, mi-am dorit mereu ca datoria mea să decurgă fără probleme și să nu întâmpin greutăți. Când au apărut dificultăți în datoria mea și nu aveam unde să stau, riscând să fiu arestată, am vrut să dau înapoi și n-am fost dispusă să sufăr și să plătesc un preț. Am văzut că nu-mi păsa de voia lui Dumnezeu și nu voiam cu adevărat să-L mulțumesc. Experiența lui Noe m-a motivat și m-a făcut să mă simt rușinată. Nu mai eram dispusă să-mi menajez trupul și am decis să rămân pentru a-i sprijini pe nou-veniți. Dacă nimeni nu avea să mă găzduiască, urma să dorm pe câmp, dar aveam să perseverez în răspândirea Evangheliei și udarea nou-veniților.

Mai târziu, Isa și cu mine am contactat un nou-venit pe nume Nevin și am întrebat dacă puteam sta într-o cabană de pe terenul lui. Nevin și părinții lui au fost de acord. Știam că Dumnezeu ne deschisese o cale. După aceea, i-am convocat pe toți nou-veniții din sat la o adunare și am avut părtășie cu ei: „Când Dumnezeu Își face lucrarea pentru a-i mântui pe oameni, Satana provoacă întruna tulburări. Dumnezeu permite tulburarea și persecuția de către Satana pentru a desăvârși credința și iubirea omului, pentru a-i dezvălui și alunga pe oameni și a le testa credința. Dacă noi, credincioșii,

vrem să urmărim adevărul și viața, nu putem fugi de suferință. Din cauza persecuției, nu putem ține adunări în casele noastre, așa că a trebuit să ne adunăm în munți. În ciuda acestor condiții, suferințele prin care am trecut au fost pline de sens. Dacă așteptăm să se prăbușească regimul satanic și să înceteze persecuția ca să credem în Dumnezeu, lucrarea Lui se va fi încheiat deja, iar noi ne vom pierde șansa la mântuire. De ce ar trebui să răspândim Evanghelia? Pentru că acestea sunt zilele de pe urmă și aceasta e ultima etapă din lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii. Dacă ratăm această perioadă, nu vom fi niciodată mântuiți. În viitor, calamitățile vor deveni tot mai grave și de nesuportat.” Am avut părtășie destul de mult atunci, iar după aceea unii nou-veniți au spus: „Nu ne putem proteja de aceste calamități și nimeni, nici măcar guvernul, nu ne poate salva. Numai Dumnezeu ne poate mântui, așa că trebuie să credem în El și să participăm la adunări.” Unii nou-veniți au spus: „Nu ne putem teme să fim arestați sau amendați de guvern, totul e în mâinile lui Dumnezeu și trebuie să mergem în continuare la adunări.” Apoi am avut părtășie despre adevărul întrupării și despre lucrarea de judecată. După ce i-am mai udat încă zece zile, au reușit cu toții să participe în mod regulat la adunări.

După încă vreo zece zile, poliția a ordonat din nou o patrulă de noapte. Nevin se temea să nu fie implicat și nu voia să mai stăm în cabana lui. Când m-am confruntat cu această situație, nu m-am putut abține să nu mă plâng. Aveam atât de mulți nou-veniți de udat și sprijinit, erau așa multe dificultăți în lucrarea noastră și nici măcar nu aveam unde să stăm. Eram destul de nefericită și îmi venea greu să rezolv problemele nou-veniților. Ulterior, o soră mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Deoarece când o persoană acceptă ceea ce Dumnezeu îi încredințează, Dumnezeu are un standard pentru a judeca dacă acțiunile ei sunt bune sau rele și dacă persoana s-a supus și a satisfăcut intențiile lui Dumnezeu și dacă ceea**

ce face aceasta este adecvat. Lui Îi pasă de inima persoanei, nu de acțiunile acesteia la suprafață. Nu este cazul ca Dumnezeu să binecuvânteze pe cineva atât timp cât face ceva, indiferent cum îl face. Acesta este o înțelegere greșită pe care o au oamenii despre Dumnezeu. Dumnezeu nu Se uită doar la rezultatul final al lucrurilor, ci pune mai mult accent pe modul în care este inima unei persoane și cum este atitudinea unei persoane în timpul desfășurării lucrurilor și El Se uită dacă există supunere, considerație și dorința de a-L mulțumi pe Dumnezeu în inima acesteia" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am reflectat asupra mea: când am început să-i sprijin pe nou-veniți, credeam că-mi îndeplinesc datoria, că ar trebui să meargă fără probleme și că nou-veniții aveau să înțeleagă, să mă găzduiască și să mă protejeze. Când m-am confruntat cu persecuție, când nimeni n-a vrut să mă găzduiască și în lucrarea noastră au apărut probleme, doar m-am plâns de situația dificilă în care mă aflam și de faptul că nou-veniții nu erau dornici de adevăr. Am simțit că lucrarea e prea grea și am vrut să merg acasă. Când a trebuit să sufăr și să plătesc un preț, pur și simplu n-am vrut să mă supun. M-am gândit doar la interesele trupului meu și nu mi-a păsat deloc de voia lui Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, m-am simțit foarte rușinată. Ulterior, o soră mi-a reamintit următoarele: „De ce nu te-ai putut supune când a trebuit să suferi și să plătești un preț? De ce ai ținut mereu seama doar de interesele trupului tău? Ce fire coruptă a cauzat aceste lucruri?" Cugetam în permanență la întrebările surorii.

Mai târziu, am dat peste un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Așadar, lucrurile care ți se întâmplă și care nu sunt în concordanță cu noțiunile tale pot să-ți afecteze realizarea datoriei? De exemplu, uneori lucrarea devine intensă, iar oamenilor li se cere să îndure unele greutăți**

și să plătească un mic preț pentru a-și realiza bine îndatoririle; unii oameni ajung apoi să aibă noțiuni în mintea lor, în ei se naște împotrivirea și pot deveni negativi și leneși la lucru. Uneori, lucrarea nu este intensă și îndatoririle oamenilor devin mai ușor de realizat, iar unii se simt atunci fericiți și se gândesc: «Ar fi grozav dacă ar fi întotdeauna atât de ușor să-mi realizez datoria.» Ce fel de oameni sunt ei? Sunt indivizi leneși, lacomi după confortul trupului. Sunt astfel de oameni loiali în realizarea îndatoririlor personale? (Nu.) **Asemenea oameni pretind că sunt dornici să se supună lui Dumnezeu, dar supunerea lor e însoțită de condiții – ca să se supună, lucrurile trebuie să se potrivească propriilor noțiuni și să nu-i facă să îndure vreo greutate. În caz că se confruntă cu adversități și trebuie să îndure greutăți, ei se plâng mult și chiar se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și I se împotrivesc. Ce fel de oameni sunt? Sunt oameni care nu iubesc adevărul. Când acțiunile lui Dumnezeu sunt în concordanță cu propriile lor noțiuni și dorințe, iar ei nu trebuie să îndure greutăți sau să plătească un preț, sunt capabili să se supună. Dacă însă lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază cu noțiunile sau preferințele lor și le cere să îndure greutăți și să plătească un preț, ei nu sunt capabili să se supună. Chiar dacă nu se opun fățiș, sunt potrivnici și iritați în inimile lor. Se percep ca îndurând mari greutăți și, în inimile lor, nutresc nemulțumiri. Ce fel de problemă este aceasta? Arată că ei nu iubesc adevărul**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că unii oameni vor doar ca lucrurile să meargă bine în datoria lor. Imediat ce întâmpină dificultăți și trebuie să sufere sau să plătească un preț, sunt potrivnici și se plâng. Astfel de oameni sunt leneși, râvnesc confortul trupului, nu sunt loiali în datoria lor, nu țin cont câtuși de puțin de voia lui Dumnezeu și nu iubesc adevărul. Mi-am dat

seama că eram exact la fel. Am vrut doar o datorie ușoară și ca lucrarea să meargă fără probleme. N-am fost dispusă să sufăr sau să plătesc un preț. Când m-am confruntat cu persecuția, când nou-veniții n-au îndrăznit să ne găzduiască sau să se adune de frica arestării, când trupul meu a suferit fiindcă nu aveam unde să stau, dar am și plătit un preț mai mare pentru a găsi nou-veniți, a avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și a-i sprijini, m-am plâns cât de greu era să fiu persecutată, cât de timizi erau nou-veniții și am vrut doar să-mi părăsesc datoria și să plec. De îndată ce am întâmpinat dificultăți, am început să mă gândesc la interesele trupului meu și n-am avut câtuși de puțin loialitate și supunere. Dumnezeu a permis această situație și a vrut să caut adevărul și să învăț lecții din această experiență, dar eu n-am prețuit intrarea în viață, am râvnit mereu confortul trupului și mi-am tratat datoria în funcție de preferințe. Pur și simplu, nu iubeam adevărul. Un alt pasaj a avut un impact profund asupra mea. Dumnezeu spune: „**Astăzi, tu nu crezi cuvintele pe care le spun și nu le dai atenție; când vine ziua ca această lucrare să se răspândească și o vezi în întregime, vei regreta și, în acel moment, vei fi uluit. Există binecuvântări, totuși tu nu știi să te bucuri de ele, și există adevărul, totuși tu nu îl urmărești. Nu te faci singur demn de dispreț? Astăzi, deși următorul pas al lucrării lui Dumnezeu încă trebuie să înceapă, nu există nimic excepțional în privința cerințelor care îți sunt adresate și a ceea ce ți se cere să trăiești. Există atât de multă lucrare și atât de multe adevăruri; nu sunt ele demne să fie cunoscute de tine? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să îți trezească duhul? Nu pot mustrarea și judecata lui Dumnezeu să te facă să te urăști pe tine însuți? Ești mulțumit să trăiești sub influența Satanei, cu pace și bucurie și puțin confort trupesc? Nu ești tu cel mai josnic dintre toți oamenii? Nu e nimeni mai nesăbuit decât aceia care au zărit mântuirea,**

dar nu urmăresc să o câștige; aceștia sunt oamenii care se îmbuibă cu trupul și se bucură de Satana. Speri că a ta credință în Dumnezeu nu va presupune nicio provocare și niciun necaz și nici cea mai mică greutate. Întotdeauna urmărești acele lucruri care sunt lipsite de valoare și nu acorzi valoare vieții, în schimb, pui propriile tale gânduri extravagante înaintea adevărului. Ești așa de lipsit de valoare! Trăiești ca un porc – ce diferență este între tine și porci și câini? Nu sunt toți fiare aceia care nu urmăresc adevărul și care în schimb iubesc trupul? Nu sunt toți morții aceia fără duhuri, cadavre umblătoare? […] Îți acord viața umană reală, și tu tot nu cauți. Nu ești tu la fel cu un porc sau un câine? Porcii nu urmăresc viața omului, ei nu urmăresc să fie curățiți și nu înțeleg ce este viața. În fiecare zi, după ce mănâncă pe săturate, ei doar dorm. Eu ți-am dat calea adevărată și tu tot nu ai câștigat-o: ești cu mâinile goale. Ești dispus să continui în această viață, viața unui porc? Care este însemnătatea existenței unor astfel de oameni? Viața ta este demnă de dispreț și josnică, trăiești în mijlocul murdăriei și desfrâului și nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Din cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că El Își exprimă cuvintele, îi udă și aprovizionează pe oameni și ne dă șansa să ne îndeplinim îndatoririle, cu speranța că vom urmări și vom obține adevărul în îndatoririle noastre, vom dobândi transformarea firii și vom fi mântuiți. Acestea sunt înălțarea și harul lui Dumnezeu. Cei care iubesc adevărul prețuiesc astfel de șanse. Pe durata îndatoririlor, ei urmăresc și dobândesc

adevărul. În schimb, eu nu iubeam adevărul și când am întâmpinat dificultăți în datoria mea, am devenit potrivnică și m-am plâns de situația mea. Am simțit că era prea obositoare și dificilă, n-am fost dispusă să sufăr sau să plătesc un preț și am vrut să mă eschivez. La cât am fost de leneșă și nedispusă să urmăresc adevărul, chiar dacă L-aș urma pe Dumnezeu până la capăt, n-aș obține nicicând adevărul sau transformarea firii și, în cele din urmă, aș fi alungată și pedepsită. Trebuia să nu-mi mai menajez trupul, ci să mă răzvrătesc împotriva lui și să-mi fac datoria bine. Am realizat că nou-veniții erau timizi și se temeau pentru că abia intraseră în credință, nu aveau încă rădăcini pe adevărata cale și nu înțelegeau adevărul. Dacă n-aș plăti un preț și n-aș îndura puțină suferință pentru a-i uda și susține, probabil că acești nou-veniți n-ar fi capabili să reziste pe cont propriu, iar eu aș fi însemnată pentru o fărădelege. Indiferent dacă urma să avem o familie gazdă și dacă aveam să îndurăm suferințe, eram dispusă să perseverez în datoria mea și să-mi îndeplinesc responsabilitatea. În ziua aceea, mama lui Nevin a venit să mă viziteze și mi-a spus: „Milițienii își încep patrulele de noapte acum. Suntem îngrijorați că vei da peste ei, fiindcă ești o străină care intră și iese din sat.” Am avut următoarea părtășie cu ea: „Când Dumnezeu a fost pregătit să distrugă Sodoma, locuitorii au vrut să le facă rău celor doi îngeri trimiși de Dumnezeu. Lot a supraviețuit fiindcă i-a găzduit pe cei doi îngeri în casa lui. Dumnezeu face acum ultima etapă a lucrării Sale de mântuire a omenirii. Acești oameni care îi persecută pe credincioși sunt la fel de răi ca locuitorii Sodomei. E normal să fim îngrijorați, dar trebuie să avem credință. Dacă vom fi găsite sau nu de milițieni este în mâinile lui Dumnezeu. Trebuie să ne rugăm Lui mai mult, El Își va proteja propria lucrare. Dacă nu ne găzduiești și trebuie să plecăm, nu vom putea să te udăm. Dacă ne găzduiești cât timp răspândim Evanghelia aici, este fapta ta bună și Dumnezeu Își va aduce aminte de ea.” După părtășia mea, s-a temut

mai puțin și chiar a fost destul de fericită. După aceea, a avut grijă de noi și eu am putut să mă stabilesc, să am părtășie cu nou-veniții și să țin adunări zi și noapte. După ce au înțeles unele adevăruri, nou-veniții și-au invitat prietenii și familia să asculte Evanghelia. În doar două luni, 120 de săteni au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. M-am bucurat foarte mult să văd toți acești nou-veniți participând la adunări. Deși a fost un proces dificil și am suferit puțin, m-am simțit împăcată știind că mi-am îndeplinit datoria. După ce am fost martoră la călăuzirea lui Dumnezeu, am dobândit credință.

Mai târziu, supraveghetoarea ne-a desemnat să sprijinim nou-veniții din alt sat. Am mers mai întâi în casa unui nou-venit, fratele John. John prelua inițiativa în îndatoririle lui și a reușit să-i întrunească pe nou-veniți la adunări, dar, mai târziu, n-a mai participat la adunări de teamă să nu fie arestat. Am vrut să-l sprijinim mai întâi pe John și apoi, prin intermediul lui, să sprijinim alți nou-veniți, dar John nu a vrut să vorbească cu noi. Soția lui a spus: „În timpul unei întâlniri din satul nostru, ni s-a spus să nu ascultăm predici sau să credem în Dumnezeu. Miliția face patrule de noapte și va aresta pe oricine este prins ascultând. Ne-au interzis să ascultăm predici, ne este teamă să nu fim arestați. În plus, suntem destul de ocupați și n-avem timp să ascultăm.” După ce a spus asta, a început să ne ignore. Văzând că nou-venita nici măcar nu ne lăsa să vorbim și ne evita, am avut impresia că eram într-o situație imposibilă. Călătoria spre și dinspre sat era lungă și obositoare, așa că nu i-am mai sprijinit pe nou-veniți și am continuat să fac altă lucrare. După un timp, supraveghetoarea mi-a amintit din nou că nou-veniții sunt ocupați ziua și că aș putea merge noaptea. Mi-am zis în sinea mea: „Ne evită și nu vor să ne asculte. Chiar dacă merg, nu voi ști ce să fac. E o călătorie lungă până acolo și va fi și mai dificilă noaptea.” Așa că n-am vrut să merg. Atunci mi-am dat seama că mă

eschivam de la responsabilitatea mea față de nou-veniți amânând mereu plecarea. M-am gândit la dezvăluirea lui Dumnezeu despre lucrarea conducătorilor falși. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Să spunem că există o treabă pe care o persoană ar putea să o finalizeze într-o lună. Dacă este nevoie de șase luni pentru a face această treabă, oare cinci dintre aceste luni nu reprezintă o pierdere? Să vă dau un exemplu despre răspândirea Evangheliei. Unii oameni sunt dispuși să investigheze adevărata cale și au nevoie doar de o lună pentru a fi convertiți, după care se alătură bisericii și continuă să fie udați și aprovizionați. Șase luni este tot ce au este nevoie pentru a pune bazele. Însă dacă atitudinea persoanei care răspândește Evanghelia este una de indiferență și superficialitate, iar conducătorii și lucrătorii nu au simțul responsabilității și ajunge să dureze o jumătate de an pentru a converti persoana, oare nu constituie această jumătate de an o pierdere în viața sa? Dacă se confruntă cu un mare dezastru și îi lipsește o bază în calea adevărată va fi în pericol, iar tu nu-i vei datora ceva? O astfel de pierdere nu se măsoară cu bani sau cu bunuri materiale. Tu i-ai amânat înțelegerea adevărului cu jumătate de an, i-ai întârziat stabilirea unei fundații și îndeplinirea datoriei cu jumătate de an. Cine își va asuma responsabilitatea pentru asta? Sunt conducătorii și lucrătorii capabili să-și asume responsabilitatea pentru acest lucru? Responsabilitatea de a susține viața cuiva depășește capacitatea de îndurare a oricărei persoane. Din moment ce nimeni nu poate avea această responsabilitate, ce trebuie să întreprindă conducătorii și lucrătorii? Trei cuvinte: să dea totul. Să dai totul pentru a face ce? Să îți îndeplinești propriile responsabilități, făcând tot ceea ce poți vedea cu ochii tăi, gândi în inima ta și realiza cu propriul calibru. Asta înseamnă să dai totul, asta înseamnă să fii loial și responsabil, iar aceasta este**

responsabilitatea pe care ar trebui să o realizeze conducătorii și lucrătorii" (Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (4)"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că, indiferent ce muncă face cineva, dacă putea fi făcută într-o lună, dar a durat în cele din urmă șase luni, aceasta constituie o pierdere foarte mare. De exemplu, în cazul răspândirii Evangheliei, dacă cineva este dispus să investigheze adevărata cale, poate să fie adus în credință într-o lună și să intre la timp în casa lui Dumnezeu dacă persoana care răspândește Evanghelia își îndeplinește responsabilitatea. Astfel va putea să înțeleagă adevărul mai devreme și să prindă rădăcini pe adevărata cale. Dacă nu plătim un preț în datoria noastră, dacă avem o atitudine lejeră și superficială și ne trebuie șase luni să aducem această persoană în credință, va fi o mare pierdere pentru viața ei. Dacă au loc calamități și acești oameni n-au acceptat încă lucrarea lui Dumnezeu, nu au udarea și aprovizionarea adevărului și mor, nimeni nu poate suporta răspunderea pentru astfel de morți. Prin urmare, trebuie să nu tragem de timp în îndatoririle noastre și să facem tot posibilul pentru a ne îndeplini responsabilitățile, așa încât să avem conștiința curată. În timp ce-i sprijineam pe nou-veniți și răspândeam Evanghelia, nu eram dispusă să plătesc un preț și nu voiam să sufăr. Când am fost desemnată să-i sprijin pe nou-veniți și să răspândesc Evanghelia în acel sat și m-am confruntat cu dificultăți și o călătorie lungă, mi-am menajat trupul și n-am vrut să merg, amânând zi după zi. Nou-veniții erau timizi, speriați și nu îndrăzneau să participe la adunări din cauza persecuției guvernului. Aveau mare nevoie de udare și sprijin, încât să înțeleagă adevărul și să se elibereze de constrângerile lor. Dacă lucrarea lui Dumnezeu s-ar încheia, iar acești oameni nu s-ar elibera de forțele întunericului, nu s-ar întruni și n-ar asculta cuvintele lui Dumnezeu, n-ar înțelege adevărul, n-ar dobândi mântuirea lui Dumnezeu și ar fi mistuiți în

calamități. În plus, mulți oameni din acel sat încă nu auziseră glasul lui Dumnezeu. Dacă și alții și-ar menaja trupul ca mine, renunțând la răspândirea Evangheliei în fața dificultăților, acei oameni n-ar auzi glasul lui Dumnezeu și n-ar primi mântuirea Lui. Trebuia să nu mai trag de timp și să-mi las grijile deoparte. Indiferent ce situație s-ar ivi, trebuia să trec prin ea și să-mi îndeplinesc responsabilitățile.

Mai târziu, m-am gândit la alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Deoarece a răspândi Evanghelia este misiunea și vocația pe care trebuie să o accepte fiecare ființă creată și fiecare adept al lui Dumnezeu, fie el bătrân sau tânăr, bărbat sau femeie. Dacă îți revine această misiune și îți cere să te sacrifici, să plătești un preț și chiar să-ți oferi viața, ce ar trebui să faci? Ar trebui să accepți, așa cum ești obligat de datorie să faci. Acesta este adevărul și ceea ce tu ar trebui să înțelegi. Nu e o simplă părticică de doctrină; este adevărul. Și ce îl face să fie adevărul? Motivul e acela că, indiferent de trecerea timpului, de cum se schimbă epoca, sau de cum se modifică geografia și spațiul, a răspândi Evanghelia și a fi martor pentru Dumnezeu este un fapt veșnic pozitiv; însemnătatea și valoarea sa sunt neschimbătoare. Nu se schimbă odată cu trecerea timpului sau cu localizarea geografică. Există veșnic și este ceea ce se cuvine să accepte și să pună în practică fiecare ființă creată. Acesta este adevărul veșnic**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul unu: Ei încearcă să tragă oamenii de partea lor”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au emoționat profund. Datorită harului lui Dumnezeu am putut să-I aud glasul. Răspândirea Evangheliei și udarea nou-veniților erau datoria mea și trebuia să o duc până la capăt. Când se impunea să sufăr și să plătesc un preț, ar trebui să accept necondiționat. Indiferent ce dificultăți sau situații întâlneam, trebuia să mă supun și să-mi îndeplinesc datoria. După ce am realizat acest lucru, am mers singură în sat. Se înserase când

am plecat și începuse să plouă. În timp ce mergeam pe drum, mă rugam lui Dumnezeu. Am întâlnit apoi o bătrână în timp ce mergeam. I-am spus că merg în satul ei, așa că am mers una în spatele celeilalte. După ce am ajuns în sat, n-am mai văzut-o pe bătrână. Era întuneric. Nu cunoșteam drumurile de acolo și nu știam unde să merg, așa că m-am așezat la marginea drumului. Eram destul de neliniștită, făcându-mi griji că n-aș ști ce să spun dacă dădeam peste o patrulă de noapte, așa că Îl strigam continuu pe Dumnezeu în inima mea. Chiar atunci, o femeie s-a întors de la lucrul câmpului și, văzându-mă că stau singură, m-a întrebat: „Ce faci acolo? Poți să vii acasă la mine.” Am urmat-o până acasă la ea și, când i-am răspândit Evanghelia, a acceptat-o. Ulterior, a adus pe alții să asculte. Când oamenii au aflat că răspândesc Evanghelia, unii m-au căutat personal și m-au rugat să merg la ei acasă să răspândesc Evanghelia. Am fost martoră pentru lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic și le-a plăcut foarte mult să audă despre ea. Unii au spus: „Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. Sunt un singur Dumnezeu. Ar trebui să mai ascultăm cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic.” Alții au spus: „Chiar dacă guvernul ne persecută, vom continua să ascultăm.” Unii dintre nou-veniți au fost destul de entuziaști la adunări. Veneau dimineața și seara și erau chiar însetați și dornici să se adune și să asculte predici. Am fost destul de surprinsă. În trecut, îmi menajasem mereu trupul și nu fusesem dispusă să sufăr și să plătesc un preț, dar când mi-am îndreptat starea și am fost dispusă să cooperez, am văzut că faptele lui Dumnezeu ne depășesc închipuirile. Faptul că am putut să răspândim Evanghelia prin intermediul acelei femei a fost un semn că Dumnezeu Își făcea lucrarea. Mi-a îngăduit să văd autoritatea lui Dumnezeu și mi-a întărit hotărârea de a răspândi Evanghelia. După vreo lună, răspândisem Evanghelia în tot satul. Nou-veniții care se temeau înainte să nu fie arestați au început aproape toți să se

adune din nou. Mai mult de 80 de săteni se adunau în mod obișnuit și am putut înființa o biserică. Slavă lui Dumnezeu!

Prin această experiență, am aflat că atitudinea este foarte importantă în datoria cuiva. Când ne supunem voii lui Dumnezeu și ne îngrijim de ea, vedem că, oricât de grea este lucrarea noastră, atât timp cât cooperăm sincer, îndrumarea lui Dumnezeu va deveni evidentă. Deși am dat dovadă de corupție, am fost negativă și slabă și am vrut să renunț, prin îndrumarea și aprovizionarea cuvintelor lui Dumnezeu, n-am renunțat să răspândesc Evanghelia și n-am lăsat regrete în urmă. Toate acestea au fost cu protecția lui Dumnezeu. Prin această experiență, am dobândit credință și am făcut progrese în viață. Slavă lui Dumnezeu!

85. Cum ar trebui să percepem ce ni se spune verde-n față

În noiembrie 2017, am fost aleasă conducător de biserică. Când am început să particip la adunări sau să discut cu frații și surorile, am putut să-mi împărtășesc opiniile, iar părtășia mea aducea puțină lumină. Frații și surorile aveau o părere destul de bună despre mine și îmi vorbeau respectuos. Așa că simțeam că eram apreciată și eram destul de mulțumită de mine însămi. După un timp, am observat că Partenera mea, sora Wendy, era deschisă în modul în care îmi vorbea și, uneori, când observa o problemă la mine, îmi atrăgea imediat atenția. De exemplu, atunci când nu am luat în considerare treburile generale ale bisericii, ea m-a făcut atentă și mi-a spus să mă concentrez asupra acestui aspect. Dar am simțit că mi-a știrbit puțin reputația, așa că i-am spus că mă voi concentra asupra acestui lucru pe viitor, ca nu cumva să le las oamenilor o impresie proastă. Dar aveam destule neajunsuri în acest domeniu – fie nu puteam să țin cont de anumite aspecte, fie o făceam, dar nu știam cum să procedez. Mai apoi, când Wendy a mai deschis subiectul de câteva ori, am susținut că mă voi concentra asupra acestui lucru pe viitor, dar, de fapt, gândeam: „Toată lumea a spus mereu că port o povară în datoria mea și totuși Wendy mă critică astfel. Mă întreb ce vor crede ceilalți despre mine acum.” Aveam senzația că Wendy era foarte atentă la problemele mele, că mă privea cu superioritate, așa că simțeam nevoia să o evit. Uneori, când discutam despre muncă și eu veneam cu o idee, Wendy îmi spunea direct că nu i se pare potrivită. Uneori, tonul ei era nepotrivit și mă punea la punct. Mi se părea că era prea agresivă și că nu-mi respecta deloc demnitatea. Aveam sentimentul că era o persoană dificilă și că umanitatea ei lăsa de dorit. Am încercat de câteva ori să discut cu Wendy sau să îi spun să vină la masă

când vorbea la telefon, dar nu mi-a răspuns imediat, ceea ce mi-a întărit convingerea că umanitatea ei era precară și că ea era prea rece, așa că mi-am dorit și mai puțin să interacționez cu ea. Cu celelalte două surori, parteneriatul era mult mai simplu. Simțeam că ele au o părere bună despre mine atunci când vorbeam despre lucrare sau despre stările noastre actuale și îmi vorbeau cu respect. Atunci când aveau probleme, veneau adesea la mine pentru sfaturi și rareori le semnalau pe ale mele. Mă simțeam foarte confortabil ori de câte ori stăteam de vorbă cu ele sau discutam despre muncă. Cu cât interacționam mai mult cu ele, cu atât mai mult simțeam că mi-era greu să mă înțeleg cu Wendy și păstram o distanță cât mai mare de ea. De fapt, aveam senzația că Wendy era dispusă să lucreze împreună cu mine, mă căuta pentru a discuta, dar eu îi răspundeam doar cu superficialitate și nu eram chiar dornică să mă apropii de ea, pentru că simțeam că are o umanitate precară. Uneori, îmi veneau în minte gânduri parșive: „Ar fi mai bine dacă Wendy nu ar fi în grupul nostru, atunci nimeni nu mi-ar mai căuta nod în papură.” Îmi amintesc că odată, în timpul alegerilor anuale ale conducătorilor de biserică, am urmărit îndeaproape rezultatele lui Wendy la alegeri. M-am gândit în sinea mea: „Nu are cum să fie aleasă, cu umanitatea ei precară”. Dar, spre surprinderea mea, toată lumea a spus că ea purta o povară în datoria ei și era foarte responsabilă. Nimeni nu a spus nimic despre faptul că ar avea probleme flagrante în ce privea umanitatea ei. Și conducătorii superiori au zis că Wendy era o persoană potrivită. M-am simțit foarte confuză: „Deci nimeni nu a dobândit discernământ în privința lui Wendy? Este foarte arogantă și îi place să expună slăbiciunile altora – semne clare de umanitate precară.” Nu mai voiam deloc să fim partenere, dar, când au apărut rezultatele, fuseserăm amândouă alese conducători. M-am simțit foarte împovărată când m-am gândit că va trebui să fiu parteneră cu Wendy în continuare. După aceea,

rareori am mai căutat-o pe Wendy să discutăm despre lucrare. De cele mai multe ori, Wendy era cea care venea la mine, iar eu amânam întâlnirile pe cât posibil. Discutam cu ea doar atunci când era imposibil să mai amân și nu eram dispusă să mă deschid în fața ei și să-i spun ce aveam pe suflet.

Odată, doi frați au raportat o problemă legată de Wendy. După spusele lor, Wendy avea rar părtășie despre intrarea în viață și părea să se concentreze mai mult pe lucrare. Mi-am dat seama că, de când eram partenere, Wendy rareori vorbea despre intrarea în viață și nu avea o părtășie proactivă în timpul adunărilor. Fără să mă obosesc să înțeleg situația ei reală sau să am părtășie cu ea, am discutat imediat această problemă cu doi diaconi. La suprafață, doar discutam despre problema ei, dar, în realitate, ceea ce spuneam era: „Wendy este conducător de biserică și, dacă se concentrează doar pe lucrare și nu pune accent pe a avea părtășie despre adevăr pentru a rezolva problemele, atunci nu este potrivită pentru acest rol.” La momentul respectiv, cuvintele mele serveau intențiilor mele personale. Diaconii au fost de acord cu mine că Wendy nu prețuia intrarea în viață și că nu era potrivită pentru a fi conducător de biserică. Am adăugat: „Wendy este destul de autoritară și nu ține cont de sentimentele altora atunci când vorbește, ceea ce poate fi constrângător.” Imediat ce am zis asta, o altă soră a intervenit pentru a spune că Wendy îi semnalase recent neajunsurile ei și se simțise destul de stânjenită. Acest lucru mi-a dovedit din nou că Wendy avea o problemă în ce privea umanitatea ei. Am spus atunci: „Wendy are o umanitate precară și este destul de rece.” Și am dat câteva exemple. Chiar dacă m-am simțit puțin vinovată în timp ce o spuneam, când m-am gândit la modul în care Wendy mă constrânsese, am fost sigură că avea o problemă. După ce m-au ascultat, cei doi diaconi au fost și ei de acord că Wendy avea o umanitate precară. Și ei o criticau în privat pe Wendy, așa cum o făcusem și eu, și atunci când aveam întâlniri

online ne trimiteam mesaje unul altuia în timp ce Wendy avea părtășie, spunând cât de modeste erau părtășia și intrarea ei în viață. Odată, un diacon și o altă soră au venit să discute despre starea mea actuală. Când m-au întrebat cum decurgea parteneriatul meu cu Wendy, am spus: „Este destul de autoritară, tonul ei este nepotrivit și uneori mă ignoră când îi vorbesc. Pare destul de rece și mă simt constrânsă de ea.” La momentul respectiv, acele două surori nu aveau discernământ în ce mă privea și au spus că vor discuta cu liderul superior. La urma urmei, având în vedere că Wendy era conducător de biserică, orice probleme avea ea ar fi influențat lucrarea bisericii. Auzind asta, m-am gândit: „Dacă va fi înlocuită de conducătorul superior, nu va mai trebui să fim partenere”. A doua zi ne-am întâlnit cu liderul superior și am adus în discuție multe dintre problemele lui Wendy. Am menționat intrarea ei în viață și umanitatea precară și că simțeam că mă constrânge. Celelalte două surori și-au adăugat și ele observațiile. Conducătorul superior a fost oarecum surprins să audă toate acestea. A spus că o cunoștea bine pe Wendy și că nu-și dăduse seama că era așa. A promis că va cerceta problema mai amănunțit.

După doar câteva zile, conducătorul superior m-a informat că, privind felul în care am tratat-o pe Wendy, modul în care am atacat-o, cum am încercat în secret să o subminez, cum am judecat-o și nu am jucat un rol pozitiv, era clar că aveam o umanitate precară, că nu merita să fiu cultivată, și, conform principiilor, ar trebui să fiu înlocuită. Am fost șocată – nu-mi imaginasem niciodată că lucrurile ar evolua în acest fel. „Atac”, „subminare în secret”, „judecare”, „umanitate precară”, „nu merit să fiu cultivată”, aceste caracterizări m-au lovit ca un trăznet. Nu-mi venea să cred și cu atât mai puțin eram dispusă să le accept. Pur și simplu nu puteam să înțeleg: încă de când eram mică, fusesem mereu bine văzută de ceilalți. Cum se putea ca acum să îmi spună că aveam o umanitate precară? Oare nu auzisem

bine? Procesul acela de a fi expusă și disecată era ca un coșmar, iar eu agonizam groaznic.

După ce am fost înlocuită, nu am vrut să mă confrunt cu cele întâmplate. Nu puteam să accept acea critică adusă umanității mele, nu credeam că sunt genul acela de persoană și nu m-am obosit să reflectez vreun pic asupra mea. Când am discutat despre înlocuirea mea, am trecut cu vederea natura gravă a situației, spunând că oamenii au crezut mereu că aveam o umanitate bună, că eram blândă și înțelegătoare. Am dat de înțeles că totul fusese doar un accident și că nu reflecta adevărata mea fire. După aceea, în mai multe rânduri, conducătorul meu și-a propus să îmi repartizeze o sarcină importantă, dar în cele din urmă a decis să nu o facă din cauza umanității mele precare. Acest lucru m-a făcut să mă simt pur și simplu îngrozitor și L-am invocat plângând pe Dumnezeu: „O, Dumnezeule, chiar nu mai am cale de mântuire? Oare umanitatea mea este chiar atât de rea? Te rog, îndrumă-mă să mă cunosc pe mine însămi! Sunt dispusă să reflectez.” După ce m-am rugat, am întâlnit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu. „**În care împrejurări din viețile voastre zilnice aveți o inimă cu frică de Dumnezeu? Și în care împrejurări nu aveți? Ești în stare să urăști pe cineva când te jignește sau îți afectează interesele? Și când urăști pe cineva, ești în stare să-l pedepsești și să te răzbuni?** (Da.) **Atunci ești destul de înspăimântător! Dacă nu ai o inimă cu frică de Dumnezeu și ești în stare să faci lucruri rele, atunci această fire rea a ta este mult prea gravă! Iubirea și ura sunt lucruri pe care oamenii normali ar trebui să le dețină, dar trebuie să faci diferența clară între ceea ce iubești și ceea ce urăști. În inima ta, ar trebui să-L iubești pe Dumnezeu, adevărul, lucrurile pozitive și să-ți iubești frații și surorile, în timp ce ar trebui să-i urăști pe Satana și pe diavoli, să urăști lucrurile negative, antihriștii și oamenii răi. Dacă ești capabil să-i**

oprimi și să te răzbuni pe frații și surorile tale din ură, acesta ar fi un lucru foarte înfricoșător și este firea unei persoane rele. Unii oameni au pur și simplu gânduri și idei pline de ură – idei rele, dar ei nu ar face niciodată ceva rău. Aceștia nu sunt oameni răi deoarece, atunci când se întâmplă ceva, sunt capabili să caute adevărul și sunt atenți la principii în modul în care se comportă și tratează lucrurile. Când interacționează cu alții, ei nu le cer mai mult decât ar trebui; dacă se înțeleg bine cu o persoană, vor interacționa în continuare cu ea; dacă nu se înțeleg, atunci nu vor interacționa. Abia dacă le afectează îndeplinirea datoriei sau intrarea în viață. Dumnezeu este în inima lor și ei o inimă cu frică de Dumnezeu. Nu sunt dispuși să-L ofenseze pe Dumnezeu și se tem să facă asta. Deși acești oameni ar putea nutri anumite gânduri și idei incorecte, ei sunt capabili să se răzvrătească împotriva lor sau să le abandoneze. Ei dau dovadă de cumpătare în acțiunile lor și nu rostesc nici măcar un singur cuvânt nelalocul lui sau care să-L ofenseze pe Dumnezeu. Cineva care vorbește și se poartă astfel este cineva care are principii și practică adevărul. Personalitatea ta ar putea fi incompatibilă cu cea a unei alte persoane și poate că nu o placi, dar când lucrezi cu ea, rămâi imparțial, nu-ți descarci frustrările îndeplinindu-ți datoria și nu-ți verși frustrările asupra intereselor familiei lui Dumnezeu; poți gestiona treburile potrivit principiilor. Ce manifestare este aceasta? Este o manifestare a unei simple inimi cu frică de Dumnezeu. Dacă ai puțin mai mult de atât, când vezi că altcineva are unele neajunsuri sau slăbiciuni, chiar dacă te-a jignit sau are ceva împotriva ta, tot ești în stare să-l tratezi corect și să-l ajuți cu iubire. Asta înseamnă că există iubire în tine, că ești o persoană care are umanitate, că ești cineva blând și care poate practica adevărul, că ești o persoană onestă care deține adevărurile-realități și că ești cineva

cu o inimă cu frică de Dumnezeu. Dacă încă ai o statură mică, dar ai voință și ești dispus să te străduiești să obții adevărul și să faci lucrurile potrivit principiului și ești capabil să tratezi lucrurile și să te porți cu alții principial, atunci și asta se consideră că ai întrucâtva o inimă cu frică de Dumnezeu; este cel mai important lucru. Dacă nu poți realiza nici măcar acest lucru și nu te poți abține, atunci ești în mare pericol și ești foarte înspăimântător. Dacă ți s-ar oferi o funcție, ai putea să-i pedepsești pe oameni și le pui bețe în roate; atunci ai fi predispus să te transformi într-un antihrist în orice moment" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu"). Prin cuvintele lui Dumnezeu am aflat că oamenii care au o inimă cu frică de Dumnezeu nu vor vorbi și nu vor acționa cu frivolitate. Chiar dacă alții le amenință interesele, ei nu-i vor ataca sau ostraciza, de teamă să nu-L ofenseze pe Dumnezeu. Dumnezeu nu are loc în inimile celor care nu se tem de El, așa că aceștia fac și spun ce vor. Ei pedepsesc și se răzbună pe oricine le amenință interesele. Dumnezeu spune că aceasta este firea unei persoane rele. Această expresie, „**firea unei persoane rele**", m-a rănit profund și interacțiunile mele cu Wendy mi-au năvălit în minte, scenă cu scenă. Ea vorbea relativ sincer și deseori îmi dădea sfaturi și îmi semnala neajunsurile în îndeplinirea datoriei mele, ceea ce mă făcea să mă simt ca și cum m-aș fi făcut de râs. Ca atare, simțeam că Wendy avea o umanitate precară și că era o persoană dificilă. Uneori, când Wendy nu răspundea imediat când vorbeam cu ea, deveneam și mai convinsă că avea o umanitate precară și o antipatizam și mai mult. Când auzeam pe cineva spunând că ea nu se concentra pe intrarea în viață, nu analizam contextul și nu țineam cont de consecvența comportamentului ei, ci doar profitam de ocazie pentru a le spune asta partenerilor mei. Le spuneam că Wendy se concentra asupra lucrării și nu asupra intrării în viață

și nu era, deci, potrivită să slujească drept conducător. Voiam să-i atrag de partea mea, pentru a o izola pe Wendy. Gândindu-mă acum, Wendy era supusă unei mari presiuni în calitate de supervizor al lucrării de evanghelizare a bisericii. Trebuia să supravegheze un volum mare de lucru și uneori devenea agitată atunci când apăreau probleme cu lucrarea și nu obținеau rezultate. Faptul că vorbea numai despre lucrare și nu se concentra asupra părtășiei despre adevărurile-principii era o abatere de la datoria ei. Asta nu însemna că nu era potrivită pentru această datorie. Dar am judecat-o pe Wendy cu intenția să fie înlocuită, astfel încât să nu mai fiu nevoită să fiu partenera ei. Nu cumva încercam să o pedepsesc? În plus, toată lumea este prost dispusă uneori. Cine poate fi mereu vesel și lipsit de griji? La urma urmei, Wendy era ocupată cu lucrarea, așa că era normal să nu aibă timp să mă bage în seamă, era de înțeles. Dar eu am făcut mare caz de faptul că mă ignora și am concluzionat că avea o umanitate precară și era prea rece. Acest lucru nu se potrivea cu realitatea – O etichetam orbește și nejustificat și o condamnam. Mai mult, le-am transmis aceste idei și celorlalte surori, ceea ce le-a făcut să aibă prejudecăți tot mai mari față de Wendy. Ele mi-au urmat exemplul, judecând-o pe la spate, și au încetat să se mai concentreze asupra îndatoririlor lor. Firea mea trebuie să fi fost destul de parșivă pentru a face astfel de lucruri. Când acțiunile și discursul lui Wendy mi-au amenințat interesele și reputația, am condamnat-o, am atacat-o și m-am răzbunat pe ea. Mi-am dat seama că nu aveam câtuși de puțin frică de Dumnezeu în inima mea. Fiind conducător de biserică, nu numai că nu am reușit să fiu un bun partener pentru frații și surorile mele și să îmi fac datoria conform principiului, ci chiar am dat tonul în a face rău și în a perturba lucrarea bisericii. Cu adevărat nu eram demnă de o datorie atât de importantă. Obișnuiam să cred că aveam o umanitate minunată, că eram blândă și înțelegătoare, dar asta era doar pentru că alți oameni nu-mi

amenințaseră interesele. De îndată ce s-a întâmplat asta, firea mea parșivă a fost expusă, iar eu am fost capabilă să judec, să atac și să mă răzbun pe oameni. Abia după ce mi-am dat seama de acest lucru am văzut că aveam o umanitate precară. Prin dreptatea lui Dumnezeu, am fost înlocuită, o soartă pe care am meritat-o. După aceea, m-am deschis față de frații și surorile mele, am disecat intențiile din spatele acțiunilor mele și am împărtășit reflecțiile și cunoștințele mele despre mine însămi. Frații și surorile m-au încurajat cu toții. Mi-au spus: „Prin această înlocuire poți dobândi cunoașterea de sine, este un lucru bun!" Am dobândit o anumită cunoaștere de sine prin această experiență și m-am simțit mai puțin deprimată. De asemenea, am reușit să accept să fiu expusă într-o anumită măsură. M-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, cu adevărat am făcut rău! Vreau să mă căiesc pe viitor." Mai apoi, când îmi dezvăluiam firea coruptă atunci când interacționam cu alții, mă rugam lui Dumnezeu, reflectam asupra mea, și mă concentram la construirea unui parteneriat armonios cu ceilalți. Am început, de asemenea, să mă dedic cu mai multă seriozitate datoriei mele și am simțit că zilele mele erau pline și bogate. După doar câteva zile, conducătorul meu superior a venit la mine și mi-a spus că în trecut eram prea arogantă, nu acceptam sfaturile altora și nu îi tratam pe oameni conform principiului, dar, după ce am fost înlocuită, am învățat să reflectez și să mă cunosc pe mine însămi, așa că toți au fost de acord să mă lase să îmi reiau rolul de conducător. Am fost foarte surprinsă când am auzit asta. Nu mi-am imaginat niciodată că voi avea o nouă șansă de a sluji drept conducător. Nu puteam exprima cât de emoționată mă simțeam și eram plină de recunoștință față de Dumnezeu. În același timp, eram măcinată de regrete pentru tot ceea ce făcusem în trecut. M-am rugat lui Dumnezeu în inima mea și m-am hotărât să mă căiesc, să nu-mi repet greșelile din trecut, să am un parteneriat bun cu ceilalți și să mă dedic datoriei mele cu toată

inima. Mai apoi, am reflectat din nou asupra mea: „De ce înainte nu am putut să renunț la prejudecata mea față de Wendy și chiar am judecat-o pe la spate și am subminat-o?” Odată, în timpul devoțiunilor, am întâlnit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care spunea: „**În primul rând, cu antihriștii, când vine vorba de a fi emondați, ei sunt incapabili să accepte acest lucru. Și există motive pentru care nu pot să accepte, principalul fiind că, atunci când sunt emondați, simt că și-au pierdut din imagine, că și-au pierdut reputația, statutul și demnitatea, că au fost lăsați în imposibilitatea de a-și ține fruntea sus în fața tuturor. Aceste lucruri au un efect în inimile lor, așa că li se pare dificil să accepte să fie emondați și au impresia că oricine îi emondează are ceva cu ei și este dușmanul lor. Aceasta este mentalitatea antihriștilor atunci când sunt emondați. Poți fi sigur de acest lucru. De fapt, prin emodare se poate dezvălui cel mai bine dacă o persoană poate să accepte adevărul și dacă poate cu adevărat să se supună. Faptul că antihriștii sunt atât de potrivnici față de emondare este suficient pentru a arăta că sunt scârbiți de adevăr și nu-l acceptă câtuși de puțin. Prin urmare, acesta este miezul problemei. Mândria lor nu este fondul problemei; faptul că nu acceptă adevărul reprezintă esența problemei. Când sunt emondați, antihriștii cer ca acest lucru să fie făcut cu un ton și o atitudine blândă. Dacă tonul celui care face acest lucru este serios și atitudinea lui este severă, un antihrist se va împotrivi, va fi sfidător și se va înfuria de rușine. Nu bagă în seamă dacă ceea ce este dezvăluit în el este corect sau dacă reprezintă o realitate și nu se gândește unde a greșit sau dacă ar trebui să accepte adevărul. Se gândește doar dacă vanitatea și mândria lui au suferit vreo lovitură. Antihriștii sunt complet incapabili să recunoască faptul că emondarea le sunt folositoare oamenilor și iubitoare și mântuitoare, că sunt în avantajul**

oamenilor. Ei nici măcar nu pot vedea acest lucru. Nu este acesta un lucru puțin lipsit de sens și irațional din partea lor? Prin urmare, când se confruntă cu emondarea, ce fire dezvăluie un antihrist? Fără îndoială, această fire este una de a fi scârbit de adevăr, precum și una de aroganță și intransigență. Acest lucru dezvăluie faptul că natura-esență a antihriștilor este aceea de a fi scârbiți de adevăr și de a-l urî" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)"). Dumnezeu ne dezvăluie cum antihriștii sunt prea preocupați de protejarea statutului și reputației lor, iar atunci când trebuie emondați, ei nu reflectează și nu se cunosc deloc pe ei înșiși, în schimb, se împotrivesc, neagă și cred că alți oameni au ceva împotriva lor. Ei chiar îi atacă și se răzbună pe oameni – toate aceste comportamente sunt manifestări ale firilor lor care au aversiune față de adevăr și care-l urăsc. Aplicând revelația cuvintelor lui Dumnezeu la situația mea, am înțeles că judecarea, subminarea, atacarea lui Wendy și răzbunarea mea pe ea erau manifestări ale firii mele antihristice. Când eram partenera lui Wendy, ea îmi dădea adesea sfaturi și îmi arăta ce neajunsuri aveam, dar nu mă emonda. Nu reflectam dacă ceea ce spunea Wendy era adevărat, dacă făcusem ceva greșit sau ce aș putea învăța din spusele ei. În schimb, doar mă uitam lung la ea, gândindu-mă că avea ceva cu mine și că mă privea de sus. Am ajuns chiar la concluzia că avea o umanitate precară. Nu mi-am recunoscut deloc propriile probleme. La acea vreme, slujeam drept conducător de biserică și îmi împărțeam, de asemenea, timpul supervizând activitățile generale, dar, pentru că simțeam că nu eram expertă în activitățile generale, nu m-am obosit să gestionez sau să mă interesez de acea lucrare și nici nu am căutat ajutorul persoanelor pricepute în acest domeniu. Nu reușeam să am o lucrare practică – Wendy avea dreptate să îmi semnaleze asta! Când Wendy aducea în discuție abaterile din lucrarea mea și îmi dădea câteva sugestii, ea mă ajuta să mă îmbunătățesc. Cu toate

acestea, eu mă gândeam doar la reputația și la statutul meu și simțeam că îmi punea la îndoială abilitățile. Chiar am considerat atenționările și ajutorul ei un atac personal și am căutat să mă răzbun pe ea, atrăgându-i pe alții de partea mea și făcându-i să o judece și să o ostracizeze pe Wendy împreună cu mine. Toate acestea i-au făcut rău lui Wendy. Acest lucru a creat și o atmosferă conflictuală care i-a împiedicat pe toți să se concentreze asupra datoriei lor și a perturbat lucrarea bisericii. Oare nu jucam eu rolul Satanei? Ar fi trebuit cu adevărat să fiu blestemată și pedepsită! M-am gândit la răufăcătorii și antihriștii care fuseseră îndepărtați din biserică. Ei erau scârbiți de adevăr și-l urau și nu reușeau să accepte situațiile de la Dumnezeu. Erau obsedați de oamenii care le amenințau interesele, crezând că aceia aveau ceva împotriva lor, și analizând excesiv acțiunile lor. Ei nu reușeau deloc să reflecteze și să ajungă la cunoașterea de sine atunci când alții adeseori le reaminteau, îi ajutau sau îi emondau. Mai mult, îi urau pe cei care încercau să îi corecteze și îi atacau și îi ostracizau, deranjându-i pe cei din jurul lor, perturbând lucrarea bisericii și, în cele din urmă, făcând atât de mult rău încât au fost îndepărtați. Toate acestea sunt consecințe ale neacceptării și aversiunii față de adevăr – cu toții au primit ceea ce meritau! Având în vedere aceste caracteristici, nu mă purtam oare ca un răuvoitor și ca un antihrist? Mi-am dat seama că eram cu adevărat coruptă și că aveam o umanitate precară. M-am simțit foarte speriată, eram într-o situație teribil de dificilă și, dacă nu mă căiam, Dumnezeu m-ar fi detestat și eliminat. Trebuia să profit de șansa de a mă căi și să fac tot posibilul să urmez adevărul, să abordez situațiile cu o inimă cu frică de Dumnezeu, să caut adevărul, să reflectez asupra mea și să mă cunosc, să fiu prudentă în modul în care vorbeam și să-mi stabilesc intenții bune în interacțiunile mele. M-am rugat lui Dumnezeu și am spus că nu voi mai acționa așa cum o făcusem

înainte și că eram dispusă să accept scrutarea Lui și să mă căiesc cu adevărat.

Mai târziu, am întâlnit un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a ajutat să înțeleg cum să judec umanitatea unei persoane și cum să tratez oamenii care îmi vorbesc sincer și îmi dau sfaturi. Dumnezeu spune: „**Trebuie să te apropii de oameni care îți pot vorbi deschis; să ai oameni de acest fel lângă tine constituie un mare avantaj. În special, să ai asemenea oameni buni în jurul tău precum cei care, atunci când îți descoperă o problemă, au curajul să îți aducă reproșuri și să te expună, te poate feri de rătăcire. Lor nu le pasă care este statutul tău și, în momentul în care descoperă că ai făcut ceva ce este împotriva adevărurilor-principii, îți vor aduce reproșuri și te vor expune dacă este necesar. Doar asemenea oameni sunt integri, cu simțul dreptății și, indiferent de modul în care te expun și îți aduc reproșuri, toate sunt pentru a te ajuta și a te superviza și a te promova. Trebuie să te apropii de asemenea oameni; cu asemenea oameni lângă tine, care să te ajute, devii relativ mult mai în siguranță – asta înseamnă să ai protecția lui Dumnezeu. Să ai zilnic alături de tine oameni care înțeleg adevărul și care susțin principiile, supervizându-te, este benefic pentru ca tu să-ți faci îndatorirea și lucrarea bine. […] Când faci ceva ce contravine principiilor, ei te vor expune, îți vor oferi opiniile lor asupra problemelor tale și îți vor indica problemele și greșelile deschis și onest; nu vor încerca să te ajute să scapi basma curată și nici măcar nu îți vor da șansa să eviți stânjeneala în fața multor oameni. Cum ar trebui să tratezi asemenea oameni? Ar trebui să îi pedepsești sau să te apropii de ei? (Să mă apropii de ei.) Corect. Ar trebui să îți deschizi inima și să ai părtășie cu ei, să spui: «Este drept că am acea problemă pe care mi-ai indicat-o. În acel moment, eram plin de vanitate și de gânduri privind**

statutul. Am simțit că, deși fusesem conducător atâția ani, tu nu numai că nu m-ai ajutat să scap basma curată, dar ai și indicat problemele mele în fața atâtor oameni și eu nu am putut să accept asta. Acum, totuși, văd că ceea ce am făcut a fost cu adevărat împotriva principiilor și adevărului și că nu ar fi trebuit să fac asta. Care este relevanța deținerii poziției de conducător? Nu este pur și simplu datoria mea? Toți ne facem datoria și suntem egali în statut. Singura diferență este că eu am ceva mai multă responsabilitate, asta e tot. Dacă descoperi orice problemă în viitor, atunci spune ce se cuvine să spui și nu va fi nicio ranchiună personală între noi. Dacă avem o pricepere diferită a adevărului, atunci putem avea părtășie. În casa lui Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu și a adevărului, vom fi uniți, nu înstrăinați.» Aceasta este o atitudine de practicare și iubire a adevărului. Ce ar trebui să faci pentru a evita calea unui antihrist? Ar trebui să iei inițiativa să te apropii de oameni care iubesc adevărul, oameni care sunt integri, să te apropii de oameni care pot indica problemele tale, care pot vorbi onest și îți pot aduce reproșuri când îți descoperă problemele și în special de oameni care te pot emonda atunci când îți descoperă problemele – aceștia sunt oamenii care sunt cel mai mare beneficiu pentru tine și ar trebui să îi prețuiești. Dacă excluzi și scapi de asemenea oameni buni, atunci vei pierde protecția lui Dumnezeu și dezastrul se va abate treptat asupra ta. Prin apropierea de oameni buni și oameni care înțeleg adevărul, vei avea pace și bucurie și vei putea să ții dezastrul la distanță; prin apropierea de oameni mârșavi, oameni lipsiți de rușine și oameni care te flatează, vei fi în pericol. Nu doar că vei fi ușor de amăgit și păcălit, dar dezastrul se poate abate oricând asupra ta. Trebuie să știi ce tip de persoană va fi cea mai benefică pentru tine – cei care te pot avertiza când faci ceva greșit sau când te

preamărești și mărturisești pentru tine însuți și îi induci pe alții în eroare, îți vor fi cei mai benefici. Să te apropii de asemenea oameni reprezintă calea corectă de urmat" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). Prin intermediul cuvintelor lui Dumnezeu, mi-am dat seama că oamenii cu un simț al dreptății, care susțin adevărul-principiu, pot semnala când frații și surorile lor au probleme sau neajunsuri și pot să îi emondeze, să îi expună și să îi disece atunci când aceștia acționează contrar principiilor. Astfel de oameni au o umanitate bună și ar trebui să rămân aproape de ei. Dacă o persoană este iubitoare în aparență, se înțelege bine cu oamenii, nu jignește pe nimeni și este apreciată, dar când observă că se întâmplă ceva în dezacord cu principiul sau care dăunează intereselor bisericii alege să-și protejeze relațiile și nu ia atitudine, nu expune problema și nu-i pune capăt, acea persoană este egoistă și înșelătoare și nu protejează interesele casei lui Dumnezeu. M-am gândit cum am judecat întotdeauna umanitatea oamenilor în funcție de amabilitatea lor și de putința lor de a vorbi astfel încât să păstreze demnitatea semenilor, dar această gândire nu era în concordanță cu adevărul. Mi-am dat seama că Wendy avea dreptate să îmi semnaleze deseori problemele și neajunsurile mele. În ciuda faptului că Wendy vorbea într-un mod foarte direct, ea spunea adevărul și putea să-mi atragă atenția asupra problemelor, ceea ce m-ar fi ajutat să-mi îndeplinesc datoria și să-mi îmbunătățesc intrarea în viață. Ar trebui să petrec mai mult timp cu ea și să îi ascult sugestiile. După aceea, mi-am cerut scuze lui Wendy. Știam că răul pe care i-l provocasem era irevocabil, dar dacă aș mai fi avut o altă șansă de a fi partenera ei, aș fi prețuit această oportunitate.

Mai târziu, am format un parteneriat cu fratele Leonard. Leonard avea un calibru bun și era destul de responsabil în ceea ce privea datoria sa. Dacă observa că mă abateam de la datoria mea, îmi atrăgea atenția în fața

celorlalți. La început, în ciuda faptului că mă simțeam un pic rușinată, am reușit să percep criticile lui ca pe o lecție de la Dumnezeu. Dar, pe măsură ce a trecut timpul și el a continuat la fel, am început oarecum să mă satur. Uneori, Leonard era un pic disprețuitor în criticile sale, și găsea greșeli în lucrarea mea. Mă simțeam atât de jenată, ca și cum ar fi văzut prin mine și nu mai voiam să fiu partenera lui. Mi se părea prea arogant și tonul vocii sale era inacceptabil. De câteva ori, în timp ce discutam despre parteneriatul meu cu alții, am vrut să-l denigrez pe Leonard, dar, tocmai când eram pe cale să spun ceva, îmi dădeam seama că greșeam. Cu siguranță erau multe motive pentru care Leonard mă putea critica. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, mi-am stabilit intenții bune și am căutat să fiu partenera lui Leonard într-un mod care să fie în acord cu intenția lui Dumnezeu. Nu puteam să-l judec pe Leonard cu intenții rele. Mai apoi, am întâlnit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a fost de mare ajutor. „**Când descoperi că faci ceva greșit sau că ai o revărsare a unei firi corupte, dacă poți să te deschizi și să comunici cu oamenii, acest lucru îi va ajuta pe cei din jurul tău să te supravegheze. Cu siguranță este necesar să accepți supravegherea, însă principalul lucru este să te rogi la Dumnezeu și să te bazezi pe El, supunându-te unei reflecții constante. În special când ai mers pe calea greșită sau ai făcut ceva greșit sau când urmează să acționezi ori să decizi ceva pe cont propriu, iar cineva din apropiere îți menționează acest lucru și te avertizează, trebuie să accepți acest lucru, să te grăbești să reflectezi asupra ta, să-ți recunoști greșeala și să ți-o corectezi. Acest lucru te poate împiedica să pășești pe calea antihriștilor. Dacă există cineva care te ajută și te avertizează astfel, nu ești protejat fără să știi? Ba da – asta este protecția ta**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au reamintit că a

avea alături de mine pe cineva cu simțul dreptății, care să aibă încrederea de a vorbi direct și de a-mi semnala prompt neajunsurile era o formă de protecție, că asta mă va împiedica să mă rătăcesc și că era dragostea lui Dumnezeu. Ceea ce trebuia să fac era să accept situația! În acea perioadă, mă mulțumisem doar să am o lucrare nesubstanțială, dar nu reușisem să plătesc prețul printr-o lucrare substanțială de udare a nou-veniților. Intervențiile frecvente ale lui Leonard mă făcuseră puțin mai pragmatică în ceea ce privea datoria mea. Dobândisem, de asemenea, foarte multe din căile de practică despre care îmi vorbise Leonard. Mi-am dat seama că ajutorul și sfaturile lui erau cu adevărat valoroase. Având în vedere că nu dețineam adevărul, aveam încă firi foarte corupte și puteam greși oricând, faptul că Leonard veghea asupra mea era un adevărat impuls și mă împiedica să fac multe rele. Realizând acest lucru, m-am simțit pregătită să rezolv abaterile de la datoria mea și am dobândit o atitudine mai bună față de sfaturile lui Leonard. I-am trimis un mesaj care suna așa: „Pe viitor, te rog să mă anunți dacă observi ceva problematic la mine. S-ar putea să mă simt puțin jenată, dar mi-ar fi de ajutor.” Privind acum înapoi, Dumnezeu mi-a adus alături mulți oameni ca el în ultimii ani, dar întotdeauna am vrut să-i evit, pentru că mi se părea greu să mă înțeleg cu ei. De fapt, nu știam să citesc bine oamenii, nu știam cum să îi evaluez sau să îi tratez și astfel am pierdut, fără să vreau, oportunități de a învăța de la partenerii mei. Când, încă o dată, Dumnezeu a orchestrat această situație, am înțeles intenția Sa, am fost capabilă să-i tratez pe ceilalți conform principiului și m-am simțit mult mai eliberată! I-am mulțumit lui Dumnezeu în inima mea!

91. Urmărește adevărul indiferent de vârstă

de Liu Lei, China

În ultimii ani, m-am luptat cu tensiunea mare și o sănătate precară, mi-am petrecut mult timp acasă, odihnindu-mă, și am îndeplinit doar câteva îndatoriri de care sunt capabilă. Anul trecut, în iulie, supraveghetorul nostru responsabil de udare a auzit că obișnuiam să-i ud pe nou-veniți și mi-a repartizat această datorie. Am fost foarte încântată să fac din nou această datorie și eram hotărâtă să o fac bine. Când am văzut că cei doi supraveghetori aveau în jur de treizeci de ani, aveau calibru bun și învățau repede principiile și că sora Xin Xin era energică și învăța repede, nu am putut fi mai fericită în inima mea. Eu aveam șaizeci de ani și încă aveam ocazia de a-mi face datoria cu acești tineri frați și surori; simțeam că acest lucru mă întinerea și pe mine. Mergeam cu bicicleta la adunările pe care le organizam pentru nou-veniți și fredonam mereu imnuri în timp ce mergeam; eram foarte încântată de datoria mea. După un timp, am simțit că am crescut atât în înțelegerea mea principială, cât și în progresul meu în viață. Mi-a plăcut și mai mult această datorie. Însă, ca urmare a entuziasmului meu, s-au ivit câteva probleme noi. Tensiunea mea era foarte mare, sănătatea mea era precară și mă simțeam extenuată după o zi de lucru, vrând doar să mă întind și să mă odihnesc. Xin Xin și ceilalți puteau să continuie să rezume abaterile din datoria lor după adunări și să facă rânduieli pentru ziua următoare. Voiam să fac mai multe lucruri, asemenea colegilor mei mai tineri, dar imediat după cină, mă simțeam somnoroasă și începeam să ațipesc, așa că sfârșeam prin a mă culca devreme. La un moment dat, nu dormisem bine timp de trei zile la rând, iar corpul meu, pur și simplu, nu putea să facă față. Știam că nu puteam să-mi îndeplinesc bine datoria, așa că a trebuit să-i cer lui Xin Xin să organizeze adunarea în locul meu. După

aceea, m-am simțit destul de descurajată; nu puteam nici să-mi îndeplinesc îndatoririle obișnuite și a trebuit să cer ajutorul altcuiva; părea că aveam să fiu demisă în curând. Uneori, când supraveghetorul nostru avea părtășie despre principiile de udare a nou-veniților și căile bune de practică, Xin Xin și ceilalți pricepeau imediat, erau capabili să aplice principiile în diferite situații și să le folosească practic în îndatoririle lor, în timp ce eu trebuia să cuget la ele destul de mult timp și, uneori, aveam nevoie ca supraveghetorul să aibă părtășie suplimentară cu mine. În acea perioadă, mă simțeam mereu neliniștită și nu mă puteam odihni în pace noaptea. Îmi făceam griji că, din cauza vârstei înaintate și a sănătății mele precare, a lentorii cu care înțelegeam și a faptului că uitam lucruri, dacă venea o zi în care nu-mi mai puteam face datoria oare avea să fie finalul drumului meu în calitate de credincioasă? Aveam să mai fiu capabilă să dobândesc mântuirea? Mă simțeam în mod constant descurajată și nu mă puteam concentra asupra datoriei mele. Nu mă descurcam nici pe-aproape la fel de bine ca Xin Xin în datoria mea. Nu-mi plăcea să mă simt în vârstă, mă defineam drept bătrână și inutilă și eram mereu îngrijorată că aveam să fiu transferată. Îi invidiam pe toți acei tineri și mă gândeam ce grozav ar fi dacă aș putea, pur și simplu, să dau timpul înapoi cu douăzeci de ani și să-mi recapăt parțial vitalitatea tinereții! Atunci m-aș putea sacrifica pentru Dumnezeu până la final și nu-i așa că ar exista speranța ca eu să intru în Împărăția lui Dumnezeu? Când m-am gândit la aceste lucruri, nu m-am putut abține să nu mă îngrijorez cu privire la destinația mea.

Într-o zi, conducătorul meu m-a vizitat acolo unde stăteam și mi-a spus: „Din cauza vârstei tale înaintate și a tensiunii mărite, te repartizăm la treburi generale, astfel nu va trebui să alergi tot timpul.” Mi-a fost greu să accept veștile; chiar îmi plăcea datoria mea de udare și nu mă gândisem niciodată să renunț, dar acum eram brusc transferată. Îmbătrâneam tot mai

mult și aveam să devin probabil tot mai puțin capabilă să mă ocup de udare pe viitor. Mă simțeam de parcă cineva mi-ar fi turnat o găleată de apă rece în cap, stingând acel foc al entuziasmului din inima mea. Frații și surorile mi-au citit cuvintele lui Dumnezeu și au avut părtășie cu mine despre intenția Sa, dar eu nu ascultam. Stând acolo, mă simțeam paralizată și abia puteam sta dreaptă. În acea noapte, am stat în pat, întorcându-mă de pe o parte pe alta. Mă gândeam la cât de energici și plini de vitalitate erau tinerii frați și surori, cât de rapid înțelegeau adevărul și principiile, erau vrednici de a fi cultivați; acești tineri aveau tot viitorul înainte. În timp ce, pentru o bătrână ca mine, sănătatea mă împiedica să mă sacrific pentru Dumnezeu, nu puteam să înțeleg mult adevăr și nu eram atât de vrednică de a fi cultivată. Mai mult, eram și bolnavă, iar corpul meu putea ceda în orice clipă. Cu siguranță, Dumnezeu nu privea cu ochi buni o bătrână ca mine și nu era clar dacă urma să am o destinație bună. Măcar de eram cu douăzeci de ani mai tânără și mă puteam devota complet sacrificării mele pentru Dumnezeu! Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai rău, eram foarte deprimată. Mă simțeam de parcă aveam o piatră mare pe inimă, pieptul mă apăsa atât de tare încât abia puteam respira. Eram atât de stresată de faptul că am fost transferată, încât nu am putut să închid niciun ochi toată noaptea.

S-a întâmplat ca a doua zi să aibă loc o adunare a lucrătorilor responsabili de udare și l-am văzut pe supraveghetorul meu, Zhao Liang, trecând cu bicicleta pe lângă casa mea. Să-l văd mergând cu bicicleta spre adunare a fost un real pumn în stomac. Dacă n-aș fi fost transferată, m-aș fi dus cu el acolo, dar acum am pierdut acea ocazie. De ce trebuia să fiu bătrână și bolnavă? Gândindu-mă la toate acestea, mă simțeam atât de pustiită și nu știam ce aveam să fac mai departe. Stăteam degeaba pe taburetul meu, privind cerul pe fereastră. Mă gândeam că perspectivele

mele de credincioasă nu erau bune și nu aveam nicio speranță de a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai rău mă simțeam, iar lacrimile îmi șiroiau pe față. Prin urmare, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Nu am fost capabilă să mă supun cu adevărat și să accept această nouă repartizare. Știu că asta înseamnă că mă răzvrătesc împotriva Ta și Te dezgustă. O, Dumnezeule! Te rog să mă îndrumi să mă cunosc și să mă supun.” Ulterior, Zhao Liang a văzut că eram într-o stare proastă și mi-a citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ar trebui să înveți să asculți atunci când îți este ajustată datoria. După ce te-ai instruit o vreme în noua ta datorie și ai obținut rezultate în îndeplinirea acesteia, vei descoperi că ești mai potrivit pentru a o îndeplini și îți vei da seama că alegerea îndatoririlor pe baza propriilor preferințe a fost o greșeală. Nu rezolvă asta problema? Mai important, casa lui Dumnezeu rânduiește ca oamenii să îndeplinească anumite îndatoriri, nu pe baza preferințelor acestora, ci pe baza nevoilor lucrării și ținând cont dacă o persoană poate obține rezultate îndeplinind acea datorie. Ați spune că ar trebui casa lui Dumnezeu să rânduiască îndatoriri pe baza preferințelor individuale? Ar trebui să folosească oamenii cu condiția de a le satisface preferințele personale?** (Nu.) **Care dintre aceste aspecte se aliniază la principiile casei lui Dumnezeu privind folosirea oamenilor? Care se aliniază la adevărurile-principii? Este vorba de alegerea oamenilor conform nevoilor lucrării din casa lui Dumnezeu și rezultatelor obținute de oameni în îndeplinirea îndatoririlor lor. Ai unele înclinații și interese și ai o oarecare dorință de a-ți îndeplini îndatoririle, dar ar trebui să treacă dorințele, interesele și înclinațiile tale în fața lucrării casei lui Dumnezeu? Dacă ești stăruitor, spunând: «Trebuie să fac lucrarea aceasta; dacă nu mi se îngăduie să o fac, nu vreau să trăiesc, nu vreau să-mi îndeplinesc datoria. Dacă nu mi se**

îngăduie să fac această lucrare, nu voi avea entuziasm să fac nimic altceva și nici nu-i voi acorda întregul meu efort», nu arată asta că există o problemă cu atitudinea ta față de îndeplinirea datoriei? Nu este aceasta o lipsă completă de conștiință și rațiune? Pentru a-ți satisface dorințele, interesele și înclinațiile personale, nu eziți să afectezi și să întârzii lucrarea bisericii. Este acest lucru în acord cu adevărul? Cum ar trebui tratate lucrurile care nu sunt în acord cu adevărul? Unii oameni spun: «Trebuie să sacrifici sinele individual în favoarea celui colectiv.» Este corect? Este acesta adevărul? (Nu.) **Ce fel de afirmație este aceasta?** (Este un sofism satanic.) **Aceasta este o afirmație falsă, una care induce în eroare și este deghizată. Dacă aplici expresia «Trebuie să sacrifici sinele individual în favoarea celui colectiv» în contextul îndeplinirii îndatoririlor tale, atunci te opui lui Dumnezeu și Îl hulești. De ce Îl hulește acest lucru pe Dumnezeu? Fiindcă Îi impui lui Dumnezeu voia ta, iar aceasta este o blasfemie! Încerci să dai la schimb sacrificiul sinelui tău individual pe desăvârșirea și binecuvântările lui Dumnezeu; intenția ta este să te târguiești cu Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie să sacrifici nicio parte din tine; Dumnezeu cere ca oamenii să practice adevărul și să se răzvrătească împotriva trupului. Dacă nu poți să practici adevărul, atunci te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu și I te opui. Ți-ai îndeplinit defectuos datoria fiindcă intențiile tale au fost greșite, părerile tale despre lucruri au fost incorecte și afirmațiile tale au contrazis complet adevărul. Dar casa lui Dumnezeu nu ți-a luat dreptul de a îndeplini o datorie; doar că îndatoririle tale au fost ajustate fiindcă nu ai fost potrivit pentru ultima și ți s-a atribuit o alta, care ți se potrivește. Acest lucru este foarte normal și ușor de înțeles. Ar trebui să tratezi corect această chestiune**” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există statut și speranța de a

câștiga binecuvântări"). După ce a citit acest fragment, Zhao Liang a avut această părtășie: „Atunci când casa lui Dumnezeu îi repartizează din nou pe oameni, nu îi privează de șansa de a-și face datoria și de a fi mântuiți, ci doar face rânduieli raționale pe baza nevoilor bisericii. Nu te-ai simțit bine, ai o vârstă înaintată și tensiune mare. Dacă ți s-ar întâmpla ceva în drumul tău spre a-ți face datoria sau când mergi la diverse adunări, nu ar fi rău doar pentru biserică, ci și pentru tine. Cel mai bine pentru tine este să te întorci la biserica ta locală și să-ți faci acolo datoria. Mai întâi, să ne supunem, să acceptăm acest lucru de la Dumnezeu și să învățăm o lecție." Mi-a fost foarte rușine după ce am auzit părtășia lui Zhao Liang. Chiar și după atâția ani de credință în Dumnezeu, tot nu mă supuneam câtuși de puțin. Îmi plăcea să-mi fac datoria de udare și eram la fel de entuziastă ca tinerii, dar, având în vedere că aveam peste șaizeci de ani și mă îmbolnăvisem, pur și simplu nu aveam energia, memoria sau capacitatea lor de a învăța lucruri noi. Dacă mi se permitea să continui udarea, acest lucru avea să afecteze rezultatele udării nou-veniților. Biserica mi-a reatribuit o datorie mai potrivită pe baza rezultatelor lucrării mele și a problemelor de sănătate. Trebuia să fiu rațională, să accept și să mă supun. Prin urmare, m-am rugat lui Dumnezeu, spunând că eram dispusă să mă supun rânduielilor Sale și aveam să fac tot posibilul să cooperez în noua mea datorie. Ulterior, am început să mă întreb de ce nu m-am supus atunci când am fost repartizată din nou? De ce am devenit atât de deznădăjduită? În căutarea mea, am dat peste acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Printre frați și surori, mai există și oameni mai în vârstă, de la 60 până pe la 80 sau 90 de ani și care, din cauza vârstei lor înaintate, experimentează și ei anumite dificultăți. În ciuda vârstei lor, gândirea nu le este neapărat foarte corectă și rațională, iar ideile și părerile lor nu sunt, în mod necesar, în conformitate cu adevărul. Acești oameni mai în vârstă au și ei**

probleme și se îngrijorează mereu: «Sănătatea mea nu mai este atât de bună și sunt limitat în privința datoriei pe care o pot îndeplini. Dacă îndeplinesc doar această datorie neînsemnată, oare Dumnezeu Își va aminti de mine? Uneori mă îmbolnăvesc și am nevoie de cineva care să aibă grijă de mine. Când nu este nimeni să o facă, nu sunt capabil să-mi îndeplinesc datoria, deci ce pot face? Sunt bătrân și nu-mi amintesc cuvintele lui Dumnezeu după ce le citesc și îmi este greu să înțeleg adevărul. Când am părtășie despre acesta, vorbesc încâlcit și fără logică și nu am nicio experiență demnă de menționat. Sunt bătrân și nu am destulă energie, vederea nu îmi este foarte bună și nu mai sunt în putere. Totul e dificil pentru mine. Nu numai că nu-mi pot îndeplini datoria, dar uit ușor lucruri și greșesc. Uneori, sunt derutat și provoc probleme bisericii și fraților și surorilor mele. Vreau să obțin mântuirea și să urmăresc adevărul, dar este foarte dificil. Ce pot să fac?» Când se gândesc la aceste lucruri, încep să se frământe, zicându-și: «Cum de am început să cred în Dumnezeu abia la vârsta aceasta? Cum de nu sunt ca aceia care au 20 sau 30 de ani sau chiar aceia care au 40 sau 50? Cum de am găsit lucrarea lui Dumnezeu abia acum, când sunt atât de bătrân? Nu e vorba că soarta mea este rea; cel puțin acum am întâlnit lucrarea lui Dumnezeu. Soarta mea este bună, iar Dumnezeu a fost bun cu mine! Nu sunt mulțumit de un singur lucru, iar acela este că sunt prea bătrân. Memoria nu-mi este foarte bună și nici sănătatea nu-mi este grozavă, dar am o forță interioară de neclintit. Doar că trupul meu nu mă ascultă și, la adunări, mi se face somn după ce ascult o vreme. Uneori închid ochii ca să mă rog și adorm, iar mintea mea rătăcește când citesc cuvintele lui Dumnezeu. După ce citesc puțin, mi se face somn și ațipesc, iar cuvintele nu mi se întipăresc în minte. Ce pot face? Cu astfel de dificultăți practice, oare

mai sunt capabil să urmăresc și să înțeleg adevărul? Dacă nu și dacă nu sunt capabil să practic în conformitate cu adevărurile-principii, nu cumva toată credința mea va fi în van? Nu voi eșua să obțin mântuirea? Ce pot să fac? Sunt atât de îngrijorat! La vârsta asta, nimic nu mai este important. Acum că am credință în Dumnezeu, nu mai am griji sau anxietăți, iar copiii mei sunt mari și nu mai au nevoie de mine ca să am grijă de ei sau să-i cresc, cea mai mare dorință a mea în viață este să urmăresc adevărul, să îndeplinesc datoria unei ființe create și, în final, să obțin mântuirea, în anii care mi-au rămas. Totuși, uitându-mă la situația mea actuală, miop din cauza vârstei și cu mintea începătoșată, cu o sănătate precară, fără să fiu capabil să-mi îndeplinesc bine datoria și creând uneori probleme când încerc să fac atât cât pot, se pare că obținerea mântuirii nu va fi un lucru ușor pentru mine.» Se gândesc necontenit la aceste lucruri și devin tot mai anxioși și apoi își spun: «Se pare că lucrurile bune li se întâmplă numai tinerilor, nu bătrânilor. Se pare că indiferent de cât de bune sunt lucrurile, nu voi mai fi capabil să mă bucur de ele.» Cu cât se gândesc mai mult la aceste lucruri, cu atât se frământă mai mult și devin tot mai anxioși. Nu numai că își fac griji pentru ei înșiși, dar se simt și răniți. Dacă plâng, simt că de fapt nu au pentru ce să plângă și dacă nu o fac, acea durere, acea suferință este mereu cu ei. Așadar, ce ar trebui să facă? Există mai ales niște oameni în vârstă care vor să-și petreacă tot timpul sacrificându-se pentru Dumnezeu și îndeplinindu-și datoria, dar nu se simt bine din punct de vedere fizic. Unii au tensiunea ridicată, alții au glicemia mare, unii au probleme gastrointestinale, iar forța lor fizică nu poate face față cerințelor datoriei, așa că ei se frământă. Văd oameni tineri care sunt capabili să mănânce și să bea, să alerge și să sară, și sunt invidioși. Cu cât văd mai mult tineri care fac astfel de lucruri, cu atât mai tulburați

se simt, gândindu-se: «Vreau să-mi fac bine datoria, să urmăresc și să înțeleg adevărul și să-l și practic, deci de ce este atât de greu? Sunt atât de bătrân și inutil! Oare Dumnezeu nu vrea oameni bătrâni? Oare ei chiar sunt inutili? Nu putem obține mântuirea?» Sunt triști și incapabili să fie fericiți, oricât de mult se gândesc la asta. Nu vor să rateze o perioadă atât de minunată și o oportunitate atât de grozavă, și totuși sunt incapabili să se sacrifice și să-și îndeplinească datoria din toată inima și din tot sufletul, așa cum fac tinerii. Acești oameni în vârstă se cufundă într-o tulburare, anxietate și îngrijorare adâncă din cauza vârstei lor. De fiecare dată când întâlnesc o dificultate, o piedică, o greutate sau un obstacol, dau vina pe vârsta lor și chiar se urăsc și nu se plac deloc. Dar, în orice caz, nu are niciun rost, nu există nicio soluție și nu au nicio cale de a merge înainte. Oare chiar așa să fie? Nu există nicio soluție? (Oamenii în vârstă ar trebui să-și îndeplinească și ei îndatoririle, atât cât sunt capabili.) **Este acceptabil ca oamenii în vârstă să-și îndeplinească îndatoririle atât cât sunt capabili, nu-i așa? Oare oamenii în vârstă nu mai pot urmări adevărul din cauza vârstei lor? Nu sunt capabili să înțeleagă adevărul?**" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)"). Dumnezeu a dat glas gândurilor lăuntrice ale fiecărei persoane în vârstă. Și vârstnicii vor să se sacrifice tot timpul pentru Dumnezeu, însă corpul lor nu face față. Nu au energie sau memorie pentru a învăța așa ca tinerii, așa că pot face doar îndatoririle pe care sunt capabili să le facă, dar se îngrijorează că fac prea puțin și Dumnezeu nu Își va aminti. Și fiind în vârstă, au o vedere slabă și sunt, prin urmare, incapabili să înțeleagă mult adevăr, devin descurajați, neliniștiți și îngrijorați cu privire la viitorul și destinația lor. Eram exact în tipul de stare pe care l-a expus Dumnezeu. Am văzut că majoritatea oamenilor pe care-i cultivă casa lui Dumnezeu sunt tineri, au calibru bun, sunt energici și învață

repede, în timp ce eu eram mult mai în vârstă și, deși aveam motivația de a-mi face bine datoria, energia și memoria mea nu se puteau compara cu ale tinerilor. După ce-și făceau toată ziua îndatoririle, tinerii erau încă plini de energie și puteau să revizuiască problemele și abaterile din lucrarea lor, precum și calea lor de practică, în timp ce eu trebuia să mă culc devreme. Uneori, când corpul meu nu putea face față volumului de lucru, trebuia să le cer altora să ude nou-veniții în locul meu. Când supraveghetorii aveau părtășie despre principii și metode utile, cei mai tineri pricepeau imediat și aplicau totul în îndatoririle lor, în vreme ce mie îmi lua mult mai mult să dobândesc vreo înțelegere. Prin comparație cu frații și surorile mai tinere, să fac îndatoririle era mult mai solicitant pentru mine. Eram destul de nemulțumită de situație și mă învinovățeam că eram bătrână și incapabilă să fac multe în datoria mea. Chiar dacă urmăream adevărul, nu pricepeam multe, iar Dumnezeu trebuie să fi fost nemulțumit. Trăiam în neînțelegere față de Dumnezeu și nu mă puteam abține să nu mă îngrijorez cu privire la destinația mea viitoare. Acum, mi-am dat seama că vârstnicii și tinerii pot avea cantități diferite de energie și memorie, dar sunt la fel când vine vorba de firile lor corupte. Atât tinerii, cât și bătrânii sunt aroganți. Atât tinerii, cât și bătrânii sunt egoiști. Atunci când ne confruntăm cu o situație orchestrată de Dumnezeu care nu ne place, cu toții ne dezvăluim firile răzvrătite. Suntem incapabili să ne supunem suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. Mereu avem mai întâi grijă de noi în chestiuni care țin de propriile interese și ne dezvăluim firile egoiste, josnice și corupte. Atât vârstnicii, cât și tinerii au fost cu toții profund corupți de Satana. Cu toții trebuie să reflectăm deseori asupra noastră, să acceptăm judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu și să căutăm adevărul pentru a ne înlătura corupția. Credeam că vârsta mea și câtă lucrare făceam în datoria mea erau criterii pe care Dumnezeu le folosea pentru a decide dacă ar trebui

să fiu lăudată. Credeam că lui Dumnezeu pur și simplu nu-I plăceau bătrânii și aveam slabe șanse să fiu mântuită. Perspectivele și noțiunile mele erau atât de denaturate! Acum, știu că trebuie să mă supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, să fac tot ce pot pentru a-mi îndeplini datoria și să mă axez pe introspecție și autocunoaștere și pe urmărirea transformării firii în datoria mea, întrucât aceste lucruri sunt în acord cu intenția lui Dumnezeu. După ce mi-am dat seama de acest lucru, am dobândit un sentiment de luciditate.

Într-o dimineață, în timpul devoționalelor, am dat peste un fragment din cuvintele lui Dumnezeu, care a avut un impact puternic asupra mea și m-a ajutat să înțeleg mai bine intenția lui Dumnezeu. **„În casa lui Dumnezeu și când este vorba despre adevăr, oare bătrânii constituie un grup special? Nu. Vârsta este irelevantă când este vorba despre adevăr, la fel ca atunci când este vorba despre firile tale corupte, profunzimea corupției tale, dacă ești calificat să urmărești adevărul, dacă poți obține mântuirea sau care este probabilitatea ca tu să fii mântuit. Nu-i așa?** (Ba da.) **Avem părtășie despre adevăr de atâția ani, dar nu am avut niciodată părtășie despre diferitele tipuri de adevăr, conform vârstelor diferite ale oamenilor. Nu am avut niciodată părtășie despre adevăr și nici nu am dezvăluit firi corupte exclusiv fie pentru tineri, fie pentru oameni în vârstă și nici nu s-a spus că, din cauza vârstei lor înaintate, a gândirii rigide și a inabilității de a accepta lucruri noi, firile lor corupte se diminuează și se transformă în mod natural – aceste lucruri nu s-au spus niciodată. N-am avut părtășie despre niciun adevăr în mod special, în funcție de vârsta oamenilor și excluzând bătrânii. Aceștia nu constituie un grup special în cadrul bisericii, în casa lui Dumnezeu sau înaintea Lui, ci sunt mai degrabă la fel ca orice alt grup de vârstă. Nu sunt speciali cu nimic, doar că au trăit puțin mai mult decât alții, au**

sosit pe lumea asta cu câțiva ani mai devreme decât ceilalți, părul lor este puțin mai grizonat decât al altora și trupurile lor au îmbătrânit puțin mai devreme decât ale altora; în afară de aceste lucruri, nu există nicio diferență" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că, în casa lui Dumnezeu, vârstnicii nu sunt un grup care să fie scos în evidență. Sunt doar puțin mai în vârstă, puțin mai uzați. Poate că nu au energia și vigoarea tinerilor și s-ar putea să sufere de diverse boli, dar înaintea adevărului, nu există diferențe cu privire la vârstă. Pe măsură ce Dumnezeu Își exprimă cuvintele și săvârșește lucrarea Sa de judecată din zilele de pe urmă, nu face diferențe între tineri și bătrâni. Fie vârstnici, fie tineri, cu toții au fost profund corupți de Satana și toți au nevoie de mântuirea lui Dumnezeu. Faptul că cineva poate sau nu să fie mântuit nu este dictat de vârsta sa sau de datoria pe care o face; cheia este dacă merge sau nu pe calea urmăririi adevărului. Acest lucru este hotărât de firea cea dreaptă a lui Dumnezeu. În lumea laică, lucrătorii în vârstă sunt deseori defavorizați. Oamenii îi consideră lenți în înțelegere, slabi și probabil incapabili să creeze valoare, așa că majoritatea șefilor preferă lucrători tineri în defavoarea vârstnicilor. Îl definisem pe Dumnezeu conform noțiunilor non-credincioșilor, crezând că, întrucât surorile și frații tineri puteau să facă multe îndatoriri și să contribuie mult, aveau cea mai mare șansă la mântuire, în vreme ce vârstnicii făceau îndatoriri nesemnificative și realizau puține lucruri, așa că nu erau favorizați de Dumnezeu și aveau slabe șanse să fie mântuiți de El. Nu înțelesesem firea cea dreaptă a lui Dumnezeu și-L judecasem pe baza propriilor noțiuni și închipuiri. Acest lucru era hulitor la adresa lui Dumnezeu! Totodată, am ajuns să înțeleg că adevărul este cel ce conduce în casa lui Dumnezeu, că Dumnezeu evaluează acțiunile fiecărei persoane pe baza adevărului. Este ca în cazul unei surori pe care o știam; era tânără și deșteaptă și slujea drept

conducătoare, dar încălca rânduielile de lucru, perturba și tulbura lucrarea bisericii și, de asemenea, se răzbuna pe cei care îi dădeau sugestii și îi suprima. În cele din urmă, a fost considerată o persoană rea și exclusă din biserică. Dar apoi știam și o altă soră mult mai în vârstă, care nu era educată și avea un calibru mediu, dar care își făcea cu consecvență datoria; avea credință adevărată în Dumnezeu și era loială în datoria sa. Acești frați și surori în vârstă ar putea să nu fie la fel de viguroși sau să nu aibă cea mai bună memorie, dar fac tot ce pot în îndatoririle lor și se axează pe reflecție și cunoaștere de sine și urmăresc transformarea firii în îndatoririle lor. De asemenea, ei pot fi lăudați de Dumnezeu și pot avea șansa de a fi mântuiți. Totodată, mi-am dat seama că îmbătrânirea este un proces firesc și invariabil prestabilit de Dumnezeu și, prin urmare, ar trebui să mă supun acestuia și să fac, pur și simplu, îndatoririle de care sunt capabilă dată fiind vârsta actuală. De fapt, atât timp cât aveam atitudinea corectă și mă axam pe căutarea adevărului în noua mea datorie, nu puteam dobândi și eu luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu? Nu puteam și eu să ajung să-mi cunosc corupția și deficiențele? Nu puteam să urmăresc încă adevărul? Dumnezeu nu mă privase de dreptul de a-mi face datoria și de a dobândi mântuirea și cu atât mai puțin nu mă trata diferit din cauza vârstei mele. Însă eu nu-I eram recunoscătoare și chiar credeam în mod eronat că Lui îi displăceu vârstnicii, sfidând rânduielile și orchestrările Sale. Eram complet irațională! Când mi-am dat seama de toate acestea, am avut remușcări. Nu puteam continua să mă răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu și să-L înțeleg greșit, trebuia să-mi înlătur neliniștile și îngrijorările și să cooperez bine în noua mea datorie, astfel încât să nu întârzii lucrarea bisericii.

După aceea, am început să mă întreb de ce, în ciuda faptului că știam că datoria omului nu avea nimic de-a face cu binecuvântările sau ghinionul, tot nu mă puteam abține să nu-mi fac griji cu privire la destinația mea după

ce mi-a fost repartizată o datorie de care eram nemulțumită. Care era sursa problemei mele? În timpul unei adunări, surorile și frații mei mi-au citit două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu și am identificat sursa problemei mele prin cuvintele Sale. „**Toți oamenii corupți trăiesc pentru ei înșiși. Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate – aceasta este sintetizarea naturii umane. Oamenii cred în Dumnezeu pentru binele lor; când se leapădă de lucruri și se sacrifică pentru Dumnezeu, o fac pentru a fi binecuvântați, iar când Îi sunt loiali, o fac pentru a fi răsplătiți. Pe scurt, totul este făcut cu scopul de a fi binecuvântați, răsplătiți și de a intra în Împărăția Cerurilor. În societate, oamenii lucrează pentru beneficiul lor și, în casa lui Dumnezeu, îndeplinesc o datorie pentru a fi binecuvântați. Tocmai pentru a obține binecuvântări, oamenii se leapădă de toate și pot să îndure multă suferință: nu există dovadă mai bună a naturii satanice a omului**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). „**Înainte să decidă să-și facă datoria, în adâncul inimilor lor, antihriștii debordează de așteptări față de perspectivele lor, de câștigarea binecuvântărilor, a unei destinații bune și chiar a unei cununi și au încredere deplină că vor obține aceste lucruri. Vin în casa lui Dumnezeu ca să-și facă datoria cu astfel de intenții și aspirații. Așadar, îndeplinirea datoriei lor conține sinceritatea, credința adevărată și loialitatea pe care le cere Dumnezeu? În acest moment, încă nu se pot vedea loialitatea, credința sau sinceritatea lor adevărată, pentru că toți au o mentalitate întru totul tranzacțională înainte să-și facă datoria; toți iau decizia de a-și face datoria în funcție de interese și, de asemenea, pe baza ambițiilor și dorințelor debordante pe care le aveau deja. Care este intenția antihriștilor când își fac datoria? De a face o înțelegere, de a face un schimb. Se poate spune că acestea sunt**

condițiile pe care le stabilesc pentru a-și face datoria: «Dacă îmi fac datoria, atunci trebuie să obțin binecuvântări și să am o destinație bună. Trebuie să obțin toate binecuvântările și beneficiile despre care dumnezeu a spus că sunt pregătite pentru omenire. Dacă nu le pot obține, atunci nu voi face această datorie.» Vin în casa lui Dumnezeu ca să-și facă datoria cu astfel de intenții, ambiții și dorințe. Se pare că au o oarecare sinceritate și, desigur, pentru cei care sunt credincioși noi și care abia încep să-și facă datoria, se poate numi și entuziasm, dar nu există deloc credință sau loialitate reală în asta; există doar acel grad de entuziasm. Nu se poate numi sinceritate. Judecând după această atitudine pe care antihriștii o au față de datoria lor, aceasta este una complet tranzacțională și plină de dorințele lor de beneficii, precum a câștiga binecuvântări, a intra în Împărăția Cerurilor, a câștiga o cunună și a primi recompense" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a șaptea)"). Prin dezvăluirea cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că nu mă deosebeam cu nimic de un antihrist și credeam și-mi făceam datoria doar pentru a dobândi binecuvântări și a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Înainte de a-mi pune credința în Dumnezeu, trăiam pur și simplu după toxine satanice ca „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Niciodată să nu ridici un deget fără recompensă". Credeam că era corect și se cuvenea să țin cont de propriile interese. Atât timp cât un lucru îmi aducea beneficii, îl făceam indiferent cât sufeream sau ce preț aveam de plătit. După ce am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, am auzit că aș putea dobândi viață veșnică și intra în Împărăția lui Dumnezeu dacă mă sacrificam pentru El și-mi făceam datoria. Având în vedere că această mare binecuvântare nu putea fi cumpărată cu bani sau valori, m-am lepădat de familie, am renunțat la serviciu și am început să-L urmez pe Dumnezeu și să-mi fac datoria. Când casa lui Dumnezeu mi-a

repartizat datoria de udare, m-am gândit în sinea mea: În datoria de udare pot să citesc mult cuvintele lui Dumnezeu și există multe ocazii de a avea părtășie despre adevăr, iar toate acestea mi-ar da o șansă bună de a dobândi adevărul și de a obține mântuirea. Așa că am fost motivată să-mi fac bine datoria, sperând că voi dobândi mântuirea și voi intra în Împărăția lui Dumnezeu. Aveam aceeași atitudine față de datoria mea ca un antihrist. O făceam doar pentru a obține binecuvântări și mă târguiam cu Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să fi fost dezgustat! Eram foarte motivată în datoria mea, dar aveam o sănătate precară și nu deveneam mai tânără. Pur și simplu nu aveam energia, puterea sau memoria pe care le aveau tinerii și chiar aveam nevoie de ajutor de la ceilalți pentru a-mi face datoria. În cazul în care continuam cu datoria de udare, aveam doar să încetinesc lucrarea și să influențez rezultatele udării. Dacă aveam vreun pic de conștiință de sine și rațiune, aveam să renunț la dorința mea pentru binecuvântări și să le fac loc tinerilor frați și surori. Acest lucru ar fi în avantajul lucrării bisericii. Dar nu mă puteam gândi decât la cum să obțin binecuvântări. Mă foloseam de datoria dată de Dumnezeu ca să-mi satisfac dorința de binecuvântări. Când nu am văzut nicio speranță de a obține binecuvântări din noua mea datorie, nu am reușit să mă supun, L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și chiar L-am învinovățit. Cum aș putea fi considerată o persoană care se supune cu adevărat lui Dumnezeu și are credință în El? Eram profund otrăvită de toxine satanice ca „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate”. Indiferent de situația pe care o întâlneam, mă gândeam mai întâi dacă aș putea obține profit sau binecuvântări din ea, punându-mi propriile interese înaintea adevărului. Nu am ținut deloc cont de lucrarea bisericii, gândindu-mă doar la propriile interese. Faptul că fusesem aleasă de Dumnezeu, mă bucurasem atât de mult de udarea și aprovizionarea cuvintelor Sale în anii mei de credincioasă, înțelesesem ceva adevăr și eram

capabilă să-mi fac datoria de ființă creată reprezenta, în totalitate, harul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu am dat slavă lui Dumnezeu sau nu m-am gândit cum să-I răsplătesc iubirea. Dacă un lucru nu mergea tocmai cum voiam eu, Îl înțelegeam greșit și Îl învinovățeam pe Dumnezeu. Eram complet irațională! Slavă lui Dumnezeu că m-a expus la timp, altminteri, dacă mențineam această atitudine tranzacțională față de datoria mea, nu numai că nu aveam să dobândesc adevărul și să obțin mântuirea, dar Dumnezeu avea să mă disprețuiască și să mă elimine. Dându-mi seama de acest lucru, m-am simțit plină de remușcări și mi-am făcut reproșuri, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, spunând: „O, Dumnezeule! Te-am urmat vreme de mulți ani, dar nu m-am supus Ție câtuși de puțin și Ți-am înțeles greșit intenția. Mi-am privit datoria pe care se cuvenea să o fac în calitate de ființă creată drept monedă de schimb pentru binecuvântări. Cât de mult trebuie să fi disprețuit Tu asta! O, Dumnezeule! Sunt gata să mă căiesc în fața Ta, Te rog să mă îndrumi să trăiesc conform cuvintelor Tale.”

În timpul devoționalelor, am dat peste un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a oferit o cale de practică. „**În timpul vieții, oamenii în vârstă ar trebui să se străduiască și mai mult să urmărească adevărul și intrarea în viață și să lucreze împreună cu frații și surorile ca să-și îndeplinească datoria; doar în felul acesta poate crește statura lor. Oamenii în vârstă nu trebuie, sub nicio formă, să se considere seniori față de ceilalți și să-și etaleze vârsta înaintată. Tinerii pot dezvălui tot felul de firi corupte, la fel ca tine; tinerii pot face tot felul de lucruri nesăbuite, la fel ca tine; tinerii au noțiuni și bătrânii la fel; tinerii pot fi rebeli și la fel și oamenii în vârstă; tinerii pot dezvălui o fire de antihrist, la fel și bătrânii; tinerii pot avea ambiții și dorințe nebunești, la fel și bătrânii, fără nici cea mai mică diferență; tinerii pot provoca perturbări și tulburări și sunt îndepărtați din biserică, la fel ca**

persoanele în vârstă. Prin urmare, pe lângă a fi capabili să-și îndeplinească datoria cât de bine posibil, există multe lucruri pe care le pot face. Dacă nu ești prost, dement și nu poți înțelege adevărul și dacă nu ești incapabil să ai grijă de tine, există multe lucruri pe care ar trebui să le faci. Exact ca tinerii, poți urmări adevărul, îl poți căuta și ar trebui să vii adesea înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi, să cauți adevărurile-principii, să te străduiești să vezi oamenii și lucrurile, să te comporți și să acționezi în totalitate conform cuvintelor lui Dumnezeu, cu adevărul drept criteriu. Aceasta este calea pe care ar trebui s-o urmezi și nu ar trebui să te simți tulburat, anxios sau îngrijorat pentru că ești bătrân, ai multe boli sau trupul tău îmbătrânește. Nu este corect să te simți tulburat, anxios și îngrijorat – sunt manifestări iraționale" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)"). Prin intermediul cuvintelor lui Dumnezeu, am învățat că, indiferent ce datorie îmi atribuie biserica, intenția lui Dumnezeu este ca eu să caut adevărul prin datoria mea, să folosesc adevărul pentru a-mi înlătura firea coruptă, să practic tratarea lucrurilor din datoria mea conform principiului și, în cele din urmă, să pășesc pe calea mântuirii. Acum, în afară de a face tot ce pot în datoria mea, reflectez asupra oricăror manifestări ale corupției ori de câte ori am ocazia și scriu articole despre mărturii bazate pe experiență. Când mă întâlnesc cu frații și surorile, discutăm despre noțiunile nou-veniților, iar eu am părtășie despre acest lucru în măsura în care înțeleg. Mă simt foarte împăcată și liniștită practicând în acest fel. Cea mai mare învățătură pe care am desprins-o din această experiență este că Dumnezeu îi tratează pe toți în mod corect. Dumnezeu evaluează toate lucrurile folosind adevărul, nu Îi pasă câți ani ai sau ce datorie faci. Îl interesează doar dacă mergi pe calea urmăririi adevărului. Atât timp cât cauți adevărul și mergi pe calea cea dreaptă, ai o șansă de a dobândi mântuirea. Dumnezeu nu-i defavorizează

câtuși de puțin pe vârstnici. De câte ori îmi amintesc cum Îl înțelegeam greșit pe Dumnezeu, simt că Îi datorez foarte mult și îmi dau lacrimile. La vârsta aceasta, încă mai am ocazia de a-L întâmpina pe Creator și am fost suficient de norocoasă ca să-I aud glasul, să primesc judecata și mustrarea cuvintelor Sale și să mă sacrific pentru El în îndatoririle mele. Ce mare binecuvântare este aceasta! Indiferent dacă obțin sau nu binecuvântări sau care va fi finalul meu, voi urmări cu sârguință adevărul și voi face tot ce pot în datoria mea pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu.

96. Eliberat de invidie

de Claude, Franța

La începutul lui 2021, slujeam ca predicator și supravegheam lucrarea bisericii cu fratele Mathew. Abia începusem acea datorie și încă erau multe pe care nu le înțelegeam, așa că deseori apelam la el cu întrebări. Pe atunci, Matthew îmi spunea adesea despre firile corupte pe care le manifesta în datorie. În timp, am ajuns să îl disprețuiesc. Am crezut că nu eram la fel de corupt ca el și că nu era benefic pentru mine să fiu partener cu el. Am crezut că eram mai bun decât el. Chiar m-am gândit: „Cum a ajuns el predicator primul? Eram conducătorul lui. Eu ar trebui să fiu cel care îi spune cum să fie predicator, nu invers. Devenind predicator primul, toți au o părere mai bună despre el." Chiar nu puteam s-accept asta și știam că mă descurcam mai bine decât el. Ca să îl întrec, adesea comparam lucrarea noastră. De exemplu, când mi-a spus că n-avea destul timp ca să țină pasul cu toată lucrarea lui, eram fericit, știind că eu deja eram la zi cu toată lucrarea de care răspundeam și, astfel, superiorii aveau să mă aprecieze mai mult. Dar, surprinzător, Matthew s-a descurcat grozav cu lucrarea de care răspundea. Într-o zi, conducătorul ne-a desemnat să identificăm oameni de instruit pentru udare. În doar două zile, Matthew găsise deja 3 candidați. M-am panicat, gândindu-mă: „Trebuie să mă pun pe treabă, cel puțin să egalez cifrele lui Matthew. Altfel, va obține mai multe laude ca mine." Așadar, în doar trei zile, am găsit șapte oameni. Am fost mulțumit că mă descurcasem mai bine decât el. Dar când conducătorul m-a întrebat de situațiile candidaților, a concluzionat că niciunul nu era potrivit pentru udare. Nu le înțelesesem situațiile reale când îi identificam drept candidați. Iar toți candidații lui Matthew au fost considerați potriviți; aveau calibru, umanitate bună, iubeau adevărul și erau dispuși să se sacrifice pentru Dumnezeu.

Fuseseră trei zile de lucru în van și eram foarte abătut! Am început și să fiu invidios pe Matthew. De ce obținea mereu rezultate atât de bune în datoria sa? Și eu de ce nu le obțineam? El împărtășea cu entuziasm cuvintele lui Dumnezeu în grupurile noastre și chiar urmărea lucrarea de care eu răspundeam; n-aveam cum să mă remarc cu el în preajmă. Eram așa sătul de el și chiar am început să-l urăsc. De ce trebuia să-mi fac datoria alături de el? Nu voiam să se remarce și doream să nu obțină rezultate în lucrarea lui. Am continuat să concurez pentru faimă și nu mi-am schimbat purtarea.

Pe atunci, supravegheam lucrarea surorii Anais, care era conducătoare de biserică. Nu se descurca în datoria ei și era într-o stare proastă, așa că liderul meu mi-a cerut să o ajut puțin. Dar când am contactat-o, mi-a spus că deja apelase la Matthew ca să caute și s-aibă părtășie, iar el îi împărtășise cuvintele lui Dumnezeu și-și rezolvase problema. Asta m-a făcut să mă simt fără niciun rost. Eram nefericit că Matthew se amestecase în lucrarea mea. Această conducătoare de biserică era sub supravegherea mea și nu voiam ca lumea să creadă că nu-mi făceam datoria și nu rezolvam probleme. La acest gând, eram tot mai furios și nu-l mai voiam ca partener. Voiam să lucrez singur, întrucât așa puteam să îi fac pe oameni să mă remarce. Apoi, am încercat să-l evit când îmi îndeplineam îndatoririle. Odată, Matthew a vrut să discutăm o problema despre care s-avem părtășie la o adunare. M-a sunat și mi-a trimis mesaje, dar l-am ignorat intenționat. Nu voiam să discut nimic cu el. Când îmi punea întrebări despre lucrare, nu-i răspundeam în timp util, iar când îmi cerea s-am părtășie la adunare, tăceam în mod voit și-i spuneam s-aibă el părtășie. M-am gândit: „În fond, câtă vreme ești aici, ceilalți n-o să mă remarce. Așadar, de ce să am părtășie?” La o adunare, Matthew mi-a cerut părerea după ce terminase părtășia. Credeam c-avusese părtășie prea mult și spusese tot ce voisem eu să spun, așa că eram nemulțumit. Așa că i-am spus: „Tu ai părtășie cu o fire arogantă. Nu ți-ai

dezvăluit propria natură coruptă și doar ai discutat vag despre înțelegerea ta. Ai făcut o schiță, dar n-ai reușit să discuți detalii.” Știam că nu era corect ce spusesem – o făcusem intenționat. Voiam doar să îi temperez entuziasmul, ca să nu mai vorbească atât la adunările viitoare. Când îmi trimitea mesaje, întrebându-mă ce făceam sau altceva, nu îi răspundeam. Credeam că așa va ști că nu voiam să fiu partener cu el. Voiam chiar ca el să înceteze să-mi trimită mesaje. Voiam să plece și să-mi lase loc ca să-mi etalez talentele. Voiam și să-mi fac datoria cu normă întreagă, ca el, așa încât oricând ceilalți aveau nevoie de mine, să le stau numaidecât la dispoziție. Astfel, toți aveau să mă aprecieze. Voiam să renunț la slujba mea lumească și să mă dedic complet datoriei mele, dar tot aveam nevoie de o slujbă pentru trai și familie. Eram deprimat că nu puteam să mă dedic cu normă întreagă datoriei mele, precum Matthew. Chiar m-am gândit: „Aș putea chiar renunța să mai fiu predicator. Așa nu voi mai fi partener cu el. Nu voi fi influențat de el dacă schimb datoria și voi putea să mă remarc.” Dar când am luat efectiv în calcul renunțarea, m-am simțit puțin vinovat și n-am știut ce să fac. M-am rugat lui Dumnezeu să m-ajute să-mi înțeleg starea actuală.

M-am gândit la un pasaj care spune: „**Îndatoririle vin de la Dumnezeu; reprezintă responsabilitatea și însărcinarea date de El omului. Așadar, cum ar trebui să le înțeleagă omul? «Deoarece aceasta este datoria mea și însărcinarea dată de Dumnezeu, este obligația și responsabilitatea mea. Este corect ca acceptarea ei să fie o obligație de onoare. Nu pot să o resping sau să o refuz; nu pot să fac mofturi. Ceea ce îmi revine este cu siguranță ceea ce s-ar cuveni să fac. Nu este vorba că nu sunt calificat să aleg, ci că nu ar trebui să fac o alegere. Aceasta este rațiunea pe care s-ar cuveni să o aibă o ființă creată»**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Prin cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că îndatoririle ne sunt date de Dumnezeu. Ar trebui să-mi

văd de datorie și de responsabilitățile, nu să mă eschivez și să fiu pretențios. Aceasta era rațiunea pe care trebuia s-o am. Cât despre mine, neîndeplinidu-mi dorința de a-l întrece pe Matthew, am vrut să renunț la datoria mea. Asta L-a rănit pe Dumnezeu! Nu mi-am tratat datoria ca pe o responsabilitate, ci mai degrabă ca pe un mod de a mă face remarcat și un mijloc de a câștiga respect și admirație. Am vrut să renunț la slujbă și să-mi fac datoria cu normă întreagă, nu ca să-L satisfac pe Dumnezeu îndeplinind-o, ci ca să concurez pentru statut cu partenerul meu și să-l întrec. Când n-am putut să-mi fac datoria cu normă întreagă din motive practice, am vrut să schimb datoria, ca să am o șansă de a mă face remarcat. Realitatea mi-a arătat că tot ce am făcut nu era pentru datorie, ci mai degrabă am folosit-o ca o ocazie de-a concura pentru statut. Dumnezeu detestă acest comportament.

Am găsit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: Dumnezeu Atotputernic spune: „**Omenire crudă! Complicitatea și intriga, smulsul și înșfăcatul de la alții, fuga disperată după faimă și avere, măcelul reciproc – când se vor încheia toate acestea? În ciuda sutelor de mii de cuvinte rostite de Dumnezeu, nimănui nu i-a venit mintea la cap. Oamenii acționează de dragul familiei, al fiilor și al fiicelor lor, pentru carieră, perspective, poziție, orgoliu și bani, de dragul mâncării, hainelor, și trupului. Dar există vreun om ale cărui acțiuni să fie cu adevărat de dragul lui Dumnezeu? Chiar și printre cei care acționează de dragul lui Dumnezeu, există foarte puțini care Îl cunosc. Câți oameni nu acționează pentru propriile interese? Câți nu-i persecută sau ostracizează pe alții pentru a-și apăra poziția? Și astfel, Dumnezeu a fost osândit de nenumărate ori prin forță la moarte și nenumărați judecători barbari L-au condamnat pe Dumnezeu și L-au răstignit încă o dată pe cruce. Câți pot fi numiți drepți deoarece acționează cu adevărat de dragul lui Dumnezeu?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui

Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți”). **„Există unii care se tem întotdeauna că alții sunt mai buni și mai înalți decât ei, că alții vor fi stimați, în timp ce ei sunt neglijați. Lucrul acesta îi determină să-i atace și să-i excludă pe alții. Nu este un caz de invidie față de persoanele mai capabile decât ei? Nu este un astfel de comportament egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmașă! Ei se gândesc doar la propriile interese, își satisfac doar dorințele proprii, nu au pic de respect pentru alții sau interesele casei lui Dumnezeu – astfel de oameni au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei. Dacă ești cu adevărat capabil să ții cont de voia lui Dumnezeu, atunci vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi o persoană bună și îi permiți să se pregătească și să îndeplinească o datorie adăugând astfel o altă persoană talentată casei lui Dumnezeu, munca ta nu va fi mai ușor de făcut? Nu vei fi fost, atunci, la înălțimea loialității tale în această datorie? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; este minimul de conștiință și rațiune pe care ar trebui să-l aibă cel care este conducător**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin înlăturarea firii corupte”). Prin cuvintele Lui, mi-am înțeles starea actuală. Dumnezeu spune: **„Există unii care se tem întotdeauna că alții sunt mai buni și mai înalți decât ei, că alții vor fi stimați, în timp ce ei sunt neglijați. Lucrul acesta îi determină să-i atace și să-i excludă pe alții. Nu este un caz de invidie față de persoanele mai capabile decât ei? Nu este un astfel de comportament egoist și demn de dispreț? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmașă!**” Aceste cuvinte erau adevărul și-mi expuneau starea propriu-zisă. Văzând că partenerul avea rezultate mai bune decât mine și rezolva mai bine problemele celorlalți, am simțit că era mai bun decât mine și că n-aveam să mă remarc cu el acolo. Așa că l-am invidiat și exclus și nu l-am vrut ca partener. Intenționat i-am

ignorat mesajele și nu i-am răspuns la apeluri. Când a avut părtășie despre experiența și înțelegerea lui, n-am cooperat cu el ca să menținem viața bisericească, încercând, în schimb, să mă iau de defectele lui. Chiar l-am făcut arogant în mod voit și l-am atacat, ca să fie mai puțin entuziasmat, să nu se mai remarce și să nu mă mai întreacă. Am fost atât de malițios! De câte ori trebuia să-mi fac datoria cu el, mă simțeam foarte tulburat! Mereu îmi doream să concurez cu el și nu-mi puteam păstra calmul. Era exact cum a spus Dumnezeu: „**Omenire crudă! Complicitatea și intriga, smulsul și înșfăcatul de la alții, fuga disperată după faimă și avere, măcelul reciproc – când se vor încheia toate acestea?**” Neîndeplinindu-mi dorința de faimă și statut, am început să-mi urăsc partenerul. Voiam doar să fug și să scap de el, ca să pot lucra singur. M-am gândit chiar să renunț la datoria mea. Mi-am dat seama cât de malițios și inuman am fost. Eram ca fiarele sălbatice care-și vânează prada, gata să mă lupt și să mă zbat pentru propriile interese. Am ținut cont doar de mine, nu de lucrarea bisericii. Chiar dacă aceasta era întârziată, eu nu-mi făceam griji și nu mă panicam. Ce egoist și josnic am fost! M-am gândit și de ce nu puteam avea un parteneriat simplu și armonios cu Matthew. Mi-am dat seama că, în credința mea, pășisem pe o cale greșită din cauza firii mele satanice. Dacă nu căutam adevărul și nu-mi îndreptam firea coruptă, aveam să pierd lucrarea Duhului Sfânt și să mă afund în întuneric. M-am rugat lui Dumnezeu de mai multe ori, cerându-I să mă ajute să mă înțeleg și să-mi îndrept firea coruptă.

Apoi, am văzut un pasaj din cuvintele Lui: „**Care este motto-ul antihriștilor, indiferent în ce grup se află? «Trebuie să concurez! Să concurez! Să concurez! Trebuie să concurez să fiu cel mai mare și mai tare!» Aceasta este firea antihriștilor; oriunde se duc, concurează și încearcă să-și îndeplinească țelurile. Sunt lacheii Satanei și tulbură lucrarea bisericii. Firea antihriștilor este după cum urmează: ei încep**

să caute în biserică pentru a vedea cine a crezut în Dumnezeu mulți ani și are resurse, cine are unele daruri sau talente speciale, cine a adus beneficii fraților și surorilor în privința intrării lor în viață, cine este bine privit, cine are vechime, cine are o bună reputație printre frați și surori, cine are mai multe lucruri pozitive. Acei oameni vor fi concurenții lor. Pe scurt, de fiecare dată când antihriștii se află într-un grup de oameni, asta fac întotdeauna: concurează pentru statut, concurează pentru o reputație bună, concurează pentru a avea ultimul cuvânt în diverse aspecte și puterea finală de a lua decizii în cadrul grupului, care, odată câștigată, îi face fericiți. […] Atât de arogantă, odioasă și nerezonabilă este firea antihriștilor. Ei nu au nici conștiință, nici rațiune, nici măcar o fărâmă de adevăr. Din acțiunile și faptele unui antihrist se poate vedea că ceea ce face nu are nimic din rațiunea unei persoane normale și, deși cineva poate să aibă părtășie cu el despre adevăr, nu îl acceptă. Oricât de corect este ceea ce spui, nu îl mulțumește. Singurele lucruri pe care îi place să le urmărească, pe care le venerează, sunt reputația și statutul. Atât timp cât se poate bucura de beneficiile statutului, este mulțumit. Aceasta este valoarea existenței lor, după cum cred ei. Indiferent în cadrul cărui grup de oameni se află, trebuie să le arate «lumina» și «căldura» pe care le oferă, talentele lor speciale, unicitatea lor. Și, tocmai deoarece se cred speciali, ei consideră în mod natural că ar trebui tratați mai bine decât alții, că ar trebui să primească sprijinul și admirația oamenilor, că oamenii ar trebui să-i admire, să-i venereze – ei cred că toate astea li se datorează. Oare astfel de oameni nu sunt neobrăzați și nerușinați? Nu este o problemă ca asemenea oameni să fie prezenți în biserică?” (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese

în schimbul gloriei personale (Partea a treia)”). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am conștientizat gravitatea faptelor mele. S-a dovedit că, urmărind faima, statutul și admirația celorlalți în datoria mea, manifestam firea unui antihrist. Văzând că părtășia lui Matthew despre adevăr era luminătoare, c-avea rezultate în datorie și că toți frații și surorile îl lăudau și apelau la el cu întrebări, l-am invidiat. Ca să-l întrec și să câștig statut în inimile celorlalți, m-am gândit să renunț la slujbă, ca să-mi fac datoria cu normă întreagă, așa încât să fiu disponibil când cineva avea nevoie de mine ca să-i rezolv problemele. Astfel, ceilalți m-ar fi apreciat și partenerul meu n-ar mai fi avut un loc special în inimile lor. De fiecare dată când îmi făceam îndatoririle cu el, mereu simțeam că trăiam în umbra lui, fără nicio șansă de-a mă remarca. Nu-mi plăcea cum câștiga mereu admirația și lauda celorlalți și chiar am sperat că nimeni n-avea să-i răspundă la mesajele de pe chat. Din cauza lui, niciunul dintre frați și surori nu mă remarca, așa că mi-am petrecut tot timpul luptându-mă cu el, sperând să-l întrec și să-i fac pe ceilalți să mă admire și să mă venereze. Acesta era comportamentul pe care-l afișam adesea încercând să câștig faimă și statut. Când ambiția și dorința nu mi-au fost satisfăcute, am crezut că n-aveam nicio șansă de a mă remarca și-am vrut să nu mai fiu predicator, crezând că mi-aș fi putut face un renume într-o datorie diferită. Obsesia mea pentru faimă și statut era de necontrolat. Iubind faima și statutul, eram exact ca un antihrist; această dorință era adânc înrădăcinată în mine, era intrinsecă naturii mele. Mi-am dat seama că era extrem de periculoasă calea pe care pășeam. Firea lui Dumnezeu e de neofensat – El este drept. Dacă nu căutam să fac o schimbare și doar mă axam pe lupta pentru faimă și statut, fără să mă gândesc la lucrarea bisericii, aveam să fiu respins și alungat de Dumnezeu. Faptele mele m-au dezgustat și n-am mai vrut să lupt pentru statut cu

partenerul meu. M-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să mă eliberez de constrângerile firii mele satanice.

Apoi am găsit acest pasaj: „**Indiferent de direcția sau ținta căutării tale, dacă nu reflectezi asupra urmăririi statutului și prestigiului și dacă ți se pare foarte dificil să lași aceste lucruri deoparte, atunci ele îți vor afecta intrarea în viață. Atâta vreme cât statutul are un loc în inima ta, va controla și influența pe deplin direcția din viața ta și țelurile pentru care te străduiești, caz în care îți va fi foarte greu să intri în realitatea adevărului, ca să nu mai vorbim despre dobândirea unor schimbări în firea ta; dacă vei fi în cele din urmă capabil să câștigi aprobarea lui Dumnezeu este, desigur, de la sine înțeles. Mai mult, dacă nu ești niciodată în stare să lași deoparte căutarea statutului, acest lucru îți va afecta capacitatea de a-ți îndeplini datoria în mod adecvat, ceea ce va face foarte dificil să devii o creatură acceptabilă a lui Dumnezeu. De ce spun asta? Nimic nu urăște Dumnezeu mai mult decât atunci când oamenii urmăresc statutul, întrucât urmărirea statutului este o fire satanică; este o cale greșită, se naște din corupția Satanei, e ceva condamnat de Dumnezeu și este chiar lucrul pe care Dumnezeu îl judecă și-l curățește. Nimic nu disprețuiește mai mult Dumnezeu decât atunci când oamenii urmăresc statutul și, cu toate astea, tu tot concurezi cu încăpățânare pentru statut, îl prețuiești și-l protejezi în mod constant, încercând mereu să-l iei pentru tine. Și, în natură, nu sunt toate acestea potrivnice lui Dumnezeu? Statutul nu este rânduit pentru oameni de Dumnezeu; Dumnezeu le oferă oamenilor adevărul, calea și viața și, în cele din urmă, îi face să devină o creatură acceptabilă a lui Dumnezeu, o creatură mică și insignifiantă a lui Dumnezeu – nu cineva care are statut și prestigiu și este venerat de mii de oameni. Așadar, indiferent din ce perspectivă este privită, căutarea**

statutului este o fundătură. Indiferent cât de rezonabilă este scuza ta pentru a urmări statutul, această cale este totuși cea greșită și nu este lăudată de Dumnezeu. Indiferent cât de mult încerci sau cât de mare este prețul pe care îl plătești, dacă îți dorești statut, Dumnezeu nu ți-l va da; dacă nu este dat de Dumnezeu, vei eșua în lupta de a-l obține, iar dacă lupți în continuare, va exista un singur final: vei fi dat în vileag și alungat, ceea ce reprezintă o fundătură" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă: Ei își fac datoria numai pentru a se remarca și a-și hrăni propriile interese și ambiții; nu iau niciodată în considerare interesele casei lui Dumnezeu și chiar vând aceste interese în schimbul gloriei personale (Partea a treia)"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că urmărirea statului mi-a îngreunat abilitatea de a-mi face datoria, și m-a împiedicat să mă calific drept ființă creată. Deoarece căutam mereu statutul, încercând tot timpul să-l depășesc pe Matthew și să câștig admirație, iar luptând și concurând mereu, am devenit tot mai malițios și mai lipsit de umanitate normală. Am văzut cum căutarea faimei și a statutului nu e calea cea dreaptă și cum este un drum al pieirii, potrivnic lui Dumnezeu. Dat fiind că m-am considerat un credincios și o ființă creată, ar trebui să mă concentrez pe căutarea adevărului și să nu mă mai zbat pentru ceva atât de inutil precum căutarea faimei și statutului. Abia atunci aș putea evita să fac rău și să mă opun lui Dumnezeu. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule! Am ajuns să-mi recunosc natura satanică. Din cauza obsesiei mele pentru reputație și statut, deseori sunt invidios pe Matthew și nu vreau să fiu partener cu el. Dumnezeule! De acum încolo, mă voi căi față de Tine și nu voi căuta faimă și statut. Voi căuta doar adevărul și îmi voi face datoria bine. Te rog să mă îndrumi și să m-ajuți, Dumnezeule!"

În timpul devoționalelor mele, am găsit acest pasaj: „**Care sunt principiile după care vă comportați? Ar trebui să vă comportați conform funcției voastre, să găsiți funcția potrivită pentru voi și să**

îndepliniți datoria pe care se cuvine să o îndepliniți; doar o astfel de persoană e una cu rațiune. De exemplu, sunt oameni profesioniști într-un anumit domeniu și care pot să-i înțeleagă principiile și ei ar trebui să își asume acea responsabilitate și să facă ultimele verificări în acest domeniu; există oameni care pot oferi idei și perspective, permițând tuturor celorlalți să le folosească ideile ca punct de plecare și să își îndeplinească mai bine datoria – atunci ei ar trebui să ofere idei. Dacă poți să-ți găsești funcția potrivită pentru tine și să lucrezi în armonie cu frații și surorile tale, îți vei îndeplini datoria și te vei comporta conform funcției tale" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o cale de practică. M-am gândit: „Sunt o persoană obișnuită; ar trebui să caut să devin o ființă creată autentică, să fiu la locul meu, să lucrez în armonie cu ceilalți și să-mi fac datoria cât mai bine cu putință. Doar aceasta e calea cea dreaptă." Când Dumnezeu l-a pus pe Adam să numească animalele, El a consimțit la numele propuse de Adam – nu l-a refuzat pe Adam și n-a venit cu propriile nume ca să arate cât de măreț era El, ci a acceptat alegerile lui Adam. Asta mi-a arătat cu smerenia și modestia lui Dumnezeu sunt cu adevărat încântătoare. Dumnezeu e suprem, Domnul întregii creații și, totuși, El Se ascunde cu smerenie. Cât despre mine, eu eram doar o ființă creată obișnuită, dar mereu voiam să mă laud și să câștig respect și chiar am încercat să-i reprim pe cei cu rezultate bune în datoria lor, de dragul statutului și al reputației proprii. Am fost atât de arogant și irațional! Am regretat atât de mult ce făcusem, așa că m-am căit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat Lui să îmi dea curajul de a mă expune în fața partenerului meu.

Ulterior, mi-am adunat curajul și i-am cerut scuze lui Matthew, expunându-mi firea de antihrist manifestată prin dorința mea de a concura pe ascuns cu el pentru faimă și statut. După ce am practicat în astfel, m-am

simțit mult mai împăcat. Matthew a găsit câteva cuvinte de-ale lui Dumnezeu relevante pentru starea mea și chiar mi-au fost de folos. I-am fost atât de recunoscător lui Dumnezeu! Am făcut un jurământ față de Dumnezeu că o să mă port așa cum a cerut El. După aceea, nu i-am mai ignorat mesajele partenerului meu și am început să-l țin la curent cu toate proiectele de care răspundeam, permițându-i să fie informat despre lucrarea mea, să mă supravegheze și ajute. Am discutat despre lucrare și am fost parteneri la adunări și părtășie. Ne-am completat reciproc și-am sprijinit lucrarea bisericii ca o echipă. Slavă lui Dumnezeu!

98. Ce rezultă când le faci mereu pe plac oamenilor?

de Xincheng, Statele Unite

Mă ocup de lucrarea de evanghelizare în cadrul bisericii. Eu și sora Wanda suntem lideri de grup. La început, vedeam că Wanda era întreprinzătoare și eficientă în lucrarea ei. Credeam că e un om responsabil, care poartă o povară. Dar, după un timp, am observat că devenise tot mai pasivă în datoria ei. Rareori observa problemele din lucrare, darămite să le rezolve. În trecut, când făceam rezumatul lucrării, venea mereu la mine să recapitulăm problemele sau abaterile din lucrare și să discutăm despre moduri de a le rezolva. Dar de data asta n-a spus nimic. De obicei, împărțeam munca din grupul nostru, iar problemele erau rezumate la timp. Asta ne ajuta să rezolvăm mai bine problemele și să avem o lucrare mai eficientă. Dar acum, Wanda nu punea suflet în problemele grupului. M-am gândit: „Nu-și face îndatoririle de lider de grup. E inacceptabil. Trebuie să am părtășie cu ea despre asta.” Dar m-am răzgândit: „De obicei, relația mea cu Wanda e destul de bună. Dacă-i spun direct că duce o povară ușoară în datoria ei și nu face o lucrare adevărată, oare asta n-o va stânjeni? Dacă spunând asta, tulbur pacea, cum ne vom înțelege după aceea? Lasă. Mai bine nu risc. N-ar trebui s-o supăr.” Pe atunci, îmi făceam tot timpul reproșuri: „Oare starea lui Wanda n-a fost destul de proastă în perioada asta? Dacă va continua așa, viața ei va suferi și lucrarea îi va fi afectată. Oare n-ar trebui să mă grăbesc să am părtășie cu ea? Dar dacă îi spun direct că nu duce o povară, oare se va simți constrânsă și va crede că îi supraveghez lucrarea? Poate ar trebui doar să-i spun conducătoarei, ca să o ajute ea. Atunci nu va fi nevoie s-o ofensez.” Dar apoi m-am gândit: „Dacă îi spun conducătoarei și află Wanda, oare va spune că am pârât-o? Nu, mai

bine nu spun nimic.” M-am tot gândit și răzgândit și nu-mi găseam liniștea. Știam că starea mea era greșită, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să caut adevărul și să-mi rezolv problemele.

Odată, în timpul unei adunări, am văzut asta în cuvintele lui Dumnezeu: **„Când vedeți o problemă și nu faceți nimic pentru a o intercepta și nu aveți părtășie despre ea, nu încercați să o limitați și, pe lângă aceasta, nu o raportați celor de deasupra voastră, ci jucați rolul unei «persoane drăguțe», este acesta un semn de lipsă de loialitate? Sunt oamenii drăguți loiali lui Dumnezeu? Nici măcar puțin. O astfel de persoană nu este doar neloială față de Dumnezeu, ci se comportă asemeni complicelui Satanei, ca un servitor și adept al acestuia. Este necredincioasă în datoria și responsabilitatea sa, însă este destul de loială Satanei. În asta constă esența problemei. Cât despre inadecvarea profesională, este posibil să înveți constant și să acumulezi experiență în timp îți îndeplinești datoria. Asemenea probleme sunt ușor de rezolvat. Lucrul cel mai dificil de rezolvat este firea stricată a omului. Dacă nu urmăriți adevărul și nu vă înlăturați firea coruptă, ci jucați mereu rolul persoanei cumsecade și nu-i tratați sau ajutați pe cei pe care i-ați văzut încălcând principiile, nici nu-i dați în vileag sau dezvăluiți, ci bateți mereu în retragere, fără să vă asumați responsabilitatea, atunci o astfel de îndeplinire a datoriei nu va face decât să compromită și să întârzie lucrarea bisericii**” (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă”). **„Comportamentul oamenilor și tratarea celorlalți trebuie să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu; acesta este principiul cel mai fundamental pentru conduita umană. Cum pot oamenii să practice adevărul dacă nu înțeleg principiile conduitei umane? Practicarea adevărului nu înseamnă să spui cuvinte goale și să reciți fraze fixe.**

Indiferent ce întâmpină cineva în viață, atât timp cât implică principiile comportamentului omenesc, perspectivele asupra evenimentelor sau chestiunea îndeplinirii datoriei sale, se confruntă cu o alegere și ar trebui să caute adevărul, ar trebui să caute o bază și un principiu în cuvintele lui Dumnezeu și apoi ar trebui să caute o cale de practică; cei care pot practica în acest fel sunt oameni care urmăresc adevărul. A fi capabil să urmărești adevărul în acest fel, indiferent cât de mari sunt dificultățile pe care le întâmpini, înseamnă să mergi pe calea lui Petru și pe calea căutării adevărului. De exemplu: ce principiu ar trebui urmat în interacțiunea cu ceilalți? Punctul tău de vedere inițial este că nu ar trebui să jignești pe nimeni, ci să menții pacea și să eviți să faci pe cineva să-și piardă reputația, pentru ca, pe viitor, toată lumea să se poată înțelege. Constrâns de acest punct de vedere, când vezi pe cineva făcând ceva rău, făcând o greșeală sau comițând o faptă care contravine principiilor, ai prefera să tolerezi acel lucru decât să discuți despre el cu acea persoană. Constrâns de punctul tău de vedere, devii potrivnic jignirii vreunei persoane. Indiferent cu cine te asociezi, stânjenit cum ești de gândurile tale despre reputație, emoții sau de sentimentele care s-au dezvoltat după mulți ani de interacțiuni, vei spune mereu lucruri frumoase pentru a face persoana fericită. Și când există lucruri pe care le consideri nesatisfăcătoare, tot ești tolerant; doar te descarci puțin în privat, arunci câteva cuvinte grele, dar atunci când o întâlnești în persoană, nu faci valuri și continui să menții o relație cu aceasta. Ce părere ai despre un astfel de comportament? Nu este acela al unui lingușitor? Nu este cam șiret? Încalcă principiile conduitei. Așadar, nu este josnic să acționezi astfel? Cei care acționează astfel nu sunt oameni buni, nici nu sunt nobili. Indiferent cât de mult ai suferit și indiferent ce preț ai plătit, dacă te comporți fără principii,

atunci ai eșuat și nu vei primi aprobări înaintea lui Dumnezeu, nici nu vei fi ținut minte de El și nici nu-L vei mulțumi" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să recunosc că avusesem părerea greșită că relațiile dintre oameni trebuie să fie mereu pașnice. Dacă semnalam și expuneam mereu problemele celorlalți, asta i-ar fi ofensat, le-ar fi rănit mândria și ne-ar fi afectat relația, fiindu-ne greu să ne înțelegem ulterior. Comparându-mi părerea cu cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că nu era conform adevărului și era opusă principiilor de a fi om. Astfel de oameni sunt egoiști, josnici, alunecoși și înșelători. Ca să mențină relații bune, nu spun nimic când văd că cineva are o problemă și oferă doar cuvinte lingușitoare și de laudă. Sunt nesinceri în interacțiunile lor și nu ajută cu adevărat, ci rănesc oamenii. Aceștia sunt oameni de nimic în ochii lui Dumnezeu și El nu-i aprobă. Exact cum am tratat-o eu pe Wanda: am văzut clar că nu ducea nicio provară în datoria ei și nu lucra cu adevărat, dar nu i-am subliniat problemele, practicând adevărul. Nici măcar n-am avut curaj să-i raportez problemele. Nu m-am gândit decât la felul în care să-mi mențin relația cu ea. Credeam că, dacă expuneam problemele cuiva, îl ofensam și-l răneam. Deși am văzut că asta afecta lucrarea, tot n-am vrut să mă dezic de trup și să practic adevărul. Înșelam oamenii și le făceam pe plac! Am descoperit problema surorii, dar n-am dat-o în vileag. Deși am menținut relația cu ea, asta nu era în folosul intrării ei în viață și afecta și lucrarea evanghelică a bisericii. Făcând asta, chair îi răneam pe ceilalți și afectam lucrarea bisericii.

După asta, m-am gândit care ar trebui să fie principiul după care să interacționeze oamenii. Am văzut cum cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Trebuie să vă concentrați asupra adevărului – doar atunci puteți intra în viață și numai atunci când ați intrat în viață puteți să-i aprovizionați**

pe ceilalți și să-i conduceți. Dacă se descoperă că acțiunile altora sunt în contradicție cu adevărul, trebuie, cu dragoste, să-i ajutăm să lupte pentru adevăr. Dacă alții sunt capabili să practice adevărul și există principii în modul în care fac lucrurile, ar trebui să încercăm să învățăm de la ei și să-i imităm. Aceasta este iubirea reciprocă. Acesta este genul de atmosferă pe care trebuie să o ai în biserică – toți să se concentreze pe adevăr și să se străduiască să-l dobândească. Nu contează cât de bătrâni sau tineri sunt oamenii, sau dacă sunt sau nu credincioși cu experiență. Nu contează nici dacă au calibru bun sau slab. Aceste lucruri nu contează. În fața adevărului, toți sunt egali. Lucrurile la care ar trebui să te uiți sunt: cine vorbește corect și în conformitate cu adevărul, cine se gândește la interesele casei lui Dumnezeu, cine poartă cea mai mare povară în lucrarea casei lui Dumnezeu, cine înțelege adevărul mai clar, cine împărtășește un simț al dreptății și cine este dispus să plătească prețul. Astfel de oameni ar trebui să fie sprijiniți și aplaudați de frații și surorile lor. Această atmosferă de corectitudine care vine din urmărirea adevărului trebuie să prevaleze în cadrul bisericii; în acest fel, vei avea lucrarea Duhului Sfânt, iar Dumnezeu va dărui binecuvântări și îndrumare" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai cel care își îndeplinește datoria cu toată inima, mintea și sufletul este o persoană care Îl iubește pe Dumnezeu"). În biserică domnește adevărul; frații și surorile ar trebui să interacționeze pe baza principiilor adevărului. Membrii bisericii ar trebui să pună adevărul pe prim plan când interacționează. Oricine încalcă principiile ar trebui atenționat, tratat și ajutat cu afecțiune, ca să poată năzui la adevăr. Oricine vorbește și se poartă conform adevărului, este integru și capabil să apere lucrarea bisericii, ar trebui sprijinit și apărat. Duhul Sfânt Își poate face lucrarea doar dacă toți se axează pe căutarea și practicarea adevărului și lasă urmărirea adevărului să

prevaleze în biserică. Când am înțeles aceste lucruri, inima mi s-a înălțat și am găsit o cale de a practica. M-am gândit cum, de fapt, fiecare adevărat credincios în Dumnezeu vrea să-și facă bine datoria și să-I răsplătească iubirea. Dar toți își vor arăta corupția și multele neajunsuri, în timp ce-și fac datoria. Frații și surorile trebuie să se ajute și să se corecteze unul pe altul. Expunerea problemelor celorlalți nu are scopul de a-i face de râs pe aceștia, nici de a-i ataca, ci de a ajuta oamenii să-și vadă problemele și să-și schimbe starea greșită. Doar asta e iubire adevărată și adevărata expresie a iubirii de semeni. Are scopul de a apăra lucrarea bisericii. Pe de altă parte, când vezi problemele celorlalți, dar nu spui nimic, urmând filosofia Satanei ca să-ți aperi interesele personale, înseamnă că ești iresponsabil față de intrarea oamenilor în viață și de lucrarea bisericii. O astfel de viață e egoistă și josnică. M-am gândit la interacțiunile mele cu Wanda. Am văzut că erau probleme în datoria ei, dar nu am ajutat-o, fiindcă voiam doar să-mi protejez imaginea și nu mă gândeam la intrarea ei în viață sau la lucrarea bisericii. Eram egoistă, josnică și nu aveam umanitate! În acel moment, aveam mustrări de conștiință și voiam să practic cuvintele lui Dumnezeu și să-mi tratez sora conform principiilor adevărului.

Ulterior, am mers la Wanda, m-am destăinuit și am avut părtășie cu ea. I-am enumerat problemele pe care le văzusem. După ce am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, a fost foarte emoționată și a spus că starea ei fusese foarte proastă în ultimul timp și că nu găsea nimic de spus în rugăciuni. Asta m-a șocat și m-a făcut să mă învinovățesc. Dacă i-aș fi spus și aș fi ajutat-o mai devreme, poate că și-ar fi putut schimba starea greșită și asta nu i-ar fi afectat datoria. Am văzut că faptul că n-am practicat adevărul și că le-am făcut pe plac oamenilor, doar ca să-mi păstrez relația cu sora mea, a fost foarte dăunător pentru ea. Așa că m-am rugat și am hotărât ca, în viitoarele mele interacțiuni, să mă axez pe practicarea adevărului și, dacă

descopăr o problemă, să o menționez și să ajut imediat, nu să le fac pe plac oamenilor.

De atunci, Wanda a devenit mai activă în datoria ei. Dar, după o vreme, am observat că lucrarea ei încălca des principiile. Chiar dacă cineva avea o umanitate slabă și nu respecta principiile răspândirii Evangheliei, ea tot îi împărtășea Evanghelia, făcând un efort inutil. Eram derutată. Wanda răspândea Evanghelia de mult timp. Ar fi trebuit să înțeleagă mai bine principiile. Cum putea face niște greșeli atât de evidente? Oare starea nu i se schimbase încă? Poate ar trebui să-i amintesc. Dar apoi m-am gândit: „Am ajutat-o deja. Nu trebuie s-o corectez tot timpul. E foarte inconfortabil. Dacă o corectez mereu, oare nu va crede că sunt arogantă, că tot caut nod în papură sau că cer prea mult de la oameni? Asta ar dăuna imaginii mele. Ar trebui s-o las baltă.” Așadar, știam că Wanda avea o stare greșită în datoria ei, dar m-am făcut că nu văd și n-am atenționat-o ca s-o ajut. A trecut un timp, iar Wanda a fost demisă fiindcă fusese neglijentă și ineficientă în îndatoririle ei. M-am simțit foarte vinovată. Am văzut clar că avea probleme în datoria ei, dar nu le-am dat atenție. M-am făcut că nu văd și n-am făcut nimic să-i amintesc sau s-o ajut. Acum că fusese demisă, oare nu eram și eu responsabilă? Mă simțeam chinuită și pierdută. De ce le făceam mereu pe plac oamenilor și nu puteam practica adevărul? Care era sursa problemei?

În timp ce reflectam și căutam, am văzut cum cuvintele lui Dumnezeu spun: „**În filosofiile de viață, există o teorie care spune: «Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună». Asta înseamnă că, pentru a menține o relație de prietenie, o persoană trebuie să păstreze tăcerea în legătură cu problemele prietenului său, chiar dacă le vede clar – că ar trebui să susțină principiile neatacării demnității celuilalt și să nu îi expună**

neajunsurile. Ei urmează să se înșele unul pe altul, să se ascundă unul de celălalt, să uneltească unul împotriva altuia; și, deși fiecare știe limpede ce fel de persoană este celălalt, nu o spune de-a dreptul, ci apelează la metode viclene pentru a-și păstra relațiile de prietenie. De ce ar vrea cineva să păstreze astfel de relații? Are legătură cu faptul că nu vrea să-și facă dușmani în această societate, în cadrul grupului, ceea ce ar însemna să se supună deseori unor situații periculoase. Întrucât nu știi în ce fel îți va face rău cineva după ce i-ai dezvăluit defectele sau l-ai rănit și devine dușmanul tău și nu îți dorești să te plasezi într-o astfel de poziție, folosești principiul filosofiilor de viață care spune așa: «Nu lovi niciodată sub centură și nu îi da niciodată de gol pe ceilalți». În lumina acestui fapt, dacă doi oameni se află într-o astfel de relație, sunt ei considerați prieteni adevărați? (Nu.) **Nu sunt prieteni adevărați, cu atât mai puțin nu-și fac reciproc confidențe. Așadar, ce fel de relație este aceasta, mai exact? Nu este o relație socială fundamentală?** (Ba da.) **În astfel de relații sociale, oamenii nu pot să-și ofere sentimentele, nici să aibă dialoguri profunde, nici să zică nimic din ce le place, nici să spună cu voce tare ce este în inima lor, problemele pe care le văd în cazul celuilalt, sau cuvinte care i-ar fi celuilalt de folos. În schimb, aleg cuvinte care sună frumos pentru a nu-l răni pe celălalt. Nu-și doresc să-și facă dușmani. Scopul acestui lucru este de a-i împiedica pe oamenii din jurul lor să reprezinte o amenințare. Când nimeni nu îi amenință, ei trăiesc într-o liniște și pace relativă. Nu acesta e scopul oamenilor în promovarea expresiei «Nu lovi niciodată sub centură și nu îi da niciodată de gol pe ceilalți»?** (Ba da.) **În mod clar, acesta este un mod de existență viclean, înșelător, cu un element de defensivă și al cărui scop este autoconservarea. Oamenii care trăiesc așa nu au confidenți, nici prieteni apropiați cărora să le poată spune orice. Sunt defensivi unul**

față de celălalt, calculați și strategici, fiecare luând ceea ce are nevoie din relație. Nu este așa? La rădăcină, scopul expresiei «nu lovi niciodată sub centură și nu îi da niciodată de gol pe ceilalți» este să te împiedice să-i jignești pe alții și să-ți faci dușmani, să te protejezi fără a răni pe nimeni. Este o tehnică și o metodă adoptată pentru a evita să fii rănit" (Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului, „Ce înseamnă să urmărești adevărul? (8)").

„**Natura satanică a omului conține multe filosofii. Uneori, nici măcar tu însuți nu ești conștient de ele și nu le înțelegi; cu toate acestea, fiecare moment din viața ta se bazează pe aceste lucruri. În plus, crezi că aceste filosofii sunt destul de corecte și rezonabile și deloc greșite. Acest lucru e suficient pentru a arăta că filosofiile Satanei au devenit natura oamenilor și că ei trăiesc în conformitate deplină cu ele, considerând acest mod de viață ca fiind bun și neavând deloc simțul pocăinței. Prin urmare, ei își dezvăluie constant natura satanică și, în toate aspectele, continuă să trăiască după filosofiile Satanei. Natura Satanei este viața omenirii și este natura și esența omenirii**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru"). Prin revelația cuvântului lui Dumnezeu, am înțeles. Motivul pentru care le făceam mereu pe plac oamenilor era că fusesem prea profund coruptă de Satana. Inima îmi era plină de filosofiile și legile Satanei: „Nu lovi sub centură" și „Secretul unei bune prietenii e să nu menționezi defectele celuilalt" etc. Aceste lucruri deveniseră codul după care trăiam. Sub comanda acestor filosofii satanice, consideram că dacă nu ofensez oamenii prin cuvintele și faptele mele, dacă mențin relații bune și păstrez pacea, atunci duc o viață înțeleaptă. Așadar, deși am văzut că Wanda era neglijentă și încălca principiile și că asta deja afectase lucrarea, n-am vrut s-o dau în vileag și s-o corectez. Am preferat să las lucrarea evanghelică să fie afectată, ca să-mi mențin relațiile. Eram atât de strâns legată de filosofiile Satanei, încât nu puteam să practic adevărul și

nu aveam deloc conștiință și rațiune! Am văzut cum cuvântul lui Dumnezeu spune: „**În mod clar, acesta este un mod de existență viclean, înșelător, cu un element de defensivă și al cărui scop este autoconservarea**.” Asta m-a tulburat profund. Cuvintele lui Dumnezeu au pus punctul pe i și mi-au dat în vileag intențiile josnice pe care le aveam când trăiam după filosofii satanice. Înainte, credeam cu înfumurare că motivul pentru care n-am corectat-o pe sora mea era că mă temeam să nu se simtă contrânsă. Dar de fapt asta era o scuză ca să nu practic adevărul. Mi-era teamă că, dacă o corectam prea des, aveam s-o ofensez, iar ea avea să creadă că eram arogantă, că nu puteam trata oamenii corect și căutam nod în papură. Ca să-i fac o impresie bună surorii mele, m-am făcut că nu-i văd problemele, lăsând-o să trăiască în corupție și să nu fie conștientă de sine. Nu eram sinceră în interacțiunile mele cu ceilalți, erau doar false aparențe și trucuri. Fusesem foarte alunecoasă și înșelătoare! M-am gândit cum, atunci când Wanda mi-a devenit parteneră, nu am practicat adevărul și nu mi-am îndeplinit responsabilitatea, așa cum ar fi trebuit. Acum fusese demisă, iar eu eram plină de regrete. Experimentasem cum a trăi după filosofiile Satanei îi rănește pe ceilalți și pe tine însuți. Viața ta e josnică și vrednică de dispreț. Nu mai voiam să trăiesc după ele. Voiam să caut adevărul și să-mi fac bine datoria.

Ulterior, am văzut cum cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Ca să fiu puțin mai specific: a fi o persoană cinstită înseamnă a fi cineva care este simplu și deschis, care nu stă deoparte sau se ascunde, care nu minte sau vorbește indirect, care este o persoană directă, care are simțul dreptății și vorbește sincer. Acesta este primul lucru care trebuie făcut. […] Oamenii înșelători sunt cei pe care Dumnezeu îi detestă cel mai mult. Dacă îți dorești să te lepezi de influența Satanei și să fii mântuit, trebuie să accepți adevărul. Trebuie să începi prin a fi o**

persoană cinstită, a spune lucruri adevărate și reale, a nu fi constrâns de emoție, a te descotorosi de prefăcătorie și tertipuri și a ajunge să vorbești și să acționezi principial. A trăi astfel înseamnă să fii liber și fericit și ești capabil să trăiești înaintea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului putem rupe cătușele unei firi corupte"). **„Împărăția Mea are nevoie de cei care sunt sinceri, de cei care nu sunt ipocriți sau amăgitori. Nu sunt oamenii sinceri și onești nepopulari în lume? Eu sunt chiar opusul. Este acceptabil ca oamenii onești să vină la Mine; tipul acesta de persoană Mă încântă și, în plus, am nevoie de tipul acesta de persoană. Chiar aceasta este dreptatea Mea**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 33). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să înțeleg că lui Dumnezeu Îi plac oamenii care sunt puri, integri și sinceri, care pot fi direcți și nu înșelători în cuvintele și faptele lor. Doar oamenii sinceri sunt vrednici să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Acest lucru a fost decis de firea dreaptă a lui Dumnezeu. În lumea necredincioșilor, fiecare interacțiune e falsă. În fața celorlalți, se spun doar cuvinte plăcute și lingușitoare, niciun cuvânt sincer. În fața lucrurilor rele care se opun conștiinței și eticii, cei mai mulți oameni aleg să se protejeze și cred că a mai bine să nu tulbure apele. Nu îndrăznesc să spună niciun cuvânt sincer. Sunt foarte ipocriți și perfizi și nu au integritate sau coloană vertebrală. Dar când am interacționat cu ceilalți, și eu am aplicat aceste filosofii satanice. Când am văzut o problemă, nu am expus-o și n-am ajutat. Doar mi-am protejat relațiile. Eram foarte alunecoasă și înșelătoare! Dumnezeu urăște asta și e dezgustat de acest lucru. Atunci m-am gândit cum Dumnezeu e sfânt și are o esență demnă de încredere. Dumnezeu întrupat interacționează cu oamenii într-un mod real. El exprimă adevărul, judecă și expune oamenii peste tot, tot timpul, conform firii corupte pe care ei o arată și noțiunilor pe care le au despre

Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu de judecată și expunere vorbesc direct mai ales despre sursa și esența corupției noastre. Deși cuvintele Lui sunt severe și aspre, ele doar ne fac să ne cunoaștem, să ne căim și să ne schimbăm. Cuvintele lui Dumnezeu sunt ferme și univoce. Toate sunt cuvinte din inimă. Dumnezeu are o inimă sinceră și de încredere față de oameni. Dacă Dumnezeu nu ne-ar arăta și explica foarte clar, dacă n-ar expune adevărul profunzimii corupției oamenilor de către Satana, nu ne-am cunoaște niciodată. În schimb, am trăi în închipuirile noastre, crezând că suntem buni. Firea noastră coruptă nu s-ar schimba nicicând și n-am fi capabili să obținem mântuirea. Dumnezeu speră ca noi să recunoaștem adevărul corupției noastre prin cuvintele Lui de judecată și expunere și speră să ne putem căi Lui, să trăim după cuvintele Sale și să căutăm să fim sinceri. Aceasta e iubirea Lui față de oameni. După ce am reflectat la asta, m-am simțit încurajată. M-am hotărât să urmez cerințele lui Dumnezeu și să fiu o persoană pură, integră și sinceră.

Odată, conducătoarea noastră, sora Belinda, discuta lucrarea cu noi. Mi-am dat seama că era o abatere în lucrarea pe care o repartiza și am vrut să-i semnalez asta. Dar apoi m-am gândit: „Sora este conducătoarea. Dacă îi semnalez o omisiune sau o abatere în datoria ei, oare nu va fi stânjenită? Ce mă fac dacă ea crede că încerc să-i pun bețe-n roate și încearcă să se răzbune pe mine? Lasă, n-ar trebui să spun nimic. Toată lumea greșește.” Atunci mi-am dat seama că iar voiam să le fac pe plac oamenilor. Așa că m-am rugat ca Dumnezeu să mă îndrume să practic principiile adevărului. După aceea, am citit cuvântul lui Dumnezeu, care spune: „**Dacă ai motivațiile și perspectiva unei «persoane drăguțe», atunci, în toate chestiunile, vei fi incapabil să practici adevărul și să respecți principiile și vei eșua și vei cădea mereu. Dacă nu te trezești și nu cauți niciodată adevărul, atunci ești un non-credincios și nu vei dobândi niciodată**

adevărul și viața. Atunci, ce ar trebui să faci? Când te confrunți cu astfel de lucruri, trebuie să Îl chemi pe Dumnezeu prin rugăciune, să implori mântuirea și să-I ceri lui Dumnezeu să-ți dea mai multă credință și tărie, să-ți îngăduie să te ții de principiu, să faci ceea ce ar trebui să faci, să rezolvi lucrurile conform cu principiul, să rămâi pe poziție, să aperi interesele casei lui Dumnezeu și să împiedici orice vătămare să vină asupra lucrării casei lui Dumnezeu. Dacă ești capabil să-ți părăsești propriile interese, reputația și punctul de vedere de «persoană drăguță» și dacă faci ceea ce ar trebui să faci, dintr-o inimă onestă, neîmpărțită, atunci îl vei fi învins pe Satana și vei fi dobândit acest aspect al adevărului. Dacă trăiești mereu după filosofia Satanei, menținându-ți relațiile cu ceilalți și nepracticând niciodată adevărul, fără să îndrăznești să respecți principiile, atunci vei putea să practici adevărul în alte chestiuni? Nu vei avea deloc credință și putere. Dacă nu ești niciodată capabil să cauți sau să accepți adevărul, atunci, o astfel de credință în Dumnezeu îți va permite să dobândești adevărul? (Nu.) **Și dacă nu poți să dobândești adevărul, poți să fii mântuit? Nu poți. Dacă trăiești mereu după filosofia Satanei, complet lipsit de realitatea adevărului, atunci nu poți fi niciodată mântuit. Ar trebui să-ți fie clar că dobândirea adevărului este o condiție necesară pentru mântuire. Prin urmare, cum poți să dobândești adevărul? Dacă vei fi capabil să practici adevărul, dacă vei putea să trăiești după adevăr, iar adevărul va deveni baza vieții tale, atunci vei dobândi adevărul și vei avea viață și, astfel, vei fi unul dintre cei care sunt mântuiți**" (Cuvântul, Vol. 3: Cuvântările lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că, dacă oamenii trăiesc după filosofii satanice și le fac mereu pe plac celorlalți, ei nu vor obține nicicând adevărul și nu vor atinge niciodată mântuirea. În același timp, am înțeles că dacă vrei să nu le

mai faci pe plac oamenilor, trebuie să te rogi mult și să te bazezi pe Dumnezeu, să-I ceri lui Dumnezeu putere, să te poți dezice de trup, să lepezi interesele persoanle și să ții cont de lucrarea bisericii. Dacă practici adesea în felul acesta, poți depăși treptat constrângerile firii tale corupte. Dacă nu poți niciodată să practici adevărul și nu ești devotat datoriei tale, în cele din urmă, vei fi expus și alungat. La gândul acesta, am avut curajul și motivația să practic adevărul. Nu puteam continua să le fac pe plac oamenilor, lipsită de conștiință și umanitate. Așadar, i-am spus conducătoarei despre problemă. După ce i-am zis, m-am simțit foarte ușurată. Ulterior, la o adunare, conducătoarea a avut părtășie despre felul în care a reflectat și despre ce a câștigat după ce a fost confruntată. M-a emoționat să aud experiența și revelația surorii mele și am gustat dulceața practicării adevărului! Această experiență mi-a sporit credința de a practica adevărul. Ulterior, când am întâlnit situații similare, deși adesea gândeam ca o persoană care vrea să le facă pe plac oamenilor, durerea și chinul pe care le experimentam erau mai mici decât înainte. Puteam să mă neg conștient și să practic adevărul. Practicând astfel adevărul, am fost mult mai ușurată și împăcată. Cuvintele lui Dumnezeu au avut acest efect. Slavă lui Dumnezeu!

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org